DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ELİF KAPLAN
HAYATIMI
Değiştir
ADA'M
3. BASKI
POSTiGA

ELİF KAPLAN

HAYATIMI Değiştir ADA'M

Hayat küsülmeyecek kadar naif, oyunlarına gelemeyecek kadar kurnaz olmamızı istiyordu. Bazen ise tam tersi kontrolü ona vermeniz gerekiyordu. Nitekim ben hayata küsmüş, sonradan ise tekrar güzel yüzünü görmüş yaralı bir Ada'mken; arındırıcı ve iyileştirici bir kızın kollarında tekrar hayata dönmüştüm.

/postigayayin
www.postigayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölüme yakınken bile
beni kurtarmaya hazır...
Bana
kendini hatırlatacak
kadar masum...

HAYATIMI *Değiştir* ADA'M

ELİF KAPLAN

POSTiGA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm obsesiflere ve anksiyetelilere,
İlham kaynağım olan J.K.'ye...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEŞEKKÜR

Öncelikle bana güvendikleri ve bu kitabı çıkarmama olanak sağladıkları için yayınevime teşekkür ediyorum.

Yazmaya başladığım ilk aylarda eksiklerimi söyleyen bir grup vardı. Batuhan Öz'e, Sude Işık'a ve diğer eleştirmen arkadaşlara teşekkürlerimi sunuyorum.

Kurguyu yazmak kadar keşfedilmesini sağlamak da zordu. Bunu yardımsever bir yazar ile yapmış oldum. Bu konuda bana çok destek oldu. Bu bir kitap grubuydu. Gülsen Kılıçaslana'a kitabımı grubunda tanıtma imkânı verdiği için çok teşekkür ederim. Ayrıca kitabımı orada tanıyıp bana destek olan o gruptaki arkadaşlara da çok teşekkür ederim.

Başından beri dırdırımı çeken ki, onu gerçekten bunalttığım zamanlar oldu :), Sevgili Burçin Çelik'e desteklerinden dolayı, bir koordinatörden daha fazlasını bana verdiği için, gelişmemi sağladığı için çok teşekkür ederim.

Kitaptaki yanlışlarımı düzelten ve kitabı daha da mükemmelleştiren tatlı mı tatlı yazar Canan Düzgan'a teşekkür ederim.

Sürekli kapak çalışması için başını ağrıttığım Güzide Kaygısız'a teşekkür ederim. Hâlâ o güzel kapakların övgüsüne ait mesajlar alıyorum.

Sürekli doğum ve hamilelik hakkında sorular sorup bunalttığım ama her defasında bana sıcacık davranıp tek tek sorularıma cevap veren Yasemin Çakmak Akın'a teşekkür ederim.

Hayat her zaman kitaplardaki gibi tozpembe değil maalesef. Bu kitabı yazmaya başladıktan birkaç ay sonra nedenini bilmediğim ağrılar ile karşılaştım. Çok iyi hatırlıyorum, o ilk karın ağrısından bir gün sonra, ilk kitaptaki yirmili bölümleri yazmıştım. İnanın bu ağrı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları sebebini bilmeden yaşamak en kötüsü. "Neyim var benim? Niye böyle?" demek, hele ki kaygı durumu üst limitleri zorlayan biri için oldukça zor bir durum. Gerçek şu ki, iyi ki kaygılıyım. Kaygılı olmasaydım belki de hastalığım geç teşhis edilecekti. Her ay ziyaret ettiğim anlayışlı ve güler yüzlü bir doktorum var. Aynı zamanda çok esprilidir de. Bu süreçte bana çok yardımı dokundu. Özel mesajlarıma cevap verdi, bana o FMF ataklarında çok moral verdi. Dediği gibi de oluyor. Yavaş yavaş süreler uzuyor artık. Sevgili dahiliye doktorum Gize Hanım'a teşekkürü borç bilirim. Aynı zamanda kitaptaki bazı tıbbi bilgileri ondan öğrendim. Belki de çoğunu :)

Aslında Nihal benim asabi zamanlarımdaki halime benziyor. Aynı anda olgun karakter (Deniz) ile tam zıttı karakter yazmak da ayrıca şaşırtıcı. İkisinden de bir parça var bende. Her zaman diyorum bunu. Deniz benim kafamdaki en ulaşılmaz erkek profili. Bir gün bir okuyucum dedi ki; 'Abla sen neden hep romantik yazıyorsun? Biraz da mizah yazsana.' Cidden düşündüm ve dedim ki 'Evet, ben neden hep romantik yazıyorum?' Cevap oldukça açıktı. Çünkü gerçek hayatta öyle bir aşk yaşayacağıma karşı umudum yok. Hele Deniz gibi birini bulmak imkânsıza yakın bir şey. Bu yüzden ben de hayallerimde ona can verip kendimi bir nebze mutlu ediyorum. İşin özü psikolojide belki...

Psikolojim de çok iyi değil. Hatta 'Üç çeşit anksiyete geçirdim,' gibi bir cümle yazmıştım.Nihal için. Aslında o hastalıklara sahip olan benim. Bir okuyucum demişti ki, 'Ölmediğine dua et!' Garip bir şekilde güldüm geçtim; çünkü o olaylar sizi güçlü yapıyor. Hâlâ OKB ile mücadele içerisindeyim.

Eğer psikiyatristinizle iyi bir iletişiminiz varsa ona olan güveninizle iyileşme süreciniz daha da hızlanır. Ben cidden doktorlar konusunda şanslıyım. Hastalı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğın en kötü döneminde tanışmıştım Meltem Hanım ile. Daha o ilk görüşmede sıcaklığını karşı tarafa geçiren ve hastalarıyla çok ilgilenen bir doktordu. Benim gibi yaygın anksiyetesi olan kişiler dediğimi çok iyi anlar. Çünkü biz geleceğe karşı kaygı duyarız. 'Acaba bu olur muyum? Acaba gelecekte şu hastalığı olur muyum?' gibi... İşte o endişeniz psikiyatristinizi gördüğünüz an gider. O size der ki, 'Sadece çok kaygılısın, hasta değilsin.' İşte bu kelimeler ile ben çoğu atağımı engelledim. 'Sadece kaygılıyım' diyerek. Bunu beyninize kanıtlamanız lazım. İşte Nihal'in o saplantılı ve kaygılı düşünme şekli bana ait. Ben de maalesef hep kötü yönünü düşünürüm. Büyüdükçe bu azalıyor ama... Psikiyatristim Meltem Hanım'ın da burada olmayı, bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyorum.

Beni buraya getiren sizin tabirinizle 'Okurellalar' size de sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Siz olmasaydınız bu kitap kâğıtla buluşamazdı. Hepinizi öpüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://

1. Bölüm

Nihal

Ayağa kalktığım gibi çıkışın yolunu tutmuştum. Her adımda merakım artarken karşımdaki kadını görmemle bu merak öfkeye dönüşmüştü. Benimle ne konuşmak istiyordu ki? O an keşke gelmeseydim, diye düşünmeye başlamıştım. Küçümseyici bakışlarını üzerimde hissederken ona meydan okuyan bir tavır almıştım.

"Biliyor musun, senin durumunda olmak istemezdim." Kahverengi gözlerini üzerimde hissetmek huzursuzluğumu arttırıyordu.

"Sen niye beni çağırdın ki? Seninle konuşacak bir şeyim yok benim." Aslında çekip gitmeliydim; ama beni burada tutan çok açık bir neden vardı. Merak…

"Şimdiden kendini kaptırmışsın, yazık. Kendini bir anda peri masalının içinde buldun. Zengin, yakışıklı bir prensin vardı yanında, değil mi? Ne yaptı sana? Dur tahmin edeyim; iki üç güzel sözle ve birkaç öpücükle kandırdı seni. Belki de seni kullandı ve yataktaki hünerlerini sergiledi. Seni sevmediğini biliyorum."

Bu sözler üzerimde soğuk duş etkisi yaratırken, tek düşünebildiğim nefes almaktı. O ise cümlelerini sıralamaya devam ediyordu.

"Sen ona farklı geldin. Onu güldürüyorsun, kelime

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oyunlarına girişiyorsun. Şu âna kadar takılmadığı bir kız tipisin. Sonra ne olacak? Mesela bir sene sonra? Ben sana söyleyeyim, senden sıkılacak."

Başımı hayır dercesine salladım ve öfkeli sesimle ona cevap verdim. "Hayır, asla böyle bir şey olmayacak. Sen sadece kendini avutuyorsun." Güçlü durmaya çalışıyordum; ama bu durum benim için gitgide zorlaşıyordu. Ellerim titrerken onları göstermemeye özen gösterdim.

"Onu ne kadar tanıyorsun? Sadece üç ay... Deniz ve ben çocukluktan beri birbirimizi tanırız. Onu ne eğlendirir, ne sinirlendirir, ne mutlu eder, her şeyi biliyorum. Sen ne biliyorsun onun hakkında peki? O istediği zaman harika bir oyuncudur. Beni unutamadığını ikimiz de biliyoruz."

"O artık seni sevmiyor." Gücüm tükeniyordu. Korkularım ve korkunun kendisi olan kadın haklı nedenlerini savunurken, öylece durmak beni bitiriyordu.

"Bu dediğine kendin inanıyor musun?" Bir an durakşayıp yüzüme baktı. Kendinden emin duruşunda biraz da öfke vardı. "Hayır inanmıyorsun. Ne oldu, şimdi de ağlayacak mısın?"

Gözlerim dolmuştu; çünkü dediklerinde haklılık payı vardı. "En azından ben senin gibi duygusuz değilim. Onu yüz üstü bırakıp gitmem. Sonuna kadar savaşırım. Sen bunu bilemezsin; çünkü sen zengin bir fahişesin."

Arkamı döndüğüm gibi oradan hızlı adımlarla uzaklaştım. Tek duyduğum attığı kahkahaydı. Bunu yapmamalıydım. Onunla buluşmaya giderken aklımda ne vardı ki sanki?

Derse girecek gücüm kalmamıştı. Canım çok yanıyordu. Evet, onu tanımıyordum, beni sevmiyordu. Beni birkaç güzel söz ile dize getirmeyi biliyordu ve ben, o beni sevmezken onunla... Haklıydı, kendimi resmen ne yerine koymuştum? Bu ben değildim. Asla ben değil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim. Gözyaşlarım durdurulamayan bir şekilde akarken kendimi arabanın içine zor attım. Tek istediğim içimdeki kötü düşünce girdabını atmaktı. Ben ne hâle gelmiştim böyle? Üzerimdeki kıyafetler, saçım, dudağımdaki ruj bile gözüme çok fazla görünmüştü. Aptal bir duygu yüzünden kendimden ödün vermiştim.

Arabayı sakin ve sessiz bir yere çekip hıçkırarak ağladım. Canım yanıyordu. İçimdekileri gözyaşlarıma dökerken aynadaki görüntüm faciaydı. O kız bunu başarmıştı ve beni alt etmişti. Bu işe girişirken aklımda ne vardı ki sanki? Beni uyarmamış mıydı? Vazgeçirmek istemişti; çünkü beni benden daha çok düşünmüştü, zarar göreceğimi biliyordu. Ben güçlü bir kız olabilirdim; ama kesinlikle kendime karşı bir özgüven eksikliğim vardı. Şu an tek istediğim sıcak bir yataktı. Sığınabileceğim ve saklanabileceğim güvenli bir liman arıyordum. Gidebileceğim tek bir yer vardı sadece. Eve gidecektim, bunu kendim istemiş olsam bile. Başka çarem yoktu. Yüzüme, saçıma başıma çeki düzen vermeden arabayı eve sürdüm ve geldiğimde meraklı bakışlara aldırış etmeden yukarıya çıkacaktım ki ilk soru gelmişti.

"Kızım sen iyi misin?" Yüzüm yere bakarken başımı hiç kaldırmadım. Bu hâlimden utanıyordum çünkü.

"Nur anne, yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim ve o da anlayışla bakınca merdivenlerden çıkmaya devam ettim.

Odaya girdikten sonra üzerimi çıkarıp direk banyoya girdim. Sıcak suyun o rahatlatıcı etkisine ihtiyacım vardı. Duşta bile o düşünceler aklımdan gitmiyordu. Gözyaşlarım tekrar eski yerini almaya başlamıştı. Sadece suyun beni rahatlatmasını istiyordum; ama o bile şu an bana çare değildi. Üzerime bornozu giyerek duştan çıktım. Hızlıca saçımı kurutmaya çalıştıysam da başarılı olduğum söylenemezdi. Üzerime normal bir pijama geçirip yatağa yattım.

Ücretsiz PDF Kitap

Dergilere çıkmak kimdi, ben kimdim? Bir kere bile alıp okumuşluğum var mıydı o dergiyi? Sadece vitrinleri süsleyen güzel kadınların olduğu bir dergiydi işte. Ben bu iş için oldukça sıradandım. Ben mahallede yaşamış bir kızdım. Sokakta oynayarak büyümüştüm. Onlar gibi davet davet gezmemiştim. Asla pahalı kıyafetler giymemiştim. Pahalıyı bırak kendi kıyafetim bile olmamıştı büyüyene dek. Hep herkesin küçülen kıyafetleri ile büyümüştüm. Bu kadar parayı savurmak kesinlikle bana göre değildi. Bir de bu insanlar bu zamana gelebilmek için aç bile uyumuşlardı. Bu kesinlikle bana yakışmazdı. Yatakta büzülüp yatarken ve gözyaşlarım yüzümden yavaşça akarken kapının açılma sesini bile duymamıştım. Başımı örten örtü çekildi ve karşımda onu gördüm. Bana şaşkın bir gözle bakmıştı.

"Nihal ne oldu sana böyle? Niye ağlıyorsun?"

Elini saçlarıma götürürken onu durdurdum. Beni anlamaya çalışırcasına yüzüme bakıyordu; ama vücudum ve duygularım çoktan koruma kalkanlarını indirmişti. Bu hâlimi görünce elini geri çekerek üzerime gitmedi.

"Nihal?" dedi tekrar.

"Konuşmak istemiyorum. Niye geldin ki?" Bu saat eve gelmek için erkendi çünkü.

"Seni merak ettim. Derse girmemişsin ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu." Yüzüne merakla karışık kaygı hâkimdi.

"Merak edilecek biri değilim ki ben! Ben gidersem yerimi dolduracak bir kız hemen bulunur." Sinirlerim ciddi anlamda bozuktu. Bu cümle kulağa ne kadar kötü gelse de belki de beni ciddi anlamda sevmediği için aklımda yer ediniyordu.

"Sen niye böyle konuşuyorsun?"

Cevap çok açık değil miydi sanki?

"Ben senin için kendimden kat ve kat ödün verdim. Peki ya sen? Sen benim için kendinden ne ödün verdin?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Cevabını söyleyeyim mi? Hiç. Hem de kocaman. O gün o şarkılar, hareketlerin hepsi birer oyundu o kıza karşı. Tek isteğin ondan intikam almaktı değil mi? Beni umursadığın yok çünkü senin."

"Yeter!"

Sinirlenmişti. Artık bana bakan bakışları öfkeliydi.

"Ne oldu, gerçeklerin yüzüne çarpılması kötü bir şey değil mi?" Kendimi savunurcasına yüzüne baktım.

"Sen iyi değilsin. Seni kırmak istemiyorum."

Öfkeli olduğunu görebiliyordum; ama bir umut belki de beni anlayabileceğini düşünmek istiyordum.

"Ben sana aşığım görmüyor musun? Yeter artık tamam mı? Beklemekten çok sıkıldım. Şüpheden, korkudan ve kaygıdan bıktım. Önceden param yoktu belki ama huzurum vardı. Şimdi elimde hiç bir şey yok. Anladın mı? Hiçbir şey!" Sesim gitgide yükselmişti. Sinirimi ondan çıkarmayı başarmıştım. Bir şey diyecek gibi oldu ama bana son defa öfkeyle bakıp odadan çıktı. Arkasından yüksek sesle bağırdım.

"Daha nereye kadar kaçacaksın?"

Deniz

Bana niye böyle davranıyordu anlamamıştım. Kendini ve beni suçluyordu. Hafta sonu bu kadar güzel geçmişken şimdi böyle davranması beni şaşırtmıştı. Bir şey olmuş olmalıydı. Belli ki biri bir şeyler söylemişti. Çünkü 'Gerçeklerin yüzüne çarpılması kötüymüş değil mi?' gibi bir cümle sarf etmişti. Çok ağlamış olduğunu gözlerinin kırmızılığından ve şişliğinden anlamıştım. Onu rahatlatmak istedim ama dokunmama izin vermemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir terk ediliş duygusu hissetmiştim. Genelde ona soğuk davranmıştım ama şimdi onun bana soğuk davranması kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Aklımda biri vardı aslında. Emindim, ondan başka kim aramızı bozabilirdi ki! Yine de emin olmak için Nihal fark etmeden telefonunu alıp cebime koymuştum. Onu rahat bırakmalıydım. Üzerine gidersem kötü olacağını biliyordum. Kendince bir karar verecekti. Ona seni seviyorum demeyi isterdim ama şu an bunun için erken olduğunu düşünüyordum. Ona karşı bir şeyler hissediyordum ama bu kelimelere dökecek kadar büyük değildi.

Sabırsızdı, her şeyin çabuk olmasını istiyordu. Ona bir şey diyemezdim çünkü bu onun bir huyuydu sonuçta. Bana aşkını ilan ederken kendimi çok daha kötü hissettim. Bir şey diyemeden çıktım odadan. Arkamdan söylediği söz beni öfkelendirmişti. Ben onu kırmaktan kaçıyordum, o sorumluluğu almaktan değil. Yapabileceğim bir şey yoktu. Ben de o da bekleyecektik çünkü emin olmadan ona bir şeyler söylersem onu aldatmış gibi hissedecektim.

Aşağıya inip koltuğa oturduktan sonra telefonunun geçmişine baktım. Bir mesaj vardı. Tanıdık bir numaradan. Kızgınlıkla 'Nazenin!' derken annem de duymuştu.

"Nihal'in üzülmesinin sebebi o mu?"

Annem düşünceli ve meraklı bakışlar atarken cevap vermiştim. "Evet anne, ondan başka kim yapabilir ki! Yeter artık çizgiyi aştı. Haddini bildirmek gerek."

Ayağa kalktığım gibi kapıya doğru yürüdüm.

"Oğlum, dur sakin ol biraz." Ayağa kalkıp beni durdurmaya çalıştı ama onu engelledim.

"Anne Nihal öyle üzgünken ben nasıl sakin durabilirim?"

Annem yüzüme tuhaf bir şekilde baktıktan sonra gülümsedi. Onu düşünmem hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Sakince konuş onunla. Sen ne diyeceğini bilirsin zaten."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı salladım ve kapıdan çıktım. Onun nerede olduğunu yakın arkadaşından öğrenebilirdim. Telefonumu çıkarıp Didem'in numarasını çevirdim.

"Deniz," derken sesi neşeliydi. Konuya çabuk girerek onu şaşırttım.

"Nazenin nerede?"

"Şey..."

"Çabuk yerini söyleyeceksin." Öfkeliydim ve şu anda nazik tavır takınacak bir hâlim yoktu.

"Bir butik açacak oranın işleriyle ilgileniyor. Sanırım oradadır."

"Adres?" dediğimde hemen adresi verdi. Galiba ona bir şans vereceğimi düşünüyor olmalıydı. Adresi aldıktan sonra vakit kaybetmeden gittim. Didem haklıydı çünkü mekânın ışıkları yanıyordu. Kapıyı itip içeriye girdim. Beni görünce yüzü aydınlanmıştı ama sert bakışlarımı görünce bu aydınlık geride kalmıştı. Yanına hızlı adımlarla yürüdüm.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Bu sözüm ile şaşırmıştı. Belki de burada olmam da bu şaşkınlıkta pay sahibiydi.

"Ben seni tanıyamıyorum artık," dedi yüzüme bakarken.

"Ben seni zaten tanımıyorum ki! Bir daha sakın onunla konuşayım deme. Anladın mı beni? Yoksa seni mahvederim."

"Küçük sevgilini korumak için mi geldin buraya?"

Küçümseyici yüz ifadesine bakmak beni daha da sinirlendirdi. Üzerine yürüdüm ve o da geriye doğru gitmeye başladı.

"O benim küçük sevgilim falan değil. O benim nikâhlı eşim. Sakın bir daha ona bulaşma." Tehditkâr bir şekilde baktım ama onun çok da umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Ne dedin de kandırdın kızı? Kendini çok kaptırmış belli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu duyunca öfkeyle güldüm.

"Vazgeçilmez olduğunu sanıyorsun değil mi? Her şeyden korkan, ikiyüzlü, istediğini elde etmek için her şeyi yapan bir şeytansın sen. Seninle tanıştığım güne lanet ediyorum."

"Önceden böyle demiyordun ama. Ne oldu unuttun mu?" Elimi yanındaki duvara öyle hızlı vurdum ki korkmuştu. Öfkeli olduğum için elimin acısını bile hissetmemiştim. "Unuttum hem de küçük bir zerresine kadar. Sanki kirden arınmış gibiyim. Artık hayatımda sende bulamadığım bir huzur var. Bunu yok etmene izin vermeyeceğim. Her yolu dene, ne yaparsan yap ama beni asla ve asla kazanamayacaksın. Sen boş bir kadınsın çünkü. Son defa seni uyarıyorum. Bir daha onun yanına yaklaşırsan seni doğduğuna pişman ederim," dedikten sonra arkama bile bakmadan dükkândan çıktım. Biraz olsun içim rahatlamıştı. Taksi ile eve tekrar dönerken telefonu çalıyordu. Arayan numaraya baktığımda yazan kelime beni gülümsetmişti. 'Annecim' yazıyordu. Nihal'in annesine ne diyeceğimi düşünürken bir anda açmaya karar verdim.

"İyi akşamlar," diyerek başladım. Benim sesimi duyunca şaşırmıştı.

"İyi akşamlar oğlum. Nihal yanında mı?"

"Nihal bugün okulda çok yoruldu. Biraz uyumak istedi yemeğe kadar, şu an uyuyor."

"Yoksa hasta falan mı?"

"Telaşlanmayın, hiç bir şeyi yok. Cadılığına devam ediyor," dedim. Annesinin gülümsediğinden emindim.

"Seni bezdirmeye başladı mı şimdiden?"

"Biraz ama onun bezdirmesi bile güzel." Az önce öyle düşünmesem de bazen onunla uğraşmak eğlenceli oluyordu.

"Kızımı mutlu ediyorsun." Bu değerlendirme doğru olsa bile şimdi bu durum pek de geçerli değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O da beni mutlu ediyor. Merak etmeyin ona iyi bakıyorum." Gerçek buydu. Bir şekilde mutlu hissediyordum, büyük gibi görünen küçük sorunlarımıza rağmen.

"Tamam, oğlum kalkınca haber ver beni arasın."

"Tabi söylerim tekrar iyi akşamlar."

Söylediklerim yalan değil tamamen gerçekti. Telefonu kapattıktan sonra eve yaklaştığımızı fark ettim. Eve girdikten sonra çabucak yukarıya çıktım. Odaya girdiğimde sessizlik hâkimdi. Yatağın kenarına yavaşça oturdum uyuyordu çünkü. Düzenli nefes alışını izlerken ne kadar da masum uyuduğunu fark ettim. Bir kez daha geçmişimden nefret ederken onu üzenin ben olduğunu bilmem bana farklı bir acı yaşatmıştı. Elimle yanağını okşadım. Yumuşaklığını hissederken bunun farklı bir duygu olduğunu düşündüm. Ben onu izlerken uzun bir süre sonra gözlerini açmıştı. Bana bakan gözler hüzünlü ve öfkeliydi.

"Nihal annen seni aramanı söyledi," dedim hatırlayarak. En azından biraz daha sakinleştiğini düşünmüştüm. Bu konu da cümleye girmek için yeterliydi.

"Telefonumu sen mi açtın?" Bunu söylerken bile sesi o kadar soğuktu ki. Çok tuhaf görünmüştü.

"Evet, açamaz mıyım?"

Cevap vermedi ve etrafa bakıp telefonunu aramaya başladı. Cebimden çaktırmadan çıkarıp telefonu ona uzattım. Elimden alırken vakit kaybetmeden annesini aradı. Konuşmalarını dinlerken kendini zor tuttuğunu gördüm. Annesine söylemek istiyor ama söyleyemeyeceğini de biliyordu. Telefonu kapattıktan sonra bir damla yaş yanağından süzüldü. Elimle silmek istedim ama izin vermedi.

"Ağlama artık. Şu hâline bir baksana, mahvettin kendini."

"Çünkü hayal dünyasından çıktım ve gerçek dünyaya adım attım. Sen haklıydın. Ben aynı dediğin gibi dav-

randım. Parayla tutulmuş bir kadın gibi..."

Başka bir şey demeden onu susturdum çünkü asla öyle davranmıyordu. Tam tersine bana değer verdiğini sürekli bana göstererek aksini kanıtlıyordu.

"Böyle düşünmene dayanamıyorum. Zaten böyle bir şey de yok."

"Var işte."

"Ben sana değer veriyorum. Beni tanımıyorsun ve davranışlarımı çözemiyorsun ama asla böyle bir şey aklımdan dahi geçmedi. O gün seni kararından döndürmek için o cümleyi kullandım." Bunu ona daha önce de hatırlatmıştım ama şu anda bu umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Beni hiçbir zaman sevmeyeceksin hep aklın onda olacak." Yine düşüncesinden vazgeçmiyordu.

"Seni ikna edemeyeceğimi biliyorum. Düşüncelerinde seni özgür bırakıyorum ama ne düşünürsen düşün zararı hep kendine vereceksin." Sözüme uymasını bekliyordum. En azından anlamını biliyordu.

"Haklısın hep ben üzülen oluyorum ve hep olmaya da devam edeceğim." Farklı bir yere çekeceğini düşünmemiştim ama yine de çekmişti. İstediği zaman aşırı inatçı olabiliyordu.

"Tamam, istediğin gibi olsun," dedim sakince. Ona kızmamı bekliyordu ama bunu yapmayacaktım. Şu an tek istediğim onun üzüntüsünü dindirmekti.

Ertesi gün onu ve Levent'i konuşurlarken gördüm. Oldukça samimi görünüyorlardı. Şimdi dertleştiği kişi Levent mi olmuştu yani? Bunu öğrenmenin yolu yanlarına gitmekti ama her adımda sinirlendiğimi hissediyordum. Beni ilk fark eden Levent olmuştu.

"Merhaba hocam kızı üzmeyi yine başarmışsınız," dedi o gıcık tavrıyla.

"Bu seni ilgilendirmez Levent! Sen kendi işine bak." Nihal, aramızdaki gerginliğe bakarken öfkeli görün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müştü. Bir anda tepkisini koyması ikimizi de şaşırtmıştı. "Kesin şu gösteriyi," dedi ve yanımızdan hızlıca ayrıldı. Levent'i umursamadan arkasından gidip ona yetiştim.

"Nihal bu beni delirtiyor. Bir daha Levent ile o şekilde görmek istemiyorum seni." Sanki bilerek yapıyordu bunu. Tek istediği beni kıskandırmaktı ve bunu başarıyla gerçekleştirmişti.

"Öyle mi? Çok mutlu oldum tekrar tekrar göreceğinden dolayı, alışsan iyi olur. Yoksa seninle sıkıcı bir on sene geçirmek benim için çok zor olacak." O an öylece kaldım. Bunun anlamı seni istemiyorum artık demekti. Bir an tekrar o anı yaşar gibi oldum. Nazenin karşımdaydı ve lanet olasıca itirafı yapıyordu. *"Sen kaybettin Deniz. Seni değil onu seçtim."* Sanki o sesi tekrar duyuyordum. Yeniden hayatımı bozmayı başarmıştı. Üzerimde dolaşan gerginlikle odama doğru yürüdüm. Yığınla hasta vardı ama onlarla ilgilenecek Deniz ortalıkta yoktu. Bir şekilde halletmeyi başardım. İşim ve özel hayatımı ayrı tutmam gerekiyordu. Yoksa konsantre olmam çok daha zorlaşacaktı.

O gün yatakta tek başıma yatarken onu özlediğimi hissettim. Bugün nöbeti olduğu için hastanedeydi. Onu aramak istiyordum ama reddedilme korkusu ile onu arayamıyordum. Düşüncelere dalıp gitmişken telefonum çaldı. Acil bir vaka geldiği için hastaneye çağırmışlardı. Hızlıca üzerimi değiştirip evden çıktım. Hastaneye girdiğimde çok kalabalık olduğunu gördüm. Ne yazık ki beni çağırdıktan bir dakika sonra hasta ölmüştü. Bir trafik kazası olmuştu ve etrafın kalabalık olmasının nedeni buydu. Gözlerim Nihal'i arıyordu ama onu görememiştim. Etrafa bakarken yanımdan biri geçti. Kokusu burnuma çarpıp geçerken bu kişinin Nihal olduğunu anla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi http://rantey.org

dım. Hızlıca dışarıya çıktı sonra. Arkasından bağırdım ama cevap vermedi. Yanına giderken sendelediğini gördüm. Tam düşecekken onu tuttum ve kendime doğru çevirdim. Çok berbat görünüyordu. Tükenmiş, bitmiş bir hâli vardı. Yaprak gibi titrerken üzerimdeki montu çıkarıp üzerine örttüm.

"Nihal ne oldu?"

Cevap vermiyordu. Ağlamaklı bir yüzü vardı ama ağlamıyordu. Sanki şoka girmiş gibiydi.

"Deniz..." Ağzından duyduğum tek kelime adım olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Nihal

O ses bir türlü aklımdan çıkmamıştı. Bir evladın çığlığı... Yürek burkan ve elden bir şey gelmeyen bir çığlık... O an dünya durmuştu sanki. Hiç bir zaman böyle boş görünmemişti gözüme. Bir kalbin sonsuza kadar durması ve hiç atmaması, nefesin tükenmesi...

O akşam üzüntüm üzerimde dolaşıyordu. Servis sessiz ve sakinken bir anda dolmuştu. Birçok kişinin karıştığı trafik kazasında yaralı olanlar gelmişti. Bazıları hafif sıyrıklarla atlatsalar da bazılarının durumu ağırdı. O ağır olanlardan bir hasta benim ve bir hocamın önüne gelmişti. Hocam ne yaparsa yapsın bir türlü yanıt alamamış ve hasta hayata gözlerini yummuştu. Bu benim için bir ilkti. Bir anda ürperdiğimi hissetmiştim. O an tek istediğim dışarıya çıkmaktı. Hocam çıktıktan sonra arkasından ben çıktım. Ailesine acı haberi verirken kızının attığı çığlık bir anda vücudumdaki bütün kanın çekilmesine yol açmıştı. Ruh hâlim son zamanlarda iyi değildi. Bu olay da ruh hâlimin bozulması için tuz biber olmuştu.

"Babam!" diyen kızı sakinleştirmeye gelen hemşireler ve içerideki kalabalık beni boğmuştu. Kendimi dışarıya atmak istedim. Hiçbir şey düşünemiyordum sanki. Tepki veremiyordum. Tek düşüncem bir an ev-

siz PDF Trial Version

vel buradan uzaklaşmaktı. Yürürken başım dönmüştü ama yürümeye devam ettim. Soğuk hava tenime çarpıp beni titretirken hâlâ nefes alamadığımı düşünüyordum. Sanki bacaklarım birbirine dolanmıştı. Biri sesleniyordu arkamdan ama konuşacak gücü kendimde bulamadım. Tam yıkılacakken biri beni tuttu. Bu sesi tanıyordum. Beni kendine çevirdikten sonra yüzüme bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bana sorarken cevap veremedim. Titrediğimi görüp üzerime montunu örttü. Sıcaklık ile biraz olsun duyularım yerine gelir gibi oldu ve ismini fısıldadım. Beni kendine çekerken gözlerinin yeşiline baktım.

"O öldü!" dedim fısıldayarak. "Bir şey yapamadım ve kızının çığlığı kulaklarımdan gitmiyor."

Bana sarıldı ve kendimi güvenli kollarına bıraktım.

"Geçecek Nihal, buna alışacaksın. Bu işimizin bir parçası..." Tekrar o ânı hatırlarken yeni bir dalga vücudumu tekrar esir etti. Kilitlenmiştim sanki.

"Hadi üşüyorsun içeriye girelim. İyi görünmüyorsun." Başımı salladım sadece ve elinden kurtuldum. Yüzümü incelerken iyi olmadığımı onun gözlerinde gördüm.

"Tamam, hadi sen arabaya git ben hemen geleceğim." O an sadece dediğini yaptım. Nöbet, hastalar Nazenin'in söyledikleri hiç bir şey umurumda değildi çünkü hayat bana en kötü yüzünü göstermişti bu gece. Arabanın kapısını açtım ve koltuğa oturduktan sonra kapıyı kapattım. Buradan uzaklaşmak istiyordum. Etrafa korkuyla bakan insanlar görmek istemiyordum. Endişe ve korkuyu hissetmek istemiyordum. Ağlamak istiyordum ama bunu başaramıyordum. Kafamı soğuk cama yasladım ve gözlerimi kapattım. Bu anın geçmesini bekledim ama geçmiyordu. Kapı açılırken soğuk tekrar yüzüme vurdu.

Arabayı kullanırken bana bakmıştı arada ama ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nuşmamıştı. Konuşacak hâlim de yoktu zaten. Uzun bir süre sonra araba durdu. Kıpırdamak bile bana zor gelmişti. Bütün enerjim gitmişti. Kapıyı açıp beni ayağa kaldırdıktan sonra ona tutunarak yürümeye başladım. Eve girerken bütün gözler bize odaklanmıştı. Sorular peşi sıra gelirken "Sonra," demişti Deniz. Merdivenlere geldikten sonra beni kucağına aldı ve yukarıya çıkardı. Gözlerimi kapatıp ona sıkı sıkı tutundum. Beni yatağa bıraktıktan sonra benimle konuşmayı denedi ilk önce ama cevap veremedim. Bir anda beni kollarımdan kaldırdı ve banyoya götürdü. Duşa sokarken beni neden buraya getirdiğini merak etmiştim. Suyun derecesini ayarladı. Su bir anda üzerime dökülürken çığlık attım. Hem de defalarca, çünkü su çok soğuktu. Beni bir güzel soğuk su ile ıslattıktan sonra yere çöktüm bir anda. Dizlerimi kendime çekerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Benim sesimi duyduklarından ev halkı bizim odaya doluşmuştu.

"İlk hasta kaybını yaşamış, biraz sarsıldı, bir şey yok," dedi ve onları odadan gönderdi. Ben içimdeki zehri akıtırken tekrar yanıma geldi. Kıyafetlerimi tek tek çıkardı. Soğuk su yerini sıcak suya bırakmıştı şimdi. Ayağa kaldırdı ve ona sarılarak dakikalarca ağladım. Sıcak su tekrar bedenimi ısıtırken hislerimi geri kazandığımı hissettim. Hıçkırıklarım yerini iç çekişlere bırakmıştı. Beni yüzüne bakmaya zorladı. Gözlerimi içine bakarak konuştu.

"Geçecek küçük gelinim. Her şey geçecek. Korkma ben yanındayım." Bu sözüne bir şey diyemedim. Eline sabun ve lifi aldı ve köpürttü. Boynumdan başlayarak tüm vücudumu köpüklemeye başladı. Dokunuşları o kadar nazikti ki. Saçlarımı yıkadıktan sonra havluyla vücudumu kuruladı ve bana pijamalarımı giydirdi. Küçük bir çocuk gibi davranırken sesimi çıkaramadım. Saçlarımı kuruttu ve taradı. Beni yatağa yatırttı sonra.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Onun gidişini izlerken kendimi yalnız hissettim. Islanan üzerini değiştirmeye gittiğini söyledi aklım. Onun tekrar çalışmasına sevinmiştim. Aklım beni doğrularken öylece etrafa baktım. Bir anda garip bir his bedenimi sardı. O his göğsüme çıktı bir anda ve ben de olduğum yerden doğruldum aniden. Nefes alamıyordum. Bu his çok tanıdıktı aslında ama atak geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendimi ayakta bulurken bana şaşkınlıkla baktı.

"Nefes alamıyorum bana yardım et!" dedim ve ellerimi göğsüme götürdüm. Sanki vücudumda ateş yanıyordu ama ben üşüyordum. Ellerini hemen boğazıma götürdü ve nabzımı saymaya başladı. Arka arkaya cümleyi tekrarlıyordum. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum..."

"Alıyorsun bak, sadece sakin ol. Normal şu anda kalp atışların."

Bana su getirdi. Elindeki bardağı alıp bir bardak suyu hızla içtim. O andan itibaren atakların ardı arkası kesilmedi. Eski duygular tekrar gün yüzüne çıktı. Göğüs ağrısı, boğuluyormuş hissi, ani mide bulantısı, baş dönmesi hepsini sırasıyla tekrar yaşıyordum. Beni sakinleştiremeyeceğini anlayınca tıbbi müdahalede buldu çareyi. İlk başta kabul etmedim. Hastaneye neden gittiğini anlamıştım. Bir ampul Diazem almıştı çünkü. Sakinleşmem gerektiğini düşünmüş olmalıydı.

"Vücudun çok tedirgin bırak da kendisi her şeyi eski hâline döndürsün. Bunun için de uyuman gerek. Hadi izin ver."

"Hayır!" dedim ve ondan kaçtım ama beni yüzüstü yatağa yatırmayı başarmıştı. O an bir şey yapamadım. Sadece istediğine boyun eğmiş oldum. Kalçamı açıp iğneyi sapladığında tek hissettiğim bir yanma hissiydi. İğne etimden çıktıktan sonra yavaşça sırtüstü döndüm. İlaç yavaş yavaş vücuduma yayılırken etkileri de görül-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meye başlamıştı. Yanıma yattı ve beni kollarına alıp saçlarımı yavaş yavaş okşadı. Gözlerimi tekrar kapatırken görüntüler tekrar gözümün önüne geldi ama vücudum tepki vermeyi çoktan bırakmıştı.

Sabah allak bullak bir kafayla gözlerimi açtım. Beni kucaklamış olan Deniz'e daha da sokuldum. Dün gece bana nasıl bakmıştı öyle? Bir çocuk gibi ilgilenmişti. Artık düşünceler beynimde akmaya başlayınca bazı şeylerin önemi kalmamıştı. Dün bana bir şey öğretmişti. O belki beni deli gibi sevmiyordu, bana âşık değildi ama bana gerçekten değer veriyordu. Ne aşklar sırf evlendikten sonra birlikte yaşayamayıp geçinemediklerinden dolayı bitmiyor muydu? Biz birlikte yaşayabiliyorduk. Kavga da etsek her zaman birimiz alttan alıyordu ki, geçtiğimiz gün o alttan almıştı. Biz uyumluyduk, birbirimize saygılıydık. Onu bu şekilde sevmeliydim. Ona güvenmeliydim çünkü o bana güveniyordu. Evlilik de bu değil miydi zaten? Biz bunu bir şekilde beceriyorduk ve şimdiden sağlam bir temel inşa ediyorduk.

Yüzünü incelemeye başladım. Çıkık elmacık kemikleri bence onu diğer erkeklerden ayıran en önemli özelliğiydi. Dudakları sanki kalemle çizilmiş gibiydi ve bu güzel adam tamamen benimdi. Dün geceki cümle aklıma gelince gülümsedim ve tekrar gözlerimi kapattım.

"Küçük gelinim..."

Yeni doğan güne bakarken hayatın devam etmesi garip bir tezatlık yaratmıştı içimde. Daha dün bir adam gözlerimin önünde hayattan ayrılmıştı. Pencerenin önünde deniz manzarasını ve martıların sesini dinliyordum. Bana garip bir dinginlik vermişti. Bilmiyorum belki de ilacın etkisi hâlâ üzerimdeydi. Gerçek şuydu ki, destek almam kaçınılmazdı. Tekrar nüksettiğini hisset-

miştim hastalığın. Sanki dün ilk defa atak geçiren birini andırmıştım. Tekrar ilaca başlamak benim için daha iyi olacaktı çünkü ruh hâlimin kötüye gittiği zamanlar yeniden gözümün önüne gelirken bu görüntüden korkmuştum.

Dışarıya dalıp gitmişken belimde ellerini hissettim. Bana arkamdan sarıldı ve boynuma dudaklarını değdirdi. Bilmiyordum, bir anda mutlu olmuştum. Onda farklı bir şeyin olduğunu hissediyordum ama o gün ona kötü davranmıştım. Nazenin bazı konularda haklı olabilirdi ama o, bu düşünceleri dağıtıyordu. Yanında olmamı istiyordu. Ona sert davrandığımda ve bana dokunmasına izin vermediğimde üzüldüğünü görmüştüm. O gün benim canımı yakan şey 'Seni sevmiyor!' demesi olmuştu. Bir an düşününce söyledikleri mantıklı gelmişti ama Deniz bana hiç o gözle bakmamıştı.

"Ne kadar huzurlu değil mi?"

"Deniz mi yoksa martılar mı?" Başını saçlarıma gömmüştü.

"İkisi de." Şu an ciddi anlamda dün geceki huzursuzluğu atmış gibiydim.

"Ne Deniz ne de martılar senin bana verdiğin huzuru vermiyor." Gülümsedim ama bu buruk bir gülümsemeydi.

"Sana ne söylerse söylesin asla bizim aramızı bozamayacak, buna izin vermeyeceğim Nihal. Bir kere hayatımı mahvetti zaten ikincisi asla olmayacak." Duyduklarımı idrak ederken bunu nereden öğrenmiş olduğu gerçeği beni meraklandırmıştı.

"Sen nereden öğrendin?" Dalgalara bakarken kaşlarım çatılmıştı. Aptallığımı öğrenmesini istemiyordum.

"Her şey açıktı zaten ama telefonuna baktığımı söylemem gerek." Bakışlarımı yere çevirirken birden karnımda duran elleri dikkatimi çekti. Elindeki morluğu görünce eline dokundum yavaşça.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eline ne oldu?" Sesimdeki endişeyi fark etmişti hemen. Beni rahatlatmak adına sakince baş parmağıyla elimi okşamaya başladı.

"Küçük bir sinir harbi. Önemli bir şey değil." Elimi okşarken aklıma dün geceki ilgisi geldi.

"Teşekkür ederim Deniz."

"Unuttun mu? Biz bir aileyiz." Sesindeki huzurlu tonu hissedebiliyordum. Cidden aptallık yapmıştım. Tam bir ergen gibi davranmıştım ona. "Ne olursa olsun aile olmaya devam edeceğiz." Sesi kararlıydı. Ellerinden kurtulup ona doğru döndüm. Bana olan ciddi bakışları söze dökemediği duygularını yansıtıyor gibiydi. "Başımıza ne gelirse gelsin her zaman ben senin yanında olacağım. Bunu sakın unutma Nihal. Aklına kötü bir şey geldiğinde hep bunu kendine hatırlat."

Ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım.

"Sanki bir daha doktorluk yapamayacakmış gibi hissediyorum. Hastaneye girmek istemiyorum. O stresi yaşamak, endişeli yüzler görmek beni korkutuyor." Sıcacık kollarının arasında güvende hissetmem gerekirdi. Bir anda aklıma hücum eden o lanet olası düşünceler bunu engelliyordu ne yazık ki.

"Seni anlıyorum ama bu işe olan sevgin daha baskın çıkacak. Her zaman kötü bir şey olmak zorunda değil. Bu hayatta iyi şeyler de oluyor. Bir ölüm bile bazen o kadar hayırlı bir işe girişiyor ki. Bir hastama, uygun kalp bulundu ve nakil oldu. Bir ölüm kaç insana tekrardan hayat verdi. Biliyor musun öğrenciyken küçük bir çocuğa donör olmuştum. Daha beş yaşındaydı ve son evredeydi hastalığı. Küçük olduğu için bedeni ilaçlara dayanamıyordu. O kadar şirin bir çocuktu ki gözlerinden hayat akıyordu. Onu staj yaptığım serviste görmüştüm. Ailesi perişandı ve umutları günden güne azalıyordu. Şansımı denemek için kemik iliği bankasına kan örneğimi vermiştim. Bir mucize gerçekleşti ve hücrelerimiz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

uyuştu. Ona kemik iliğimi verdim. Şimdi on iki yaşında ve hâlâ görüşüyoruz. Kocaman bir çocuk oldu tabi. Diyeceğim o ki umut her zaman vardır, ölüm olmadığı sürece."

"Sen ne güzel adamsın böyle, hem için hem de dışın güzel."

Bana gülümserken konuşmuştu. "Aynı senin gibi."

Kesinlikle bu doğru değildi. İtiraz ettiğimi duyunca kızacağı için konuyu değiştirmeye karar verdim. "Senin bir huyunu sevmiyorum. Çok düşünüyorsun bir konu hakkında ve çabuk karar vermiyorsun."

Belki de sabırsız olduğum için hoşuma gitmiyordu. Aslında en büyük hatam da düşünmeden sabırsızca hareket etmiş olmamdı. Bir yönden bakarsak, onunla evlenmem de üzerine fazla düşmediğim, duygularımla hareket ettiğim bir karar olmuştu.

"Sen de çok sabırsızsın."

"Zıtlıklar..."

"Her zaman iyidir," diyerek cümlesini tamamladım.

"Bu hayatı yaşanabilir kılar."

Yapboz gibi birbirini tamamlamak her şeyin kusursuza yakın olmasını sağlar mıydı, bilmiyordum.

"Ben seni hep böyle görmek istiyorum. Gülümserken."

Bu aralar pek gülümseyeceğimi sanmıyordum. Bu duygusal patlamanın bana zarar vereceğini düşünüyordum çünkü ama o yanımda olacaktı. Destekçim birken iki olacaktı. Bu da benim için bir avantajdı.

"O zaman beni mutlu et." Aslında şu an bile kollarının arasında olmak mutluluk vericiydi ama en büyük mutluluğu seni seviyorum dediğinde yaşayacağımı düşünüyordum.

"Çalışıyorum ve tezim bitince sana sunacağım."

"Ne zaman biter peki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha çok çalışma ile biter. Sonra bir ilham gelir ve bitiverir."

Acaba beklediği ilham neydi? Emin olamadığı konuyu merak ediyordum doğrusu. Aslında başka bir cevap şekillendi kafamda. Onu bırakmamdan korkuyordu.

"O gün çabuk gelir inşallah."

"Yeni yılda olabilir."

Tarih vermesi garipti aslında. Bu umutlarımı yükseltirken beklentimi düşük seviyede tutmam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Bir ay kesin bekleyeceğim yani." Hayal kırıklığına uğramış sesim boğuk çıkmıştı.

"Biraz öyle olacak."

"Hazırlansak iyi olur, okula geç kalacağım. İçimde hiç istek olmasa da gitmem gerek."

Benim için aşılması gereken bir dağ vardı önümde. Sarp ve çetindi. Ayağım kaydığı anda gerisi de gelecek ve aşağıya hızla düşecektim. Beni bir anda kurtaran bir etki olacaktı ilaçlar. Belki o etkiyi Deniz'in bana uzattığı o ellerde bulacaktım. Bana iyi gelen bir etki... Düşüncelerimi susturan bir etki...

"Bir yere gideceğin yok. Rapor aldım senin için, daha iyi değilsin."

"Uzun süre iyi olamayacağım." Beynimdeki savaşı kaygılarım kazanıyordu. Az önceki umut dolu düşünceler uçup gitmişti bile.

"Neden?"

"Çünkü tekrarladı."

"Ne tekrarladı?"

Bunu anlatmak cidden sinir bozucuydu. Çünkü başından geçirmeyenlerin sizi anlaması çok zordu. Ne derseniz deyin onlara bu düşünceler saçma gelirdi.

"Hastalığım. Benim hakkında bilmediğin bir şey. Ben beş sene antidepresan kullandım. İki sene panik atak,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir sene yaygın anksiyete bozukluğu, iki sene de obsesif kompulsif bozukluk için."

Bana hem şaşırmış hem anlayış ile bakmıştı.

"Bu seni açıklıyor. Sabırsızsın ve mükemmeliyetçisin. Bu kötü bir şey değil, hatta yararları var ama seni rahatsız etmediği sürece. Ellerini iki kere yıkıyorsun."

Sesindeki ben biliyordum tınısını duymazdan geldim. Semptomlar gayet açık değil miydi? Tahmin etmesi kolaydı ama el yıkamamı dikkatle izlediğini fark etmemiştim.

"Ne zaman fark ettin?"

"Seni her lavaboda gördüğümde."

"Sanki bir kere yıkayınca kirler çıkmıyormuş gibi geliyor." Bütün takıntılıların bir numaralı korkusu budur. Eğer o el düzgün yıkanmazsa vücuda mikrop girer. O mikrop elinde olduğu için her yere bulaşır. Bu şekilde de hasta olacağına inanılır.

"Zaten dikkatle yıkıyorsun." Ellerimi eline alırken parmağıyla elimdeki çatlamış deriye dokundu.

"O kadar krem sürüyorsun ama ellerin düzelmiyor çünkü çok yıkıyorsun." Bunu babam da söylerdi. 'Yıkaya yıkaya elinde deri kalmadı.' derdi.

"Biliyorum ama ne yapayım ben böyleyim işte." İllaki kompülsif yapıp kendimizi rahatlatmamız gerekiyordu.

"Düzeltebilirsin. Senin hakkında bilmediğim başka ne var gerçekten merak ediyorum."

"Pek bir şey yok aslında."

Öyle olaylı bir hayatım yoktu. Yani bu psikolojik olayları saymazsak.

"Seninle bir değişiklik yapalım. Şehir dışındaki kır evine gidelim. Toprakla uğraşmayı sever misin?"

"Deli misin hem de çok severim. Küçükken az batırmadım bizim balkonu. Çamur oynardım, ellerimi yıkamak için lavaboya giderdim tabi sonra lavabo da toprak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olurdu. Annem kızardı ama ben oynayayım diye bahçeden eve toprak getirmişti."

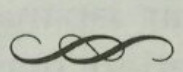
Beni çocuk gibi heyecanlandırmıştı. Farklı bir hava her zaman daha iyi gelirdi.

"Anneni çok seviyorsun."

"Hem de çok. O benim kahramanım. Azim kaynağım en büyük destekçim. Bize bizden başka kimse bakmaz. Bu yüzden hep aramızda çok güçlü bağ vardı ve çok kıskanan arkadaşım oldu."

"Aslında ona teşekkür etmeliyim senin gibi bir kız yetiştirdiği için."

"Çok sevinir," dedim gülümseyerek.

Şehir dışındaki ev hayal ettiğimden daha güzeldi. Buranın anlamını oluşturan araziye baktım. Her yerde bir meyve ağaç dikiliydi. Sanki köydeymiş izlenimi yaratmıştı bende. Dışarısı biraz soğuktu ama yine de toprakla uğraşacağım için bu soğuğu göze almaya karar vermiştim. Onunla bahçede dolaşırken gözüme lahanalar çarptı. Çoğu insan sevmezdi ama ben çok severdim, özellikle sarmasını.

"Yanında bıçak var mı?" diye sordum ilerideki Deniz'e

"Yok ama evden getirebilirim."

"Getirirsen akşam sana bir sürprizim olacak."

"Hemen getiriyorum," deyip eve doğru yürümeye başlamıştı. İleride duran pazılar dikkatimi çekti. Bunun da sarması mükemmel olurdu. Keyifle gülümsedim ve yaprakları koparmaya başladım. Hem yan tarafta duran ıspanaklar ile de harika bir börek yapabilirdim. Şimdiden iştahım açılmıştı. Bıçak gelince lahanayı kesmeye başladım ve yerinden çıkardım. Daha sonra da ıspanakları aynı şekilde kestim.

"Bana yemek mi hazırlayacaksın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında Deniz dürüstçe söyleyeyim. Şimdi kendimi düşünüyordum ama sen de bundan nasibini alacaksın." Ispanakları ve pazıyı leğene doldurduktan sonra birlikte eve doğru yürümeye başladık. Lahanayı ona vermiştim. Buraya gelirken birkaç bir şey almıştık ama ona liste verip alışverişe göndermem gerekiyordu. Çabucak bir kâğıt bulup malzemeleri yazdım.

"Bunları alman gerekecek."

Listeye şöyle bir bakarken gözü parladı. "Yoksa sarma mı yapacaksın?"

"Hem de lahana."

Biraz hüsrana uğramış gibiydi ama bir şey demeden gitmişti. O gelene kadar ıspanakları doğrayıp kavurmuştum. Elindeki poşetleri masaya koyarken ben de çabucak şimdilik işime yarayacak malzemeleri aldım. Peynir ve kırmızı pul biberi ıspanak harcına ekleyip karıştırdım. Yufkayı bulamayacağını düşünmüştüm ama bulmuştu. Tavada gözleme yapmayı annem çok severdi. Yine içime bir özlem oturmuştu. Şu önümüzdeki tatilde onun yanına gitmek istiyordum. Yufkayı katlayıp dikdörtgen hâline getirim yarısına harcı koyduktan sonra diğer yarısını üzerine kapattım. İç harç bitene kadar aynı işlemi tekrarladım ve yapışmaz tavaya koyup üzeri kızarana kadar iki yüzünü de pişirdim. Kızaran böreklerin üzerine tereyağı sürdüm sonra. Çay da olmuştu. Masayı hazırlayıp onu çağırdım. Haklıydı karnım aç olunca gözüm bir şey görmüyordu çünkü o gelmeden çoktan yemeğe başlamıştım. Bu tadı çok özlemiştim. Beni gören Deniz bana küçük bir gülümseme ile bakmıştı. Böreğin tadına bakarken onu izledim.

"Fena değil." demişti onu izlediğimi görünce.

"Yalancı, fena değilin ötesinde."

"Eyvah! Sen benim sevmediğim şeyleri zorla bana yedireceksin anladığım kadarıyla."

"Aynen öyle. Aç kalmamak için yiyeceksin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu açık bir meydan okumaydı. Onun yemek seçtiğini görmemiştim ama bu evde yemek çeşitleri bol olduğu için de olabilirdi.

"Açık bir tehdit ha!"

"Nasıl anlarsan. Hem bu uzak bir ihtimal çünkü biz ayrı yaşamıyoruz."

"Bir çocuğumuz olursa ayrı yaşayacağız ama. Bizim de bir evimiz olacak."

Bunu o kadar istekle söylemişti ki yüzündeki umudu ve heyecanı görebilmiştim.

"İki sene daha rahatsın o zaman." dedim.

"İki sene çok geç olur ama Nihal!"

"Ne demek geç olur?"

"Ben otuzumdayım ve iki sene daha bekleyemem. Sen çok gençsin biraz bencillik olacak ama okulunu bir sene daha geç bitirebilirsin ve sana bu bir şey kaybettirmez. Zaten başarılısın ve bir şekilde istediğin yere geleceksin zaten paraya da ihtiyacın yok."

"Deniz ama bu benim kariyerim ve ben kariyer yapmadan asla bir çocuğumun olacağı gibi bir düşünceye girmedim."

"Bu kadar çabuk evlenme düşüncesine de girmemiştin."

"Bu ne demek oluyor?" Birden fikrimi sorgulaması beni şaşırtmıştı. Kaşlarımı çatmış merakla ona bakıyordum.

"En kısa zamanda bir bebeğimizin olmasını istiyorum demek oluyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Nihal

Haklıydı kesinlikle. Onun yaşına gelmiş olup da bu isteği duymak gayet normaldi ama benim için bu düşünce çok daha ileride gerçekleşmesi gereken bir olaydı. Hiç bu yaşta anne olmayı düşünmemiştim.

"Deniz, bu şu anda olacak bir şey değil. Ben daha bunun için hazır değilim ki. Ayrıca seni anlıyorum ama şu an belki de profesyonel bir desteğe ihtiyacım var. Belki iyi görünüyor olabilirim ama hastanenin kapısına gidince içeriye girmek istemediğimden eminim."

Gerçek buydu ve bana bakarken biraz üzülmüş gibi görünüyordu. Onunla kavga etmek istemiyordum çünkü bunu hak etmiyordu. Onu anlayabilirdim ama onun da beni anlaması gerekirdi. Paraya ihtiyacım yoktu. Çocuk sorumluluğu almak büyük bir meseleydi. Ben anne olmaya gerçekten hazır değildim. Kendimi öyle hayal dahi edemiyordum. Uzandım ve elini tuttum. "Seneye olabilir belki. Lütfen böyle üzgün durma. İyi değilim ve desteğe ihtiyacım var. En büyük destekçim olarak artık yanımda sen varsın Deniz."

"Birimizin bu konuda fedakârlık göstermesi gerekiyor. O ben olacağım galiba."

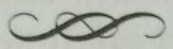
Bunu söylerken yüzü biraz daha düzelmişti.

"Sana yardım edeceğim. Senin dediğin gibi biraz sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bırlı ol." O benden sabırlı olmamı istemişti. Ben de ondan bu konuda sabırlı olmasını istiyordum.

"İyi tamam deneyelim bakalım."

Hastaneye yaklaşırken içime bir korku çökmüştü. Ben kendimi o kadar iyi biliyordum ki. Tekrar o küçük haplara başlayacağımı hissetmiştim. Arabadan inip hastane kapısının önüne geldik. Kötü gecenin anıları canlanırken geri çekilmek istedim ama Deniz bana izin vermedi.

"Ben yanındayım, hadi korkma," diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. Zor da olsa içeriye girdik. Kapıların önü insan doluydu ve boğucu sıcak beni etkisi altına almıştı. Lale'nin odasının önüne geldiğimizde Deniz kapıyı çalıp açtı. Bize gülümseyerek bakan Lale ayağa kalkıp bize selam verdi.

"Hoş geldiniz."

"Pek hoş değil ama aslında," dedim. Deniz Lale'yi aramış ve randevu almıştı. İki gecedir doğru dürüst uyuyamamıştım ve durduk yere bir ağlama isteği baş göstermişti. Onunla çok samimi oldukları belliydi. Sonuçta Murat hoca onun en yakın arkadaşıydı. Belki Lale'yi sevdiğini ilk Deniz'e söylemişti.

"Ben seni iyi gördüm Nihal. Anlat bakalım rahatsızlığını."

"Uyku problemi, sürekli tetikte beklemek, bir türlü gevşeyememek, panik atak, aşırı kaygı. Daha sayayım mı?" dedim şakacı bir tavırla.

"Bir geçmişin varmış, biraz bahseder misin? İlk atağın ne zaman oldu ve şekli nasıldı?"

Hatırlamak korkutucuydu çünkü bir dönem cidden ağır bir şekilde seyretmişti. Tekrar o günlere dönmek istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beden eğitimi dersindeydik, sanırım yedi sene önceydi. Voleybol oynuyorduk arkadaşlarla. Birden başım döndü. Nefesim hızlandı, çok garipti, bir an yere yığılacağımı hissettim. Kendimi dışarı atmıştım spor salonundan. Temiz hava iyi geldi ama bir yarım saat sonra devamlı ve şiddetli bir atak geçirdim. Eve gidince hemen annem acile götürdü. Ekg çekildi ve normal çıktı. Sakinleştirici bir serum verdiler sonra eve gönderdiler. Ondan sonra okula tek başıma gitmek istemedim çünkü yalnız başıma korkuyordum. Agarofobi de gelişmişti."

"Anladım peki. İlaç olarak ne kullandın?"

"Selectra 50 mg kullandım. Gayet de memnundum."

"Çok iyi, düşük bir ilaç ve sana iyi gelmiş. Sana şunu sorayım o sene nasıldı hayatın? Ataktan önce."

"Hiç iyi değildi. Derslerim kötüleşmişti. Sınıf arkadaşlarım tam bir burjuva sınıfıydı. İki-üç sağlam arkadaşım vardı ama yine de sınıfı sevmiyordum. Annem çalışmaya başladı ve ister istemez ev ile ilgili sorumluluklar yüklendi. Patlama anı diyebilirim."

"Altından nelerin çıktığını biliyorsun. Deniz sen dışarı çıkıyorsun."

Deniz'in hoşuna gitmese de bizi yalnız bırakmıştı. Giderken güven dolu bir gülümsemeyi de eksik etmemişti. Lale bana döndü ve tekrar konuşmaya başladı.

"Peki şimdi? Bu tekrarlamanın arkasında ne var?"

Aslında bu kadar derine inilmezdi. Bu terapi değildi sonuçta. Galiba tanıdıklık esasına dayanıyordu bu bağ.

"Hayatım hiç olmadığı kadar farklı. Ben onu severek evlendim ama o beni sevmiyordu. Dahası şimdi de öyle. Belki benimle iyi vakit geçiriyor ve ona farklı geliyorum. Benden hoşlandığını söylüyor ama derecesi ne bilmiyorum. En büyük sorun bu. Bir de eski nişanlısı var tabi. Ona döner mi korkusu... Böyle bir şey yapmayacağını bildiğim hâlde o korku hep içimde bir yerlerde var."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

Masasının üzerinde duran kaleme dalıp gittim. İçimdeki gerçek korku buydu.

"Önceki süreçte yanındaki destekçin kimdi?"

Yüzümü tekrar ona çevirdim. Cevabım netti. "Annem tabi ki ama artık onunla da konuşamıyorum çünkü aramızdakinin bir aşk evliliği olduğunu sanıyor. Gerçeği öğrenseydi asla izin vermezdi. Bunu ben seçtim ve ben yaşamaya karar verdim. Şu an yanımda sadece Deniz var. Bu konuda çok anlayışlı ve beni rahatlatmaya çalışıyor." İçimde biriken diğer bir sorun da buydu. Annemden bu zamana kadar gizli saklım olmamıştı.

"Sen her şeyin farkındasın ama aklın seni bunaltıyor anladığım kadarıyla. Altı ay ilaç kullanalım. Düzeleceğini düşünüyorum. Ayrıca bence atladığın bir konu var. Deniz senden hoşlanmıyor seni gerçekten seviyor."

"Bunu nereden çıkardın?"

Keşke dediği gerçek olsaydı. Bir şeyler vardı ama bu kadar büyük müydü bilmiyordum.

"Onu iyi tanırım. Sana farklı bakıyor. O mutlu. Ben onun çok kötü hâllerini de gördüm ama bu hâli gerçekten farklı."

Herkesin dediği olaylardan biri de buydu; onun kötü hâllerini de gördük...

"Senin dediğin gibi diyelim. Peki neden bana bunu söylemiyor?"

"Cevap açık değil mi? Emin olmak istiyor ve az da olsa korkuyor çünkü kendini korumak istiyor. Tekrar o denli üzülmek istemiyor. Bu bir süreç Nihal. Eminim bunu en kısa sürede sana söyleyecek."

Ona sadece gülümsemekle yetindim. Bu umutlanmamı sağlamıştı. İlacı yazdı ve reçeteyi bana uzattı. Dışarı çıkarken kendimi hafiflemiş hissetmiştim. Beni bekleyen Deniz'e gülümsedim. Birlikte hastaneden çıkmak için yürümeye başladık. Şimdiden her şeyin daha da iyi olacağını düşünmeye başlamıştım. Komiteler başlaya-

Dijital Kitap Arşivi

cağı için yoğun bir çalışma temposuna girmem, aklımı susturmaya yetmişti. Dahası bunun sonunda bir ödül vardı. Hem de ne ödül! Bir hafta ailemin yanına gidip orada kalacaktım. O kadar mutlu olmuştum ki. Aslında başka bir şey daha vardı. Deniz bana bir yüzük almıştı. Verirken de "Benim sana şaşalı teklif şansım olmadı. En azından bir yüzük hakkın diye düşündüm ve bunu beğendim. Umarım sen de beğenirsin," demişti. Zümrüt yüzük o kadar göz kamaştırıcıydı ki dakikalarca bakmıştım. Beni düşünüyordu hem de derin bir şekilde. Ona karşılığı sarılarak vermiştim ama o çok daha fazlasını istemişti. Beni tutkuyla öperken sıklaşan nefesim korkmamı sağlamış ve geri çekilip ona yapamayacağı söyleyip korktuğumu anlatmıştım. Nefesimin hızlanması beni aşırı korkutuyordu. Bana tepki göstermemiş sakin bir şekilde davranmıştı. O gerçekten farklıydı diğer erkeklere göre. Ben çok şanslıydım. Anlayışlıydı hem de çok ama sınavlarda yine yapacağını yapmıştı. Bu da onun tarzıydı sonuçta. Diğer hocalar da onun bu tarzını beğeniyordu.

Sınavlar ve staj sözlüleri bitince bir heyecan dalgası vardı önümde. Hem ailemi görecektim, hem de hiç bilmediğim bir yerde, dünyanın öbür ucunda bir adada tatil yapacaktım. O akşam valiz hazırlarken de o heyecanım yansımıştı. Uçak sabah onda kalkacaktı ve bir saat içinde ben evimde olacaktım. O kadar mutluydum ki! Ağzım kulaklarımda geziyordum etrafta.

Sabah olduğunda ise havalimanına güle oynaya gittim. Tam bir saat içinde de şehrime inmiştim. Havası kokusu bile bir başkaydı. En önemli özelliği ise sessizliğiydi. Havalimanından babam almıştı bizi. Annem ve babam bizimle vakit geçirebilmek için işlerinden izin almışlardı. Yeni evimize giderken merak içindeydim. Annem fotoğraflar göndermişti ama yine de merak ediyordum. Arabadan iner inmez anneme kocaman sarıl-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dım. Güven verici kolları ve mis gibi kokusunu içime çektim. Annem de beni gördüğüne çok sevinmişti. Gözleri dolmuştu ve bu bana da yansımıştı. Birlikte içeriye geçerken masanın dolu olduğunu görmüştüm. Annem biz geleceğiz diye hazırlık yapmışa benziyordu. Deniz bana bakarken gülümsedim.

"Size ne kadar teşekkür etsem az gerçekten. Nihal iyi yemek yapıyor," demişti anneme bakarak. Annem bana gururla bakıp konuşmuştu.

"Başlangıcı ben yaptım ama kendini geliştiren o oldu oğlum."

"Kendini geliştirmediği ortam yok galiba."

"O öyledir," dedi annem Deniz'e gülümseyerek.

"Hadi masaya oturun ben çayları getiririm."

Çay lafını duyunca biraz tedirgin olmuştum. Çünkü Deniz'in hiç çay içtiğine şahit olmamıştım. Bizim evde filtre kahve ne gezerdi? Sandalyesine otururken ben de yanındaki sandalyeye oturmuştum. Bunun konusunu açmak istemedim çünkü annemlere ayıp olurdu.

"Mert nerede?" Ortalıklarda görünmeyen kardeşim dikkatimi çekmişti.

"Etüt merkezine gitti. Çözemediği sorular varmış."

O tipik zeki ama çalışmayan öğrenci profilindeydi.

"Bak sen, demek ders çalışıyor."

"Bu sene iyi asıldı inşallah böyle devam edecek."

"Aferin ona," dedim annem bardağımı doldururken. Yemeğe başlarken benim gözüm Deniz'deydi. Çayı içmişti sessizce. Masada konu akrabalardan açılırken yüzümü buluşturdum.

"Nihal ama seni özlemişler. Ne olur yanlarına gitsen olmaz mı?"

"Anne ben onları düğünüme bile çağırmadım. Bana küs olmaları gerekmez miydi?"

"Küs değiller."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bizim konuşmalarımızı Deniz temkinli bir şekilde izliyordu. Konuşmaya başlayınca şaşırmıştım.

"Annem haklı Nihal. Sonuçta onlar senin büyüğün. Ben de çok sevmem akrabalarımı ama babamın onları bir kere bile geri çevirdiğini görmedim."

"Deniz bu aynı durum değil."

"Dolaylı da olsa aynı. On dakika oturup geliriz ve bu sana bir şey yapmaz."

Annem bu sözleri duyunca Deniz'e farklı bir bakış attı. Bu bakışın anlamı onu takdir ettiği idi. Şu an annemi fethetmişti galiba. Yemek bittikten sonra annem ile birlikte mutfakta vakit geçirdik. Babam ve Deniz ise arabalar ile ilgili konuşuyorlardı oturma odasında.

"Aranız iyi Nihal. Alışmışsınız evliliğe."

"Evet anne, iyiyiz. O çok uyumlu." Gözlerimde ışıltılı oluştuğuna emindim.

"Sevdim ben bu çocuğu. İlk gördüğümde dürüst olayım beğenmemiştim. Biraz soğuktu sanki ama şimdi hiç öyle değil."

Bu açıklaması irkilmeme neden oldu.

"Neden seni onayladığı için mi?" Az önceki bakışını yakalamıştım çünkü.

"Hayır, kızımı mutlu ettiği için. Şu âna kadar onun hakkında kötü bir şey söylemedin."

Ah anne bilmediğin o kadar çok şey var ki dedim içimden. Sırf mutsuzluktan bayıldığım bile olmuştu değil mi? Gerçi kansızlık da bir etkendi.

Pencerenin karşısında durmuş dışarıyı seyrediyordum. Babam kardeşimi etütten almak için dışarıya çıkmıştı. Annem de mutfaktaydı. Belimde bir el hissettim. O eller karnıma sarıldı. Boynuma bir öpücük geldi sonra.

"Deniz ne yapıyorsun? Annem görecek şimdi." Paniklemiştim. Bu kadar samimi görünmek uygun olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden ki, kötü bir şey yapmıyorum." Bana inat kollarını daha da sıktı.

"Çok yakınız, olmaz," derken bir öpücük daha gelmişti.

"Bu kadar mutlu olacağını bilsem ayda bir buraya gelebilirdik aslında."

Bunu söylemesi şaşırtıcıydı aslında. O anlık annemi unutmuştum.

"Ayda bir ha! Güzel olurdu ama sonra benim için zor da olurdu. Annesinin kuzusuydum ben önce. Alışacağım diye birçok gözyaşı feda ettim."

"Kıyamam ben senin o gözyaşlarına."

Bunu söylemesi o kadar tatlıydı ki, bir an öylece kaldım. Gerçeği söylemem lazımdı.

"Kıydığın günler de oldu ama."

"O günler hep geride kaldı. Telafi edeceğim sen merak etme."

Sanki geleceğe dair vaatlerde bulunuyordu. Sımsıkı sarılacağım vaatler…

"Nasıl peki?"

"Onu bana bırak," dedi ve annemin ayak seslerini duyunca kollarından kurtuldum ama annem buraya gelmemişti. Bana muzipçe bakarken usulca fısıldadı.

"Elimden kaçamazsın."

Gecenin ilerleyen saatlerinde bize ayrılan odada yatağın içindeydik. Sorun şuydu ki; Deniz bir türlü uyuyamamıştı. Açelya'nın düğün günü söylediği sözler aklıma geldi birden. Yerini yadırgıyordu.

"Bu huyumdan nefret ediyorum. Neden hemen yastığa başımı koyunca uyuyamıyorum ki?"

"Sakin ol bir çaresini bulacağım. Evde keşke göz bandı olsaydı,"

Birden aklıma bir fikir geldi. "Dur bir dakika hemen geliyorum," dedim ve ayağa kalkıp odadan dışarıya çık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tım. Annemlerin odasının kapısını çalıp annemi çağırdım.

"Ne oldu kızım?"

"Anne Deniz uyuyamıyor da yabancı yerde. Siyah şal var mı evde?"

Annem biraz düşündü ve cevap verdi. "Olacaktı," dedi ve dolapları karıştırıp buldu. "Gülnihal uykun yoksa seninle biraz konuşalım." Şalı uzatırken cümlesindeki ağırlığı da hissetmiştim.

"Tamam anne birazdan gelirim."

Odaya tekrar döndüğümde durum değişmemişti.

"Deniz kalkar mısın?" Bana merakla bakarken isteğimi yerine getirdi. Şalı katladım ve gözlerinin üzerinden çok sıkmadan kafasına bağladım. "Dene bakalım uyumayı. Ben biraz annemle konuşacağım."

"Beni çok bekletme kokuna ihtiyacım var."

Gülümsedim. İçimi mutluluk kaplamıştı. Yemyeşil bahçede rengârenk çiçeklerin arasında uyandığınız ve o kokularla içinize oturan o harika duygu gibiydi mutluluk...

"Tamam." Odadan çıkarken bu gülümseme yüzümde hâlâ duruyordu. Annem mutfaktaki masaya oturmuş beni bekliyordu. Bu hâlimi görünce sormadan edemedi.

"Ne oldu?"

"Her zamanki Deniz işte. Beni şaşırtmayı başarıyor."

"Nasıl şaşırtıyor bakalım?" derken yüzünde imalı bir anlam vardı. Ne düşündüğünü anlayınca kızardım.

"Anne öyle bir şey değil," dedim kızmış bir tavırla.

"Bugün hiç de öyle görünmüyordunuz."

Ben Deniz'i uyarırken annem bizi çoktan görmüştü anlaşılan.

"Utanmana gerek yok kızım. Ben senin annenim."

Onun yakınlığı beni sarsmıştı çünkü bu yakınlığı ve güveni çok özlemiştim. Birden ona açılma gereği hissettim. "Anne aslında bir sorun var." Bunu duyunca en-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dişelenmişti. "Sakin ol! Öyle kötü bir şey değil. Deniz bir bebek istiyor. Ben de kendimi hazır hissetmiyorum. Bu yüzden kabul etmedim. O haklı, yaşı çoktan gelmiş ama ben ona göre çok daha gencim. Okulum bittikten sonra böyle bir şeyi düşünebilirim. Sen hep öyle demez miydin?"

Ona göre mesleğini ele aldığında evlenmeli, kendi ayaklarının üzerinde duran bir kadın olmalıydın. Çok da haklıydı bu konuda. Ben de aynı fikirdeydim ama hayat sürprizini göstermişti çoktan.

"Pamuk kızım benim şimdi durum farklı. Bu çocuk seni mutlu ediyor ilk başta, seni çok seviyor bu belli. Ayrıca ailesi de çok düzgün, kendi gibi. Sen bilirsin yine de ama bence de bir bebeğiniz olmalı. Ben de genç yaşta anneanne olmuş olurum," derken gülümsemişti. Ben ise kararsız bir şekilde elimdeki yüzüğe baktım. Annem bakışımı yakaladı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Deniz mi aldı yoksa?" Başımı salladım.

"Çok güzelmiş, zevkli biri."

"Öyledir."

Annem ile konuşmamız aklımı alt üst etmişti. O da Deniz'in beni sevdiğini düşünüyordu. Ayrıca onay bile vermişti. Odanın kapısını sessizce açıp içeriye girdim. Yatağa tekrar yatarken düzenli nefes alış verişi uyuduğunu gösteriyordu. Saçlarını yavaşça okşarken aklımda kocaman bir savaş vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Nihal

Sabah olduğunda Deniz'in lafına uyarak on dakika da olsa akraba ziyaretine gitmiştik. İlgi odağı oydu. Kalp uzmanı olunca soru yağmuruna tutulmuştu. Kullanılan ilaçlar, ağrılar derken bayâ bir konuşturmuşlardı Deniz'i. O da sabırla cevapları vermişti tek tek. Onlara farklı gelmiştim. Karşılarında bakımlı bir kadın bulmuşlardı. Kendinden emin ve olgun bir kız görmüşlerdi. Bu hâlimden gayet memnundum.

Aile tatili biterken üzgün ve bir yandan da heyecanlıydım. Dünyanın öbür ucuna Brezilya'da bir adaya gidecektik. Çok merak ediyordum. Uçağa binerken uzun süren uçuştan korkmuştum; ama Deniz biraz olsun beni sakinleştirmişti. Zaman çabuk geçsin diye dizine kafamı koyup uyumaya çalışmış, bir müddet sonra da başarmıştım. Beni uyandırırken bu kadar fazla uyuduğumu düşünmemiştim; ama görülen o ki uyumuştum.

Uçaktan indikten sonra ilk hissettiğim havanın sıcak oluşuydu. O kadar garipsedim ki bu sıcaklığı, adapte olmam zor olmuştu. Adaya bir tekneyle gidecektik. Korkmuştum, genelde midem bulanırdı. Korktuğum başıma gelmiş ve bir miktar kusmuştum. Onun görmesini istememiştim; ama çoktan görmüştü.

"İyi misin?" diye sordu ağzımı peçete ile silerken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hakkımda bilmen gereken iki şey daha var. Birincisi hem kara hem deniz beni tutar."

"Ne yapmam gerekiyor peki?"

"İkincisi yanında poşet taşıman gerekiyor," dedim ve gülmeye başladı.

"Sen nasıl bir şeysin böyle?" dedi ve bana sarıldı.

"Kusan bir şey işte." Yüzüme tatlı tatlı bakması az önceki utangaçlığımı alıp götürmüştü.

Tekne durduğunda elimden tutup inmeme yardım etti. Burası o kadar farklıydı ki! Sanki ada ile bir tatil merkezi birleşmiş gibiydi. Onunla el ele yürürken etrafı hızlıca taradım. Açelya ve Derya abi bir kaç gün önceden geldikleri için bizim kıyafetleri onlar götürmüştü. Dakikalarca yürüdükten sonra nihayet gelmiştik. Ev, adanın öbür ucunda olmasına rağmen bir harikaydı. İçeri girerken etrafa su sesi hâkimdi.

"Burayı nasıl satın aldınız?" Etrafı incelerken aklıma takılmıştı. Çok pahalı olmalıydı.

"Aslında burayı çok zengin bir adam karısına almış. Adanın tamamı onunmuş; ama adam öldükten sonra oğlu paraya sıkışınca bölüm bölüm satmış. Burası da en güzel yer çünkü şelale var. Biraz ucuza gelmiş babama. Her kuruşuna değer bence."

Birlikte evin arkasına doğru yürüdük. İleride görünen şelaleyle donakaldım. Küçük ama çok güzeldi. Etrafındaki yeşilin tonları ve dağdan dökülmesi olağanüstüydü.

"İnanmıyorum, burası bir harika. Gerçekten cennet."

Yaklaşırken su sesi daha da yükseldi ve ben de kendimi bu huzurlu sese bıraktım.

"Yüzmek istersen girebiliriz."

"Aslında iyi olur. Çok güzel görünüyor."

Eve doğru yürürken o bikinileri nasıl giyeceğimi düşünüyordum. İçeriye girdiğimizde koltukta sarmaş dolaş oturan Açelya ve Derya abiyi gördük.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kimler gelmiş?" dedi bizi görünce Derya abi.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk yenge."

"Nasıl geçti bakalım ziyaretiniz." Açelya'nın çoktan bronzlaşması gözümden kaçmamıştı.

"Harikaydı ama burası da çok harika. Gerçekten cennet."

"Kesinlikle Nihal! Ben söylemiştim."

Hayalimin ötesiydi. Oysaki ben onun biraz abarttığını düşünmüştüm.

"Bize hangi odayı ayırdınız?" Deniz yüzmek için benden istekliydi anlaşılan.

"Sağ taraftakini."

Birlikte yukarıya çıkarken etrafı incelemeye devam ettim. Deniz hemen mayosunu bulmuş, hızlıca üzerini değiştirmişti. Onu odadan gönderdim ve bikinilere baktım. En iyisi bordo olandı; ama bu göğüslerde nasıl durur, bilmiyordum. Bikiniyi giydikten sonra üzerime bir elbise geçirdim ve yavaş adımlarla aşağıya indim. Kapıdan çıkarken Açelya neşeyle el sallamıştı.

Hızlı adımlarla giderken Deniz'in çoktan suya girdiğini gördüm. Tereddüt ettim elbiseyi çıkarırken. Ne olacaktı ki! Çıplak olarak beni kaç kere görmemiş miydi? Cesaretle bir çırpıda elbiseyi çıkardım. Suya girerken bir an duraksadım. Gitgide derinleşiyordu. Bu beni korkutmuştu. Durduğumu Deniz de fark etti ve çabucak yanıma geldi.

"Bir sorun mu var?" Saçları yüzüne yapışmıştı. Elimle alnından saçlarını çektim.

"Korkuyorum. Hiç havuza benzemiyor ve şimdiden derin geldi."

"Merak etme yanında ben varım. Çok derin değil," dedi ve kolumdan çekti. Korkuyordum çünkü havuzdan çok farklı gelmişti. Tedirgin bir şekilde dururken beliimi kavradı ve beni suyun altına çekti. Ben daha ne

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğunu anlamadan dudakları dudaklarımdaydı. Ben nefes almaya çalışırken o normal bir şekilde öpüyordu beni. Durumumu anladı ve tekrar suyun üzerine çıktık. Bana bakarken gülümsüyordu.

"Bak gördün mü? Bir şey olmuyor."

"Aniden olduğu için olabilir mi?" Sitem eden bir yanım vardı. Beni hazırlıksız yakalamaya bayılıyordu.

"Biz de yavaştan alırız," dedi ve tekrar beni öpmeye başladı. Elleri vücudumda, özellikte kalçamda dolaşırken beni beğendiğini düşündüm. Spor sayesinde vücudum epey bir kıvrım almıştı.

Akşam yemeği oldukça eğlenceli geçmişti. Biz iki kız yemek yaparken onlar da muhabbet etmişti. Hava çok sıcaktı ve uyumak biraz zordu. Bir de şu jetlag işi vardı tabi. Yatakta öylece yatıp tavana bakıyorduk.

"Çok sıcak."

"Evet öyle. Bence klimayı açmalıyız."

"Olmaz hasta olabiliriz."

Klimalar benim için korkutucu bir yaratıktı. Hele ki terliyken gelen o soğuk ile çok kötü üşütebilirdiniz. Bana itiraz etmemesi garip gelmişti.

"Onlar nasıl uyudular acaba?"

"Sence uyuyorlar mı? Bana bir yeğen daha yaptıklarına eminim," deyince bu soruyu nereden sordum diye kendime kızdım.

"Ne oldu, sesin çıkmıyor?"

"Aptallık ettim de ondan." Hâlâ onunla sevişmeye korkuyordum. Nefesimin o derece hızlanması ve çarpıntı beni çok korkutuyordu.

"Gel hadi dışarıya çıkalım. Ay ışığında yüzebiliriz."

"Çok karanlık olmaz mı?"

"Olmaz kalk hadi." O çoktan kalkmıştı. Elimi tutup beni de kaldırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dışarısı karanlıktı ve geceyi aydınlatan sadece ay ışığıydı. Ondan önce suya girdim. Soğuktu... Beklediğimden daha fazla soğuktu; ama yılmadım. Sabahın acısını çıkarırcasına üzerine su sıçrattım.

"Canın oyun oynamak istiyor," derken çoktan kafamı suya gömmüştüm. Ondan kaçmaya çalıştım; ama beni çabucak yakaladı. Yüzüne tekrar su sıçrattım ve tekrar kaçtım. Tam suların döküldüğü yerin arkasındayken bacağımı yakaladı ve çekti. Sanki gece bütün kusurlarımızı kapatmış, sadece ışıldayan gözlerimiz kalmıştı. Bana gülümserken, ben de ona hipnoz olmuşçasına bakıyordum; ama beni bir anda akan suyun altına sokunca o göz teması sona ermişti.

Ertesi gün adayı gezmiş, son durak olarak eve gelmiştik. Boğucu bir sıcak vardı. Dinlendirici ses için şelalenin yanındaki koca kaya parçalarına oturmuştuk sıcaktan kaçmak için. Suyun serinliği vuruyordu yüzümüze.

Az önce olan güneşli ve boğucu hava yerini sık yağan yağmura bırakmıştı. Oturduğumuz yerden toprak yola doğru yürüdük hızlıca. Bir anda ıslanmaya başlamamız yanan tenimi rahatlatmıştı. Saçlarım birbirine yapışırken ona baktım. Hâlinden oldukça mutlu görünüyordu. Ben ise bir an önce sığınabilecek bir yer arıyordum.

"Deniz hadi gidelim." Gözlerimi kısmıştım refleks olarak.

"Nihal tadını çıkar. Baksana ne güzel." Onun hoşuna gittiğini yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Islanıyorum ama."

"Birazdan diner. Hadi tadını çıkar," dedikten sonra gözlerini kapattı ve başını göğe doğru kaldırdı. Şelale yavaşça akarken suya çarpan yağmur damlaları ile oluşan halkalar güzel bir görüntü oluşturmuştu. Aynı dediği gibi oldu. Bir anda güneş tekrar açtı ve oluşan gökkuşağını görünce gülümsedim. Beni gördü ve elini belime sardı. O da gökkuşağına bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mitolojiye göre Yunan tanrılarının kraliçesi olan Hera yeryüzüyle haberleşmek istediğinde, renkli elbisesini giyerek giden haberci İris'i gönderirdi. Eski Atina'daki ölümlüler İris'in görev başında olduğunu gökkuşağını görünce anlarlardı."

"Bilmediğin bir şey var mı?" dedim ona takılarak. Bu sözümü duyunca güldü ve tekrar söze girdi.

"Ayrıca batı kültüründe umut ve şans sembolü olmuştur."

"Öyleyse bize bir şey mi anlatmaya çalışıyor?"

"Neden olmasın?" derken o kadar farklı bakmıştı ki anlamını çözememiştim. Elini belimden çekti ve karşıma geçti. Bana gülümseyip elimi tuttu. Saçları yüzüne yapışmıştı. O her zamanki özenli görüntüsünden uzaktı.

"Light my heart up baby like a matchstick" *(Kalbimi aydınlat bebeğim bir kibrit çöpü gibi)*

Hızlıca söylediği için anlamamıştım. İngilizcesi çok iyiydi.

"Ready or not here I come"

Şarkı kafama dank ederken bu şarkıyı nereden bildiğini düşündüm. Çünkü bu şarkıları genelde genç insanlar dinlerdi. Bana dişlerini göstererek gülümsedi bu sefer.

"Hazırım ama neye hazırım bilmiyorum." Merak içinde ona bakıyordum.

"I will find you. Yalnız bu yanlış oldu ben seni çoktan buldum ki!"

Derin bakışları yüzüme odaklanırken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Eliyle kafamı nazikçe kaldırıp gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Nihal!" Gözlerine bakarken farklı bir şey gördüm hem de çok farklı bir şey.

"Ben seni," derken gözlerim kocaman açılmış ve kulağım işitmek için tüm dikkatini bu âna vermişti. Yoksa beklediğim itiraf geliyor muydu?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Seni seviyorum." Gözlerine dikkatlice baktım. Doğru söylüyordu çünkü gözlerinin içi gülüyordu. Yüzünde hiç tanık olmadığım farklı ve bana özel olduğunu düşündüğüm mutlu bir ifade vardı.

"Deniz, ben de seni seviyorum," dedim usulca ama çoktan gözlerim dolmuştu. Bu anı o kadar çok beklemiştim ki. Bazen sabırlı, çoğu kez sabırsız ve mutsuzdum; ama şimdi her şey geride kalmış gibiydi. Ona sıkıca sarılırken bir damla yaş yanağımdan düştü. Beni sıkıca kollarının arasına aldı ve ben de ter ile karışmış olan kokusunu içime çektim. Bu koku bile güzel geliyordu bana. Ağladığımı anladığında geri çekildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Nihal seni beklettim biliyorum. Emin olmak istedim kendimden. Evlenirken asla böyle bir şey olmayacağından adım gibi emindim; ama yanıldım. Sen ve ben birbirimizden farklıydık. Sanki damar ve kan gibi birbirimize uyuştuk. Birimiz sabit dururken diğerimiz akmaya devam etti kalbimiz sayesinde. Güçlü ve basınçlı bir şekilde. Basınç olmazsa kan damarda nasıl hareket ederdi ki! Nitekim bizim basıncımız da ettiğimiz kavgalar ve birbirimize olan uyumumuz oldu. Kaçınılmaz son zaten yakındı."

"Çevremdekiler beni sevdiğini söylüyordu ve ben bir türlü inanamıyordum; ama şimdi durum değişti."

Hem de her şey değişti. Sanki baştan alıyorduk. Bana yaklaştı ve öpüşmeye başladık. İşte şimdi gerçekten bir çift gibi olmuştuk. Bunun tadı ve dokunuşu bile bambaşkaydı. Tekrar yağmur çiselemeye başlarken birbirimizden ayrıldık. Eve doğru koşar adımlarla gittik. Odamıza girdiğimizde aramızda sanki bir gerilim vardı. Benimle olmak istediğini bilmeme rağmen hâlâ korku zihnimde dolaşıyordu. Bana yaklaştı. Tekrar öpmeye başlarken üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladı. Ona engel olmak istemedim çünkü kalbim aklımın önüne geçip onu susturmuştu. Aramızdaki tutku alevlenirken ben de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun kıyafetlerini çıkardım. Beni yatağa yatırdı. Çıldırtıcı okşayışlarına tekrar başladı. Öpücükler göğüslerime doğru kayarken nefesim de hızlandı; ama kendimi bir şey olmayacağı konusunda telkin etmeye çalıştım. Öpücüklerin hoşuma gitmesi bana yardım etmişti. Tanıdık duygular vücuduma tekrar ulaşırken dokunuşlarının daha istekli olduğunu fark ettim. Aslında daha sert ve tutkuluydu. Elleri en özel yerimde gezindiğinde kendimi sıkınca, beni rahatlatmaya çalıştı.

"Nefes alıyorsun sevgilim. Bir şeyin yok," derken sevgilim kelimesi beni o kadar şaşırttı ki, ona zorluk çıkartmayı kestim. Tekrar tekrar öpüşürken durdu. Üzerimden kalkıp dolaba doğru yürüdü. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Ben istemediğim için korunmak istemişti; ama şu anda bir ikilemdeydim. Bir tarafım 'Ona izin ver, korunma!' derken diğer tarafım ise 'Kariyerin ne olacak?' diyordu. Üzerimdeki yerini tekrar alırken kararımı vermiştim. Öpücükleri arasında bana seni seviyorum diyordu. Bu çok hoşuma gidiyordu. Tam paketi açarken onu durdurdum. Paketi elinden alıp yere attım. İlk başta şaşırdı; ama hemen onu öperek cevabını verdim. Hızlanan öpücüklerimiz arasında kendini içime itti. Dudaklarımız ayrılmadı hareket ederken. Boğuk inlemelerimiz birbirimizin sesine karıştı. Tamamen ten teneydik. Bu his farklı ve beklenmedikti. Son anlara doğru iki elimi de kavradı, parmaklarımız birbirine geçti. O rahatlama anı beni alırken, ellerini sıktım ve kendimden geçtim. Birkaç saniye sonra ellerimi çok daha güçlü sıktı. Bir yandan da seni seviyorum demeyi ihmal etmemişti. Vücudum içime akan ılık ve yabancı sıvıyla irkilirken tek yaptığım göğsüme koyduğu başını okşamaktı.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak, az önce izin verdiğim olayı idrak etmeye çalışıyordum. Bunun geri dönü-

şü yoktu. Bir kerede hamile olma ihtimali düşüktü; ama olmaz diye de bir şey yoktu. Düşünmek istemiyordum artık. O beni seviyordu. Önemli olan da bu değil miydi? Bu konuda çok katı olan annem bile çocuk olayına sıcak bakmamış mıydı? O zaman neden düşünüyordum ki? Zamanla her şey daha da güzel olacaktı ki şimdiye kadar bunun yararını görmüştüm. Anın tadını çıkaracaktım. Başımı sağa çevirdim. Bana bakan yeşil gözlerle karşılaştım. O da şaşırmış gibiydi aslında. Gülümsedim ve elimi yanağına götürüp okşadım. Elini elimin üzerine koydu ve elimi tutup dudaklarına götürdü. Elimi öperken gözlerimi kapattım. Böyle bir an, hayalimde olan bir olaydı. Beni gerçekten sevmesi o kadar hoşuma gidiyordu ki onunla tekrardan sevişebilirdim.

Ona yaklaştım ve elini tuttum. Şu an içgüdülerim ona dokunmamı söylüyordu. Ruhumda ve kalbimde onu hissetmeye başlamıştım. Konuşmadan sadece öylece yattık. Hava çok sıcaktı aslında; ama onunla böyle sarılıp yatmak hoşuma gidiyordu. Ellerimi saçlarına götürdüm. Az önceki olaydan dolayı hafif nemliydi. Benim de ondan farkım yoktu.

"Kararını ne değiştirdi?"

Sesini duyunca gözlerimi açtım. "Birçok sebep var aslında. En büyük sebep belli değil mi sence?"

"Keşke bu sebep olmasaydı, sen de istediğin için olsaydı."

Bu konuşma iyi bir yere gitmiyordu.

"İstiyorum tabii ki, sadece zamanı erkene çektim diyelim." Onu ikna etmek zor olacak gibi görünüyordu.

"Sana inanmak istiyorum." Bunu duyunca başımı kaldırdım ve ona baktım.

"İnanabilirsin Deniz. Ben de bir bebeğimiz olmasını istiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. İnanmadığını görüyordum. Sanki kendini suçlu gibi hissettiğini düşündüm.

"Diyelim ki oldu. Bundan pişman olursan ben ne yapacağım o zaman?"

Ah, korkusu buydu demek. Yine beni düşünüyordu. Yavaşça elini tuttum. "Pişman olmayacağım. Ben de senin gibi mutlu olacağım," dedim; ama inanmadığını görüyordum. Üstüne gitmemeye karar verdim. Çünkü ilerlerse bir kavgaya dönüşebilirdi. Şu anda bu mutluluğu bozmak istemiyordum. Ona sevgimi daha çok göstermeliydim.

"Ada!" diye seslendim ona, sevmediğini biliyordum; ama ne tepki vereceğini merak etmiştim.

"Deniz'i tercih ederim." İsmini sevmediğini tekrar göstermişti.

"Belki bir kızımız olur ve ona bu ismi veririz."

"Hayır, bu kadar basit olamaz. Anlamlı olmalı."

Sonuçta düşünceye önem veren bir adamdan da bu beklenirdi. O kitapları herkes sevmiyordu sonuçta.

"Ne gibi?"

"Umut gibi..."

Mesleğimizde sıkça kullandığımız bir kelimeydi. Bir kız çocuğuna yakışacağını düşündüm. Bir yönden bizi de anlatıyordu. Nereden ne hâllere gelmiştik.

"Aslında bu bize bayâ uyan bir kelime," dedim gülümseyerek.

"Haklısın... Sonunda oldu değil mi?"

"Evet, bence ismini sevmelisin bir ada kadar renkli bir kişiliğin var aslında. Hem ben sıcak mevsimi daha çok severim. Yeşil rengini de severim. Bu rengi gözlerinde görmek çok güzel."

Sonunda onu gülümsetmeyi başarmıştım. Elleri saçlarımdan inip omzuma ulaştı ve yavaşça okşamaya başladı.

"Bu iltifatı kabul edebilirim galiba. Ben de sıcak severim. Ayrıca bronz ten de severim. Sen de bronzlaşmaya başlamışsın."

Bronz ten deyince aklıma hemen Nazenin geldi. O da bronz tenliydi çünkü. Bu ayrıntıya biraz sinir olmuştum.

"Bronz ten sevme olur mu?" Sesimdeki gizli öfkeyi tam manasıyla gizleyememiştim.

"Neden?" Ani çıkışıma şaşırmıştı. Gözlerinden o merakı anlayabiliyordum.

"Sevme işte, sadece beni sev."

"Sadece seni seveceğim," dedi söz verir bir şekilde.

"Eve gitmek istemiyorum." Tekrar soğuğa dönmek benim için işkence gibiydi. Kışı hiç sevmezdim.

"Ben de. Burası çok huzurlu ve güzel ama benim bir alternatifim var. Çünkü giderken seni de yanımda götüreceğim. Sen de huzurlu ve güzelsin."

Bunu duyunca bir rahatlama ve mutluluk beni buldu. Hiç tereddüt etmeden dudaklarına yapışmıştım.

Sabah ondan önce uyandım ve banyoya gittim. Bacaklarımın arasında bir ıslaklık vardı. Bunun anlamını biliyordum. Dün gece içimde bir yarış vardı. Belki bu yarışı biri kazanmıştı veya hepsi kaybetmişti. İşte bu kaybedenler vücuttan bu şekilde atılıyordu. Bunu düşünmek bile garip gelmişti. Suyun altına girince bütün bu düşünceler uçup gitmişti. Banyodan çıktığımda Deniz hâlâ uyuyordu. Ben de kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittim.

Çay ve tabi ki Deniz'in filtre kahvesini hazırlayarak başlamıştım. Farklı bir şey yapmak istemiştim. Aklıma bir şey gelmişti. Kayganayı özellikle kardeşim çok severdi. Bakalım onlar da beğenecekler miydi? Yumurtayı, unu, sütü çırparken bir yandan da şarkı söylüyordum. Peynir ve maydanoz da ekledikten sonra aynı krep hamuru gibi tavaya bir miktar karışımdan döktüm. Alt tarafı piştikten sonra spatula yardımı ile ters çevirdim.

"Harika kokular geliyor," diyen Açelya'nın sesini duydum.

"Günaydın canım."

"Günaydın. Ben de masayı hazırlayayım."

Hep birlikte masaya oturduğumuzda tarifi beğenmişlerdi. Buna alışıktım; ama bu sözleri Deniz'den duymak çok daha güzel oluyordu.

Akşam kötü haber gelmişti. Türkiye'ye kar yağacağı için hemen geri dönmemiz gerekiyordu. Yoksa burada kalıp dersleri kaçırabilirdik. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Tekrar soğuğa dönmek istemiyordum.

Maalesef eve geri dönmüştük. Etraf aşırı derece soğuktu. Eve resmen koşar adımlarla girmiştim. Odamızı özlemiş olsam da şu anda sıcağı daha çok tercih ederdim. Odaya girdiğimde sehpanın üzerindeki dergi dikkatimi çekti. Sonunda dergi çıkmış ve elime ulaşmıştı. Benden önce Deniz dergiyi alıp okumaya başlamıştı.

"Biliyor musun? Sezdirmeden ne güzel anlatmışsın. Artık bunun bir önemi kalmadı."

"Alıştım ne yapayım? Haklısın artık önemi kalmadı." Yatağa çökerken kendimi yorgun hissettim.

"Fotoğraflar bile senin doğallığını bozmamış. Ben sevdim."

"Beğenmene sevindim."

"Kapak kızı, ne yapmak istersin?"

"Evden dışarı çıkmak gibi bir düşüncem yok. Hava çok soğuk."

"O zaman tek başıma mı çıkacağım dışarıya? Cezam bitti ve ehliyetimi almaya gidecektim."

"Hadi ya seni artık korkutamayacağım yani."

"Aynen öyle kendi arabamla gidebilirim, beni tehdit etmene gerek kalmadı."

Evde onu beklerken ikinci dönem göreceğimiz derslere göz atıyordum. Sonunda geldi. Elinde bir de kocaman bir kutu vardı. Bana uzatırken merak ettim. Açınca içinde tüylü kocaman bir şey vardı. Sanki kürkün çok daha kabarığı gibiydi. Tüylü kıyafetleri çok seviyordum. Hemen kutudan çıkarıp üzerime giydim. Pofuduk

kocaman bir şey olmuştum; ama ben bu görüntüyü seviyordum.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım çok teşekkür ederim. Suni değil mi?" Birden aklıma takılmıştı. Gerçek kürkler yapılırken resmen hayvanlara işkence diyorlardı. Asla o canilere ortak olmak istemezdim.

"Tabii ki suni. Artık üşümekten korkmazsın herhalde."

"Korkacağımı biliyorum; ama ben bunu çok sevdim." O şişman hâlimle ona sarıldım.

Sabaha yakın üşümeye başladığımda sırtımı ona doğru döndüm. Bana sarıldı ve beni ısıttı. Sabah kahvaltıya inerken çok neşeliydik; ama bu çok uzun sürmedi. Gazetedeki haberle buz kesmiştim çünkü.

5. Bölüm

Nihal

'OYUNCULUKLARI OSCAR'A ADAY!'

Ünlü çiftin sanılan aşk evliliği sahte çıktı. Anlaşmalı olarak evlenen çiftin sözleşmeleri ele geçirildi. Bu haber ile magazin dünyası büyük bir şok yaşadı. Dedikodular vardı bu şekilde ama çift böyle bir şey olmadığını bize inandırmayı başarmıştı. Ne var ki, bu yalan da ortaya çıkmış oldu.'

Bu nasıl olabilirdi? Nasıl basına sızardı benim imza attığım sözleşme? İşte şu an yanmıştım. Ailem, okuldaki arkadaşlarım, kısacası bütün Türkiye gerçeği öğrenmişti. Ben sıkıntılı düşüncelere dalmışken Deniz oldukça rahattı.

"Bunu kim yapabilir ki?" Çok sinirli ve kaygılıydım.

"Nihal sakin ol biraz! Olan oldu sonuçta. Ayrıca bunun hiç bir önemi yok ki artık. Kimseye hesap vermek zorunda da değiliz."

Kendince haklı olabilirdi. Sonuçta teklifi kabul eden bendim. O değildi. O sözleşmede onun değil de benim adım yazıyordu.

"Deniz sen olmayabilirsin; ama ben hesap vereceğim. Anladın mı? Aileme ne diyeceğim ben? Okuldakilerin bakışlarından nasıl kaçacağım?"

"Kaçmayacaksın. Sen kötü bir şey yapmadın. Bu yüz-

den kimseye karşı boynunu bükmek zorunda değilsin. Bu tavrın hiç hoşuma gitmiyor."

"Ben senin gibi değilim." Biz resmen atışırken masadakiler de sesini çıkarmadan bizi dinliyorlardı. En son Haluk baba söze girdi.

"Nihal, Deniz haklı. Yapacak bir şey yok. Ayrıca her şey çok farklılaştı. Bunu yapanı bulup gerekli cezasını vereceğim merak etme."

Her şey bu kadar kolay değildi. Çünkü ben el âlem ne der diyen bir ortamda büyümüştüm. Tek yaptığım sessizce ve zorla yemeği yemek olmuştu. Sonunda dayanamadım ve masadan kalkıp odamıza çıkmak için yürümeye başladım. Deniz de arkamdan geliyordu ki babası durdurdu.

Yukarıya çıkıp kapıdan içeriye girdim. Sehpanın üzerinde duran telefonu aldım. Annemin numarasının üzerine gelip arama tuşuna bastım. Telefon çalarken hayli heyecanlı ve korkmuştum. Annemler Deniz'le anlaşmalı evlendiğimi biliyorlardı; ama beni sevmediğinden haberleri yoktu. Ben de onlara en baştan anlatmaya karar vermiştim. Annemin o sesini duyar duymaz ağlamaya başladım. Sanki ayların üzerimde duran baskısını atıyordum. Bu zamana kadar annemden hiç bir şey saklamamıştım. Belki de hayatımdaki en önemli olayı anneme anlatırken bu yük kalkıyordu.

"Anne," dedim hıçkırarak.

"Kızım ne oldu? Niye ağlıyorsun?" Hemen sesindeki endişeyi hissetmiştim.

"Sana bir şey anlatmam gerek. Çok önemli." Gazeteden görmemiş olması iyiydi. Benim ağzımdan duyması çok daha iyi olacaktı.

"Gülnihal!"

Hıçkırığımı durdurmak istercesine derin bir nefes aldım. "Anne ben size yalan söyledim. Ben Deniz'le anlaş-

"Kızım bunu biliyoruz zaten."

"Anne lütfen dinle! Onu görmüş ve çok beğenmiştim. Babasının iş yerinde işe başladım. Oğluna düzgün bir kız arıyordu; çünkü Deniz kolay şeyler yaşamadı. Nişanlısı tarafından aldatılmış. Bunu da düğününe kısa bir süre varken öğrenmiş. O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamış. Deniz tekrar eski hayatına dönsün diye böyle bir işe girişmişler. Aslında Deniz asla evlenmek istemiyordu. Kadınlara olan güvenini kaybetmişti. Ben ona göre bu kız olabilirdim. Bana bir teklifle geldi; ama benim parayla ilgilendiğim yoktu. Ben sadece onu istiyordum çünkü günden güne onu sevmeye başlamıştım o beni sevmese bile." Korkuyla ne diyeceğini bekledim.

"Gülnihal bunu nasıl yaptın?" Bu suçlayıcı sesi duymak beni daha da kötü yapmıştı.

"Anne!"

"Kızım, ben sana ne diyebilirim ki?"

"Sadece arkamda olduğunu ve kızmadığını söyle."

"Kızmadım kızım ama... Sonuca bakmamız gerek değil mi? Ben de kendi gözümle gördüğüme göre, içim rahat." Bunu söylemesi içime soğuk bir su serpmişti. Biraz olsun sakinleşmeye başladım.

"Ben onu çok seviyorum. Bu kararımdan dolayı da hiç pişman değilim."

"Başka şart var mıydı peki?

"Ondan on yıl süre içinde boşanamam. Eğer dava açarsam tazminat vardı; ama bunun olacağını sanmıyorum çünkü şu an oldukça mutluyuz."

"Sen mutlu ol yeter ki kızım, benim istediğim başka bir şey yok."

"Özür dilerim, korktum sana söyleyemedim."

"Her şey geride kaldı önemli olan senin mutlu olman ki ben bunu gözlerimle gördüm."

"Seni seviyorum anne... Şimdiden seni çok özledim."

"Ben de seni özledim pamuk kızım," derken artık

gözyaşlarım durmuş, yerini rahat bir gülümsemeye bırakmıştı. Telefonu kapattım ve derin bir nefes aldım. En önemli durumu halletmiş, eskisi gibi annemden hiç gizli saklım kalmamıştı. Camın önünde manzaraya bakarken rahatlamış hissediyordum.

"Sakladığın buydu demek?" Deniz'in sesini duyduğumda arkamı döndüm.

"Nil'i kıskanman değildi yani sebep?" Anlaşılan beni gizlice dinlemişti.

"Sen dünyanın en akıllı aptalısın." Yüzümdeki kalan gözyaşlarını elimle sildim. Artık toparlanmanın vakti gelmişti. En büyük sorun olarak gördüğüm olay ortadan kalkmıştı.

"Haklısın... Bunu nasıl anlamam değil mi?" Bana yaklaştı ve kollarını belime doladı. Gözlerimin içine bakarken düşünceli görünüyordu.

"Aynen öyle."

"Beni ne zaman sevmeye başladın?" Bunu anlatmak için doğru zamanın bu olduğundan emin değildim.

"Kafede gördüğümde çok hoş olduğunu düşündüm. Gizemli bir hâlin vardı. Muhteşem saçların ben buradayım diyordu. Farklı bir güzelliğin vardı. Kaç kişinin böyle kemikli bir yüzü var ki? Gitar çalıyordun, romantik bir şarkı söylüyordun. Beni etkilemiştin. Asıl seni sevmeye başladığım gün acilde kaldığım gündü. Çok ilgili ve dikkatliydin. Hastalara yaklaşımın çok inceydi ve beni daha çok etkilemiştin."

"Demek öyle."

"Sen söyle bakalım benden ne zaman hoşlanmaya başladın?" Bunu cidden çok merak ediyordum. Sormaya bir türlü zaman bulamamıştım.

"Düğün günü."

"Sen ciddi misin?" Şaşırmıştım. En olmaması gereken günde olması ilginçti.

"Evet, o gün çok güzel ve masumdun. Yaprak gibi titriyordun. Biraz komikti aslında."

Onun eğlenceli bulması beni sinirlendirmişti. "Çünkü korkuyordum. Benden nefret ediyordun."

"Nefret etmiyordum, sadece evlenmek istemiyordum. Çünkü bu işin ucunun sana da dokunacağını biliyordum. Seni mutsuz etmek istemedim; ama yine de ettim."

Kendini suçlu hissetmesi kalbime dokunmuştu. Onun düşünceli hâlini seviyordum. Düşüncelerindeki o ince çizgiyi her zaman koruyordu.

"Ben de seni çok sıkıştırmış olabilirim."

"Önemli değil artık her şey geride kaldı. O haberi de düşünmek yok."

"Tamam," dedim sadece. Tam o sırada telefonum çaldı. Arayan kişinin Gamze olduğunu gördüm.

"Efendim Gamze."

"Nasılsın Nihal?"

"İyiyim." Az önceye göre çok daha iyiydim sonuçta.

"Harika o zaman, bu akşam bir gece kulübüne gideceğiz grupça. Sen de geleceksin, itiraz istemiyorum."

"Tamam olur. Misafir getirebilir miyim?" Bunu duyan Deniz hafifçe kaşlarının çatmıştı.

"Kimmiş bu misafir?"

"Eşim," dedim ona gülümseyerek. Gevşediğini kendi gözlerimle görmüş olmak beni gülümsetmişti.

"Tabii getir. Meşhur eşinle tanışmış oluruz."

"Aslında pek misafir sayılmaz o gelmezse ben de dışarıya çıkamam zaten."

"Anlaştık o zaman. Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Bana bakarken konuyu anlatmaya başladım.

"Bu akşam grupça gece kulübüne gidecekmişiz dans kulübündekilerle. Sen de geleceksin."

"Sonunda yeteneklerini sergileyeceksin yani."

"Evet, senin de yeteneklerini test etmiş olacağız." Meydan okuyan tavrıma gülmüştü.

"O konuda merak etme," dedi havalı bir tavırla.

"Merakla bekliyor olacağım."

Akşamın bana neler getireceğini merak ederek giyinme odama doğru yürüdüm. Gazetedeki haber yüzünden Deniz'in telefonu susmamıştı. Ondan bir röportaj talep ediyorlardı. Sinirli hâli çok hoşuma gitmemişti. Telefonu çalarken numaraya bakıp yüzünü sertleştirdi. Cevap verirken oldukça soğuktu aslında.

"Ne istiyorsunuz?" Verilen cevabı dinlerken yüzü bezgin bir hâle bürünmüştü.

"İyi tamam kabul. Artık bu telefonlardan bıktım." Telefondaki adamın sevinçli olduğunu düşündüm. Kaçıncı arayan kişiydi ve o başarmıştı sonuçta. Telefonu kapattı. Ben ondan açıklama beklerken konuşmaya başladı.

"Ben de kapak çocuğu olacağım," dedi şakacı bir tavırla.

"Zaten olmamış mıydın?"

"Bu farklı olacak çünkü artık evli bir adamım. Büyük bir sorgulama ile karşılaşacağımdan eminim."

"Merakla bekleyeceğim."

Akşam için hazırlanmak üzere giyinme odama gittim. Dolabı açtığımda kıyafetlere şöyle bir göz gezdirdim. Ne giyeceğimi bilmiyordum çünkü daha önce hiç öyle bir ortama girmemiştim. Tek bir çare vardı, o da Ece'ye sormaktı. Telefonu elime alıp numarasının üzerine bastım. Telefon çalarken dolaba dikkatle bakmaya devam ediyordum. Sesini duyarken uykusuz olduğunu fark ettim.

"Merhaba tatlım nasılsın? Sesin yorgun gibi geliyor."

"Senin sayende Nihal! Aradım; ama sana ulaşamadım."

"Yurt dışındaydım."

"Anladım, tatile mi gittiniz?"

"Evet ve bayâ güzel bir tatildi."

"Sevindim biliyor musun senin sayende telefonum susmak bilmiyor."

"Hadi ya iyi mi kötü mü?

"Çok çok iyi, kaç tane dergi aradı. Benim bir koleksiyon hazırlamamı istediler. Ayrıca senin gibi öneri isteyen de oldu. Çok çok teşekkür ederim Nihal." Sesindeki coşku ve mutluluk ile ben de mutlu olmuştum.

"Önemli değil tatlım çok sevindim. Bu senin hakkındı. Bana sırrımı sordular. Ben de seni söyledim ve sen bunu fazlasıyla hak ettin."

"Gerçekten çok sağ ol."

"Sana bir şey sormam gerek. Biz bir gece kulübüne gideceğiz; ama nasıl giyinilir gerçekten bilmiyorum. Bana bir tavsiye versen."

"Bir düşüneyim. Aslında büstiyer etek bir takım vardı. Üstü file gibi olan onu giyebilirsin. Hem seksi hem de yaşına uygun."

"Bakıyorum şu an dolabın önündeyim de." Askıları karıştırırken galiba dediği kıyafeti bulmuştum.

"Eteği şifon gibi değil mi?"

"Evet öyleydi."

"Tamam, tatlım buldum çok teşekkürler. Başarılarının devamını dilerim."

"Teşekkür ederim sana da iyi eğlenceler."

"Görüşürüz canım," dedim ve telefonu kapattım. Kıyafet işi tamamdı. Yalnız biraz açıktı ve donacağım kesindi. Yapacak bir şey yoktu. Güzel olmak kolay değildi. Bazı kötü yanlarına katlanmak gerekiyordu. Saçımı maşa ile kıvırcık yapmaya düşündüm çünkü bana çok yakışıyordu. Tam maşayı dolaptan çıkardığım sırada mekânın nerede olacağının mesajı geldi. Adres ve isim tanıdıktı. Çünkü Hazinedar Otelin gece kulübünde ola-

caktı. Saçımı yapmaya başladım. Biraz zaman geçtikten sonra bu iş benim için sıkıcı olmaya başladı. Çünkü saçım uzun olduğu için kollarım yorulmuştu. Tek tek tutamları kıvırdıktan sonra nihayet bitmişti. Saçımı bir toka ile gevşekçe topladım ve makyaja başladım. Islak görünüm veren fondöten sürmeye karar verdim. Hafif ve az miktarda süngere sıkıp yavaşça yüzüme yaydım. Bir anda insanın görüntüsü değişiyordu çünkü cildin renk eşitsizliğini çok güzel kapatıyordu. Az sürdüğüm için içim rahattı. Göz makyajına geçtiğimde siyah gri tonlarda yine hafifçe sürmeye özen göstererek sürmeye başladım. Maskara da sürdüğümde göz makyajı tamamlanmıştı. Gözlerim yüzümde en sevdiğim yerdi. Siyah ton gözlerimi daha da belirginleştirmişti. Allık sürdükten sonra koyu bordo bir ruj sürdüm. Makyaj kısmı bitmişti. Aynada kendime bakarken değişimden memnundum. Hızlıca kıyafeti de üzerime geçirdim. Etek gerçekten kısaydı; ama yapacağım bir şey yoktu. Çünkü eminim ki kulübün önü gazeteci ve fotoğrafçı kaynayacaktı. Saçımdaki tokayı çıkarttım ve elimle saçımı daha kabarttım ve parfümü de sıktıktan sonra topuklu Louboutin siyah ayakkabılarımı alıp odaya doğru yürüdüm. Deniz de hazırlanmıştı. Siyaha yakın gri, üzerine tam oturan bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, deri ceket ile tamamlamıştı. Beni görünce baştan ayağa şöyle bir baktı. Elimdeki ayakkabı ve çantaya baktıktan sonra ona sormaya karar verdim.

"Nasılım?" dedim ve etrafımda döndüm.

"Sen gibi değil ama yine de güzel."

"Beğenmedin yani?" Yüzüm düşmüştü. Aslında bütün erkekler aynı değil miydi bu konuda? Başka kadınlar kısa giyinirlerken bakarlardı; ama kendi kadınlarına giydirtmek istemezlerdi. Belki bir yönden haklılardı. Yine de sinir bozucuydu.

"Hayır, beğendim tabii ki de; ama ben senin doğal hâlini daha çok seviyorum."

"O hâlde de gidemezdim ya."

"Evet gidemezdin." Eteğime baktı ve konuşmaya başladı.

"Etek biraz düşündürücü çünkü üşüyeceğini biliyorum; ama kadınların kıyafetlerine karışan erkek davranışlarından nefret ederim ve susuyorum."

Odadan çıkarken dediklerini düşündüm. O davranıştan nefret ediyordu; ama eteği giymemi de istemiyordu. Evden çıktığımızda onun arabasıyla gitmeye karar verdik. Tam arabaya binmiştik ki telefonu çaldı. Arayan hastaneydi, acil bir vaka gelmişti.

"Hemen geliyorum," demiş ve telefonu kapatmıştı.

"Nihal ben seni bırakayım. İşim bitince hemen geleceğim tamam mı?" Başımı salladım. Biraz üzülmüştüm; ama gelecekti değil mi sonuçta?

Beni otelin önünde bıraktı. Hava gerçekten soğuktu üzerimdeki kabana sımsıkı sarılıp hızlı adımlarla otelin kapısına doğru yürüdüm. Gösterişli kapıdan gösterişli lobiye doğru yürüdüm çünkü kulüp neredeydi bilmiyordum. Bir görevli yaklaştı yanıma ve konuşmaya başladı.

"Hoş geldiniz Nihal Hanım!" dedi güler bir yüzle.

"Merhaba! Acaba kulüp nerede?"

"Bu taraftan," derken görevliyi takip ettim. Neredeyse tam tersi bir istikametteydi. İndiğim yerin tam arkasındaydı. Dışarıya açılan bir giriş vardı; ama Deniz beni belki de gazetecilerden kurtarmak için buraya bırakmıştı. Doğrudan içeriye girince içerideki garip kokuyu fark etmem bir oldu. Alkol kokusuydu bu... Bizim gruba bakınırken görevli adam tezgâhtaki barmene gitti ve kulağına bir şeyler söyledi. Barmen bana bakarken görevli adama başını salladı. Görevli bana 'İyi eğlenceler!' deyip tekrar işine dönmek için yanımdan ayrıldı.

Etrafa bakınırken bizimkileri gördüm ve yanlarına doğru yürümeye başladım. Böyle yerlere yabancı olduğum o kadar belli oluyordu ki.

Bazıları sanki beni tanımış gibi yüzüme bakıyorlardı. Umursamadım ve doğruca kızların yanına gittim.

"Kimler gelmiş! Pek de şıksın bakıyorum," demişti Gamze.

"Teşekkür ederim."

"Seninki nerede?" Zeynep merakla yüzüme bakmıştı.

"Hastanede, acil bir hasta geldi ona bakmaya gitti."

"Gelecek yani?"

"Evet gelecek. Yalnız herkes sana bakıyor. Şu gazetedeki haber yüzünden galiba."

"Yapabileceğim bir şey yok. Haber doğru ama şimdi durum değişti. Normal evlenenlerden farkımız yok."

"Boş ver o zaman. Hadi dans edelim."

Behiye elimden tutmuş ve birlikte piste doğru gitmiştik. Kendimi müziğin ritmine bırakırken keyifle gülümsemiştim. Biraz utanmıştım ilk başta; ama herkesin basitçe sallandığını görünce rahatlamıştım. Cem gelmişti sonra, elinde içki bardakları vardı. Bana başıyla selam verdi. Ben de hafifçe elimi sallayarak cevap verdim. Başka bir şarkıya geçerken şarkı hoşuma gitmedi ve tekrar yerime doğru gittim. Behiye çoktan birini bulmuş dans ediyordu. Telefondan saate bakarken moralim bozulmuştu. Çünkü buraya geleli neredeyse bir saat olmuştu. Sanırım ağır bir vakaydı. Öyle telefonu karıştırırken ve yüzüm asık bir şekilde dururken Zeynep bir şey söylemiş ve başımı kaldırmıştım.

"Vay be adama bakın," derken birden bahsettiği kişinin Deniz olduğunu fark ettim. Göz göze geldik. Hemen yanımıza doğru yürümeye başladı.

"Çok seksi." Bu ses Gamze'den gelince Cem ona kızmış bir şekilde bakmıştı.

"Dilinizi keser gözlerinizi oyarım o sizin enişteniz," dedim sert bir tavırla.

"Sen ciddi misin? Fotoğraflara pek benzemiyor sanki." Birden bütün gözler bana dönmüştü.

"Bir daha laf duymayayım." Sert tavrımı devam ettirmiştim. Sonunda Deniz yanıma geldi. Elini belime koydu ve bana baktı.

"Beklettim mi?"

"Biraz," diye karşılık verdim. Yüzünde üzgün bir tavır belirdi.

"Hastan iyi mi?"

"Daha da iyi olacak," deyince biraz rahatladım. Bizim konuşmamızı televizyon izler gibi izlemişlerdi.

"Tanıştırayım eşim Deniz," dedim gruba doğru dönerek.

"Memnun oldum, derlerken herkes ismini de söylemişti. Deniz'i göz hapsine alırlarken sinir olmuştum biraz.

"Hadi dans edelim." Birlikte piste doğru yürüdük.

"Seni eve kilitlemeliyim," dedim dans ederken. Dediği gibi bayâ iyiydi bu işte.

"Hadi ya!" Gülümsemişti. Koluna vurdum sinirle. Tabi hoşuna gidiyordu kızlar tarafından ilgiyle bakılmak.

"O zaman onlara gösterelim."

Birden kolumdan tuttu ve beni çevirdi. Sırtım göğsüne değerken bir eliyle saçlarımı boynumdan çekti ve yavaşça öpmeye başladı. Bu sırada belimden sıkıca tutuyor, kendine bastırıyordu. Müziğin ritmiyle sallanırken pistin ne kadar kalabalık olduğunu fark ettim.

"Bu gece neden bu kadar dayanılmazsın?" diye kulağıma fısıldadı ve şok oldum adeta. Bana ilk defa böyle bir şey söylüyordu. Başımı çevirdim ve kafamı göğsüne yaslayabildim çünkü benden gerçekten uzundu. Beni duymak için başını eğmişti.

"Dayanılmaz mıyım gerçekten?"

"Hem de çok. Sana sahip olduğum için şanslıyım." Yüzüne bakmak için kollarından kurtuldum ve bir elimi omzuna koydum. Dans ederken yüzüne baktım. Söylediklerinin doğru olduğunu düşündüm ve bana arzu duyduğunu gördüm.

"Ben de sana sahip olduğum için şanslıyım. Sakın o bakışını gönderme! Tamam mı? O bakış bana ait ve sadece ben olduğumda atacaksın o bakışı."

Gülerken ben de güldüm. Beni tekrar kendine çekti. Şarkı değişirken ve daha da hareketlenirken bildiğim bir şarkı olduğunu düşündüm. Bu sesi biliyordum. Keşha severdim; ama şarkısını öyle bir remix yapmışlardı ki, daha da güzel olmuştu. Belimi kıvırırken şarkının nakarat yerinde saçlarımı savurdum. Uzun olduğu için görüntü güzel olmalıydı. Beni kendine yaklaştırıp dudaklarımı yakaladı ve öpüşmeye başladık. Ne şarkıyı ne etraftaki kalabalığın gürültüsü ne de kahkaha atıp eğlenen insanların sesini duydum. Sanki burada sadece o ve ben vardık. O an zaman kavramı silinmiş gibiydi. Ona sarılırken daha da hareketlendi öpüşmemiz ve sonra kendini bir anda geri çekti. Kulağıma eğildi tekrardan.

"İstersen yukarı çıkabiliriz, daha da ileri gidebiliriz." Öyle seksi bir tonda söyledi ki kendimi "Hadi gidelim," diyecekken durdurdum.

"Olmaz yani şimdi."

"Tamam." Sanki o cümleyi o söylememiş gibi sakin tonda olan sesi beni şaşırtmıştı.

"Biraz yoruldum oturalım mı?" Başını salladı ve elimden tuttu, bara doğru yürümeye başladık. Üşüyen ben şimdi terden sırılsıklamdım. İçerisi dolu olmasından dolayı çok sıcaktı.

"Her zamankinden mi Deniz Bey?"

"Yok, sadece su istiyorum." Barmen bardağı uzatırken bana baktı. Elindeki bardağı bana verdi sonra. Suyu

içerken biraz rahatlama gelmişti. Tekrar bizim masaya doğru yürüdük.

"Deniz biten içki bardaklarına şöyle bir baktı.

"İstediğinizden içebilirsiniz, içkiler benden olsun."

"Teşekkürler Deniz," demişti Cem.

Yüzüme yapışan saçları geriye doğru itti nazikçe. Dudağına bulaşan ruju elimle sildim aynı düğün gecesi gibi. Bu sefer ürkek değildim. Sonra dudağımdaki ruj aklıma geldi. Dağılmış olmalıydı. Bu yüzden Lavaboya gitmek için izin istedim. Behiye ile içeriye girdik. O tuvalete girerken ben de dışarı taşan ruju aynada parmağımla düzelttim. Çantamdan ruju çıkararak hafif bir şekilde tekrar sürdüm.

"Seksi değil mi?" demişti arkadan bir ses. Bu sesi tanımıyordum. Arkamı döndüğümde sarışın bir kadın gördüm. Kim olduğunu hatırlayınca onun burada ne aradığını düşünmeye başlamıştım.

6. Bölüm

Nihal

"Anlayamadım." dedim imalı bir şekilde. Bana gülümseyerek baktı. Kırmızı ojeli parmağıyla kendini gösterip konuşmaya başladı.

"Merak etme ben senin düşmanın değilim. Başına neler geldiğini bildiğim için seninle konuşmak istedim. Deniz'le aramızda öyle duygusal bir şey geçmedi. Arkadaştık diyebilirim. Onun mutlu olmasını istiyorum sadece ve görüyorum ki bunu başarmışsın." Arkadaşça yaklaşması beni şaşırtmıştı. Yakından bakınca güzel bir kadın olduğunu fark ettim. Ben de ona arkadaşça davranmaya karar verdim.

"Sahi mi?"

"O sürtüğe inat seni yalandan sevdiğini göstermeye çalıştığını düşünmüştüm; ama bu gece gördüm ki sana gerçekten bir şeyler hissettiği çok açık. Güçlü ol yeni gelin! Çünkü Nazenin çok kararlı. Aranızı bozmak için... Gazetedeki haber de onun marifetiydi." Tabii ya başka kim olabilirdi ki ondan başka?

"Hâlâ ne istiyor anlamıyorum. Sanki Deniz'i o terk etmemiş gibi davranıyor. Zaten hayatını berbat etmiş."

"Ne istiyor biliyor musun? Tek istediği güç, yanında farklı ve gösterişli birini istiyor. Yeni sevgilisi buna uyum sağlayamadı ve onu terk etti. Çünkü ne Deniz

kadar ona destek oluyor ne de Deniz kadar onu seviyordu."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Ortak çok arkadaşım var. Sana bir akıl vereyim sakın tuzağa düşme. Yanan sen olursun, dedi ve o gösterişli yürüyüşüyle çekti gitti. Beni küçümseyen bir şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm; ama öyle olmamıştı. Garip bir kızdı. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Şaşkınlık içinde arkasından baktım. O sırada Behiye tuvaletten çıktı.

"Konuştuğun kız kimdi?

"Hani şu telefon açan biri olur seni uyarmak için ve sana bir şey der. 'Bir dost,' aynı öyle biri işte."

"Senin konuşmaların gerçekten garip oluyor. Hadi içeriye gidelim! Birlikte lavabodan çıkıp içeriye girdik. Aklım çok karışmıştı. Sanki kötü bir şeyler olacaktı. Kaygı duygusu vücudumu esir alırken üşüdüğümü hissettim. Birden buradan gitmek istedim. Deniz beni görünce suratı düşünceli bir hâl almıştı.

"Sen iyi misin?" Başımı salladım.

"Gitmek istiyorum." Bunu diğerleri de duydu ve itiraz ettiler.

"Lütfen, kendimi iyi hissetmiyorum." Bunun nedeni küçük bir atağın beni içine çekmesiydi. Bir korku nöbeti yaşıyordum ve birine sımsıkı sarılıp uyumak istiyordum.

"Sen nasıl istersen sevgilim." Bu güzel söz ile küçük bir gülümseme gönderdim ona. Kabanımı giydirirken minnetle ona baktım. Galiba bir atak geçirdiğimi anlamıştı.

"Görüşürüz," dedim gruba ve titreyen bacaklarla yürümeye başladım. Sessizce yürürken bir an önce eve gitmek için can atıyordum. Tam lobiye geldiğimizde kapı açıldı. Dışarısı çok daha soğumuş olmalıydı. Bir an dışarıya çıkmak istemedim. Aklıma dans ederken söylediği bir cümle gelmişti.

"Yukarıya çıksak, bu gece burada kalsak olur mu?"

"Olur tabii ki," derken çoktan resepsiyondan odanın kartını almak için bir hamle yapmıştı. Kartı aldıktan sonra asansörlere doğru yürüdük. Asansör kapısı açılırken hızla içeriye girdim. Kapı kapanınca ona yaslandım. Beni tutup yavaşça saçlarımı okşadı.

"İyi misin?" derken kapanan gözlerim tekrar açılmıştı.

"Sadece küçük bir atak ama bir anda gelmesi beni gafil avladı."

"Ne oldu ki lavaboda?"

"İçeri girelim anlatacağım." Asansör nihayet durur ken kendimi dışarı attım. Kapıyı açar açmaz yaptığım ilk iş topuklu ayakkabıları çıkarmak oldu. Üzerimdeki kıyafetlerden de kurtulmak istiyordum; ama giyecek başka kıyafetim yoktu. Yüzümü buruşturdum. Şu an eve gitmek daha mantıklı bir seçenekti ve ben bunu seçmiştim.

"Ne oldu yine?" Ona bakıp küçük bir kız gibi konuşmaya başladım.

"Kıyafetim yok. Keşke eve gitseydik."

"Sorun bu mu yani? Annen çok haklı sen kesinlikle her şeyi problem edip kendine eziyet ediyorsun." Kocaman odadaki dolaplardan birini açtı ve içeride kıyafetler olduğunu gördüm. Bir takım alıp bana uzattı.

"Bunlarla idare et."

"Senin mi bunlar?"

"Evet. Babam burada herkese bir oda verdi. Burası da benim odam." Etrafa şöyle bir bakındım.

"Kral dairesi gibi desek daha doğru olur." Bunu duyunca küçük bir kahkaha attı.

"Sen nasıl hitap etmek istersen." Üzerimdeki montu ve büstiyeri çıkardım. Sutyenin kopçasını hızlıca çıkardım ve yere düştü. Bana bakarken eğlenceli tavrı devam ediyordu. Bunu görünce biraz utandım.

"Ne? Çok sıkıyor ne yapayım? Küçük göğüslü olmanın özelliklerinden biri. Destekli sutyenler hep sıkar ve kaşındırır. Elimde olsa asla giymem."

"O zaman giyme nedenin ne?" Yüzüne kötü kötü baktım. Cevabı adı gibi iyi biliyordu çünkü.

"Şu an bana işkence ediyorsun," derken uzun kollu tişörtü hızlıca üzerime geçirdim. Çok büyük gelmişti. Kolları elimden dışarıya sarkıyordu.

"Bakma o zaman."

"Sanki çok kolay." Üzerimdeki eteği hızlıca indirip eşofman altını da giydim. Uzanıp uzun paçalarını kıvırdım. Bana gülmesini umursamadan yatağın içine girdim. Çok rahatlatıcıydı. Yanıma uzanıp tek elini başına destek yaptı ve beni izlemeye başladı.

"Rahatladın mı?" Gözlerim kapalı cevap verdim.

"Biraz." Elini yanağımda hissettim. Aklıma hâlâ yüzümde makyajın durduğu geldi. Bir anda doğruldum.

"Makyajı silmem gerek," dedikten sonra ayağa kalkıp banyoya yürüdüm. Temiz ve ferah görünen banyo bende güven uyandırmıştı. Beyazın hâkim olduğu banyoda çantamı tezgâha koydum. İçindeki küçük şişede duran gül suyunu çıkardım. İlk başta suyla yüzümü ve gözlerimi yıkadım. Pamukla geri kalan lekeleri temizledikten sonra gül suyu ile temizleyip pamuğu çöpe attım. Çok iyi olmamıştı; ama idare ederdi. Gül suyu çoktan yüzümde bir ferahlık etkisi yaratmıştı. Odaya tekrar döndüğümde Deniz'in de üzerini değiştirmiş olduğunu fark ettim. Tekrar yatağa döndüm ve örtüyü üzerime çekerken Deniz de yanıma yatmıştı.

"Oldu mu şimdi?" Başımı salladım bu görüntüm aklıma bir anımı getirmişti. Ona bu anımı anlatmak istedim birden.

"On bir yaşındayken bir seçmeye girmiştim."

"Sonra?" dedi merakla.

"Voleybol seçmesiydi. Hoca bozuntusu hem voleybol

hocası hem de okulun müdür yardımcısıydı. Uzun boylular ve kısa boyluları ayırdı. Ben de kısa boylu grubundaydım. Yalanla bir iki vuruş yaptık; ama o gitti bütün uzun boyluları takıma aldı." Küçük hayatımda bu bana büyük bir yıkım yaşatmıştı. Ne vardı ki? Kısa boylu olmak voleybol takımına girmeye engel miydi?

"Çok saçma yaptığı. Sen ne yaptın peki? Yoksa şirkette yaptığın gibi taşkınlık mı çıkardın?" Ona gülümserken başımı salladım.

"O zaman sessiz sakin bir karakterdim. Çalışkan bir kız olduğum için arkadaş olurlardı."

"Bu kendine güvensizliğini açıklıyor."

"Yapabileceğim bir şey yoktu, bu şekilde açıldım. O gün ağlamıştım. Allah çok büyük o gün bunu anlamıştım. O seçilen kişiler antrenmanlara bile gelmemiş on kişi falan kalmıştı. Takımda olan arkadaşlar idmana gel demişlerdi. Gittim, yeni bir hoca vardı. Çok iyi bir adamdı. Çok güzel öğretiyordu. Harika manşet almaya başlamıştım. O zaman pek gücüm olmadığı için servislerim hep filede kalırdı. İlk maç günü çok güzeldi. Bütün sınıf gelmişti; ama forma eksikti. On tane forma vardı. Tabi senelerce giyilmiş eski bir şeydi. Hoca formaları dağıttı. Son bir tane kalmıştı. O an hoca ile göz göze geldik. Ona galiba çizmeli kedi bakışı atmıştım. Sonra formayı bana uzattı ve bana güvendi. O an dünyanın en mutlu çocuğu bendim. Uçuyordum, sana anlatamam. Tabii ki yedektim; ama hiç önemli değildi. Çünkü çoğu kişiye forma kalmamıştı ve o beni seçmişti. Heyecandan topa vuramadım. Hoca bana güven vermeye devam etmişti. O güzel manşetimi gösteremedim, yine de mutluydum. O gün eve gidince aynanın karşısında kendime bakıp durmuştum. Uzun beyaz çoraplarım vardı. Annem paramız olmasa dahi beni spor dallarına göndermeyi hep başardı. El işi yaptı sattı bir şekilde bizi mutlu etmeyi başardı. O yüzden asla annemin hakkını ödeyemem."

"Azimli annenin azimli kızı."

"Aynen öyle, annem benim için hep bir idoldü."

"Peki sonra ne oldu?"

"Bir müddet sonra o hoca gitti yerine eskisi geldi ve beni dışlamayı sürdürdü. Maçtayız ve topa vuramadım diye öyle bir bağırdı ki hırsından beni öldürmek istiyordu sanki. Sesi bütün salonda yankılanmıştı. O asla Ömer hoca gibi değildi."

"Korkutmayla başarı gelmez hiçbir zaman."

"O an gözlerim dolmuştu. Çok kırılgandım çünkü. Kafamı kaldırdım ve tribünde oturan anneme baktım. Beni sakinleştiren annem olmuştu."

"Çok şanslısın böyle bir anneye sahip olduğun için."

"Evet, hem de çok." Bana bakarken ona yaklaştım ve başımı göğsünün üzerine koydum. Saçlarımı yavaşça okşaması beni rahatlatıyordu.

"Lavaboda eski sevgilin Meral'i gördüm. Benimle konuştu ve beni şaşırtmayı başardı."

"Ne dedi?" Yavaşça konuşmuştu.

"Güçlü ol yeni gelin. Nazenin çok kararlı... Gazetedeki haberi de onun verdiğini söyledi. Açıkçası bana tavsiye vermesi beni şaşırttı."

"Meral kötü biri değildir fazla uçarı biridir sadece. Onunla garip bir iletişimimiz vardı. Diğer konuya gelirsek umursamamaya çalış. Onunla aramda bir şey olamaz."

"Sana güveniyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir şey öğrendim bu hayatta. Her yaşadığın olayda bir hayır var. Nazenin beni terk ettiğinde her şey bitti sanmıştım. Tekrar mutlu olamayacağımı, bir daha asla birine güvenip sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Hayat bana gösterdi ki her zaman bir umut vardı. En kötü olayda bile."

"Boşuna bunun için bir laf söylememişler." O saçlarımı okşarken sıcaklığı ve yumuşak yatağın etkisiyle iyice

mayışmıştım. Üzerindeki koku ilk başta tanıdık gelmişti ve şimdi o kokunun ne olduğunu anladım.

"Paçuli?"

"Evet," dedi gülerken.

"Neden bu parfümü kullandın?"

"Senin hoşuna gider diye düşündüm. Sonuçta beğenmiştin."

"Hoşuma gidecek birçok şey var. Mesela bana güzel bir şekilde hitap etmeye devam edebilirsin."

"Başka?"

"Tüylü kıyafetler, çikolata, kırmızı gül ve kocaman bir sevgi."

"Hepsi de çok kolaymış."

"Sonuncusu pek kolay olmadı ama."

"O öncedendi şimdi çok daha kolay sevgilim." Bunu duyunca gülümsedim ve bana sıkı sıkı sarıldı.

"Seni seviyorum sıska."

"Ben de seni seviyorum obsesif."

Sabaha yakın gözümü açtığımda elimin uyuştuğunu fark ettim. Üzerine yatmıştım. Elimi hareket ettiremedim bir an. Biraz bekledikten sonra hareket ettirmeyi başarmıştım. Deniz'in kollarından kurtulurken onu da uyandırmıştım.

"Günaydın," demişti uykulu bir sesle.

"Günaydın." Gülümsemeyi ihmal etmemiştim. Yüzüne bakınca uyumadığını anladım.

"Uyuyamadın mı?"

"Çok değil," derken Deniz, kendime kızmıştım. Bunun sorumlusu bendim sonuçta. Bu hâlimi fark edince konuşmaya başladı.

"Sorun değil, ben buna alışığım."

"Olsun, seni uykundan ettim."

"Dediğim gibi önemli değil." Öylece yatarken tavana bakıyordum. Elimi yatağa bastırınca ne kadar da

içe göçtüğünü fark ettim. Aklıma bir şey geldi. Yatakta doğrulup ayağa kalktım. Bana şaşkınca bakarken yatağın üstünde hafifçe zıplamaya başladım. Çocukken yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biriydi. Bana bakarken gülmeye başladı. Ben zıplarken o da sallanıyordu. Keyifle gülerken oldukça mutluydum.

"Sen bu çocuk ruhunu hiç kaybetme olur mu?"

"Kaybetmem," dedim zıplarken ama artık çocuk olmadığım için çabuk yorulmuştum. Nefes nefese yatağa çökerken gülümsemem hâlâ üzerimdeydi.

Deniz

Bu kızın enerjisi, gülümsemesi bulaşıcıydı ve o kız artık tamamen bana aitti. Sık nefesler alan ona baktım. Çok şirin görünüyordu. Bana bakarken elini saçlarıma götürdü. Saçla oynamayı çok seviyordu. Bir anda merak ettim bunun nereden geldiğini.

"Saçla oynamayı neden bu kadar seviyorsun?"

"Bilmem. Küçükken uyurken annemin saçlarını elime dolarmışım. Kendi saçım da uzundu çocukken, hâlâ da öyle. Uzun saçlı erkekleri daha çok çekici bulurdum."

"Ben de o gruba giriyor muyum peki?"

"Çok değil, ben omuz üzerinde duran saçtan bahsetmiştim. Yani senin de biraz uzun sayılır ama sakın daha fazla uzatma bence sana çok yakışmıyor."

"Bu yaştan sonra mı? Tabii ki uzatmam."

"Böyle çok iyi ve çok güzel. Meral bir şey daha dedi. Çok seksi değil mi? diye sordu."

Bunu duyunca güldüm. "Sence seksi miyim?"

"Tabi ki hele bir sert bakışın yok mu, ölüyorum." Bunu söylediğinde utandı galiba daha farklı bir şey söylemek istemişti.

"Demek öyle?"

"Gerçek bu," deyip kabullenmişti.

"Ne kadar zayıf olsan da," deyince gülümsedim.

"Gerçekten kilo bana yakışmıyor, şu an böyle iyiyim." Bana yaklaşırken saçının kokusu kendi kokusuyla karışmıştı. O kadar güzel kokuyordu ki sanki beni kendi içine çekiyordu. Kokusundan dahi etkilenmeye başlamıştım. Bir an dayanamadım ve hızlı bir hareketle onu yastığa yatırıp dudaklarından öpmeye başladım. İlk başta şaşırmış, sonra o da bana katılmıştı. Dün geceki dansımız ve kıyafeti beni oldukça etkilemiş, ona karşı büyük bir arzu duymama yol açmıştı. İstek ve enerji tekrar bedenime akarken onun benden romantizm beklediğini düşündüm. Kokusunu içime çekerken başımın döndüğüne emindim. Farklı ve bambaşka kokuyordu. Dudaklarımı ondan çekerken onun da istekle dolduğunu gördüm. Dudaklarımı yumuşak boynuna kaydırırken ellerim de tişörtünün altından tenine ulaşmaya çalışıyordu. Ona belki şarkı söyleyebilirdim. Bunun hoşuna gittiğini söylemişti. Boynuna küçük öpücükler konduruken sordum.

"Lana Del Rey çok mu seversin?" Kısık nefesler arasında cevap verdi.

"Önceden sevmezdim ama şimdi seviyorum değişik bir tarzı var."

Elim karnında gezerken yumuşaklığının tadını çıkarıyordum. Teni çok yumuşaktı ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Nefesi daha da sıklaşırken vücudunda yarattığım heyecan beni gülümsetmişti. Yavaş ve seksi bir şekilde şarkıyı söylemeye başladım.

"Kiss me hard before you go" *(Gitmeden önce beni iyice öp)* Şarkı bizi anlatmıyordu ama yine de anlamlıydı. Ben

bu şarkıyı çok severdim. Yavaşça tişörtünü sıyırdım ve başından geçirerek yavaşça çıkardım. Tüm güzelliği ile gövdesine bakarken nefesinin kesildiğini gördüm. Yavaşça ellerim göğsünü bulurken şarkıyı söylemeye devam ettim.

"Summertime sadness" *(Yaz üzüntüsü)* Gözlerini kapatmış buna alışmaya çalışıyordu ama kendini tutamadığını görüyordum. Şimdi bir bakire olmasa bile dokunuşlarıma sanki ilk geceki gibi tepki vermesi beni oldukça şaşırtıyordu.

"I just wanted you to know" *(Sadece bilmeni istedim)* Dudaklarım ellerimin yerini alırken titreyişi, ellerini saçlarıma götürüşü öpmemi daha da coşkulu bir hâle getirmişti. Hafifçe tenini ısırdığımda verdiği tepki inanılmaz güzeldi.

"That baby you're the best" *(En iyi olduğunu bebeğim)* Eğildim ve dudaklarım göğüs ucunu bulduğunda hemen üzerine kapanmıştı. Erkeklerin neden kadın göğsü çok sevdiğinin nedenini hep anneyle olan ilişkiye bağlıyorlardı. Annesinden süt emmesini en büyük etken olarak görüyorlardı. Genelde erkek çocukları annesine daha bağlı olurdu ki bunu kanıtlayan bir etkendi. Ben de bunu yapmayı severdim; çünkü kadınlar buna bayılıyordu. Küçük iniltileri kulağımı doldururken zevkle emmeye devam ettim.

"Oh, my God, I feel it in the air" *(Oh Tanrım, bunu havada hissediyorum.)* Dudaklarım ayrılınca boynuna doğru öpmeye devam ettim. O da istekliydi. Tişörtümü sıyırırken ona yardım ettim ve çıkardım. Tekrar dudaklarını öptüğümde dilini ağzımda gezdirmesi beni etkilemişti. Bir an ayrıldığımızda sık nefeslerinin arasından bir şey söyledi.

"Şarkıyı söylemeye devam et." Bunu duyunca gülümsedim ve dediğini yerine getirdim.

"Honey I'm on fire, I feel it everywhere" *(Tatlım ateş-*

teyim, bunu her yerde hissediyorum.) Ellerim aşağılara doğru inerken tekrar gözlerini kapattı. Hızlıca altındaki eşofmanı iç çamaşırı ile birlikte çıkardım.

"Nothing scares me anymore" *(Artık hiçbir şey beni korkutamıyor.)* Ellerim rahatça gezinirken altımda kıvranması beni de etkiliyordu. 'Lütfen!' dediğinde onu dinlemedim ve elimi biraz daha aşağıya kaydırdım. Elime bulaşan kaygan sıvı onun çoktan hazır olduğunu gösteriyordu. Benim de artık dayanma gücüm kalmamıştı. Üzerinden kalkarken ne yapacağımı anladı ve gözlerimin içine baktı. Eşofman altını ve iç çamaşırımı çıkardım. Bir sorun vardı. Yanımda hiç kondom yoktu. Tatildeyken izin vermişti; ama onun bir bebek istediğinden emin değildim. Bunu o istemeden yapmak istemiyordum. Şu anda benden çok daha istekli görünüyordu. Düşünceli görüntüm gözlerinde yansırken bana baktı ve konuştu.

"İstiyorum," dedi arzuyla. İşte o an kendimi tutamadım ve onunla birleştim. İlk tepkisi gayet olumluydu. Kendimi durdurmam imkânsızdı. Sıcak ve dar bir yerde misafirdim. Bu benim çok hoşuma gidiyordu. Her şeyiyle o benim küçük gelinimdi. Hareketlerim hızlanırken içinden çıkardığı o tutkulu küçük kadını izledim. Küçük çığlıkları beni daha da hızlı olmam gerektiğine ikna ediyordu. Sesli bir çığlıkla orgazma ulaştığında, ben de onun arkasından o büyülü âna ulaştım. Başımı boynuma bırakırken teriyle karışan kokusu çok daha güzelleşmişti. Artık emindim. Hayatımda duyduğum en güzel kadın kokusu buydu. Bunu ona da söylemeliydim.

"O sensin..." dedim tekrarlayarak. "O sensin..."

7. Bölüm

Nihal

"O sensin!" Ne demek istediğini anlamamıştım. Bu ne anlama geliyordu ki şimdi? Başını boynuma gömdüğü için yüzünü göremiyordum; ama zaten vücudum o kadar gevşemişti ki hareket dahi etmek istemiyordum. Bir süre öylece yattık. Başını kaldırıp bana baktığında ona sormaya karar verdim. Farklı bakıyordu. Günden güne bu bakışlar farklılaşıyordu. Ben, bunun anlamını çözemiyordum.

"Ne demek istedin?" diye sorduğumda üzerimden çekilmiş ve yanıma yatmıştı.

"MHC geni hakkında ne biliyorsun?"

"Vücudun dirençli olmasını sağlayan antikorları üreten genetik şifreyi içeriyor olduğunu biliyorum."

"Bu gen hakkında birçok araştırılma yapıldı. Bence en çarpıcı araştırma sona kaldı."

"Yani?"

"Bu gen kişiye özel vücut kokusunu da belirliyor. Ayrıca dediğin gibi antikor üretiminden de sorumlu. Bir araştırmaya göre cinsel çekiciliği de sağlıyor. Yani eğer bir insana kişinin kokusu güzel gelirse bu onu doğru bir seçim yapmaya itiyor. Çoğu zaman bunun farkına varılmıyor. Çünkü insanlar evrimsel olarak, sağlıklı ve dirençli yeni nesiller üreterek devam etmeye odaklıdır.

Bu sayede kadında ve erkekteki mhc geni birbirinden ne kadar farklı olursa doğacak çocuk da hastalıklara karşı direnci o kadar fazla olur. Senin kokun bana çok çekici geliyor. Gerçekten hayatımda duyduğum en güzel kokulardan biri. Hayatımdaki en güzel kadın kokusuydu seninki."

Bir an şaşırmıştım. Vay canına ne kadar da çok şey biliyordu. Bu beni onun tek kadını hâline mi getiriyordu yani? Gerçek şuydu ki, ben de onun kokusunu çok çekici buluyordum. Benden cevap bekliyordu; ama bir an konuşmak istemedim. Kollarının yardımıyla beni kendine çekti.

"Deniz bu ne anlama geliyor?"

"Hayatımdaki tek doğru kadının sen olacağı anlamına geliyor. Bu nasıl bir talihtir bilmem; ama sonunda o kişiyi, yani seni buldum. Şu anda oldukça mutluyum." Onu dinlerken ağzım kulaklarımdaydı. İnanamıyordum, bu belki de ilanı aşk gibi bir şeydi.

"Ben de çok mutluyum. Beni her zaman şaşırtmayı biliyorsun. Beni çok mutlu ediyorsun uzun ama sıska adam."

"Sen de beni özgüven eksikliği çeken kız."

"Kız ha?"

"Sen benim gözümde hep kız olarak kalacaksın Ben seni o kız hâlinle seviyorum. Büyümeni asla istemiyorum."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Evet, benim de gençleşmemi sağlıyorsun."

Mutlulukla gözlerimi kapatırken kendimi uykulu hissediyordum. Nitekim biraz sonra da uykuya dalmıştım.

Dışarıdan gelen sesler uykumu bölmüştü. Gözümü açtığımda yatakta yalnızdım. Sırtüstü döndüm ve gözlerim Deniz'i aradı. Çoktan üzerini giymiş, cam kenarından dışarıyı izliyordu. Yerde duran tişörtü aldım ve

üzerime geçirdim. Büyük olduğu için üzerimde kısa elbise gibi oluyordu. Yataktan kalkarken tıpkı onun gibi yanına gidip arkasından sarıldım.

"Günaydın," dedim enerjik bir sesle. O da aynı şekilde bana yanıt verdi.

"Günaydın küçük kız." Dışarıya bakarken hayatın monoton bir şekilde devam ettiğini gördüm.

"Banyoya girmem gerek. Birileri duş jeli kullanmış." Çünkü kokusu burnuma dolmuştu.

"Yapabileceğim bir şey yoktu," derken bana döndü ve konuşmaya başladı.

"Ben de kahvaltıyı söyleyeyim o zaman. Biraz çabuk ol olur mu?"

"Tamam," dedim ve gülümsedim. Arkamı dönmüş gidecekken kolumdan tuttu. Daha ne olduğunu anlamadan kollarının arasındaydım. Beni tatlı bir şekilde öpmeye başladı. Kollarından ayrıldığımda hâlimden gayet memnundum.

"Sen kimsin ve eski Deniz'e ne yaptın?"

"Yenisiyle değiştirdim," dedi muzip bir şekilde. Ona gülümsedikten sonra banyonun yolunu tuttum. Burası temiz görünüyordu; ama içim çok da rahat değildi.

Banyodan beyaz bornozla çıktığımda kahvaltı çoktan gelmişti. Saçlarımı kurutmuş olduğuma şükrederek masaya oturdum. Gayet iştah açıcıydı. Çeşit çeşit peynir vardı ki, bu benim için kahvaltının iştah açıcı olmasının en büyük nedenlerinden biriydi. Sıcak süt bile vardı. Sütümü yudumlarken keyifle gülümsediğimi görmüştü.

"Beğendin demek?"

"Senin gibi ne istediğimi bilen bir eşim olduğu için şanslıyım."

"Ben de küçük şeylerle mutlu olan bir eşim olduğu için şanslıyım," dedi ve bana gülümsedi. Tam kahvesini içerken telefon çaldı. İsme bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Kim?"

"Annem, yandık... Ona haber vermeliydik, merak etmiştir."

"Efendim anne," derken Nur annenin kızgın sesini ben bile duymuştum.

"Özür dilerim anne ama gerçekten güzel vakit geçirdik. Haber vermek aklımdan çıkıp gitti." Nur annenin itiraz edişinden sert tavrını sürdürdüğünü anladım.

"İşte haberin olmuş, neden bu kadar kızıyorsun ki. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Lütfen bunu bozma. Ayrıca biz çocuk değiliz, bu kadar sorgulaman biraz saçma." Nur anne bunu duyunca sesini biraz daha yumuşatmıştı. Konuşmayı sonlandırdı ve bana bakarak konuşmaya başladı.

"Gözünde hâlâ çocuk olmak bazen kötü olabiliyor."

"Ben de kızardım. Çünkü ben de çok telaşlanırdım. Babam ya da annem eve bir dakika geç gelse hemen arardım. Hatta annemin arkadaşı bana kaynana diye lakap bile takmıştı."

"Kaynana ha?" derken güldü. Telefonu tekrar çaldığında kaşları çatıldı. Tanıdık biri değildi herhalde çünkü resmi konuşuyordu.

"Benim," derken yüzü meraka bürünmüştü.

"Teşekkür ederim ama ben çalıştığım hastaneden gayet memnunum. Benim için para önemli değil. Teklifiniz için teşekkür ederim. Yanıtım olumsuz. İyi günler."

"Ne oldu?" dedim merakla.

"Bir hastane onlarla çalışmamı istiyor. Maaşı da dolgundu ayrıca."

"Adını duymuşlar."

"Bu üçüncü teklif," derken hâlinden memnundu.

"Hak ediyorsun. İyi bir doktorsun çünkü."

"İşimi seviyorum." Bu basit cümle meslek aşkını anlatmamıştı bana göre.

"Tenis oynamaya gidelim mi?" Uzun zamandır onunla oynamak için sabırsızlanıyordum. Bu iyi bir fırsattı şu anda.

"Yenilmeyi göze alıyorsun yani?" Meydan okuyordu. Bu tavrını sevmiyordum.

"Çünkü daha acemiyim. Hem benim de seni yeneceğim gün gelecek; ama kim bilir acemi şansı galip gelebilir bugün."

"Göreceğiz," dedi meydan okuyarak. Keyifle kahvaltımızı ettikten sonra eve dönmek için aşağıya indik. Hava hâlâ soğuktu. Soğuktan kaçmak için hızlıca arabaya bindim.

Yarından sonra okul başlıyordu. Bunun anlamı daha da yoğun bir temponun bizi bekliyor oluşuydu. Düşününce kaşlarımı çatmıştım. Hep tatillerdeki hayalim ailemin yanında olmakla ilgiliydi; ama şimdi durum değişmişti. Geleceğin bana ne getireceğini tahmin edemiyordum. Onun için koca bir kaygı besliyordum.

Eve girdiğimizde Nur anne ortalıkta gözükmüyordu. Odaya girdiğimde ise aklıma önemli bir şey geldi. İyi, hoş, tenis oynamayı kararlaştırmıştık; ama kortta yer olacak mıydı bakalım? Sonuçta randevu ile kiralanıyordu. Çantamdan çıkardığım telefonumla tenis hocamı aramaya karar verdim. Telefon çalarken ben de dolaptan taytımı ve spor tişörtümü çıkartıyordum.

"İyi günler hocam. Acaba bugün boş kort var mı?"

"Gündüz seansları doldu maalesef ama akşam boş. Kaç gibi gelmek istersin?"

"En erkeni ne zaman?"

"Sekiz var en erken."

"Tamam, olur hocam."

"Sekizde kort dolu diye not alıyorum."

"Teşekkürler hocam görüşmek üzere."

"Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Spor çantamı hazırlarken uzun zamandır oynamayışını, onu yenmek için tek şansım olarak görüyordum.

Altımda siyah bir tayt üstümde de spor uzun kollu bir tişört vardı. Heyecanlıydım. Sahaya geçtiğimde bacaklarım bile titremeye başladı çünkü tribünde hocalarım da vardı. Deniz'in kendine güveni tam görünüyordu. İlk servisi bana vermişti. Hata yapabilirdim çünkü servis atmak uzun bir çalışma ile gelişiyordu. Sol ayağımı öne çıkardım ve parmak uçlarımla topu havaya attım. Sıçrayarak sağ elimdeki raketle sert bir şekilde vurdum.

Fena bir servis değildi; ama düzgün bir forehand vuruş ile topu bana gönderdi. Backhand vuruşum iyi değildi. Sert bir forehand yanıtı ile ilk sayıyı aldı. Ben de ona sert bir forehand ile cevap verdim.

"Aferin Nihal," diyen hocama bakıp gülümsedim. Deniz bana 'Sana şimdi göstereceğim,' der gibi bakıyordu ki öyle de oldu. Servisi çok sertti. Dokunamadım bile.

"Bu haksızlık!" diye bağırdım. Ellerini yana açarak karşılık verdi. Tekrar atarken bu sefer hata yaptı. Ben de sesli bir şekilde güldüm. Bunu duyunca daha sert oynamaya başladı.

"Nihal raketi sıkı tut," diye hocamdan bir ses duydum. Tam bunun üzerine topa vuracakken raket elimden çıkıp fırladı. Ben rakete bakarken elimde keskin bir acı duydum. Elim yumruk şeklinde duruyordu ve açmak istemiyordum çünkü bir şey olmuştu. Elimi tutarken, çoktan hocam ve Deniz yanıma gelmişti.

"Ne oldu?" derken elimi tutmuş bakıyordu.

"Bilmiyorum; ama acıyor." Yüzüme merakla bakarken korkuyordum.

"Aç hadi de bakalım!" Oldukça kararlıydı.

"Hayır, acıyor," dedim; ama parmaklarımı ayırmıştı. Acıyla çığlık attım. Elimin üstüne bastırırken konuştu.

"Parmağın çıkmış." Ona korkulu gözlerle bakarken elimi incelemeye devam ediyordu.

"Sakin olmaya çalış, tamam mı?" Elimi çektim elinden korurcasına.

"Yerine tekrar yerleştirmemiz gerek. Canının yanması geçecektir. Hadi izin ver." Doğrusu bu olsa bile korkuyordum işte. Elimi tekrar yakaladı.

"Üç deyince tamam mı?" Gözlerimin içine bakıyordu. Korkuyla yüzüne baktım ve başımı salladım. O sayarken gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Bir iki..." dedi ve kemiği yerine oturturken bütün kort çığlığımla inlemişti.

"Hani üç deyinceydi?" Sinirle ve acıyla bağırırken ona sertçe bakıyordum.

"O zaman hazırlandığın için kendini daha çok kasacaktın," dedi bilmiş bir şekilde. Kafamdaki bandı nazikçe çözdü ve elime sıkıca bağladı.

"Eve gidelim mi artık?"

"Daha seni yenecektim."

"Bu hâlinle mi? Sandığımdan daha acemisin."

"Normal, daha yeni başladı sonuçta," dedi hocam beni korurcasına.

"Haklısınız." Ceketimi üzerime geçirdim. Raketleri çantasına Deniz koydu. Kort sahasından çıkarken üzgündüm. Bu maç bitmeliydi sonuçta. Eve giderken arabada elimi hareket ettirmemeye özen gösterdim. Hastaneye gitmeyi istememiştim. Boşuna röntgene girip radyasyon almaya gerek yoktu. Bir de sağ elimdi. Yarın okul vardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Eve girerken Haluk baba bizi görünce şaşırmıştı.

"Erken geldiniz." Sarılı elimi gösterdim.

"Ufak bir sakatlık işte."

"Daha raket tutmayı bilmiyor," dedi Deniz babasına bakarak.

"Doğrusunu biliyorum; ama o şekilde rahat vuramıyorum işte."

"O zaman raket öyle elinden fırlar gider." Haklıydı; ama ben de haklıydım.

"Neyse, biz yukarı çıkalım iyi akşamlar," dedikten sonra yukarıya çıktık.

"Niye öyle davrandın? Konuşuyorduk işte."

"Duşa girmem lazım ve yanımda seni de istiyorum." Şaşırmıştım.

"Elim?"

"Bir şey olmaz, eline dikkat ederim." Ona inanamaz bir ifadeyle baktım.

"Ne?"

"Elime su gelir ama."

"Dikkat edeceğimi söylemiştim," dedi parlayan gözlerle. Odaya girince üzerimizi çıkardık. Elimden tuttuğunda gitmek istemedim.

"Sadece yıkanacağız, korkma yaralı ceylan."

"Korktuğum falan yok. Sadece elim acırsa diye çekiniyorum diyelim." Bana yaklaştı ve başını eğip beni yavaşça öpmeye başladı. Ayrıldığımızda soluk soluğa sordu.

"Biraz geçti mi?"

"Fena değil," dedim gülümseyerek. Bana gülümserken birlikte banyoya girdik. Üzerimi çıkarmama yardım etti ilk önce, daha sonra o da üzerini çıkardı. Suyu açarken sağ elimi kaldırdı ve suya değmemesini sağladı.

"Hani senin kitapta adam kadını yanlış anlıyordu da sonra adam kadının yerini öğrenip geliyordu. Karısını fark ettirmeden yıkıyordu."

"Evet."

"Ben olsam adamı kolayca affetmezdim."

"Evet ama kadın da önceden adamı çok bezdirdi. Ayrıca âşık olduğunda gözün bir şey görmez ki."

"Nereden biliyorsun?" Gözlerimin içine baktı. Bu sırada da elindeki lif ile beni köpüğe boğuyordu.

"Ben belki sana o zaman âşık değildim; ama o söz-

leşmeyi imzalarken gözüm hiçbir şeyi görmemişti. Bir semptom diyelim."

"Nasıl bir semptom?"

"Ağır ve durdurulamaz." Yüzüne ciddiyetle bakarken anlamlı bir şekilde konuşmuştu.

"Ben de o semptomları yaşıyor olabilirim, önlem almama rağmen."

"Bunu duyduğuma sevindim." Beni çevirdikten sonra sırtımı sabunlarken elim havada garip bir görüntü oluşmuştu. Birden aklıma bir filmden kare geldi. Celal ile Ceren filminde adamın kolu kırılıyordu ve onun eli de böyle havada duruyordu. Birden gülmeye başladım.

"Ne oldu?"

"Kapsülüm kırık," dedim ve gülmeye devam ettim. Tam elim suya değecekken son anda kurtarmıştı.

"Uslu durmuyorsun ki! Neye gülüyorsun?" Sesindeki hafif kızgınlık tonu meraka kaymıştı birden.

"Celal ile Ceren diye bir film var. Orada adamın omuz kapsülü kırılıyordu ve benim gibi eli havada geziyordu."

"Ben öyle filmler izlemem."

"Komedi varsa bence her türlü izlemelisin çünkü gülmeye çok ihtiyacımız var. Ayrıca o Oscar alan filmlerin yüzde doksanı sıkıcı."

"Sanat filmi öyle oluyor."

"Bana da saçma geliyor. Genelde dram çekiliyor. İki tane Oscar almış filmi severim, biri Umut Işığım diğeri de Ölü Ozanlar Derneği."

"Ölü Ozanlar Derneğini ben de severim."

"Sonu iyi değildi." Hatırlayınca tekrar üzülmüştüm. Öyle bir sonu hak etmiyordu.

"Verdiği mesaj yeter bence. Robin Williams harikaydı."

"Oyunculuğu gerçek anlamda iyiydi."

"Sana bir şey söylemeyi unuttum."

"Söyle."

"Yarın bir seminere gideceğim o yüzden okulda olmayacağım."

"Tamam, peki kim geliyor bu seminere."

"Harvard'dan bir hocam. "

Banyodan çıktıktan sonra kendimi tazelenmiş bir şekilde yatakta buldum. Yarın okul başlıyordu. Bunun anlamı da artık bu kadar çok baş başa zaman geçirme imkânı olmayışıydı. O da yanıma yatınca ona sokuldum. Onun sıcaklığını, kokusunu ve bu şekilde sahiplenmesini seviyordum. Bambaşka bir dünya gibiydi. Daha içinde ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Sabah her zamanki gibi erkenden kalktık. Beni okula bıraktı. Bu gözüme çok garip göründü. Sanki sevgiliymişiz gibi hissettirmişti. Okulun merdivenlerinden çıkarken ilk defa bu kadar mutlu olduğumu fark ettim. Sınıfa doğru ilerlerken sanki bu göz ile görülüyordu.

"Selam Nihal! Ne zamandır konuşamıyoruz" dedi Ezgi. Yanında da Nil vardı.

"Evet, nasıl geçti tatil?"

"Biz buralardaydık da sen burada değilmişsin anlaşılan. Bronzlaşmışsın!" Ona ışık saçan gülümsememi gönderdim.

"Biraz öyle oldu."

"Birileri çok mutlu her şeye rağmen," demişti Nil.

"Kesinlikle çünkü her şey artık normale döndü."

"Belliydi zaten. Seni kıskanıyordu. Bakalım ne olacak? İlk ders Levent Hoca'nın."

"Sahi mi? Hocaya hiç dikkat etmedim."

"Pek samimiydiniz."

Ezgi'ye bakarken konuştum. "Sen de pek ilgiliydin o gün."

"Yakışıklı adam şimdi, bizimkisi göz zevkini bozmamak. Senin kadar şanslı olamayız."

"Herkes kendi şansını yaratır."

"Sana göre," dedi Ezgi ve sınıfa girdik. Levent'in ders anlatışı fena değildi. Biraz acemi olduğu belliydi; ama bilgisi gayet yerindeydi. Ders arasında kahve içmek için kızlarla kantine gittik. Keyifle sohbet ederken bir adam geldi, elinde bir kucak dolusu kırmızı gül vardı.

"Nihal Hanım?"

"Evet."

"Bu çiçek size ve bir de bu," dedi ve kalp şeklinde bir kutu verdi. Çiçekleri kucağıma alırken mis gibi kokusu burnuma dolmuştu.

"Kimden?" derken çocuk kartı işaret etti. Kartı okumaya başlamamla şaşırmam bir olmuştu.

'Fark ettim ki, sana hiç çiçek almadım. Her gün çiçek alınmayı hak eden kıza artık almaya başlamalıyım diye düşündüm. Kırmızı güllerin arasına iyi bak. Oraya bir şey gizledim.'

Bu cümleyi okuyunca demetin ortasındaki çiçekleri ayırmaya başladım. Beyaz gülü bulunca gülümsemiştim.

'Sen o kadar kırmızı gülün içine saklanmış beyaz bir gülsün benim gözümde. Narin, asil ve tertemiz. Ufacık bir lekede kendini belli eden, üzülen, kırılan bir çiçeksin. Tıpkı bayrağımızdaki gibi kıpkırmızı kanın üzerine beyaz ışığını saçan ay ve yıldız gibi kanayan kalbime ışığını saçtın. Onu tekrar onardın, sürekli akan kanı durdurdun. Beni tekrar hayata döndürdün. Yeniden gülümsemenin ve mutlu olmanın tadını tekrar tattırdın. Seni belki çok beklettim; ama tekrar söylüyorum.

Seni seviyorum küçük gelinim.'

Elim ağzıma gitmiş okuduklarım karşısında büyülenmiştim. İnanamıyordum bu kadar romantik bir şey yazdığına. Kendi el yazısıydı bu. Gözüm yaşarırken elim telefona gitmişti.

"Kimden?" diye sordu Ezgi.

"Benim Ada'm," dedim kısaca.

Mesaj bölümüne gelip yazmaya başladım.

"Yine yaptın yapacağını, seni pislik!" Yazıp gönderdim. Bir iki dakika sonra cevap geldi; ama ben hâlâ o güzel notun etkisindeydim.

"Ne yaptım ki?"

"Ne mi yaptın? Beni tam kalbimden vurdun."

"Önceden vurmamış mıydım?"

"Evet ama bu farklı çünkü artık sen de dâhilsin."

"Sadece gerçekleri yazdım. Bunu daha sık yapmalıyım galiba."

"Kesinlikle yapmalısın havalı saç. Seni seviyorum sıska Ada'm"

"Ada'yı senden duymak bile güzel. Ben de seni seviyorum obsesif kız." Yüzümdeki aptal gülümseme duruyordu.

"Ne oldu? Bir anda yüzünde güller açtı? Ne yazmış?"

"Ne yazmamış ki Nil? Ben hiç böyle zamanların geleceğini düşünmemiştim. O çok farklı hissettiriyor."

"Bunu çoktan hak ettin canım."

"Evet, hak ettim." Kalp şeklindeki kırmızı kutuyu açtım. İçinde çikolata vardı. Bir tanesini alıp ısırırken sütlü olduğunu fark ettim.

Derse odaklanmak biraz zor olmuştu çünkü sürekli o not aklıma geliyordu. Duygularını bu şekilde ifade etmesi beni sarsmıştı açıkçası. Kesinlikle büyük sorunları aşmıştık. Artık önümüzde güzel bir yol uzanıyordu. Her ne kadar geleceğe karşı kaygı duymak benim bir huyum olsa da o yanımda olduğu sürece kaygının katsayısı günden güne azalacaktı.

Nihayet akşam olunca beni almak için okula gelmişti. Sanki onu günlerdir görmemiş gibi koşarak sarılmıştım. Kalbim böyle davranmamı söylüyordu.

"Beni çok mu özledin?"

"Çok," dedim gülümseyerek.

"Sen bana ne yapıyorsun?"

"Seni eski hâline getiriyorum." Gözlerinin içine bakarken kaybolduğumu hissetmiştim.

"Eski hâlimi çoktan geçtim bile."

"Başarılı olmuşum o zaman."

"Senin proje ödevin miyim ben yoksa?"

"Hayır, sen benim bu hayattaki en büyük ödevlerimden birisin."

"Nihal," derken elleri saçlarımı bulmuştu. "İnan bana seni böyle mutlu etmek için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Aslında yapacağın şey çok kolay. Sadece beni sev, artarak ve daha fazla sev. İşte beni o zaman çok mutlu etmiş olursun Deniz." Gözlerimin içine baktı ve duymak istediğim sözcüğü söyledi.

"Seveceğim..."

8. Bölüm

Nihal

Aradan geçen bir ay toparlanmam için yeterli bir süre gibi gelmişti. Yeniden okul hayatına adapte olmak kafamı başka şeylerle meşgul etmemi sağlamıştı. Eve gittiğimizde Açelya ve Derya abinin evde olduğunu görmüştük. Deniz'i gören Elçin büyükbabasının kucağından atlayıp Deniz'e koşarak yaklaşmıştı. Kucağına atlayan Elçin'i kucaklayan Deniz oldukça mutlu görünüyordu. Küçük kızı yanaklarından öperken ondan ne kadar da iyi bir baba olacağı aklıma gelmişti. Derin düşüncelerim beynimden uzaklaştığında aralarındaki konuşma dikkatimi çekti.

"Ben sana kızdım ama Elçin." Küçük kız yüzünü saklamak istercesine başını eğdi.

"Amca ama korkuyorum."

"Korkacak bir şey olmadığını kanıtlamıştım sana."

"Onlar sen değil ki."

"Her zaman yanında ben olamam değil mi?" Elçin başını sallarken üzgün görünüyordu.

"Sen kocaman bir kız oluyorsun ve büyük kızlar küçük bir iğneden korkmaz. Tamam mı?"

"Beni sevmiyor musun artık?" Bunu öyle üzgün söylemişti ki duygulanmıştım.

"Bunu da nereden çıkardın, ben seni çok seviyorum ki. Sana sadece tavsiye veriyorum." Ona sıkıca sarıldı. Elçin'i yere bırakırken anlaşmış gibi görünüyorlardı. Elçin tekrar büyükbabasının yanına gittiğinde ben de düşüncelerimi aktarmak istedim montumu çıkarırken.

"Neden öyle sert davrandın? Onu üzdün."

"Bazen sert davranmak gerekir ki ciddi olduğumu anlasın."

"Sen ideal bir baba olurdun aslında. Nerede ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Bana onu verecek misin peki?" Beklenti dolu bir sesle sormuştu.

"Allah izin verirse," dedim.

Akşam yemeği neşeli geçmişti. Böyle kalabalık bir masada olmayı seviyordum. Yemekten sonra Elçin'in isteğiyle sehpanın dört bir yanına oturmuştuk. Sehpanın ortasına çantasındakileri dökmüştü. Sehpaya renkli renkli keçeler dökülürken arasından bir makas da düşmüştü. Bize ne yapacağımızı anlatırken, kararlı görünüyordu.

"Herkes istediği deseni kalemle üzerine çizecek ve sonra da kesecek." Deniz abisine bakarak Elçin'i göstermişti.

"Babasının kızı olmuş şimdiden şuna da bakın nasıl emir yağdırıyor."

"Tabi ne olacaktı Deniz, aferin benim kızıma!" dedi gururlanarak Derya abi.

"Konuşun demedim size!" diyen Elçin'le, iki kardeş donup kalmıştı. Yavaştan kıkırdarken kendime hâkim olamamıştım.

"Bu kız senden de yaman olacak." Deniz sessiz davranmaya özen göstererek söylemişti. Nitekim başarmıştı da.

"Hiç sorma."

"Az önce gururluydun ama." Elçin'in keskin bakışıy-

la ikisi de susmuştu. Onun dediği gibi keçelere kalemle bir desen çizdik. Çiçek deseni çizmeyi seçmiştim ben. Deniz ise bir kuş çizmişti. Makasla sırayla kestik. Elçin, Nehir'in mavi balığını çok beğenmişti. Annesinin çiçeğini ise basit bulmuştu. Neşeyle keçeyi keserken karnıma hafif bir ağrı girmişti; ama hafif olduğu için önemsememiştim.

Elçin rutin kontroller için bugün hastaneye gitmiş ve kan aldırmak istememiş, ortalığı birbirine katmıştı. Bu gece burada olmalarının sebebi buydu çünkü kanı genelde Deniz alıyormuş ve başka biri almak isteyince Elçin çok korkuyormuş. Kapıdaki konuşma bu yüzden gerçekleşmiş. Garip olan şuydu, Deniz kanı benim almamı istemişti. Beni almadan önce Elçin'in girişini yaptırıp tüpleri ve gerekli malzemeleri almıştı. Elçin yine kan aldırmak istememişti.

"Sen bana böyle davranırsan sözünü yine tutmamış olacaksın Elçin." Küçük kız istemiyorum dercesine başını sallarken Derya abi araya girmişti.

"Hadi kızım ama amcanı üzüyorsun." Elçin ikna olmamış gözüküyordu.

"Sen beni çok üzüyorsun Elçin."

"Ama amca çok acıyacak."

"Ben sana çok acımayacağını gösterdim; ama sen hâlâ bunu kabul etmiyorsun. Bana itiraz ederken beni daha fazla üzüyorsun. Hadi yengene izin ver." Elçin biraz ikna olmuş gibi görünse de istemediği ortadaydı. Turnikeyi bağlarken Deniz'e bakmıştım.

"İstersen sen al çünkü korkuyor," dedim usulca.

"Hayır, Nihal sen alacaksın. Başka biriyle de aynı olduğunu öğrenmesi gerek. " Pamukla kolunun içini silerken Elçin gözlerini sımsıkı kapamış ve kendini sıkmıştı.

"Sakin ol canım bir şey olmayacak," diyerek onun korkusunu azaltmaya çalıştım; ama başarılı olmadığımı görebiliyordum. İğneyle damara girerken ağzından

küçük bir "Ah" çıkmıştı. Tüpü yerleştirirken akan kan tüpü çabucak doldurmuştu. İkinci tüpte dolduktan sonra turnikeyi çözüp önce tüpü ve ardından da iğneyi çıkardım.

"Bak gördün mü, hiçbir şey olmuyormuş değil mi?" Deniz küçük kıza bilmiş bir tavır takınırken Elçin hemen cevap verdi onun sözünü çürütmek için.

"Azıcık acıdı."

"O acıyı herkes hisseder ama küçük olduğu için umursamaz. Bundan böyle annen ve babanı bu yüzden üzmeyeceksin değil mi?"

"Hayır," derken kararlı görünüyordu. Deniz'in çocuklar üzerinde etkisi sihirli gibiydi. Gözümde o kadar çok puan toplamıştı ki, bu durum benim düşüncelerimi kökten değiştirmeye başlamıştı.

"Senin hasta olmanı asla istemem küçük meleğim."

Gece olduğunda odaya çıkarken karın ağrımın şiddetinin arttığını hissettim. Bir müddet sonra dayanılmaz hâle geldi. Yatakta kıvranmaya başlayınca Deniz de fark etmişti.

"İyi misin Nihal?" dedi endişeyle bakarak.

"Karnımda garip bir ağrı var." Çoktan üzerimdeki örtüyü çekmiş ve eliyle pijama üstümü sıyırmış, karnıma bastırmaya başlamıştı. Sağ kasığımın üstüne bastırırken rutin apandis muayenesi yaptığını anladım.

"Öyle değil, ağrının yeri değişiyor," derken bu sefer de midem bulanmıştı. O ise sözümü dinlememiş bastırmaya devam etmişti.

"Gerginsin, sakin olmaya çalış. Üşüttüğünü düşünüyorum."

Pijama üstümü tekrar indirdiğimde bu sefer mide bulantısı baskın hâle gelmişti. Lavaboya koşarken onun

arkamda olduğundan emindim. Kusmaktan nefret ediyordum. Kendimi, özellikle karın kaslarımı çok sıktığım için yarın oraların sanki egzersiz yapmış gibi ağrıyacağından emindim. İçimdekiler çıktıktan sonra biraz rahatlamıştım; ama o kusma hissi hâlâ geçmemişti. Ağzımı yıkarken bana bir kâğıt havlu uzattı.

"Üşütmüşsün işte çünkü hiç dikkat etmiyorsun kendine." Onun azarını dinlerken odaya girip yatağın üzerine oturmuştum. O ise dolabının başına gidip bir kutu çıkarmıştı. İçini açınca gördüklerim karşısında şaşırmıştım. Beni görünce açıklamaya başladı.

"Nehir'de fibromiyalji var. Çok strese girdiğinde karnı ağrıyor o yüzden bu kadar çok Buscopan var."

"Neden hapını içmiyor?"

"Bilirsin ki iğne daha çabuk etki eder." Şu an iğne için itiraz edecek değildim çünkü gerçekten karnım feci ağrıyordu. O iğneyi hazırlarken ben de yüzüstü uzanarak onu beklemeye başlamıştım. Kalçamı açarken kendimi biraz kasmış olsam da iğnenin girişinden sonra ilacın yakıcı etkisiyle bu sona ermişti. İğneyi çekerken pek bir şey hissetmemiştim. Pijama altını çekmeden önce kalçama küçük bir öpücük kondurmayı ihmal etmemişti. Sırtüstü döndüğümde ise iğne vurulan yer yanmaya devam ediyordu. Yanıma tekrar yattı ve beni kucağına çekti. Bir beş dakika sonra ağrının yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum.

"Geçiyor," dedim yavaşça.

"Bulantın?"

"O biraz var ama çok şiddetli değil." Uyumak adına ona daha da sokuldum.

"Kendine dikkat etmiyorsun." Saçımı okşarken sözleri sitem dolu olsa da yapacak bir şey yoktu şu anda.

"Yarın daha dikkatli giyineceğimden emin olabilirsin."

Sabah kalktığımda ağrı tamamıyla geçmişti. Hazırlanmak için yataktan kalktım. Daha uykum tam açılmadığından sarhoş bir şekilde banyoya giderken, bugün ne giyeceğimi düşünüyordum. Deniz haklıydı, eskisi gibi sıkı giyinmem gerekiyordu. Banyodaki yansımama baktıktan sonra yüzümü yıkadım ve giyinme odama geçtim. Dolaptan kirli beyaz bir yün kazak ile kalın siyah bir tayt çıkardım. Üzerime geçirdikten sonra saçımı at kuyruğu modeli yaptım. Bu eski benin tarzıydı. Yeniden eski stil giyinmek hoşuma gitmişti. Çünkü rahattı.

Odaya tekrar giderken kapalı olan perde dikkatimi çekti. Perdeyi açtığımda dışarının bembeyaz olduğunu fark ettim. Beklenen kar nihayet yağmıştı. Herkesin aksine ben karı sevmezdim. Bana hep eski anılarımı hatırlatırdı çünkü. Soğuktan nefret etmemin bir nedeni de kardı. Herkes mutlu olurdu; ama hiç düşünmezlerdi bunun bazı çocuklar için kötü olacağını. Giyecek botu olmayan çocuklar için çile olduğunu... Kötü anıları atmak istercesine arkamı döndüm ve yatakta uyuyan Deniz'e baktım. Yanına yaklaşırken saçlarının karmakarışık olduğunu görmemle gülümsemiştim. Yatağa oturdum ve saçlarını ellerimle düzeltmek istercesine okşamaya başladım. Uyanması gerekiyordu yoksa geç kalacaktık.

"Deniz," diye birkaç kez adını tekrar ettikten sonra gözlerini açmıştı.

"Uyan bakalım uykucu."

"Günaydın." Kısık gözleriyle bana bakarken gözleri biraz kızarıktı.

"Nasıl oldun?"

"İyiyim ağrı kesilmiş." Kıyafetlerimi incelerken konuştu.

"Dikkat etmeye başlamışsın."

"Eski Nihal geri döndü diyelim." Bana gülümserken

lens kutusunu almak için komodin çekmecesini açmıştı. Üzerindeki tarihe bakıp yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Kullanım süresi sona erdi. Yedek lensim de yok. Neyse eski stil, gözlükle idare ederim bugün."

"Seni hiç gözlükle görmedim." Merakım artarken kafamda canlandırmaya çalıştım.

"Birazdan göreceksin," dedi ve banyoya doğru yürüdü. Geldiğinde üzerini giymişti. Dolabından bir gözlük kutusu çıkardı ve kapağı açtıktan sonra gözlük beziyle gözlük camlarını sildi.

"Bana verir misin takmak istiyorum." Gözlüğü bana uzattı. Daha gözlüğü yerleştirmeden gözümü kısmıştım. Bana yavaşça güldüğünde ona baktım.

"Bayâ bozukmuş gözlerin." Gözlüğü ona uzattım ve taktı. Güzelliğini hiçbir şey gölgeleyemiyordu.

"Gördün işte. Görüşünü alayım."

"Yakıştı; ama farklı görünüyorsun." Farklı ve başka bir yakışıklılıkla bana bakıyordu. Gözlük ona çok yakışıyordu.

"Yani, gözümde gözlük var," dedi ve sırıttı.

Hastane her zamanki gibi kalabalık ve boğucuydu. Görünen oydu ki Deniz için bayâ yorucu bir gün olacaktı. Odasının önünü hastaları çoktan doldurmuştu.

"Biri bugün çok yorulacak." Bakışlarım kapının önünü bulurken o da aynı yöne bakıyordu.

"Yorgunluk çok da korkulacak bir şey değil çünkü yorgunluğumu alan biri var sonuçta." Bana imalı imalı bakarken mutlulukla ona sarıldım.

"Kolay gelsin o zaman," dedim ve ayrıldık. Ben dahiliye servisine, o da odasına doğru yürümeye başladı. Merdivenlerden hızlıca çıkıp servise ulaştım. Hocamız

gelmeden önce kızlarla biraz muhabbet etmek istiyordum. Ben yanlarına yaklaşırken beni hemen fark ettiler.

"Bakın ben ne buldum?" dedi Ezgi ve elindeki dergiyi bana gösterdi.

"Güzel çıkmış mıyım?"

"Güzel ne kelime! Manken gibisin âdeta."

"Mankenlik günleri sona ermiş anlaşılan." Nil'in bakışlarını hiç beğenmemiş ve söylediği cümlede bir soğukluk hissetmiştim.

"Sıkı giyinmek istedim çünkü hava daha da soğudu." Anlamıyordum. Acaba beni kıskanıyor muydu?

"Aynen çok soğuk... Üzerindeki yeni mi?" Ezgi üzerimdeki tüylü monta inceleyen bakışlar atıyordu.

"Evet, Deniz'in hediyesi." Bunu gururla söylemek farklı bir duyguydu benim için. Geldiğimiz nokta inanılmaz bir yerdeydi.

"Çiçekler, çikolatalar, hediyeler, Deniz hocanın altında nasıl bir adam varmış da haberimiz yokmuş."

"Bunu ben bile yeni yeni çözüyorum Ezgi." Gülüşümüzü kısa kesmek zorunda kalmıştık. Murat Hoca gelirken sohbetimiz de bitmişti. Hastaları tek tek gezdik. Murat Hoca bol bol soru sormayı da ihmal etmemişti. Benim en sevdiğim bölüm de buydu. Bir şeyler bilmek içimi rahatlatıyor ve çalışma azmimi körüklüyordu. Öğleden sonra üç gibi spora gitmeden önce Deniz'in yanına uğramak istemiştim. Odaya girerken onun yorgunluğu dikkatimden kaçmamıştı.

"Merhaba!"

"Merhaba canım." Canım kelimesiyle içimde bir mutluluk kanatlanıp uçmaya başlamıştı.

"Ben spora gideceğim," dedim ve yanına yaklaştım. Gerçekten yorgun görünüyordu çünkü. Elim yüzüne gitti birden. "Yorulmuşsun."

"Neredeyse yüz hastaya baktım. Dün gelmeyince

bayâ birikmiş." Onun çok iyi bir doktor olduğunu çoğu kişi duymuştu. Günden güne hastaları artıyordu.

"Anladım."

"Sana numarayı versem bana lens alır mısın?"

"Tabi ki alırım." Ben de ona güzel bir söz söylemek istiyordum; ama benim olayım değildi. Ben her zaman daha gerçekçi biri olmaya çalışmıştım. Önünde duran not kâğıdına istediği markayı ve lens numaralarını yazdı.

"Bu arada yarın dergi çekimi var iki saatlik. Senin de gelmeni istediler."

"Sabah boşum." Vakti çok iyi bir zamana denk gelmişti.

"Sabaha ayarladım zaten."

"Değişik olacak."

"Senin için öyle olabilir. Ben soru yağmuruna tutulacağım için pek mutlu değilim.

"Yanında ben de olacağım, mutlu olmaya çalışırsın belki."

"Bilmem, bu sana bağlı."

"Nasıl?" dedim merakla bakarak. Ayağa kalktı ve kulağıma eğildi.

"Belki bu gece beni güzelliğinle sarhoş edebilirsin." Cümleyi duyduktan sonra gözlerimin büyüdüğüne emindim. Sekreter bize bakarken utandığımı hissettim. Söylediklerini sekreter duymasa bile burada bunu ima etmesi cidden şaşırtıcıydı.

"Sırf burada söylediğin için kabul etmiyorum."

"Kabul ettirecek bir yol bulurum." Kendinden emin konuşuyordu. Bunun hesabını evde soracaktım artık.

"Neyse ben gitsem iyi olacak. Evde görüşürüz." Biraz daha tavrımı sertleştirdim.

"Görüşürüz." O hiç de tavrını bozmamıştı. Hatta göz kırpmayı bile ihmal etmemişti.

İçimdeki garip heyecanla okuldan hızlıca çıktım. Yol-

da onun için lensi aldıktan sonra soluğu spor salonunda almıştım. Hocamın bana hazırlamış olduğu, artık alıştığım aletlerle çalışırken soluklanmak istemiştim. O sırada hocam yanıma geldi.

"Vay canına kısa sürede başardın," dedi bana bakarak.

"Sahi mi?" Değişim vardı muhakkak; ama yeterli düzeyde olduğundan emin değildim.

"Artık 'sonrası' fotoğrafını çekebiliriz." Spor salonuna ilk geldiğim gün bir fotoğraf çekilmiştik. Bu gelişimimi görmemi sağlayacaktı. Şimdi ise bu iki fotoğrafı birleştirip öncesi ve sonrası yazacaktık üzerine. Telefonumu çıkardım ve birlikte fotoğraf çekildik.

"Reklamımızı yaparsın artık."

"Tabi hocam yaparım."

Bunun anlamı sosyal medya hesabına bu fotoğrafı koy, altına da spor salonunun adını yaz ve onlarla başardım de demekti. Düşünmeden konuşmam iyi olmamıştı; ama onu kıracak değildim sonuçta. Sadece bir fotoğraftı ve açıkta bir yerim de yoktu. Yoktu ama altımdaki tayt vücut hatlarımı belli ediyordu. Fotoğrafı bulup yeni fotoğrafla birleştirdim ve sonuçlarına katlanmak üzere sosyal medya hesabıma koydum. İçimden bir ses bunun Deniz tarafından iyi karşılanmayacağını söyledi. Eve giderken bunu düşündüm hep. Kapıdan içeri girince biraz sohbet ettik. Bu sırada Deniz'in de yukarıda olduğunu öğrenmiştim. Konuşmayı çok uzatmadan yukarıya çıktım. Terliydim, duş almam gerekiyordu. Odaya girer girmez Deniz'in memnuniyetsiz yüzüyle karşılaştım. Direk konuya girip sert bir şekilde konuşmaya başladı.

"Çabuk o fotoğrafı sileceksin." Bu kadar sert çıkacağını düşünmemiştim. Şu an kesinlikle maço bir tavırdaydı. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Özellikle emir veren cümlesi...

"Neden?" diye sordum aptalca. Kıskandığını biliyordum.

"Ben istediğim için. Daha doğrusu benim hatırım için." Son cümlede maço tavrını düşürüp ricaya dönüştürmesi beni de yumuşatmıştı.

"Sadece reklam amaçlıydı."

"Öyle olmuş olsa bile altındaki yorumları midem kaldırmıyor." Birden söyledikleriyle şaşırdım. Yoksa...

"O kadar takipçim yok ki."

"Emin misin?" dedi ve telefonunu çıkarıp sayfama girdi. Rakamları görmemle donup kalmıştım.

"Bu ne ara olmuş hiçbir fikrim yok." Telefonumu çıkarıp sayfama girdim çabucak. Birkaç iğrenç yorumu görünce haklı olduğunu anlayıp fotoğrafı sildim.

"Sildim," dedim sakince. Bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Kendinin farkına var artık! Ne kadar güzelsin, ne kadar kışkırtıcı bir vücuda sahip olduğunu artık bilmen gerekiyor. Sen sadece bana aitsin ve ben bana ait olanı koruyamadığım için bu hâle düştüm. Bir daha asla buna izin vermem." Kararlı ve kendinden emin konuşuyordu; ama bir cümlesi beni sinirlendirmişti. Neden o salak kadının yaptığını bana söylüyordu ki?

"O sana ait değildi." Sinirle, bir saniye düşünmeden cümleyi söylemiştim.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Hâlâ diretmesi beni daha da çileden çıkardı. Bazı konuları aşmışken bu sözleri kesinlikle yakışmamıştı.

"Evet çünkü bunu bana sen gösterdin. Sana ait bir kişi varsa o da benim. Bir daha o kadın hakkında tek bir kelime dahi duymak istemiyorum. Bu artık seni de ilgilendirmiyor. Geçmiş geçti ve bitti. Bunu anlaman için daha ne yapmam gerekiyor? " Cesur davranmamı o istemişti ve ben de davranıyordum.

"Nihal sakin ol!"

"Sakin falan olamam. Bazı bariyerleri aşmışken hâlâ o bariyerleri düşünmen... Beni kırdın Deniz." Garip bir duygu yoğunluğu beni ele geçirirken yatağa oturdum yavaşça. Evet, gözlerim söz dinlemeyerek bana ihanet edecekti. Yavaşça ilk damla düştüğünde sertçe yüzümü sildim.

"Lütfen yapma!"

"Benim olanı koruyamadığım için... Miş Miş Miş." Düşündükçe daha da sinir olmuştum.

"Senindi o zaman. Neden sahip çıkmadın?" Sesim yükselmişti. Şaşkın bakışları üzerimde geziniyordu.

"Ben... Özür dilerim. Düşünmeden konuştum."

"Madem pişmansın git ona sahip çık. Elinde çok güzel bir imkân var."

"Nihal!" Ellerimi tutmaya çalıştı; ama ellerimle ittim. Ellerim titrerken sakinleşmem gerektiğini düşündüm. Yoksa yine zararı bana olacaktı. Özellikle de daha yeni yeni toparlamışken. Yüzüne baktığımda onun da üzülmüş olduğunu gördüm.

"Deniz! Aynı yere mi döneceğiz?"

"Hayır dönmeyeceğiz. Sadece ben seni kaybetmek istemediğimi anlatmak istemiştim; ama yanlış bir cümle oldu. Nihal, bir geçmişim var. Keşke anılarımı sildirecek cesaretim olsaydı. Bütün o yılları silebilseydim çünkü bir şekilde düşünceler oraya kayabiliyor; ama bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmez."

"Neden hep kendini suçlu görüyorsun? Asıl hata, ayıbın daniskası kadınlığın yüz karası onda." Düşündü ve cevap verecek bir yanıt bulamadı.

"Kötü anıları iyilerle doldurma şansım var. Ben bu şansı en iyi şekilde kullanacağım. Tekrar özür diliyorum yanlış bir cümle oldu. Sen ve o asla aynı cümlede yer almamalısınız çünkü bu sana hakaret gibi olur."

"Bir daha kullanma olur mu?" Çabucak ona teslim olmakla doğru bir karar vermiş miydim, bilmiyordum.

Tek gördüğüm gerçekten üzgün oluşu ve pişmanlığını bana hissettirmesiydi.

"Beni affettin mi?"

"Bir daha yanlış cümle söylersen olacakları düşünemiyorum bile."

"Söylemeyeceğim." Bana umutla bakarken sarılmasına izin verdim. Birden hâlâ ter içinde olduğum aklıma geldi.

"Ter kokuyorum." Bana inat beni daha da sıkıştırdı.

"Bence çok güzel kokuyor." Tabii ya şu mhc olayından bahsediyordu.

"Öyle olsa bile banyoya girmem gerek." Tam kurtulmuş gidiyorken aklıma odasındaki yaptığı olay geldi. Önüme döndüm ve koluna hızlıca vurdum. Şaşkınlığını hemen cümlemle sonlandırdım.

"Deniz sakın bir daha dışarıda öyle sözler söyleme. Sekreterin duysaydı ne olacaktı?"

"Duysun. Sen benim eşim değil misin?"

"Ayıp denen bir şey var."

"O zaman duymazlıktan gelebilir." Küçük bir öfke çığlığından sonra banyoya yöneldim. Bundan vazgeçmeyecek gibi görünüyordu.

9. Bölüm

Nihal

Ona bakarken inanamamıştım. O kadar farklı görünmüştü ki gözüme.

"Nasılım?" derken bana gülümseyerek bakmıştı. Fotoğraf çekimi için bir stüdyodaydık. Onun hazırlanmasını beklerken birden bu yeni hâli beni şaşırtmıştı.

"Ne diyebilirim ki, harikasın."

Fönlü saçlarıyla daha da havalı bir hâl almıştı. Üzerindeki spor kıyafetler yaşını daha da genç göstermişti. Dergi çekimi için verilen adrese gelmiştik. Çekim yaparken izlememi istememişlerdi.

"Sırada sen varsın?" Bunun için heyecanlıydım çünkü çift olarak kapağa çıkacak olmamız beni mutlu etmişti. Artık numara yapmak yoktu. Birbirimizi sevdiğimizi bu fotoğrafla kanıtlamış olacaktık. Çoktan hazırlanmıştım ve üzerimde gençliğimi vurgulayan harika bir elbise vardı. Yüzümde, yaşıma uygun doğal bir makyaj vardı.

"Ama seninle."

"Gidelim mi?" hâlinden en az benim kadar memnun görünüyordu. Bana elini uzattı ve ben de uzattığı eli tuttum. Birlikte çekim alanına giderken tüm vücudumu heyecan kaplamıştı. Fotoğrafçı bize pozu anlattığında, dikkatle dinlemiştim çünkü bu poz işinde hiç iyi değildim. Art arda fotoğraf makinesinin sesini duyduktan

sonra çekim tamamlanmış oldu. Üzerimizi değiştirdik ve tekrar okulun yolunu tuttuk.

"Saçını bozabilir miyim?"

Arabayı o kullanmış ve bana da doya doya yüzünü inceleme fırsatını yaratmıştı. "Hayır," dedi emin bir sesle. Dikkatle yola bakarken yüz ifadesi kendinden emindi.

"Neden?" Yüzümü buruşturmuştum çünkü saçlarını karıştırmayı seviyordum.

"Çünkü beğendim."

"Ben diğer kızların seni bu şekilde görmesini istemiyorum." Cümlemi duyduğunda yüzü gevşedi ve gülümsedi.

"Ya?" hâlinden memnun görünüyordu.

"Yoksa onların gözlerini oyarım." Açık tehdidimi duyunca güldü.

"Sen hiç vahşi değildin. Ne oldu bir anda?"

"Çünkü dün bana bir şey söyledin hatırladın mı? Benim olana sahip çıkmak. İşte ben de onu yapmaya çalışıyorum. Benim olana sahip çıkmak istiyorum." Yüz hatları gerilirken pişmanlığını tekrar görmemle içim rahatlamıştı.

"Bunu farklı şekilde de yapabilirsin mesela."

"Ne gibi?"

"Bana daha yakın olursun insanlar etrafımızdayken. Ben de sana ilginin karşılığını gösteririm." Dün kızdığım konuyu ima etmesi sinir bozucuydu.

"Peki, bu nasıl olacak?"

"Bir yolunu bulacağından eminim." Okul bahçesindeki park alanına arabayı park etti. Tam inecekken onu durdurdum ve ellerimle saçlarını bir güzel karıştırdım. Bana kızmamış, sakince beklemişti. Sonunda iyice karışınca elimi çektim.

"Şimdi daha iyi oldu." Bunu söylediğimde gülmüş ve çoktan elleriyle saçlarını bir şekle sokmaya başlamıştı.

"Senin şu çocuksu hareketlerini seviyorum," dedi arabadan inerken.

"Ben de senin o asabi bakışlarını." Bunu duyunca kaşlarını çatarak baktı.

"Sakın, o benim bakışım! Sadece bana özel, burada olmaz."

"Demek öyle. İstediğin gibi olsun," dedi gülerek. Ayrılmadan önce ona sarıldım ve hastanenin içinde yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Hâlinden gayet memnun bir şekilde gülümsemeyi ihmal etmedi. Aynı şekilde o da yanağıma öpücük bıraktı. Kulağıma fısıldarken ürpermiştim.

"Bu gece seni istiyorum. Tüm gece..." Yine yapmıştı yapacağını. Benim bu paniklemiş hâlimle eğleniyor gibi görünüyordu.

"Kalabalığın içinde bunu söylemek hoşuna gidiyor anlaşılan."

"Yüzünün pembeleşmesini seviyorum diyelim."

"Hastaların seni bekler," Odasının önünü işaret ettim.

"Seninle, geçen zamanın farkında olamıyorum." Gözlerine bakarken o ifadeyi gördüm. Ayrılmak istemiyordu yanımdan. İlk adımı benim atmam gerekiyordu anlaşılan.

"Dediğimi unutma," dedi arkamdan ve odasına doğru yürümeye başladı.

Koridorda ilerlerken Nevin ve arkadaşlarının köşedeki bankta oturduğunu fark ettim. Yanlarına yaklaştığım anda ise bir sorun olduğunu sezdim.

"Merhaba kızlar!"

"Merhaba Nihal abla."

"İyi görünmüyorsun Nevin. Sorun ne?" İlk başta söylemek istemedi; ama bana güvenebileceğini bildiğinden konuşmuştu.

"Kitaplar, çok pahalı."

"Anladım canım ama bir yolunu buluruz." Ben çoktan yol bulmuştum. Yine de arkadaşlarının yanında söylemek istememiştim. Ona kitapları alacak ve yurda gönderecektim. Kimden geldiği de belli olmayacaktı.

"Bilmiyorum abla."

"Sıkma canını," derken koridorda bir hareketlenme oldu ve Deniz'in koşar adımlarla merdivenlerden aşağıya indiğini gördüm. Elinde telefon vardı ve hızla talimatlar veriyordu. Ben ve kızlar, onu izlerken meraklanmıştık.

"Ne oldu ki acaba?"

"Bilmiyorum ama öğreniriz," dedim ve yürümeye başladım. Aşağıya inerken aynı telaşın acilde de olduğunu fark ettim.

"Terapötik hipotermi cihazı var mı hastanede? Lütfen olduğunu söyle." Deniz hemşireye beklentiyle bakarken, hemşire istediğini söylemişti.

"Var hocam." Duyduğu cümleyle rahatladığı buradan bile görülüyordu.

"O zaman çabuk hazırlayın. Soğuk serum da gerekli." Konuşmayı dinlerken olayı çözmüştüm. Bu bir tedavi yöntemiydi. Kalp krizi geçiren hastalarda vücut ısısı otuz üçe düşürülerek, beyin hasarını önlemek için donduruluyordu. Kalbin sorunu çözüldükten sonra tekrar vücut ısısı normale döndürülerek hasta sağlığına kavuşmuş oluyordu. Beni görünce adımı söyledi.

"Anlaşılan acil bir durum var izleyebilir miyiz?" dedim kızları göstererek.

"Tabii ama ayakaltında dolaşmayın."

"Tamam."

Hasta sedyeyle getirilip hemen vücut soğutucu cihaza konulmuştu. Hemşireler soğuk serumu bağlarken, Deniz de hastanın kalbi ile ilgileniyordu. Tüm işlemleri tek tek inceleyip hafızama kaydediyordum. Odadan çıkarken hasta yakınları da telaşla dışarıda bekliyorlardı.

Bu görüntü anılarımı depreştirdi ve bir anda panik duygusu ortaya çıkmaya başladı. Ben bununla savaşırken, Deniz de aileye açıklama yapıyordu.

"Şanslıymış, müdahale çok gecikmemiş; ama yine de beyni bir müddet oksijensiz kalmış. Bu yüzden hasar bırakmaması adına vücut ısısını düşürdük. Bir gün boyunca bu şekilde yatacak. Bu kadar genç olmasına rağmen koroner damar tıkanmış. Yirmi dört saat geçince tekrar normal sıcaklığa getirip onu uyandıracağız. Beyninde az da olsa hasar olabilir; ama olmayabilir de. Bunu uyanınca göreceğiz."

"Ne gibi hasar?" diye sordu adam telaşlı gözlerle.

"Hafıza kaybı, geçici felç gibi. Dediğim gibi hasar olmayabilir de. Beklemekten başka çare yok. O yüzden sakin olmak zor olabilir; ama lütfen denemeye çalışın ve dua edin. İyi olacağını düşünüyorum çünkü genç, çabuk atlatacaktır. Görüş yasak, lütfen ısrar etmeyin. Bedeni yeterince yorulmuş bu yaşta. Geçmiş olsun," dedi ve yanıma geldi.

"İyi misin?"

"Sadece bir atak," Zoraki olsa da gülümsemeyi başardım.

"Hadi gidelim," dedi ve koluma girdi. Beni ortamdan uzaklaştırıp sakinleştirmek istediğini anlamıştım.

"Görüşürüz kızlar," deyip veda ettikten sonra onunla yürümeye başladık.

"Sakin olmaya çalış Nihal! Mesleğimiz gereği bu tür manzaralarla sıklıkla karşılaşacağız. Sen metanetli olmazsan hasta yakını ne yapar? Bunu aşmaya çalış lütfen, tamam mı? Ben senin her zaman yanındayım."

Başımı salladım. "Ben sınıfa gitsem iyi olacak."

"İyi misin?" Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana bakmaya başladı.

"İyiyim, en azından baş ettim. Kötü bir atak geçirmedim."

"Zamanla alışacaksın." Başımı salladım ve beni sınıfın kapısına kadar götürmesine izin verdim.

Biraz geç kaldığım için ön sıralar hep dolmuştu. Arka sıraya oturdum ve hoca gelince de derse başladık. Her şey iyi giderken bir anda midemde bir bulanma hissettim. O kadar ani yakalamıştı ki beni, hocadan izin dahi alamadan meraklı gözler eşliğinde sınıftan çıkmıştım. Lavaboya tam zamanında yetiştim ve midemdekilerin boşalmasını bekledim. Nefret ediyordum kusmaktan. Şimdiden karnım acımaya başlamıştı. Sifonu çekip dışarıya çıktığımda aynadaki yüzüm iyi görünmüyordu. Yüzümü yıkarken bunu acildeki atağa bağladım. Tekrar derse giremeyeceğim için koridorda dolaşmaya başladım. Tam kafeteryanın önünden geçerken duyduğum koku tekrar midemi bulandırmaya yetmişti. Kendimi dışarıya attım. Eve gitmek en mantıklısıydı. Deniz'le olan kısa telefon görüşmesinden sonra eve varmıştım. Ruh yorgunluğum anlaşılan bedenime de yansıyordu. Hemen odaya çıkıp üzerimi değiştirdim. Yatağa yatarken vücudumun ne kadar da yorulmuş olduğunu fark ettim. Benim için şu an en iyi ilaç uykuydu. Gözlerim yavaşça düşerken, bugün olanları tamamen unutmuş gibiydim.

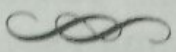
Yüzüme vuran sıcak nefesle uyandım. Deniz bana bakarken aynı zamanda saçımı yavaşça okşuyordu.

"Nasıl oldun?"

O garip bulantı geçmiş gibiydi. "Çok daha iyiyim." Gerçekten kendimi daha iyi hissediyordum.

"O zaman aşağıya inelim ve yemek yiyelim." Yatakta doğruldum ve onunla birlikte aşağıya indik. Masa hazırlanmıştı. Güzel de kokuyordu; ama o an bir şey oldu. Başım dönmeye başladı bir an. Gözüm kararırken, bacaklarımın beni taşıyamadığını hissettim. Biri beni tuttu

ve gözlerimin son gördüğü kare Deniz'in endişeli yüzüydü.

Deniz

Onu yakaladığımda içimi panik duygusu esir almıştı. Sağlığı yerindeyken onu baygın düşürecek ne olabilir diye sürekli kafamı yoruyordum. Etrafımıza toplanmış ailem bir şey söylememi bekliyorlardı anlaşılan. Doğru, burada doktor bendim değil mi? Kafam maalesef şu an panik duygumdan ötürü çalışmıyordu. Onu kucağıma aldım ve hastaneye götürmek için kapıya doğru ilerledim. Şu an söylenen sözleri duymuyor gibiydim.

Arabaya bindiğimde onu kucağıma yatırdım. Şoför hastaneye doğru sürerken ben de nabzını saymaya başladım. Tansiyonu biraz düşmüştü. Saçlarını yüzünden çektim. Elleri buz gibiydi. Bunu fark eder etmez elini avucuma aldım. Yol bitmek bilmiyordu sanki. Elimde bir hareketlilik hissettim ve baktığımda gözleri hafifçe açıldı.

"Deniz!" dedi yorgun bir sesle.

"Bebeğim yanındayım."

"Yorgun hissediyorum."

"Biliyorum tatlım, iyi olacaksın merak etme." Gözleri tekrar kapanırken dışarıya baktım, hastaneye yaklaşmıştık. Araba durduğunda hızlı adımlarla kucağımdaki Nihal ile hastaneden içeriye girdim. Beni bu hâlde gören Murat şaşırmıştı. En yakın yatağa Nihal'i yatırdıktan sonra hemen tansiyon aletini bulmak için triaj alanına gittim. Elimde tansiyon aletiyle beni görünce Murat konuşmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Ben de bilmiyorum." Kendimi iyi hissetmiyorum deyip eve gitmişti. Akşam yemeğine indikten sonra birden bayıldı. Koluna tansiyon aletini taktım ve ölçtüm. Tansiyonu çok düşük değildi. Bu rakam onu bayıltmazdı. Okulun ayaklı gazetesi yanımıza gelirken 'Bir bu eksikti!' diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Nihal?" derken endişeli çıkmıştı sesi.

"Ezgi damar yolu açalım bir de kan testi yapalım," diyen Murat'ın sesini duyan Ezgi, hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Ne kadar test varsa hepsini yapın. Artık düşünmek istemiyorum." Şu an resmen Nihal gibi davranıyordum. Onun obsesif hâlleri bana da geçmiş olmalıydı.

"Sakin ol Deniz, belli ki yorgun düşmüş."

"Evde onu uyurken buldum. En azından yorgunluğunu atmış olurdu. Başka bir şey var." Hemşire damar yolunu açmak için geldi. Ezgi de Murat'a yapılacak testleri sordu.

"Hepsini seç," dedim sertçe. Serumu takmadan önce tam üç tüp kan damardan çekildi.

"Çabuk olmalarını söyle." Ezgi laboratuara tüpleri götürürken arkasından bağırmıştım.

"Bakıyorum da onu bayâ sahiplenmişsin." Bunu burada ve bu şekilde itiraf etmek garipti.

"Onunla aramız gerçekten iyi. Artık onu sevdiğimden eminim. Ona bir şey olmasını asla istemem Murat. Artık gerçekten yaşadığımı, nefes aldığımı hissediyorum."

"Kardeşim, sen onu sevdiğinden emin misin?" Bu soru afallamama sebep olmuştu. Duygularımdan neden kuşku duyuyordu?

"Evet, neden sordun?"

"Çünkü bu âşık bir adamın sözleri gibi geliyor da ondan." Âşık bir adam kelimesi birkaç senedir bana uğra-

mıyordu. Tekrar o kelimeleri duymak benim açımdan yeni bir bakış açısıydı. Şu an düşüncelerimi sorgulayacak vaktim yoktu. Nihal'in neden bu duruma geldiğini düşünüyordum.

"Bilmiyorum şu an gerçekten bir şey bilmiyorum."

"Korkacak bir şey yok. Tansiyonu o kadar düşük değil." O sırada Murat'ın arkasında duran kişi dikkatimi çekti.

"Laf mı dinliyorsun sen? Git işine bak ayaklı gazete. Hadi kaybol buradan." Kız sesimle irkilip dediğimi yapmıştı.

"Sonuçları takip et," diye de ekledim.

"Bu intörnlere acıyorum. Hep böyle sert davranıyorsun."

"İşini iyi yapanlara sözüm yok benim."

Murat, hasta geldiği için yanımdan ayrılmak zorunda kalmıştı. Yatakta yatan Nihal gevşemiş görünüyordu. Anlaşılan serum ona iyi gelmişti. Yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve yavaşça saçlarını okşamaya başladım. Yattığı yerden dönmeye çalışırken onu durdurdum çünkü serum takılı kolunun üzerine yatmaya çalışıyordu. Benim küçük gelinim yatarken sürekli hareket hâlindeydi, beş dakika aynı pozisyonda yatamıyordu. Ezgi'nin sesini duymamla ayağa fırlamıştım.

"Deniz Hocam!"

"Test sonuçları çıkmış mı?" diyen Murat'ın sesini duydum sonra. Bu kadar çabuk çıkması şaşırtıcıydı. Kâğıtları Murat'ın elinden alıp incelemeye başladım. Ben, Murat ve meraklı Ezgi kâğıtları incelerken Ezgi'nin şaşkın şekilde söylediği cümle ile ona dönmüştük.

"İnanamıyorum," derken testteki Beta HCG değerini gösterdi. Normalin iki katına çıkmıştı.

"Seni yalancı! Bir de daha çok beklersin diyordun." Ben olayı daha kavrayamamışken Murat'ın o garip ifadesini takmıyordum.

"Ben..." Hem şaşkın hem de anı kavrayamamışlığımı karşı tarafa bu şekilde aktarıyordum. Çünkü aklım hep kötü yönlü düşünmüş ve iyi bir şey hayal etmemişti. Şu an hayalim gerçek mi oluyordu yani? O kadar bekledikten sonra bunun olması sanki olmamış gibi hissettiriyordu. Bunu idrak ederken kaç sene önce, yavaşça atan kalbimin ritmi ilk önce hayatıma Nihal'in girmesiyle şimdi de gördüğüm şu rakamın anlamıyla tam hızına ulaşmış gibiydi. Birden nefesimin kesildiğini hissettim. Vücudumdaki kimya sanki beni mutlu etmek için var gücüyle uğraşıyordu. Sanki tamirin son aşamasına gelmişti. Bir inşaattaki ince işin yapılması gibi...

"Tebrik ederim kardeşim!" dedi Murat ve bana sarıldı.

"Darısı başına kardeşim." Bunu hâlâ şaşkın bir şekilde söylemiştim. İnanamıyordum. Geçen sene bana 'Bir sene sonra bir çocuğun olacak,' deseler inanmazdım.

"Pek mutlu görünmüyorsun." Murat ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Şaşkınım, bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Şu an nefes alıyor musun diye sor."

"Hep böyle kal Deniz. Hep böyle..."

"Bundan böyle çok daha iyi olacağımı göreceksin." Artık tam anlamıyla bir hayalim vardı; geleceği daha iyi yapacak, uğrunda çalışabileceğim bir hayal...

"Kutlarım Deniz hocam. Aslında çok garip olacak değil mi? Genelde kadınlar kocalarına hamile olduğunu söyler; ama bu durumda siz söyleyeceksiniz." Şu an Ezgi bile karşımda normal görünüyordu.

"Bizim garip olmayan bir olayımız var mı ki, ayaklı gazete? Bu sadece bize spesifik bir olay."

Gülerken ben de onlara katıldım. Şu an o kadar farklı hissediyordum ki! Onun içinde benden bir parça vardı. Bunu düşünmek bile beni oldukça mutlu ediyordu. O gitgide büyüyecek ve küçük bir insan hâlini aldıktan

sonra canlı kanlı bir şekilde karşımızda olacaktı. Bir nevi yaşadığımız tutkunun canlı bir kanıtıydı. Bu belki de en büyük cevap olacaktı. Bizi eleştiren, arkamızdan konuşan insanların yüzüne tokat gibi çarpacaktı. Hep bir kızımın olmasını istemiştim çünkü baba ile kızı arasında hep özel bir bağ olurdu. Benim şu dünyada en çok saygı duyduğum insanlar kadınlardı. Ben de o saygı duyulan kadınlardan birini yetiştirmek isterdim. Onunla uyumak, o güzel bebek kokusunu içime çekmek... Belki de bana, bu yaşadığım bütün kötü duygulara inat, Allah'ın güzel hem de çok güzel, özel bir hediyesi olacaktı. Belki de o güzel hediyeyi bana çoktan göndermişti.

Her şey bitti derken, babamın tehditlerinden, kalbimdeki kırıklardan, beynimdeki zıtlıklardan bir kurtuluş olarak Allah bana Nihal'i göndermişti. Her zaman iyi duaların insanın hayatına anlam ve değer kattığına inanırdım. Öğrencilik yıllarımda ve şimdiki doktorluk hayatımda aldığım iyilik dolu dualarla şimdi bu hâldeydim belki de. Bu iyiliğin kaynağı yetiştiriliş biçimimizdi. Babam her zaman bizi iyiliğe ve güzelliğe sevk etmişti. Yardım etmenin mutluluğunu bize öğretmiş ve bunun karşılıklı olarak gerçekleşeceğine inandırmıştı. Şimdi de bu karşılığını alıyordum.

Nihal hâlâ uyuyordu. Ona ağır gelmiş olmalıydı. Bundan sonra çok dikkatli olmam gerekiyordu. Kırılgan ve kafasındaki düşüncelere çok kulak veren bir kızdı. Dahası bir de antidepresan desteğini bırakmak zorunda kalacaktı. Bunun onu çok zorlayacağını düşündüm çünkü ruhsal olarak daha düzelmemişti. Dünkü olay bunun en büyük kanıtıydı. Bu yüzden en büyük iş bana düşüyordu. Artık uyanması gerektiğini düşündüm; ama ona bu haberi sersem bir hâldeyken vermeyecektim. Yatağın başına gittim ve ismini söyledim.

"Nihal!" Gözü yavaşça açıldı.

"Deniz uykum var," dedi kısaca. Gözlerini açamıyor olması bunu kanıtlıyordu.

"Biliyorum canım, istersen evde daha çok dinlenebilirsin."

"Neyim varmış?" Gözleri daha tam açılmamıştı; ama o kadar tatlı görünüyordu ki. Dayanamadım ve dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Bana karşılık verecek gücü olmamasına rağmen o an onu öpmek istemiştim. Ayrıldığımda bana endişeli gözlerle baktı.

"Söylesene neyim varmış, niye geçiştiriyorsun?" Öpücüğü geçiştirme olarak anlamıştı anlaşılan. Gözündeki korkuyu görünce ona hemen bir açıklama yaptım.

"İyisin sadece yorgun düşmüşsün. Tansiyonun düşmüş biraz."

"Çünkü sabah yediklerimi çıkardım. Karnım çok aç ama uyku çok daha tatlı geliyor şimdi." Çoktan belirti vermeye başlamıştı ve ben bunları nasıl görememiştim, bilmiyordum.

"Serum bitiyor. Eve gidince yemek yeriz."

"Hayır, ben uyumak istiyorum," dedi sanki bir çocukmuş edasıyla. Bu tavrı beni gülümsetmişti.

"Tamam, uyu bakalım."

Serum bittikten sonra eve giderken başını omzuma koymuş uyukluyordu. Şimdiden uyku problemi başlamıştı. Eve girdiğimizde meraklı gözler eşliğinde onu odamıza çıkarıp yatağa yatırdım. Üzerini örttükten sonra bir açıklama için aşağıya inmem gerekiyordu; ama beni durdurdu.

"Deniz gitme, sen de benimle uyu." İstekle bakan gözlere istediğini verecektim. Önce açıklama yapmam gerekiyordu.

"Birazdan geleceğim. Sen uyumaya bak."

"Çabuk gel!"

"Geleceğim," dedim ve odadan çıktım. Onlara bunu söylemek garip olacaktı. Biraz heyecana kapılmıştım.

Daha merdivenin son basamağına gelmeden sorular başlamıştı.

"Oğlum Nihal kızımın neyi var?"

"Sakin olun baba. O iyi, hatta çok iyi." Gülümsemiştim. Annem yüzüme dikkatle bakıyordu sanki bir şeyler sezmiş gibiydi.

"Bir tane daha torun ister misiniz?" diye sorunca anlamışlardı. Babamın yüz ifadesi bir anda değişti ve mutlulukla bana baktı.

"Yoksa..."

"Evet, anne Nihal hamile."

"İnanmıyorum, aranızın iyi olduğunu görüyorduk; ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyorduk oğlum," Annem çabucak bana sarılmıştı. Babama bakarken gözlerinde farklı bir şey gördüm. En çok o mutlu olmalıydı çünkü oynadığı büyük kumar başarıyla sonuçlanmıştı.

"Deniz, her evladımın yeri bende farklıdır. Sen de öylesin; ama beni en çok üzen her zaman sen oldun. Şimdi gerçekten oğlumun büyüdüğünü görüyorum." Gözlerindeki o farklı bakışı görmek beni de mutlu etmişti. Bunu ben de biliyordum.

"Biliyorum baba ve yaptıklarım için gerçekten üzgünüm. Başından beri senin sözünü dinlemeliydim."

"Bana karşı çıktığın günü hatırlıyor musun? 'O daha bir çocuk görmüyor musun?' " Cümlemi bana hatırlatırken güldüm.

"O hâlâ bir çocuk baba." Annem ikimizin cümlelerini dinlerken oldukça mutlu görünüyordu. Öyle ki ikimizi baş başa bıraktı.

"Çocuk ama diğerlerinden çok daha esaslı bir çocuk." Sesindeki ima ve yüzündeki ifadeye katılmamak elde değildi.

"Ve çok mutluyum," diye cümlesini tamamladım ve ona sarıldım. Böyle bir babaya sahip olduğum için çok şanslıydım. Her zaman çalışmış ve bize hayallerinin

ötesinde bir hayat vermenin yanı sıra nasıl iyi bir insan olunur, onu da öğretmişti.

"Baba, iyi ki varsınız."

"Sen de iyi ki varsın oğlum."

"Sizinle mutluluğumu daha çok paylaşmak isterdim; ama Nihal'in bana ihtiyacı var."

"Tabi oğlum sen ona bak."

Bir nevi içim rahatlamıştı. Babama hep haksızlık ettiğimi düşünmüştüm; ama şimdi her şeyin benim yararıma olduğunu görebiliyordum. Odaya memnun bir şekilde girdiğimde Nihal'in telefonunun çaldığını gördüm. Telefona bakamayacak kadar derin bir uykudaydı. Telefonu elime alınca arayanın annesi olduğunu gördüm ve tereddüt etmeden açtım.

"Gülnihal sen neredesin?" Ses kızgın geliyordu.

"İyi akşamlar anne, benim Deniz."

"İyi akşamlar oğlum nasılsın?"

"Çok iyiyim, siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim, acaba kızım yanında mı?"

"Yanımda anne ama o uyuyor şimdi."

"Hasta mı oldu yoksa?

"Hayır, gayet iyi size güzel bir haberim var aslında."

"Nedir bu haber?"

"Biz bebek bekliyoruz. Belki siz bunu Nihal'den duymak isterdiniz; ama bekletmeden söylemek istedim." Bir an şaşırsa da durumun gerçekliğini çabuk kavramıştı.

"Benim pamuk kızım anne mi olacak?" Sesindeki ağlamaklı tonu duymak beni de duygulandırmıştı.

"Evet, Allah nasip ederse."

"Nasıl mutlu oldum bilemezsin."

"Ben de anne," dedim.

"Uyanınca ona söylersin."

"Tabi anne söylerim."

"İyi akşamlar oğlum, kızıma iyi bak."

"Hiç şüpheniz olmasın."

Üzerimi değiştirip yanına yattığımda düşüncelere dalmıştım. O açtı şu anda ve o açken ben tok yatamazdım. Üstelik onu içeriden yiyen küçük sevimli bir canavar varken. Yattığımı hissetti ve hemen bana sokuldu. Ben de ona karşılık verdim. Burnumu o güzel kokan saçlarına dayadım. Galiba ben gerçek mutluluğu hiç tatmamıştım çünkü şu anki duygularımla eski duygularım arasında bir kıta ve okyanus vardı.

10. Bölüm

Nihal

Gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Bu derece uykulu olmama anlam verememiştim. Saçıma vuran sıcak nefes ve karnımın üzerindeki el sıcacık olmamın sebebini açıklıyordu. Deniz arkamdan bana sarılmıştı. Saate bakarken sekiz olduğunu görmemle bir anda doğruldum. Okula geç kalıyorduk. Bu ani hareketimle Deniz de uyanmıştı.

"Kalk, okula geç kalıyoruz."

"Biliyorum ve gitmeyeceğiz. Daha önemli işlerimiz var."

"Ne gibi?" Meraklanmıştım, yoksa dünkü uyuşuk hâlimin sebebi bir hastalık mıydı? Beni artık çözmüştü ve korktuğumu anlayınca hemen konuya girdi.

"Bir şeyin yok dediğim gibi; ama bana söylemediğin şeyler var."

"Senden bir şey saklamıyorum Deniz."

"Dün niye eve geldin?"

"Midem bulandı ve kustum ayrıca kendimi yorgun hissediyordum. Sanırım o ataktan dolayı oldu."

"Bu sonuca vardın demek?" Yatağın üstünde emekledi ve yanıma gelip elimi tuttu. Yatağa oturttuktan sonra da yavaşça çekip yatağa yatırdı.

"Kaç gündür sana bir şey söylüyorum; ama dinledi-

ğin yok." Yok artık, bunun için okuldan kalıyorsam ona bunun bedelini sormalıydım.

"O iş için kalmadığımızı söyle."

"Bilmem olabilir aslında," dedi ve üzerimdeki uzun kollu tişörtü sıvamaya başladı. Atleti de sıvadıktan sonra çıplak tenimde elini gezdirmeye başladı.

"Deniz!" dedim sertçe ama o çoktan karnıma ufak öpücükler kondurmaya başlamıştı.

"Şimdi sırası değil."

"Tam sırası bence." Elleri göğüslerimden birini kavrayınca bir hassasiyet hissettim. Bu çok garipti çünkü böyle bir şey ilk defa oluyordu.

"Ne oldu?" derken alaycı bir ifadeyle bakıyordu.

"Bilmiyorum; ama bir hassasiyet var, sanki sızlıyor."

"Peki başka ne hissediyorsun?"

"Biraz midem bulanıyor sanki."

"Peki en son ne zaman regl oldun?"

"Bilmem. Telefona işaretliyorum bakmam lazım," der demez telefonumu bana uzattı. İşaretlediğim tarihi bulurken çoktan bir ayın geçtiğini fark ettim hatta 10 gün de diğer aydan vardı.

"Gecikmiş misin?" diye sorunca bir şey bildiğini anladım. Bu belirtiler bir araya gelince aklımda kocaman bir kelime yankılandı. 'Hamilesin!' diye bağırıyordu aklım. Bir an şaşırdım çünkü ne yapacağımı, düşüneceğimi bilemedim.

"Ben?"

"Sen?" derken kocaman gülümsemişti.

"Beta HCG 1102, yorumla bakalım." Normalin kaç katına çıkmıştı. Bu hamile olduğumun ispatıydı. Bu hormon kanda hamilelik zamanında artar ve gebeliğin ilerlemesi ile birlikte doruk noktasına ulaşırdı. Karnıma öpücükler kondururken gülümsediğini hissettim. Bu sanki bana da bulaştı. Sanki içimde bir şey yokmuş gibi geliyordu; ama vardı işte.

"Burada küçük bir Nihal büyüyor. Eminim senin kadar sabırsız olacak. Geceleri beni uyutmayacak ve sürekli huzursuzlanıp duracak." Bunu hayal etmek bile kafamda bir takım güzel düşüncelere geçişi sağlamıştı.

"Deniz ben inanamıyorum!" dedim yüksek sesle. Doğrulurken hemen ona sarıldım.

"Hayat mucizelerle dolu. Ben de altı ay önce bir bebeğin olacak deseler inanamazdım." Onunla birlikte gülerken birden garip bir his belirdi. Onunla bu kadar mutlu olacağımı tahmin etmemiştim; ama olmuştum işte. Zor da olsa başarmıştım. Kazanan sadece ben değil, biz olmuştuk.

Hastanede Deniz'le birlikte ilk muayene için sırada bekliyorduk. Deniz torpilin etik olmadığını, herkes gibi sıraya girmemiz gerektiğini söylemişti. Sıra ona geldiğinde yüksek çıkan sesi dikkatimi oraya yöneltmemi sağlamıştı.

"Nasıl yok? Komik misiniz siz?"

"Hocam önceden de böyleydi. Çok sıkışık olunca iyi hizmet veremiyoruz. Zaten Levent Hoca'mın da birçok hastası var. Sizi araya sıkıştıracağım." Durumu daha iyi görmek için Deniz'in yanına gittim. Sinirlenmişti.

"Deniz sakin ol! Ne oluyor?"

"Levent varmış sadece. O olmaz."

"Saçmalama o da iyi bir doktor.

"İyi olabilir; ama ben onun hastası olmanı istemiyorum." Beni arkadaşından kıskanmış olması cidden garipti. Kendisi demeniş miydi zamanında çok iyi arkadaş olduklarını.

"Yapma ama bu yaptığın çok çocukça."

"Lütfen sıra verir misin?" dedim kıza bakarak. O da anlayışla gülümsedi ve bir sıra verdi. "Deniz lütfen!" dedim ona kızgın bakarak.

"Nihal neden beni zorluyorsun? Olmaz dedim."

"Levent benim de arkadaşım ayrıca işinde de çok iyi." Bunu anlamasını bekliyordum. Anlayacak gibi de görünmüyordu. Kıskançlık onu ele geçirmişti.

"Ama... Senin orana burana bakmasını istemiyorum." Endişelendiği bu muydu yani? Bunu düşününce birden gülmeye başladım.

"Ben de bir doktor adayıyım değil mi? Ne yani ben üroloji bölümünde uzmanlık yapsam izin vermeyecek misin?"

"Bu çok komik bir şaka." Beni ciddiye almasıydı asıl komik olan.

"Neden ki bence gayet okunabilir."

"Lütfen! Dalgası bile yeterince kötü." Ben gülmeye devam ederken çoktan polikliniğe yönelmiştik.

Kadın Hastalıkları ve Doğum bölümü hastanede ayrı bir noktadaydı. En iyi şekilde hizmet verebilmek adına burası özenle hazırlanmıştı. Buraya önceden uğramamıştım; ama girdikten sonra ne kadar güzel olduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Kapının yanında oturan hamilelere baktım. Çoğunun karnı çoktan çıkmıştı. Kapı açıldı ve dışarıya sekreter ile bir hasta çıktı. Sekreter adımı söylerken bu kadar erken sıra geldiği için şaşırmıştım. İçeriye girdiğimde, Levent masasında duran kâğıtları inceliyordu. Kafasını kaldırdı ve bizi görünce biraz şaşırdı.

"Kimler gelmiş? Hoş geldin Nihal!"

"Merhaba Levent." Deniz Levent'e memnuniyetsiz bakışlar atarken araya girme ihtiyacı duydum.

"Hemen başlasak." Deniz'in bu şekilde araya girmesi hiç hoş değildi.

"Tabii şikâyetin ne?" Levent onu çok takmadı ve bana yöneldi.

"Şikâyet mi? Nihal hamile," dedi Deniz üzerine basarak.

"Öyle mi? Tebrik ederim," derken dünkü test sonuçlarına bakıyordu bilgisayarından.

"Daha çok yeni. Birkaç test yapmamız gerek." İçerideki gizli odayı işaret etti.

"Hazır olunca haber ver." Odayı işaret ederken bir anda gerildim.

"Ne, olmaz!" diye karşı çıktı Deniz. Onu dinlememezlikten geldim; ama korkuyordum. Doktordu sonuçta, yine de utanıyordum.

"Bebeği abdominal ultrason ile göremeyiz. Beta HCG daha küçük olduğunu söylüyor. Ayrıca her şeyin sağlıklı ilerlemesi için vajinal muayene de şart ki, bunu sen de biliyorsun Deniz. Bu kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum." İmalı bakışlarla bakarken Levent'in hiç de Deniz'in altında kalacağını düşünmüyordum.

"Ben de orada olacağım."

"Sen bilirsin." Gayet umursamazlıkla söylenmiş bir cümleydi. Hazırlanmak için odaya girdiğimde pantolonumu çözdüm ve çıkardım. Bu iğrençti. Şu anda daha da korkmaya başlamıştım. İç çamaşırımı çıkarırken ellerim titriyordu. Sedyeye yattım ve örtü ile üzerimi örttüm. Derin bir nefes aldıktan sonra kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Hazırım," dedim; ama hazır falan değildim. Levent Deniz'le birlikte içeriye girerken çok daha artmıştı bu korku. Deniz ise bana bakar bakmaz endişelendiğimi çoktan anlamıştı.

"Sakin ol Nihal ben yanındayım." Örtüyü hafifçe geriye çeken Levent'le gerginliğim daha da artmıştı.

"Sıkma kendini." Söylemesi kolaydı tabii. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Soğuk çubuğun tenime değmesiyle kendimi daha da sıkmıştım.

"Biraz daha sakin Nihal. Birazdan küçücük bebeğini göreceksin." Kendimi daha da sıkarken çubuğun çoktan yerini aldığını hissettim.

"İşte orada," dediğinde ise gözlerimi açtım. Çok küçüktü daha, hatta sadece hücre demetiydi denilebilirdi.

"Çok küçük!" Lafı ağzımdan çıkmıştı.

"Kocaman olduğunda da bu kelimeyi söyleyecek misin?" Deniz bana gülümserken oldukça mutlu görünüyordu.

"Tabi ki söyleyeceğim." Ben de ona gülümsemiştim. Çubuk hareket edince gülümsemem durmuştu.

"Güzel, kist falan yok. Temiz görünüyor. Hiç smear testi yaptırdın mı?"

"Hayır."

"Yapmakta yarar var. Bir kaç testin eksik ayrıca."

"Normal çünkü ilk defa geliyorum." Telefonun çalma sesiyle konuşmamız kesildi. Deniz dışarıya çıktıktan sonra Levent numune almak için aletleri ayarlıyordu.

"Aferin sana," deyince şaşırdım.

"Neden bunu söyledin?"

"Deniz çocukları çok sever. Sana bir sır vereyim. Nazenin hamilelik konusuna hiç sıcak bakmıyordu. Sen ona bir çocuk verdikten sonra sana daha da bağlanacağından eminim." Örtüyü biraz daha çekti.

"Aslında o konuyu çoktan aştık." Bana bakarken başını salladı yavaşça. İşine konsantre olduğu için bu konu hakkında başka cümle söylememişti.

"Bacaklarını biraz daha kendine çeker misin?" Dediğini yerine getirdim o da çabucak bir numune aldı. Toparlanmam için odadan çıkarken rahat bir nefes aldım. Hızlı bir şekilde kıyafetlerimi giyip o küçük odadan çıktım. Ben gelince Levent bilmem gerekenleri ve izleyeceğimiz yolu anlattı.

"İdrar testi ilk başta geliyor. Demir şu anlık iyi gibi; ama ilerleyen aylarda takviye şart. Tabi kalsiyum, magnezyum takviyesi almaya başlayabilirsin. Folat iyi duruyor şimdilik. Diğer rutinlerde takviye alıp almayacağını kararlaştırabiliriz. Şu an her şey normal görünüyor."

"Teşekkürler!"

"Tekrar görüşmek üzere," dedikten sonra idrar tahlili için laboratuara yöneldik. Nefret ediyordum başka bir yerde tuvalete girmekten. Mecburdum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Elimdeki küçük kutu ile tuvalete girdim ve işimi çabucak yaptıktan sonra çıktım.

Aradan üç ay geçmiş ve karnım büyümeye başlamıştı. Aynanın karşısında kendime bakarken artık kıyafetlerimin içine giremediğimi fark ettim. Bundan nefret etmeye başlamıştım. Hamileliğin tek güzel yanı göğüs ölçümün büyüyor olmasıydı. Dolaptaki kıyafetlere bakarken daha bol bir şey arıyordum. Bol paça bir pantolon geldi elime. Bunun üzerime tam olacağını düşünmüştüm. Üzerime geçirirken bacaklarımda sorun yoktu ama beli aşağıda olmasına rağmen kapanmıyordu ki, bu beni çileden çıkarttı. Bir hışımla pantolonu çıkarıp rastgele fırlattım.

"Hey!" Sesin geldiği yöne baktığımda, pantolonun Deniz'e çarpmış olduğunu gördüm. Önceden olsa komik gelebilirdi; ama şimdi hiç de komik gelmiyordu. Öyle ki yere çöktüm ve ağlamaya başladım. Ben hayatım boyunca hep zayıf olan sürekli gıpta ile bakılan kız, artık pantolonların içine sığamıyordu. Küçükken tek problem belimde olurdu çünkü çok inceydi. Pantolonlar sürekli belimden düşerdi.

"Sorun ne?" deyip pantolonu yere attı. Yanıma yaklaşırken bunu söylemek bile utanç verici olmuştu.

"Kıyafetlerime sığamıyorum." İsyan edip içimi çekerken aşırı tepki vermiş olduğumu bilmem bile beni sakinleştirmiyordu. Hormonlarım aşırı coşkun davranıyordu.

"Sorun bu mu şimdi? Nihal bu çok normal. Zaten

doğru dürüst beslenemiyorsun. Bu benim canımı çok sıkıyor." Hamileliğin, kıyafetlerden daha önemli konusu varsa o da bulantıydı. O kadar fazla bulantım oluyordu ki doğru düzgün yemek yiyemiyor ve çoğu yemekten de tiksiniyordum.

"Böyle yapma lütfen. Çünkü artık kendime kızmaya başladım. Senin hiç hazırlıklı olmayışın beni çok üzüyor. Bir hata yaptığımı düşündürtüyor."

"Hata falan yapmadın." İçimi çekerken ona haksızlık ettiğimi düşündüm. Onu böyle küçük olaylarla üzüyordum. Yemek konusunda çok şey denemişti hatta ben yiyemiyorum diye kendisi de bir şey yememişti.

"Sen çok iyi bir eşsin. Seni çok seviyorum," dedim ve ayağa kalkıp ona sarıldım.

"Ben senin aç yatmana dayanamıyorum." Ben de yüzündeki pişmanlığı görmeye dayanamıyordum.

"Aç yatmıyorum ki!"

"Karnının tam doymadığını biliyorum." Sanki bu durumu doğrularcasına midem bulanmaya başladı. Sabah raundu başlıyor demekti bunun anlamı. Elimi ağzımla kapattım. Hızlı adımlarla lavaboya doğru yürümeye başladım. Artık alışmıştım bu bulantılara. Yapacak bir şey yoktu. Annemin dediğine göre bu genetikti. Çünkü annem hem kardeşime hem bana hamileyken bulantının doğuma kadar devam ettiğini söylemişti.

Karnımı doyuran yemekler genelde aşerdiğim yiyeceklerdi. Her zamanki gibi az da olsa içimdekileri çıkardım. Yüzümü silmem için bir kâğıt havlu uzattı. Bugün cumartesi olduğu için dışarıya çıkacaktık. Aylar önce fotoğrafımızı çeken genç çocuk sergi açmıştı. Biz de davetlilerden biriydik. Deniz sanata ve çocuğun genç oluşuna çok önem verdiği için kabul etmişti hemen.

Açelya aylar önce güzel hamile kıyafetleri almıştı. Ben de daha erken deyip dolabın bir köşesine koymuştum. Galiba o elbiseleri giyme vaktim gelmişti.

"İyi misin?"

"Daha iyiyim." İyi olduğumu göstermek adına gülümsedim. Aç olmam dışında iyiydim.

"Canını bu kadar sıkacak durum yok. İstediğin kıyafet olsun. Sergiden sonra istersen mağazayı satın alabilirsin."

"O kadar da değil." Tekrar giyinme odama doğru yürüdüm ve Açelya'nın aldığı kıyafetleri çıkardım. Siyah bir elbise dikkatimi çekmişti. Onu giyebilirdim.

"Buldum. Dışarıda bekleyebilirsin."

"Neden?"

"Sana sürpriz yapacağım."

"Sürpriz demek?" derken dediğimi yerine getirmişti. Hormonlardan dolayı canım bir şey yapmak istemiyordu. Önceki bakımımdan yoksun kalmıştım; ama bugün böyle olmayacaktı. İçimden makyaj yapmak bile geliyordu ve yapacaktım da. İlk başta siyah opak külotlu çorabımı giydim. Ardından elbiseyi üzerime geçirdim. Gayet hoş olmuştu. Saçımı dağınık bir topuz yaptım. Masanın üzerinde dizili olan makyaj malzemelerime şöyle bir göz geçirdim ve kararımı verdim. Doğal tonlarda hafif bir göz makyajı yaptım. Hafif şeftali rengi bir allık ve kırmızı bir ruj sürdüm. Ruj biraz çarpıcı olsa da hâlimden son derece memnundum. Sonuçta bir sergiye gidecektik. Dolaptan düz siyah botlarımı çıkardım. Topuklu botlar bana sanki küsmüş gibilerdi. Onları giyemezdim çünkü Deniz yasak koymuştu. Çantamı aldım ve giyinme odamdan çıktım. Artık parfüm bile sıkamıyordum çünkü ufacık bir fıs midemi bulandırmaya yetiyordu. Yatak odasına döndüğümde onu koltukta otururken buldum.

"Nasılım?" dedim gülümseyerek.

"Işık saçıyorsun," deyip gülümsememe karşılık vermişti.

Sergiden önce yemek için otelin restoranına gidecek-

tik. Artık o sevdiğim peynirleri bile zor yiyordum. İçeriye girerken her zamanki gibi dolu olduğunu gördüm; ama Deniz çoktan yer ayırtmıştı. Masaların arasından yürürken garson bir masaya yemek götürüyordu. Koku burnuma dolduğunda, karnımın çok acıktığını fark ettim. O kadar davetkâr bir kokusu vardı ki yemeğin, bende yeme isteği uyandırmıştı. O kokuya odaklanmıştım. Kesinlikle ondan yemeliydim. Masamızı bulduğumuzda hemen Deniz'e garsonu gösterdim.

"O garson az önce bir yemek servis etti. O yemekten istiyorum. Çok güzel kokuyordu." Biraz şaşırsa da hemen garsonu yanına çağırdı. Sonuçta kahvaltı için gelmiştik; ama ben koca bir tabak et yemeği istiyordum.

"Az önce bir masaya yemek götürmüşsün. Ne istedilerse aynısından getirmeni istiyorum. Bir porsiyondan fazla olsun."

"Tabii Deniz Bey."

"Canım çok çekti, anlatamam, harika kokuyordu." Benim bu derece yemeğe istekli olmam onu rahatlatmış ve mutlu etmişti.

"Sen eğer bizim yemekleri bu derece seversen istersen doğum olana kadar otelde kalabiliriz."

"Öyle şey mi olur?" Kesinlikle olmazdı. Bu çok garip görünürdü ilk başta.

"Neden olmasın. Amaç senin yemek yemen." Yemek yememi görmek pahasına bunda diretecek gibi görünmüştü.

"Sen niye sipariş vermedin?"

"Çünkü senin yediğini görmem gerek."

"Sen nasıl güzel adamsın böyle." Elimi masada kaydırıp elini tuttum.

"Senin güzelliğinin yanında bir hiç." Bu cümleyi duyunca duygulandım. Bu güzel sözlere ne zaman alışacaktım? Gözlerimde yaş biriktiğini görünce yüzünü sertleştirdi.

"Sakın!" dedi beni uyarır bir tonda.

"Tamam, iyiyim." Derin nefesler alarak o ağlama isteğini durdurmayı başardım. Beklemekten nefret ediyordum. Hâlâ yemek gelmemişti. Yüzümü buruşturdum.

"Neye taktın yine kafanı?" Deniz artık beni iyice çözmüştü, ben onu daha çözemesem de.

"Yemek gelmedi. Nefret ediyorum beklemekten." Şu an şımarık bir çocuktan farkım yoktu. Bir gerçek vardı ki o da çok aç olduğumdu. Bu bana göre bir tavır değildi; ama artık hormonlarımı ben bile tanıyamıyordum.

"Az daha bekle. Ayrıca teklifim hâlâ geçerli. Yemekleri beğenirsen burada kalmalıyız."

"Çok saçma olur."

"Gayet mantıklı bir hamle."

"Sana göre."

Benim için çok şeyden vazgeçmişti. Şimdi de evinden vazgeçmesini istemiyordum. Geçen hafta harika bir fırsatı geri çevirmişti. Hastanedeki o şikâyetlerinin hep başına bir iş açacağını düşünmüştüm; ama öyle olmamıştı. Ona bir terfi önermişlerdi. Hastanenin yeni başhekimi olması için müdür ona teklif göndermişti. O benim için vazgeçmişti. İlgiye ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da çünkü küçük bir kız çocuğu gibi her şeye mızmızlanıp duruyordum.

Etrafa bakınırken garsonu görmemle sevincim tavan yaptı. Bir an önce gelmesini bekliyordu. Tabak önüme koyulurken ve servis yapılırken çatalı daldırmamak için kendimi zor tuttum. Yanında ayran ve bol yeşillikli bir salata vardı. Yemeğin suyunun yağlı görüntüsü bile iştahımı bozmadı. Garson gider gitmez gözü dönmüş bir şekilde yemeğe başladım. Sulu etin harika bir tadı vardı. Baharatları ve tuzu tam kıvamındaydı. Arada salata ve ayranı da ihmal etmedim. Tam lokmamı yutarken Deniz'in şaşkın bakışları ile karşılaştım.

"Ne?" dedim hızlıca.

"Keşke her zaman böyle yiyebilsen."

"İnan bana harika. Çıkışta aşçıya teşekkür etmeyi ihmal etmeyeceğim."

"Bu görüntü kesinlikle burada kalmamızı söylüyor." İtiraz edemedim çünkü yemeğime dönmüştüm. Son lokmayı da yedikten sonra müthiş bir rahatlama gelmişti. Uzun zamandır bu kadar iyi doyduğumu hatırlamıyordum. Deniz de kahvaltı tabağındakileri bitirirken son kalan peyniri yemem için bana uzattı. Çataldaki peyniri yerken eskisi gibi tadını alamadığımı düşünüyordum.

"Başka bir şey yemek ister misin?"

"Hayır, yeterince doydum," diye cevap verdim. Garson boş tabakları almaya geldiğinde unuttuğum detayı hatırladım.

"Aşçıyı benim adıma tebrik et olur mu, yemeğe bayıldım." Garson bana gülümsedi.

"Afiyet olsun, tabii ki söylerim." Galiba varisin eşinden tebrik duymak aşçıyı daha da motive edecekti.

Masadan kalktıktan sonra serginin yapılacağı alana doğru yürümeye başladık. Fotoğrafçı sergiye bizim fotoğrafımızı da koyduğunu söylemişti. Aylar önceki ressamın sergisindeki fotoğrafımızı çeken çocuğun bizim fotoğrafımızı da koymak istemesi beni mutlu etmişti. Ne var ki o fotoğrafı bir türlü bulamadık. Hatta yoktu. Fotoğrafçı çocuk yoğun ilgiden dolayı bizimle konuşamamıştı. Nihayet geldiğinde biraz ona kızgın bakmıştım. Hamile olduğumu görünce gülümsemiş ve tebrik etmişti.

"Tebrik ederim aslında sizden bir poz daha almak isterim."

"Biz fotoğrafı bulamadık ki!" dedim sitem dolu bir sesle.

"Ah haklısınız. Buyurun." Bize yol gösterirken merakla etrafa baktım. Fotoğrafı gösterdiğinde şaşırmıştım.

"Kusura bakmayın. Portre sandınız galiba," derken

fotoğrafa bakakalmıştım. Ben de portre olduğunu düşünmüştüm; ama değildi. Siyah beyaz bir fotoğraftı. O gün el ele tutuşurken fotoğrafımızı çekmişti.

Fotoğrafta bir büyük el başka bir küçük eli tutuyordu ve küçük eldeki yüzük dikkat çekiyordu. Elimdeki yüzüğe bakarken onun benim yüzüğüm olduğunu fark ettim. O kadar romantik bir fotoğraf çıkmıştı ki ortaya. Bizim el ele fotoğrafımız beni başka bir âleme götürmüştü. Bu kadar basit bir fotoğrafa bu kadar anlam yüklemek oldukça zor olmalıydı.

"En beğenilen fotoğraflardan biri. Ben ona bağlılık diyorum. İsterseniz size hediye edebilirim." Fotoğrafa daha da yaklaştım. Üzerine küçük bir kâğıt yapıştırılmıştı. Tarih yazıyordu, bir de isimlerimiz.

'Deniz & Nihal Hazinedar'

11. Bölüm

Nihal

Şaşkınlık ve mutluluk içerisinde kaybolmuştum. Bir fotoğraf beni bu denli etkileyebilir miydi? Bu kadar romantik bir hava oluşturması beni derinden etkilemişti.

"Bu çok güzel olmuş, ben bayıldım. Tebrik ederim," dedim fotoğrafçı çocuğa bakarak. Çocuğun yüzünde utanan bir ifade vardı.

"Beğenmenize sevindim. Aslında karnınız biraz daha büyüdüğünde bir hamilelik çekimi yapabiliriz isterseniz."

"Tabii çok isterim." Bunu düşününce yüzümü bir gülümseme sardı. Hayali bile güzeldi. Şu an aklıma okul, kariyer gibi kavramlar uğramaz olmuştu. Aklımdaki tek odak noktası mutluluk olmuştu. Fazla, çok, çok daha fazla...

"Yeteneklisin. Ne diyelim başka sergilerinde buluşmak üzere."

"Deniz Bey size ne kadar teşekkür etsem az. Siz olmasaydınız ben burada sergi açma şansını bulamazdım."

"Bir şey değil gerçekten, ben sadece yeteneğinin keşfedilmesini istedim." Burada sergi açmasını Deniz sağlamıştı demek ki. Aslında doğruydu. Burayı kiralamak oldukça pahalı olmalıydı.

"Teşekkürler."

"Bu güzel fotoğraf için teşekkür ederiz. Bir kopyasını gönderirsin. Bence sergilemeye devam etmelisin. Nihal gidelim mi artık?" Birden adımı duyunca bakışlarım Deniz'e döndü.

"Olur." Elimi tuttu, aynı fotoğraftaki gibi ve birlikte yavaşça yürümeye başladık.

"Nereye gitmek istersin?"

"Kıyafet alsam iyi olacak. Yoksa evde kıyafet harbi devam edecek. Allah korusun belki bir kemerin tokası kafana isabet edecek diye korkuyorum."

"Ne?" Bana bakıp gülerken kapıyı açtı ve geçmem için yol verdi.

"Gerçekten olacak bir şey." Dışarıya adım atarken yavaş yağan yağmur bizi karşılamıştı. O sevdiğim alışveriş merkezine doğru yol aldığımızda, kafamı geriye yaslamış, bundan sonra geçecek ayları düşünüyordum. Gitgide zorlaşacaktı; ama Deniz'in her zaman yanımda olacağını ve yardım edeceğini bildiğimden dolayı, o kadar da telaş yapmıyordum. Arabanın sileceklerine bakarken iyice sakinleştiğimi, uykumun geldiğini hissettim.

"İstersen eve gidebiliriz ve uyuyabilirsin." Bu hâlimi fark etmiş olacak ki bana böyle bir seçenek yöneltmişti.

"Yok, bugün olmazsa hiç çıkamam dışarıya." Yarın da tatildi ama başka bir plan yapmıştık. Aslında bu planı ben istemiştim. Okulda bir kulübün doğa yürüyüşü etkinliği vardı. Bütün okula açıktı. Ben çok sevdiğim için hemen katılmak için ismimizi yazdırmıştım. Deniz'in hayır deme gibi bir seçeneği yoktu. Zaten söylediğimde bir şey dememiş, kabul etmişti.

Alışveriş merkezi hafta sonu dolayısıyla bayâ kalabalıktı. En sevdiğim mağazaya girerken oldukça mutluydum. Uykudan da eser kalmamıştı. Hamile bölümüne girdiğimde biraz garipsemiştim. Sonuçta bu bölüme ilk gelişimdi. Büyük beden kıyafetler görünce ürkmedim

diyemezdim. Sonuçta daha karnım bile yeni belli oluyordu. O kadar çok büyüyeceğini düşünmüyordum. Birkaç elbise aldım ve Deniz'e gösterdim.

"Nasıl?"

"Şu kırmızı olan sana daha çok yakışır," dedi ve sağ elimde duran elbiseyi gösterdi. Yardımcı kadın bana uyacak bedeni buldu ve bana uzattı. Birkaç pantolon, uzun kollu tişört aldıktan sonra deneme kabinine girdim. Genelde şu üzerinde bebek resmi olan tişörtler giyiliyordu ve ben artık aynı tişörtleri görmekten sıkılmıştım. Bu yüzden çok farklı tişörtler almaya özen göstermiştim. Gerçek şuydu ki, bu giyip çıkarma işi beni gerçekten yormuştu. Birkaç parça kıyafeti denemeden almaya karar vermiştim.

Deniz kıyafetlerin parasını ödedikten sonra mağazadan çıktık. Bir an önce eve gidip uyumayı düşünmeye başlamıştım. Bu öğle uykuları özellikle okulda beni çok zorlamaya başlamıştı. Araba yolculuğunu ardından direk odaya çıkıp uyumak için yatağın içine girdim. İçimin geçmesini beklerken, Deniz yanıma oturmuş ve saçlarımı okşamaya başlamıştı.

"Biliyor musun, senin şu hâllerin çok hoşuma gidiyor."

"Hangi hâllerim?"

"Böyle küçük bir kız gibi davrandığın hâller. Şu an mesela o kadar tatlı görünüyorsun ki." Bunu duyunca mutlulukla iç çektim. Uyku şimdiden keyifli olacağa benziyordu.

"Demek öyle. Peki, bir kızımız olursa ve sen onu benden daha fazla seversen ben ne yapacağım?" Bunu duyunca hafifçe gülmeye başladı.

"Sen ne zamandan beri bu kadar kıskanç oldun?"

"Sen beni ne zamandan beri Levent'ten kıskanır oldun?" Soruya soru ile cevap vermem hoşuna gitmemiş olacaktı ki yüzünü buruşturdu.

"Bu sorunun cevabını adın kadar iyi biliyorsun."

"Biliyorum, amaç da bu zaten seninle kafiyeli cümle oluşturmak çünkü bu hoşuma gidiyor. Sanki flört ediyormuş gibi. Hayatımda hiç yaşayamadığım tanışma evresi gibi işte..."

"Bunu çok mu istemiştin?"

"Tabii ki. Her genç kızın hayali bu değil midir? Sevdiği adamla gizlice buluşmak. Aslında benim gizli olmazdı çünkü hemen anneme söylerdim. Bir arkadaşım bunun aşırı heyecanlı olduğunu söylemişti; bir sahil kenarında ilk öpücüğünü yaşamak, kar yağarken yürümek veya benim en sevdiğim yağmur altında öpüşen çiftler... Bilmiyorum; ama bu hep bende farklı bir esintiye yol açtı. İzledin mi bilmiyorum. Steve Carrell, Ryan Gosling, Emma Stone, Julianna Moore'un birlikte oynadıkları bir film var. Crazy Stupid Love... O filmde Emma ve Ryan'ın bir sahnesi var. Bu dediğim yağmur tanımına uymasa da o sahneyi hep etkileyici bulmuşumdur."

"Beni hatırladın mı?" Filmden repliği söyleyince izlediğini anlamıştım.

"İzledin?"

"Evet, o filmde daha iyi sahneler var. Mesela Dirty Dancing sahnesi."

"Bu hep kadınlarda işe yarar. Sence de yarar mı?" O sahnedeki replik ağzımdan fırlamıştı.

"Kesinlikle," dedi ve gülümsedi.

"Keşke bunun için zamanımız olsaydı."

"Ne için?" dedim meraklı bir şekilde.

"Flört zamanı için. Yazın bunun için biçilmiş bir kaftandı aslında."

"Olabilir; ama bizim çok daha önemli bir görevimiz var. Bu bizi ondan çok daha mutlu edecek."

"Haklısın. Bu arada başka hangi filmleri seversin?"

"Love and Other Drugs... Mükemmel bir film. Anne Hathaway hiç sevmezdim, Jake Gyllenhaal'ı da öyle. Bu

film sayesinde onları sevmeye başladım. Adamın müthiş bir cazibesi var. Filmde onu izlerken hayran kalmıştım. Keşke açık sahneler olmasaydı. İşte o zaman tam bir aile filmi olurdu çünkü verdiği mesaj çok güzeldi.

"Orada doktorlara vermek istediği ilaç Zoloft. O ilaçtan sonra Lustral çıkarıldı ve galiba Lustral daha çok kullanıldı."

"Evet, ilk doktorum doz yükseltmek istemiş ve o ilacı önermişti; ama ben kabul etmedim."

"Peki, Levent'te de o cazibe var mı?"

"Levent ondan daha yakışıklı." Bir an bu cümle ağzımdan fırladı. İlk başta keşke söylemeseydim dedim; ama sonra düşününce sonuçta aramızda gizli saklı bir şey yoktu. "Benim gözümde Levent sadece bir arkadaş neden bu kadar takıyorsun ki?"

"O fotoğrafı gördükten beri takıyorum diyelim."

"O gün kötü bir gündü ve seni kızdırmak istedim sadece. Onunla aramda hiç bir şey olamaz. Sen benim gözümde en yüksek mertebede bir erkeksin. Bunu geçecek bir erkek dünyada yok. Tamam mı? Ayrıca uykumu kaçırdın. Cezalısın."

Yüzü cümlelerimle birlikte rahatlamış görünüyordu. Galiba bu korkusu uzun bir süre devam edecekti.

"Cezam neymiş peki?"

"Beni uyutmak."

"Her ceza böyle olsa keşke," dedi ve yanıma yattı. Bana sarılarak, saçlarımı yavaşça okşamaya devam etti. Tam uykuya dalacaktım ki kapı çaldı. Deniz kapıyı açmak için yataktan doğrulurken gelenin kim olduğuna baktım. Gelen Nehir'di ve hiç iyi görünmüyordu.

"Nehir iyi misin?"

"Hayır, abi o ağrılardan tuttu yine." Karnını tutarken iyi görünmüyordu. Deniz ayağa kalkmış kız kardeşine bakıyordu.

"Neye canını sıktın yine?"

"Bilmiyorum, ah bilsem! Sizi de rahatsız ettim." Yattığım yerden doğruldum.

"Ne rahatsızlığı canım?" dedim yüzüne bakarak. Zoraki bir şekilde gülümsemeye başladı.

"Uzan hadi."

"Muayene falan istemiyorum. Her zamanki ağrı işte. İğneyi yap da gideyim."

"Sinirlisin."

"Değilim çünkü her zaman kontrol etmenden sıkıldım. Ben beş dakika bile ağrı çekmek istemiyorum."

"İyi tamam öyle olsun." Deniz dolabına yaklaşıp kutuyu çıkardı. İğneyi hazırlarken dikkatli görünüyordu. Nehir yatağa uzanırken onu izledim. Bakışlarımı görünce gülmeye başladı. İğne tenine saplandığında da bu tutumunu sürdürdü.

"O kadar çok iğne yedim ki artık buna alıştım," dedi gülerken.

"Hadi Derya abinden korkuyorsun, bana söyleyebilirdin Nehir." Cümleyi duyduğu anda gülmesi donup kalmıştı.

"Neyi?" derken yüzü hem korkulu hem de tedirgindi.

"Bir erkek arkadaşının olduğunu. Sence Derya abinden kaçar mı? Kuşları hemen haber vermiş." İğneyi yaptıktan sonra Deniz geri çekildi ve Nehir'in kalkmasına yardım etti.

"Çünkü tam olarak net değil. Bilmiyorum," derken yüzü farklı bir ifadeye bürünmüştü. Bunun anlamı utançtı galiba.

"Rahat bırak kızı Deniz. Görmüyor musun ne kadar ağrı çekiyor?"

"Yengem haklı ben gideyim öyleyse." Kapıya doğru yürüdü sonra bir anda durdu.

"Net bir şey olursa sana söylerim," dedi ve kaçarcasına odadan çıktı.

"Sen uyuyamayacaksın galiba."

"Aynen öyle. Neyse yapacak işlerim var zaten. Komiteler yaklaşıyor ve ben doğru düzgün çalışmadım." Ayağa kalkıp kitaplarımı almak üzere giyinme odama gittim. Döndüğümde Deniz telefonda biriyle konuşuyordu.

"Adı ne?" Telefondaki kişiyi dinlerken yüzü düşünceliydi.

"Tamam hatırladım. Peki, durumu nasıl?"

"Yine de gelsem iyi olacak. İçim rahat etmez." dedikten sonra telefonu kapattı. Merakla ona baktığımı görünce konuştu.

"Bir hastama ilaç verdim. O ilaca karşı alerjisi çıkmış. Durumu iyi ama kendi gözlerimle görmeden içim rahat etmez. İlacı değiştirmem gerekli ve ona anlatmam. Seni biraz yalnız bırakacağım yani."

"Sorun değil Deniz. Hastan çok şanslı senin gibi bir doktora sahip olduğu için."

"Ne yapayım ben böyleyim. Bir şeyler istiyor musun? " Biraz düşündüm ve aklıma bir şeyler geldi.

"Çikolatalı bisküvi ve peynirli kraker."

"Onları yiyemezsin."

"Ama neden? Canım çekti." Yüzüne doğru küçük çocuk bakışı attım. Bu hâlimi görünce katı hâli yumuşamıştı.

"İyi tamam. Bu ilk ve son olacak."

"Hemen gelmeni bekliyorum," Yanağına çabucak öpücük kondurdum. O gittikten sonra biraz ders çalıştım. Aslında konu falan birikmemişti. Bunu görünce şaşırmıştım. Biraz daha çalıştıktan sonra canım sıkılmaya başladı. Ben de odadan çıkmaya karar verdim. Odadan çıktıktan sonra Nehir'in odasına doğru yürümeye başladım. Beş adım kalmışken Nur anne odadan çıktı. Beni görünce gülümsemişti.

"Nehir iyi mi?"

"Ağrısı hafiflemiş, birazdan tamamen kaybolacağını söyledi. Biraz uyumak istiyormuş."

"Geçtiğine sevindim, iyi görünmüyordu çünkü."

"Artık o da alıştı biz de."

Aşağıya inerken sohbetimiz sürmüştü. Benim en sevdiğim köşeye oturduğumuzda, buraya ilk geldiğim gün aklıma geldi. O günden bu yana çok şey değişmişti. Ben ve o çok yol almıştık. En büyük kanıtı da karnımdaki küçücük bebekti. Daldığım düşüncelerden beni uyandıran Nur anne olmuştu.

"Bugün iyi görünüyorsun."

"Çok iyiyim, karnımı iyi doyurdum. Otele gittik ve çok güzel bir et yemeği yedim."

"Yemeklerimiz güzeldir."

"Kesinlikle çok güzeldi."

"Canın bir şey isterse çekinmeden söyle. Bu hâlin hiç hoşuma gitmiyor." Bir anda aklıma bir tatlı resmi düştü. Canım o kadar çekmişti ki. Söylemeden duramadım.

"Peki, şimdi isteyebilir miyim?"

"Tabii."

"Sütlaç. Canım çok istedi birden." Bunu söylerken çekinmiştim çünkü benden büyük birinden bir şey istemek garip gelmişti. Gerçek şuydu ki, o dakikalar bir türlü geçmek bilmemişti. Sonunda sıcacık ve bol tarçınlı sütlaç kâsesini elime aldığımda sanki huzura kavuşmuş gibiydim. Kaşığı kâseye daldırıp sıcak olmasına aldırmadan yutmuştum.

"Bu çok güzel. Ellerine sağlık Fatma teyze," diye bağırdım. Mutfak yakın olduğu için sesimi kolayca duymuş ve ondan yemek istediğim için mutlu olduğunu söylemişti.

"Senin şu görüntün Açelya'yı hatırlattı."

"Sahi onun hamileliği nasıl geçti?"

"Sorma, o senin aksine çok şey isterdi. Dakika başı isteği değişir dururdu. Kendisi bu durumu sevmese de

yemekten oldukça memnundu. Ben Derya'nın gecenin bir vakti bir şeyler almak için dışarı çıktığını hatırlarım."

"Ah keşke. İnanın bazen yemek görmek istemiyorum. Bu durum doğuma kadar sürecek galiba."

"Bunları düşünmemeye çalış. Bak ne güzel yiyorsun." Kâsenin dibini bulmuştum bile.

Sabah kalktığımda oldukça heyecanlıydım. Doğa yürüyüşü için sabırsızdım. Bu sabırsızlığı ormana gittiğimizde diğer grup üyelerinde de görmüştüm. Tertemiz hava etrafa yayılmıştı. Her nefesi içime çektiğimde, taze, otsu koku ile tekrar uyandığımı hissetmiştim. Bu doğa yürüyüşü şimdiden iyi gelmişti. İçimden çocuk gibi koşturmak geliyordu; ama bu kadar insanın arasında yapamazdım. Deniz'e bakarken onu biraz tedirgin görmüştüm.

"Neyin var iyi görünmüyorsun?" İçimi rahatlatmak adına gülümsedi ve cevap verdi.

"Bir şey yok. Galiba biraz temiz hava çarptı."

Garip olan şuydu; genelde ben üşümemek için sıkı sıkı giyinirdim; ama bugün sıkı sıkı giyinen oydu. Ormanın derinliklerine doğru yürürken ağaçlar çok daha sıklaşmıştı. Mevsim ilkbahar olunca doğa tekrar o güzelliğini bize göstermişti. Ben kendimi kaptırmışken, Deniz'de farklılık hissettim. Elini tutuyordu. Yüzünde endişeli bir tavır vardı. Merak ettim ve elini tutup baktım. Kocaman kıpkırmızı bir şişlik vardı. Birden üzerindeki ceketi çıkardı ve tişörtün kollarını sıvayınca bu kırmızılığın kolu boyunca yayıldığını fark ettim. Eli boğazına giderken rahat nefes alamadığını fark ettim. Olduğu yere çöktüğünde, aklımda tek bir kelime vardı.

'Anjiyoödem.'

"Deniz!" diye bağırdım; ama o çoktan gözlerini ka-

patmıştı. Ben de onun yanına çöktüm ve başını dizimin üstüne koydum. Bu dağ başında ve aşırı ölümcül bir tabloda yapılacak ne var diye düşündüm; ama hiçbir şey yoktu. Grup başımıza toplanırken bir fısıltı duydum.

"Ne oluyor, ne olmuş?" gibi sorular sorulup duruyordu.

"Deniz..."

"Deniz..." Gözyaşlarım akarken yapabileceğim bir şey yoktu. Birden gözlerini açtı ve ağzından tek bir kelime döküldü.

"Çanta." Sözcüğü duyar duymaz sırt çantasına yöneldim. Çaresizce çantanın içini karıştırıyordum; ama ne bulacağımı bilemiyordum. Sonunda bir enjektör dikkatimi çekti. Üzerindeki isme bakarken bir anda rahatladığımı istedim. Gözümü kırpmadan iğneyi sapladım ve ilacı enjekte ettim. Yanında Epinefrin taşımasının bir nedeni olmalıydı. Bir şeye alerjisi vardı; ama ben bilmiyordum. Bir beş dakika sonra ilaç etkisini göstermeye başlamıştı. Yüzüne kızgınlıkla baktım.

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" Birden az önceki sahne aklıma gelince gözlerim tekrar doldu. Kendime kızdım çünkü daha yeni yeni rahat nefes almaya başlamıştı.

"Üzgünüm, sen çok istekliydin ve bunu söyleseydim şevkin kırılacaktı. "

"Hiçbir şey senden önemli değil." Yaşlar durmamış, hâlâ akıyordu.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm. Lütfen ağlama!" dedi ve eli yüzüme gitti.

Dakikalar geçtikçe daha iyi hâle geldi ve sonunda ayağa kalktı.

"Buradan gidiyoruz," diyerek telefonu çıkarıp Derya abiyi aradım. Ona olanları anlatınca hemen geleceğini söyleyip telefonu kapattı..

"Hâlâ söylemedin, neye alerjin var?"

"Arı sokması. Keşke abimi aramasaydın epey bir dalga geçecek."

"Saçmalama."

"Sen öyle san. Böyle ortamlarda yanımda iğne taşıdığımı biliyor. Bir şey olmayacağından emin."

"Sana arka çıkarım." Bana gülümsemesiyle rahat bir nefes almış oldum.

Olaylı günün ardından eve gelmeden önce hastaneye gitmiştik. İçim rahat etmemişti. Her ihtimale karşı serum verilmişti. Onu hiç bu şekilde hasta görmeyen hastane personeli şaşırmıştı. Eve geldiğimizde ise ilk olarak duşa girmişti. Bugün hayatımdaki korkulardan en büyüğünü yaşamıştım. Hele ki rahat nefes alamadığını gördüğümde korkum en uç noktaya ulaşmıştı. Bu da bir şeyin farkına varmamı sağlamıştı. Ona gerçekten derinden bağlıydım. Galiba haklıydı, bana ne demişti? Basınç olmadan damarda kan ilerlemezdi. İşte o an sanki kan akışım durmuş gibiydi. Beni hayata bağlayan o mucizevi sıvı, tam tersi bir şekilde, işlememeye başlamıştı. O iğneyi bulduğumda ise basınç artmış ve kanım hızlı bir şekilde damarlarımda tekrar dolaşmaya başlamıştı.

Geçen aylar ve şimdiki arasında çok fark vardı. İlk başta ona güvenmeye başlamıştım. Ta ki o mesajı görene kadar. İşte o an tekrar bir şüphecilik beynime ulaşmış, korku tekrar benliğime saldırmak için pusuya yatmıştı. Artık bunu bastırmayı öğrenmiş olabilirdim. Yine de küçük de olsa onlar beynimin en derinliklerinde bekliyorlardı.

"Nihal bu çok önemli." Açelya başımda dikilmiş hoşuma pek gitmeyen kıyafeti beğendirmeye çalışıyordu.

Otellerin kurulmasının yıldönümünde bir davet vereceklerdi. Bu yüzden kıyafetime çok önem veriyordu. Göz alıcı olmalıydım onun gözünde. Şimdi hamilelikten dolayı pek umurumda olmuyordu.

"Açelya pek istekli değilim."

"Nazenin de orada olacak." Şaşırmıştım. Bu cümleyle beni köşeye sıkıştırmayı başarmıştı. Onun orada olması gerekmiyordu. Acaba Açelya bilerek mi çağırmıştı onu?

"O neden orada olacak?"

"Babası bizim aile dostu gibi. Son zamanlarda Nazenin konusu yüzünden araları açılsa da davet etmemek ayıp olurdu. Haluk babamla önemli bir geçmişleri var." Birden Nazenin'in dediği sözler aklıma geldi. "Biz Deniz'le çocukluktan beri arkadaşız."

"Açelya bu hiç iyi olmadı. Onunla uğraşacak gücüm yok." Şu an ciddi anlamda derslerime bile yeteri kadar önem veremiyordum. Uyku ve bulantı ikilisi beni mahvediyordu.

"Saçmalama Nihal! Savaşı sen çoktan kazandın. Bunu düşünme artık. Keyfini çıkar ve bunu göster." Yüzüne bakarken kıyafet konusunda kararlı görünüyordu. Yakamı düzeltip gülümsedi.

"Göğüs kısmı ne güzel oldu."

"Hamileliğin en güzel tarafı belki de." Gülümsedim yüzüne bakarak.

"İşte böyle gülümse. Tadını çıkar. Göz açıp kapayana kadar geçecek bu zaman."

"Bulantılar varken bu biraz zor oluyor."

"Bence geçecek. Annen gibi olmak zorunda değilsin. Ayrıca bu kıyafeti giyeceksin. İtiraz istemiyorum."

"Tamam Açelya." Bu kız ne yaparsa yapsın kazanmayı biliyordu.

"Aslında beraber yemeğe gidebiliriz. Deniz dedi ki sadece bizim restoranın yemeklerini iştahla yiyormuşsun. Hem sosyallik olur. Bu aralar fazla kapandın eve."

"Çünkü etrafa kusmaktan korkuyorum." Bir mağazanın ortasına kusmak, istemeyeceğim bir olaydı. İnsanların panikle etrafa kaçıştıracaklarını düşünce garip bir şekilde gülümsedim. Komik olurdu aslında.

"Anlıyorum canım; ama bence gitmeliyiz."

"Aslında iyi olabilir. İştah olarak hiç iyi değilim." Karnımı güzelce doyurma fikri çok cazip gelmişti.

"Hadi üzerini değiştir o zaman." Başımı salladım ve yanı başımızda duran dolabın kapağını açtım. Bol elbiseler kurtarıcım olmuştu. Gözüme kestirdiğim mor elbiseyi alıp Açelya'ya gösterdim.

"Güzel," dedikten sonra odadan çıktı. Üzerimi değiştirip tekrar yanına döndüm.

"Yüzün çok renksiz." Çantasına yönelirken içini şöyle bir karıştırdı. Kadın çantası klasiğini sakince bekledim. Sonunda içinden bir allık çıkardı ve fırçayı alıp allığın kapağını açtı.

"Bunun bir zararı olmaz." Fırçayı allığa daldırıp fazlasını sallayarak kurtulduktan sonra yanağıma sürmeye başladı. İşlemi bitirerek geri çekilip şöyle bir baktı.

"Daha iyi oldun." Bu şekilde söylemesi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Aşağıya inerken neşem yerine gelmişti.

"Kalkın beyler! Yemeğe gidiyoruz." Derya abi ve Deniz bir cevap ararken, söze girdim.

"Bizim restoranın yemeklerini iştahla yediğim için Açelya birlikte yemeğe gitmenin bana iyi geleceğini düşündü."

"Tamam, hadi gidelim," dedi Derya abi. Deniz'le ayağa kalkarken bana bakmıştı.

"Bugün daha iyisin sanki."

"Midem sakinliğini koruyor." Elini belime koydu ve beni kendine çekti.

"Sevindim," dedi ve yanağımı öptü.

"E hadi!" Biz öyle dururken onlar çoktan kapıya yü-

rümeye başlamışlardı. Açelya sabırsızca baktığında, Deniz'le yürümeye başladık. Restorana girer girmez o mükemmel koku beni karşılamıştı. Karnım acıktığını belli ederken sabırsızca masaya oturdum. Her zamanki yemeği sipariş edince daha da mutlu olmuştum.

"Nihal bakıyorum da bu yemeği çok seviyorsun." Derya abi bana bakarken gülümsedim.

"Hem de nasıl!"

"Aslında garip bir tesadüfle Nihal bu yemeği keşfetti. Bir müşteriye giderken kokusunu aldı ve direk bundan istiyorum diyerek beni şaşırttı. Ona bir şey yedirdiğim için çok mutluydum."

"Açelya görüyor musun? Tam senin tersin."

"Yapma ama Derya. Şimdi öyle miyim?" Açelya yüzünü buruşturup eşine bakarken oldukça rahatsız olmuş görünüyordu.

"Hemen kızacak mısın? Sen bana mükemmel bir hediye verdin. Bence bundan da bahsedelim." Bunu duyan Açelya biraz daha iyi görünmüştü. Hediye Elçin oluyordu galiba.

"Biz de böyle atışacak mıyız? Aşırı merak ediyorum." Deniz bana bakarken düşünceli görünmüştü.

"Deniz biz çoğu zaman atışıyoruz. Unuttun mu?" dedim yavaşça.

"Bir düşünelim, acaba bebeğimiz üzerindeki en büyük takıntın ne olurdu."

"Galiba sürekli hastalanır mı acaba diye düşünebilirim. En büyük korkum bu olurdu herhalde."

"Daha ne yollardan geçeceksiniz."

"Evet, abi hatırlıyorum o günleri." Deniz yavaşça gülümserken altında bir olay yattığını anladım.

"Ne oldu ki?" Deniz'e merakla bakarken hemen anlatmaya başlamıştı.

"Elçin daha birkaç aylıkken abimleri ziyarete gitmiştim. Tabii evlerini daha yeni ayırmışlardı."

"Açelya aşırı inatçıdır. Tutturdu ben üstesinden gelirim diye." Lafa giren Derya abi hemen kısa bir alt bilgi vermişti.

"Ben geldiğimde yengem mutfakta yemek yapıyordu. Bu normal bir şey ama abimi gördüğümde bayâ eğlenmiştim. Bir elinde bir tane evrak, diğer eli de Elçin'i tutuyordu. Elçin abimin omzunda uyuyordu. Yani abimi hiçbir kuvvet işinden ayıramaz."

"Onu okumak zorundaydım. Ayrıca Elçin de hâlinden memnundu. Kucak delisi olduğunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum tabii ki abi; ama yine de komikti. Sanki bir romantik komedi filminin içinde gibi hissetmiştim. Hele Elçin, abimin omzunda asılı gibi görünüyordu."

"Aynı manzarayı sen de yaşayabilirsin. Unuttun mu? Senin de tıp dergilerin ve okumak istediğin bilimsel tezler var." Ona kaçamak bakış gönderirken kendinden emin görünüyordu.

"O kadar da değil."

"Gece uyuyacağını kim söyledi? Bak bakalım zamanın kalacak mı?"

"Derya çok haklı," diyerek söze girdi Açelya.

"Ama ikincisini istememize engel değil."

"Kesinlikle." İkili birbirine aşkla bakarken çok tatlı görünüyorlardı.

"Umarım." Bu söz Deniz'den gelmişti. Aslında aynı olayı kendisi için de istiyordu. İkinci bir bebek... Daha ilkini doğurmamışken bu düşünce garip gelmişti biraz.

Açelya'nın günlerce hazırlandığı davet gelip çatmıştı artık. Onun seçtiği elbiseyi giyerken Deniz'den yardım istemiştim. Esneyen bir kumaştı. Ufacık karnımı belli ediyordu. Normal bir göbek gibi durmuyordu çünkü.

"Sence nasılım?"

"Her zamankinden daha güzel." Yanıtını alınca şaşırdım.

"Neden peki? Yani neden her zamankinden daha güzel?"

"Çünkü artık bizim bebeğimizi taşıyorsun. Bunu görmek beni çok mutlu ediyor. Seni çok daha güzel buluyorum. Sen her zaman zaten güzelsin. Bunu sorman hata." Yaklaşırken saçımı yüzümden çekti.

"Beni çok mutlu ediyorsun Nihal. Bu bende bağımlılık yaratıyor. Beni asla yoksun bırakma." Gözlerimin içine yoğun bakıyordu. Sözleri ve üzerimde yarattığı etki ürpermeme neden olurken elini tuttum.

"Sen bırakmadığın sürece asla bırakmam."

"Bırakmam için aklımı kaybetmem gerek." Bu sefer ben ona yaklaştım.

"O aklı ancak ben alabilirim." Gülümserken o kadar çekici görünüyordu ki. Sadece bakmak bile bunu anlatmak için değişik bir terim olurdu.

"Öpmeni bekliyorum," dediğinde tekrar dünyaya döndüğümü hissettim.

"Tabii," dedim biraz daha yaklaşırken.

"Beni sanki ilk gecemizdeki gibi öp." O şekilde yapamazdım.

"Olmaz!"

"Neden?"

"Odadan çıkamayız da ondan." Tekrar gülümserken bu sefer beklemeden onu öpmüştüm.

Otel her zamanki gösterişinin kat ve kat üzerindeydi. Işıklar, çiçekler ve olmazsa olmaz müzikler şimdiden güzel vakit geçireceğimi gösteriyordu. Benim tanımadığım; ama Deniz'in tanıdığı bazı misafirler gelip bizi tebrik etmişlerdi. Bu durumdan değişik bir haz duyuyordum. Tüm gece o gülümseme eksik olmamıştı yüzümden. Deniz ise her zamanki ilgili tavırlarıyla ya-

nımdaydı. Dans teklifini hemen kabul etmiştim. Birlikte dans ederken oldukça mutluydum.

"İlk dansımızı hatırlıyor musun?"

"Unutulması imkânsız Deniz." İlk danstan önce beni herkesin gözü önünde öpmüştü. Bunu beklemiyordum.

"O gün ve bugün arasında çok fark var. Hatta bir engel." Engelden kastın karnım olduğunu düşündüm.

"Senin açından güzel bir engel."

"Mükemmel bir engel. O gün düşünüyordum ki, ben ne yaptım? Bu kız ile nasıl yaşayacağım? Onunla anlaşabilecek miyim? Yoksa o da sıradan mı çıkacak?"

Bunu benimle paylaşması hoşuma gitmişti. O gece gerçek düşüncelerini ben de merak etmiştim.

"Başka?"

"Abim demişti ki, bunu söylemek utanç verici de olsa seninle paylaşacağım. Gerçek eşler ilk gece ne yapıyorsa siz de onu yapın. Kendime bir şans vermemi ve denememi söylemişti. Çünkü hiçbir kadının ilk erkeği olmamıştım."

Bu itiraf şaşırmama yol açsa da hemen toparladım. Bir şekilde onun için ilk olmuştum. Değişik bir ilk... Demek ki o kadın Deniz'den önce başka biri ile birlikte olmuştu. Bir anda Deniz ve onu düşünmek sinirlerimi bozdu. Hemen o düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım.

"Bu beni şaşırttı."

"Aslında evet şaşırtıcı bir bakımdan, iyi ki böyle oldu. Kendimi bu şekilde olduğu için tebrik ediyorum." Bunu duyunca güldüm.

"Aferin sana. O kadınları öğrenince ne hissedeceğimi düşünmedin Deniz." Alıngan rolüme bürünüp bakış atınca hemen toparlamak istedi.

"Nihal inan geleceği bilsem ilk deneyimimi seninle yaşamak isterdim." Bu itiraf sarsıcıydı benim açımdan.

"Bunu bilmek hoşuma gitti Ada'm." Alnını alnıma yasladı. Dudakları dudaklarımı bulurken gözleri-

mi kapattım. Beni yavaşça öpmeye devam ettiğinde bu mutluluğun devam edeceğini düşünmüştüm; ama yanıldım. Benden ayrıldıktan sonra yorulduğum için dansı sonlandırmıştık. El ele yürürken karşıda tek başına duran bir kadın dikkatimi çekti. Nazenin'i ilk defa böyle görmüştüm. Üzgündü, hem de dışarıya yansıtacak kadar. İkimize bakıyordu. Deniz de izlendiğimizi fark edip onu gördü. İşte o an tuhaf hissettim. İlk defa Deniz'in bu yüzünü görmüştüm. Acımasızca bakmıştı Nazenin'e. Buz kadar katı, anlamını çözemediğim kadar rahatsız edici...

İntikam olabilir miydi bu bakış? Başka bir duygu düşünemiyordum. Bir anda kullanılıyormuşum gibi hissettim. Sanki ondan intikam alındıktan sonra kenara atılan biri gibi. Dizilerde âşıkların arasına giren talihsiz kız gibi. Neler düşünüyordum böyle? Hep hormonların etkisiydi bunlar. Buradan uzaklaşmak istedim; ama büyük konuşmayı dinlemeden önce gitmek saygısızca olacaktı. O konuşmayı dinleyene kadar beklemek zorundaydım.

"İyi misin?" Deniz endişeyle yüzme bakarken bir anda dalgınlıktan çıktım. Bunu ona söylesem ne tepki verirdi acaba? Aklımı karıştıran soruların cevaplarını öğrenmeliydim. Yoksa düşünüp duracaktım.

"Deniz ona neden öyle baktın?"

"Nihal, düşündüğün şey bu mu yani?" Yüzü bezmiş bir ifadeye bürünürken kaçmaya çalıştığını düşündüm.

"Görmüyor musun?"

"Sadece bir hesaplaşma. Artık gör demek için ve artık o evrenin bitişini anlaması için. İyileştim artık demek için. Anladın mı Nihal? Aklına neden takılıyor ki?"

"Sanki intikam alıyormuşsun gibi geldi."

"Evet, bir nevi intikam bu."

"Peki ya ben? Sence bu hoş mu?"

"Nihal yapma lütfen. Evet hoş çünkü ben seni seviyo-

rum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sakın bir daha öyle düşünme. Üzülmeni istemiyorum. Sadece ufacık bir pencere aç bana ve benim açımdan bak. Dünyayı benim gözümden görmeyi dene. İnan bana asla seni incitecek bir şey yapmam." Bu azarlayıcı ton hiç hoşuma gitmemişti.

"Tamam."

"Hemen yüzün soldu. Bence gitmeliyiz. Dinlenmen gerek. Yarın yoğun olacak." Okul programı aşırı yoğundu. Özellikle klinik artık tam anlamıyla yüzünü gösteriyordu.

"Haklısın." Salondan ayrıldıktan sonra kendimi yorgun hissetmiştim. Eve giderken uykumun gelmesi de bunun kanıtıydı. Öyle ki başımı Deniz'in omzuna koyarak uyuklamıştım. Yatağa yatırıldığımda ise uyanmıştım. Deniz yavaşça elbisemi çıkarırken ona yardımcı oldum. Geceliğimi getirdi ve yavaşça giydirdi.

"Sen uyu hadi. Ben duşa gireceğim."

"Tamam." Başıma bir öpücük kondurduktan sonra banyonun yolunu tuttu. Tam dalıyorum derken bir ses duydum. Deniz telefonunu başucundaki komodine koymuştu. Tekrar mesaj sesini duyduğumda telefon dikkatimi çekmişti. Merakıma yenilip baktım. Telefon rehberine kayıtlı olmayan bir numaradandı.

'Deniz beni gerçekten yıkıp geçmeyi başardın. Seni tebrik ediyorum bunu başardın.' Bu mesaj kimden diye düşünürken ardı arkasına mesajlar gelmeye devam etti. Kimin gönderdiği o kadar belliydi ki! Birden bu geceki üzgün görüntüsü gözümün önüne geldi.

'Her zamanki isteğini almış olmaktan dolayı mutlusundur. Annesi sen olmadığın bir bebeğin ne önemi var ki? Hatırlıyor musun, bunu bana sen söylemiştin.'

'Biliyorum benden nefret ediyorsun. Beni korkutacak kadar, maço bir tavır alacak kadar ama bir açıklama yapmama lütfen izin ver.'

'Seni o kadar özledim k! O kıza âşık olmadığını biliyorum çünkü sen ona bana baktığın gibi bakmıyorsun. Bunu kendi gözlerimle gördüm çünkü o gözler bana aşkım diyen gözler kesinlikle değildi.'

'Lütfen bir şans ver bana ve konuşalım. Lütfen!'

'Ben seni bekliyor olacağım. Tek aşkın Naz...'

Elim şiddetle titrerken bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum. Telefonu zorlukla yerine koydum. Çoktan gözlerim dolmuştu. Nefret ediyordum! Bu kadının peşimizi bırakma gibi bir düşüncesi yoktu.

'Annesi ben olmadığım bir bebeğin ne önemi var ki. Hatırlıyor musun, bunu bana sen söylemiştin.' Bu cümle aklımda dönüp duruyordu. Dizlerimi kendime çekmiş, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu kadın peşimi bırakmayacak ve her zaman beni şüphe içinde bırakıp hayatımı zehir edecekti. Bundan artık emin olmaya başlamıştım. Deniz ona bunu söylemiş olabilirdi; ama bu eskidendi değil mi?

'Çünkü o gözler bana aşkım diyen gözler kesinlikle değildi.' Bana bir kere bile bu kelimeyi kullanmamıştı. Hissettiğim kıskançlık sakinleşmemi engelliyordu. Yaşları sildikçe tekrar akması beni sinir ediyordu. Bu kadar zayıf değildim ben. Normalde bu kadar fazla tepki vermeyeceğimi düşünmüştüm. Sonuçta Deniz'den bir şans istiyordu. Deniz asla bu şansı ona vermeyecekti. Kalbim bu cümleyi haykırarak beynimdeki diğer sesleri susturmaya çalışıyordu. O beni seviyordu. Artık o kadınla ilgili her şey geçmişte kalmıştı. Artık bu kadının oyunlarına gelmeyecektim. Yüzümü sildikten sonra tekrar başımı yastığa koydum. Çok geçmeden o da banyodan çıktı. Ona bir şey belli etmemeye çalıştım; ama o, yüzüme baktığında hemen anlamıştı.

"Ne oldu? Neden ağladın?" Yüzüme bakarken endişeli görünüyordu. Bir yalan uydurmam gerekti.

"Ormandaki hâlin aklıma geldi. Çok korktum." Bana sıkıca sarıldı.

"Ben iyiyim bir şeyim yok, geçti artık küçük gelinim." Bana sen gözümde daha çocuksun dediği gün aklıma geldi. O zaman beni küçük gören bir ifade vardı yüzünde; ama şimdi o ifade bambaşka bir anlam kazanmıştı. O kadına asla şans vermeyecekti.

"Seni seviyorum Deniz. Beni hiç bırakma olur mu?"

"Asla bırakmam. Seni yeni buldum! Neden bırakayım ki?" Kollarımı daha da sıkıca sararak kendimi sıcacık kollarına bıraktım. Bu sıcaklık bana güven veriyordu.

Yağmur şakır şakır yağarken kendimi korumak istiyor; ama koruyamıyordum. Etrafta sığınacak hiçbir yer yoktu.

"Ne oldu korktun mu?" Duyduğum sesle birlikte irkilirken bu sesin kimden geldiğini merak etmiştim. Ortalıkta kimse gözükmüyordu. Yüzüme yapışan saçlarımı çektim ve yüzümdeki damlaları silmek istedim. Silmek imkânsızdı, yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki. Topuklu ayakkabının kararlı sesi geliyordu, sonra karşımda bir kadın belirdi.

"Sana bir soru sordum."

"Senden mi korkacağım?" dedim kadına meydan okuyarak. Nazenin düzgün dişlerini göstererek gülümsedi.

"Daha yeni başlıyoruz." O an yağan yağmurda bir farklılık olduğunu hissettim. Başımı kaldırıp göğe baktım. Karanlık olsa bile renk o kadar keskindi ki! Bakışlarımı elime yöneltirken o keskin renkle dehşete düştüm. Elimden artık şeffaf bir sıvı akmıyordu. Kıpkırmızı kan akıyordu. Etraf kırmızıya bürünmüştü. Ellerimi kaldırıp bakarken kırmızı sıvı kan misali akıyordu. İşte o an korktum ve bir çığlık attım.

"Nihal aç gözlerini!" Bu ses derinden geliyordu. Adımı söyleyip tekrardan sarstı. Gözlerimi açar açmaz ellerime baktım. Normal görünüyordu ve bunun rüya olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

"Sakin ol, nefes al." Deniz yüzüme bakarken bir yandan elindeki kâğıt havlu ile yüzümü siliyordu. Terden sırılsıklam olmuş vücudumun bir göstergesiydi. Ardından bir bardak su getirdi. Suyu içtiğimde biraz daha rahatladığımı hissettim.

"Anlatmak ister misin?" Başımı 'Hayır!' anlamında salladım. Bunu ona anlatamazdım. Teknik olarak istemiyordum o kadın hakkında konuşmak. En iyisi susmaktı. Ona yaslanıp sarıldım. Saçlarımı yüzümden çekti ve beni yatırdı. Kollarını bana dolarken güvende olduğumu hissetmiştim. Bugün bu yaşadıklarımla çok yorulmuştum. Bu şekilde rüya görmem huzursuz olduğumun bir kanıtıydı. Bilinçaltıma o kadını yerleştirmiştim. Onu çok düşününce kaçınılmaz olmuştu. Bir müddet sakinleşmeyi beklediğimde vücudum daha fazla dayanamamış kendini uykuya teslim etmişti.

Sabah her zamanki gibi bulantılarla başlamıştı. Bugün şanslı günümde değildim çünkü gözüm yemek dahi görmek istemiyordu. Deniz ne kadar çabalasa da ağzıma bir lokma girmedi. En sonunda canımın süt istemesiyle küçük bir kutu süt içmiştim.

Öğlen yemeği vaktine bir saat vardı. Ben de bu vakti Deniz'in yanında geçirmeye karar verdim. Kapıda bekleyen hastalar arasında bir sima dikkatimi çekti. Bu adam oydu. Onu canlı kanlı görmek biraz beni afallatmıştı.

"Geçmiş olsun," diyerek söze girdim.

"Teşekkürler." Adam yüzümü inceliyordu. Ne kadar incelese de beni tanıyamazdı.

"Ben sizin hastaneye getirildiğinizde müdahale esnasında oradaydım. İyileştiğinizi görmek çok güzel." De-

niz'in vücut dondurarak tedavi ettiği hastasında hasar görünmüyordu. Tedavi amacına ulaşmış görünüyordu.

"Doktor Bey'in sayesinde. Onun çok bilgili olduğunu, herkesin bu tedaviyi yapmadığını söylediler."

"Evet, iyi bir doktor." İçerideki hasta çıktığında, o adamla birlikte içeriye girdim. Beni gördüğüne sevinmiş, hemen sorgulamasına başlamıştı.

"Bir şeyler yedin mi?"

"Hayır," dedim yüzüne bakmaktan korkarak.

"Nihal sen beni öldüreceksin."

"Yemeğe gideriz diye düşündüm."

"Tamam, otur şuraya." Hastasını dinlerken küçük notlar alıyordu.

"Şu anki şikâyetler normal. Zamanla hepsi azalacak, korkacak bir durum yok. İlaçlarınızı düzenli kullanın, diyetinize dikkat edin. En önemlisi de kendinizi üzmemek. Stresli ortamlarda durmamanızı tavsiye ederim." Söylemek kolaydı tabi Deniz. Herkes senin gibi otokontrol sahibi değildi. Beni düşüncelerden uzaklaştıran telefonumun titreşim sesiydi. Kendimi hemen kapıya yönlendirdim ve dışarıya çıktığımda telefonu açtım.

"Merhaba güzellik nasılsın bakalım?" Açelya'nın neşe dolu sesi bana da yansımıştı.

"Fena değil işte. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Seninle uzun zamandır konuşamadık. Özledim seni. İşler bu ara çok yoğun."

"Anlıyorum canım, ben de seni özledim."

"Hamileliği sergileme zamanın geldi, hazır mısın?"

"Anlamadım."

"Çok ünlü bir davet var. Herkesin orada olacağından eminim. Biliyorsun ki bizim davet basına açık olmadı. Hamile olduğunu çoğu kişi bilmiyor ve bunu sergilemek için tam zamanı diyorum."

"Peki, bunu yapınca elime ne geçecek?" Bu heyecanı çok gereksiz buluyordum. Geçen davet beni zaten etkilemişti. Ayrıca onu zaten üzüyordum.

"Geçmişin intikamı diyebiliriz." Nazenin'den bahsediyordu. Bu konuyu Açelya'ya açmak istedim; ama bir türlü cesaret edemedim. Deniz de aksi gibi dün hiç telefonuna bakmamıştı. Akşam yemeğine giderken telefonunu evde unutmuştu. Eve geldiğimizde yorgun olduğumuz için erken uyumuştuk.

"İnce kıyafetlerin içine gireceğimi pek sanmıyorum." Onun bu heyecanını kırmamak adına sanki ilgileniyormuş gibi davranmayı düşündüm.

"O konuda merak etme. Ben ve Ece ne güne duruyoruz?" Haklıydı; ama küçük görünen büyük bir sorun vardı. Artık duygularıma yön veremiyor ve hemen onun esiri oluyordum. Karşıma çıkacağını da biliyordum. Kendimi ne denli kontrol edeceğimden emin değildim.

Korkuyordum hem de çok fazla. Deniz eve gelmemiş, neredesin diye sorduğumda işim var deyip beni geçiştirmişti. Aklımdaki tilkiler çoktan yola çıkmış düşüncelerimi ele geçirmek için o güzel tüylü postlarıyla bana sinyal vermeye başlamışlardı. Yerimde duramıyordum. Dahası yarın o koca davet vardı ama gram dahi gitmek istemiyordum. Sürekli saati kontrol ederken dayanamadım ve bir daha aradım. Saniyeler dakikaya döndü ve telefonu açmadı. Kendimi sakinleştirmek adına yatağa yattım, bacaklarımı kendime çektim. İçimden ona güvendiğimi tekrar ettim defalarca. Onun davetine kulak vermeyeceğini biliyordum ama artık kalbim beynimin o kötü düşüncelerini susturamıyordu. Kapının açılma sesini duyunca birden gözlerim açıldı. Beklerken uyuyakalmış olmalıydım. Deli gibi hesap sormak istiyordum ama daha tam uyanabilmiş değildim.

"Neredeydin sen?" En azından kızgınlıkla bunu sorabilmiştim.

"Söyleyemeyeceğim bir işim vardı."

"Benden saklamıyordun hani hiçbir şeyi?"

"Bunu saklamam gerek, zamanı gelince öğreneceksin zaten. Çok mu kızdın?" Ceketini çıkarırken gayet kendinden emin görünüyordu.

"Sana söylemiştim çok telaş yaptığımı. Geç kalanlardan nefret ediyorum. Bu gizemli tavırların hiç hoşuma gitmiyor."

"Söyle bakalım yemek yedin mi?"

"Yedim," dedim somurtarak. Yüzüme bakarken bir an durdu. Garip bakıyordu, kızmış gibi...

"Nihal bana güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum ama o şüphe her zaman orada duruyor."

"Şüphe iyi bir şeydir, bir amaca hizmet ediyorsa. Yersiz şüphelerle kendini üzmeni istemiyorum. Zor bir hamilelik geçireceğin şimdiden belli. O yüzden kendine işkence etmeyi bırakmalısın."

"O zaman bana nerede olduğunu söyle."

"Dövmemi sildirmem gerekiyordu. Bunu uzun zamandır erteliyordum. Ondan kurtuldum artık." Bunu söyleyeceği hayatta aklıma gelmezdi. Beni inandırmak adına üzerindeki gömleğin düğmelerini açtı ve gösterdi. Sol göğsündeki kızarık noktaya bakarken doğru söylediğini anlamıştım.

"İnandın mı şimdi?" Kızmıştı, bunu sesinden anlayabiliyordum.

"Bana kızma lütfen." O yaşadığım endişe dolu dakikalar mıdır ya da bana kızması mıdır bilmiyordum; ama gözlerim dolmuştu. Önceden de sulu gözlüydüm. Şimdi ise onun çok daha ileri versiyonuna dönüşmüştüm. İçimi çekerken ilk damla çoktan düşmüştü.

"Nihal bunları bilmen gerekirdi değil mi? Benimle evlenmek isteyen sendin. Neden sonuçlarından bu kadar korkuyorsun? Bunu sana kaç defa söylemem gerek. Ben sensiz bir yere çıkamayacak mıyım?"

Bu kadar sinirlenmesine anlam verememiştim. Ben her zamanki Nihal'in genel tavırlarıydı. Anlamıyordu, ben bir obsesiftim ve bir Yardımcı Doçentin bunun anlamını benden daha iyi bilmesi gerekirdi.

"Neden üzerime geliyorsun şimdi? Görmüyor musun üzgünüm işte."

"Bu beni daha da sinirlendiriyor. Boş yere üzülüyorsun. Sen hep bu tutumu takındığında ben de bu tutumu takınacağım." Camın önündeki koltuğa oturdu ve o kitaplar âlemine tekrardan girdi. Kitabını okurken sinirli hâlinin devam ettiğini fark ettim. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Şu anda tekrar uykuya ihtiyacım var gibi görünüyordu çünkü beynim aşırı derece karmaşık düşüncelerle çarpışıyordu.

Açelya'nın neşeli suratına bakarken dün akşamki yarı kavgamızı düşünüyordum. Açıkçası bu davet için hiç havamda değildim. Tek istediğim tekrar eski Deniz'e ulaşmaktı. Sevecen ve anlayışlı Deniz'e. Dün bana o soğuk ve kararlı yüzünü göstermişti. Bu kadar kızmamalıydı diye düşünüyordum. Sonuçta normal bir insanın verebileceği karşılığın iki üç katını veriyordum hormonlarım sayesinde.

"Hadi ama Nihal neşelen biraz. Deniz böyledir bazen hatanı anlaman için cezalandırmak ister."

"Açelya bu hata falan değil. Bu benim benliğim ve ben onu söküp atamam."

"Merak etme gönlünü alacaktır senin."

"Ben bilmiyorum. Bu davete de gitmek istemiyorum." Geceyi evde ders çalışarak geçirebilirdim. Bu dönemki sözlüler çok zor olacaktı.

"Hadi ama yılın davetini kaçırmak istemezsin."

"Benim kimseye kendimi kanıtlama ihtiyacım yok. Hele ki o kadına."

"Sinirlerin çok bozulmuş senin." Şu an Deniz ile aramız limoniyken tabii ki sinirlerim bozuktu. Bu aralar cidden Açelya'yı anlamıyordum.

"Ben yukarıya çıkacağım biraz uyumam gerek." Bu bir bahaneydi. Açelya'nın bu umursamaz tavrı hiç hoşuma gitmiyordu. Bazen onu çözemiyordum.

"Çok uykucu oldun sen." Nur Annenin geçen gün söyledikleri aklıma geldi. Misilleme olarak kullanabilirdim.

"Açelya sen de çok yemek yemişsin duyduğum kadarıyla." Yüzü kızarırken ben de fırsattan istifade yukarıya çıktım. Amaç uyumak değil yalnız kalmaktı. Onun neşeli tavırları sinirlerimi bozuyordu. Aksine ben bugün olabildiğince karamsardım.

Kafamı dağıtmak için camın önündeki koltuğa otururak dışarıyı seyretmeye başladım. Dışarıdaki ağaçlar yavaş yavaş yeşillerini gösteriyorlardı. Hafiften güneşli havada kuşlar gökyüzünde süzülüyordu. Keşke benim kötü düşüncelerim de süzülüp gitseydi ya da su gibi buharlaşsaydı; ama olmuyordu işte. Tam o sırada o his tekrar baş gösterdi. Midem ani bir hareketlenmeyle baş kaldırıyordu. Lavaboya koşarken yetişemeyeceğimi düşündüm. Bulantı dalga dalga geldiğinde, saçlarımı birinin tuttuğunu fark ettim. Sonunda rahatladığımda ifadesiz bir yüzle Deniz karşımdaydı. Ağzımı yıkadıktan sonra ona üzgün bir yüzle baktım.

"Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Değilim," dedi ve bana sarıldı. Bir anda gelen rahatlama duygusuna kendimi bırakmıştım.

"Biraz sert davrandım galiba."

"Ben böyleyim Deniz yapabileceğim bir şey yok. Çok endişeliyim, hep böyle oldu ve böyle devam edecek. Sana güveniyorum; ama aklımı kötü düşüncelerden arındıramıyorum. "

"Bana bunu söyleyebilirsin; ama dün bana suçlayıcı bir tavır takındın."

"Ben, farkında değildim."

"Bunu artık konuşmayalım. Görüyorum ki üzülü-

yorsun. Herkes ne kadar neşeli." Herkesten kasıt Açelya'ydı galiba.

"Yılın en iyi daveti olduğunu söylüyor."

"Olabilir." Gülümserken aklıma bir şey geldi. Bunu yaparsa cidden bana büyük bir iyilikte bulunacaktı.

"Saçımı sen yapar mısın?" Biraz garip bir istekti aslında; ama ben şanslıydım değil mi? Sonuçta fön çekebilen biri saç da yapardı. O boğucu kuaför salonunda, o saçma bulduğum muhabbetleri dinlemekten kurtulmuş olacaktım.

"Sen istersin de ben yapmaz mıyım?" Ona gülümserken tekrar keyfimin yerine geldiğini hissettim. O da aynı şekilde bana karşılık verince bu keyif daha da artmıştı.

Akşama doğru bir sandalyeye oturdum ve saçlarımı ona teslim ettim. Saçımı taradı ilk başta. Kuaförlerden daha nazik davrandığı kesindi. Saçımı tutamlara ayırdı ve bazı tutamları örmeye başladı. En son bütün tutamları tel toka ile tutturdu. Galiba dağınık bir topuz yapmıştı. Saç spreyi ile saçlarımı sabitledikten sonra elimden tutup beni kaldırdı.

"Bak bakalım beğenecek misin? Bence küçük gelin imajına gayet uygun." Aynaya bakarken ne demek istediğini anlamıştım. Örgülerle gerçek yaşımı daha da belirginleştirmişti.

"Beğendim, hem de çok. Teşekkür ederim." Yanağına kocaman bir öpücük bıraktım ve hızla odaya doğru yürüdüm.

"Yavaş ol," diye bana bağırırken gülümsemem hâlâ yüzümdeydi.

Elbiseyi giydim; ama fermuarı kapatamadım. Ayağıma yeni aldığımız gümüş renkli pırıltılı babetleri giydim. Altında çok güzel olmamıştı; ama yapacak bir şeyim yoktu. Aynaya bakarken göğüslerimin ilk defa bir elbiseyi doldurmasından dolayı mutluydum. Beyaz etek kısmı karnımı tam sarıyor ve şişliği belli ediyordu.

Benim gibi zayıf bir kızın bu şekilde göbeği olamazdı. Açelya'nın da dediği gibi herkes tarafından hamile olduğum fark edilecekti. Odaya döndüğümde, o da siyah pantolonunu ve beyaz gömleğini giymişti.

"Fermuarı kapatır mısın, artık ulaşamıyorum." Fermuarı kapatırken öylece bekledim. Kapattıktan sonra ise görüşünü almak için ona doğru döndüm.

"Nasılım?" Beni incelerken gözleri bir an göğüslerimde durdu.

"Sen gibi ama farklı bir sen. Güzel bir sen..."

"Sen aynısın ama," dedim şakacı bir tavırla.

"Neden bunu söyledin? Beni beğenmiyor musun?"

"Kapa çeneni, bunu sorman bile aptallık."

"Şimdi de aptal oldum." Bir anda o kadar yaklaştı ki. Dudaklarımızın arasında santimler kalmıştı.

"Dünyanın en yakışıklı ve en akıllı aptalı." Dudakları dudaklarımı bulurken bir şey demeyi unuttuğum aklıma geldi. Geri çekilip bunu dile getirdim.

"Bir şey demeyi unuttum."

"Neymiş o?"

"Bir de havalı ve kıskanılan bir saçın var." Gülerken dudakları tekrar dudaklarımı esir aldı.

Davet mekânı olabildiğince gösterişliydi. Sevdiğim bir yanı da aynı tarihi aşk kitaplardaki gibi balo temalı, merdivenli bir salon olmasıydı. Girişte fotoğraflar çekilirken "Hamile misiniz?" sorularını Deniz yanıtlamıştı. Hem de büyük bir memnuniyetle. Hâlinden o kadar hoşnuttu ki bir kez daha doğru bir karar verdiğimi anlamıştım.

Salona girerken bakışlar bizi bulmuştu. Artık bu bakışlara bir nevi kıskançlık da eklenmişti. Özellikle bu kıskançlık Nazenin tarafından açıkça belli ediliyordu.

Deniz bir arkadaşıyla konuşmak için yanımdan ayrılmıştı. Yanımda duran Açelya keyifli bir şekilde konuşmaya başlayınca bakışlarını doğrulttuğu yöne kaydı gözlerim.

"Kıskananlar çatlasın."

"Boş ver şu kadını, artık umurumda değil. Özellikle de Deniz bana böyle bakarken."

"Haklısın gözlerini üzerinden alamıyor." Deniz ve konuşan arkadaşına bakarken Açelya'nın haklı olduğunu düşündüm. Nazenin bakışlarıyla beni rahatsız etmeye çalışıyordu, benimse lanet olasıca bulantılar peşimi bırakmıyordu.

"Midem bulanıyor," dedim Açelya'ya açıklamaya çalışarak. Kendim halledebileceğimi söyledim. Lavaboya hızla giderken kimseyi gördüğüm yoktu. Kendimi en yakın tuvalete attım ve kusmaya başladım. Akşam yemeği çöp olmuştu artık. Lavaboda ağzımı yıkarken doğrulduğumda arkamdaki kadınla bir an irkilmiştim.

"Mükemmel bir girişti. Tebrik ederim." Peçeteyle elimi kurularken aynı onun gibi buz gibi yanıt verdim.

"Teşekkür ederim."

"Seni ne kadar da inandırmış. Senin gibi bir kıza yazık olacak cidden. Kullanılıp atılmak kötü olacak senin için."

"Senin yaptığın gibi mi? Deniz gerçekten böyle bir şey yapabilir mi? Tabii ki yapamaz. Çünkü o senin gibi bir fahişeden çok güzel ders almış. Bunu uygulamayacağını ikimiz de biliyoruz." Bu kadın ona ne dersem kılını kıpırdatmıyordu. Bana gıcık bir şekilde gülümserken kısık bir sesle konuştu.

"Sen öyle san." O anda Deniz'in sesini duydum. Dış kapıya vurmuştu.

"Nihal iyi misin?"

"Geliyorum," dedim ve hızla lavabodan çıktım. Yüzüme endişeyle baktığında gülümsemeye çalıştım.

"İyi görünmüyorsun."

"Hayır, iyiyim." O sırada Nazenin lavabodan çıktı. Deniz'in bakışları ona odaklanırken, o işveli gülümsemesini takınmayı ihmal etmemiş ve hızlıca yanımızdan geçip gitmişti.

"Bir şey mi dedi sana?"

"Her zamanki cümleleri işte, alıştım artık."

"Sakin ol, yüzün sararmış."

"Çünkü akşam yemeğim tuvalette." Bunu duyunca yüzü daha da gerildi çünkü yine aç kalacağımı düşünüyordu.

"İstersen gidebiliriz."

"Hayır, kalmak istiyorum." Bu inatçı tavrım hiç hoşuna gitmese de beni kırmamak adına dediğimi yapmıştı.

İçeriye tekrar dönerken bakışları üzerimde hissediyordum. Yemeğin gitmesiyle enerji seviyem de düşmüştü. Deniz'de bir farklılık vardı. Sinirli görünüyordu; ama neye olduğunu çözemedim. Nazenin'in bakışları onun üzerindeyken ona belli bir göz hareketi yaptığını anladım. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Nihal ben birazdan geleceğim. Beni burada bekle olur mu?"

"Nereye gidiyorsun?" Çoktan endişe bedenimi ele geçirmişti. Onunla konuşacaktı işte. Ona bir şans verecekti.

"Sana sonra anlatacağım. Sadece beş dakika, hemen geleceğim." Bu kadar ısrarcı olması yüzünden bir şey diyemedim. İçimde çoktan büyük bir korku filizlenmeye başlamıştı. Onunla konuşacaktı biliyordum. Sakin olmaya çalışıyordum. Gitgide bunu başarmam güçleşiyordu. Aklımdan bin bir düşünce akıyordu. En kötüsü de "Ona bir açıklama fırsatı verecek." diyordu. Ya Deniz onu dinledikten sonra affederse, ben ne yapacaktım? Pis sürtük bu gece de her zamanki gibi çok güzeldi. Kararı-

mı vermiştim. Ona bakmaya gidecektim. İçimin rahatlamaya ihtiyacı vardı. Artık kaygı istemiyordum.

Merdivenlerden yukarıya çıkarken bacaklarım titriyordu. Bunu belki de yapmamalıydım; ama duygularımın önüne geçemiyordum. Kalabalık olan koridordan geçerken daha sakin bir yere gitmiş olacaklarını düşündüm. Koridorun sonunda bir oda vardı. Tüm vücudum titreyerek öylece kalakaldım. Masallardaki gibi bu oda güzel bir şeye mi yoksa aksine kötü bir şeye mi açılıyordu, bilmiyordum. O kadının sesini duydum sonra. "Seni seviyorum," demişti. İşte o an garip bir adrenalinle kapıyı açtım. Gördüklerimle donup kalırken, bunun bir hayal olmasını çok istedim; ama her şey gerçekti. O ve Deniz öpüşüyordu. Deniz'in elleri kadının kollarını sımsıkı sarmıştı. Sanki hayat benim için durmuştu. Nefes alışım hızlanırken bir an gözlerimi kapattım. Bunu bana yapamazdı. Kendine yapılanı başka bir kişiye yapamazdı. Yapmaması gerekirdi. Beni görünce hemen ayrılmışlardı; ama ben göreceğimi çoktan görmüştüm.

"Nihal," dedi bana bakarak ve konuşmaya başladığı sırada onu durdurdum.

"Sen bunu nasıl yaparsın?" Tüm vücudum titriyordu. Sesim çatlamıştı. Gözümden aşağıya inen gözyaşını dudağımda hissettiğimde ağladığımın farkına vardım.

"Nihal hayır!"

Başka bir şey demesine fırsat vermeden koşar adımlarla oradan uzaklaştım. Buradan gitmeliydim. Bu kadarı bana çok ağırdı. Daha fazla görmeyi kaldıramazdım. Arkamdan ismimi söylediğinde adımlarımı daha da hızlandırdım. Merdivenin başına geldiğimde birkaç adım attım; ama başımın aşırı derece dönmesi ile bu adımlar birbirine dolandı. Gözüm kararırken tek hissettiğim kolumdaki yakıcı acıydı. O an gerçek dünyam tamamen kararmıştı.

12. Bölüm

Deniz

Onu gördüğümde yerde yatıyordu. Etrafına insanlar toplanmış onu uyandırmaya çalışıyorlardı. Kalabalığın arasından geçtim ve gördüğüm görüntüyle nefesimin kesildiğini hissettim. Kan... Kanaması vardı. O beyaz elbisesi kıpkırmızı bir leke ile kaplanmıştı. Onu buradan götürmeliydim. Kucağıma alırken kanamanın fazlalığı beni daha da korkutmuştu. Gözlerim abimi aradı. Onun, yanımda olduğunu görmemle şaşırmıştım.

"Hastaneye gitmeliyiz," cümlesi çıktı ağzımdan. Çünkü bu kadar kanama normal değildi. Belki de Nihal'in hayatı da tehlike içindeydi. Hızla dışarıya çıkarken bir şey yapmam gerektiğini hissediyordum; ama olayın verdiği şokla elimden bir şey gelmiyordu. Yengem arabanın kapısını açarken onun da benim kadar şaşkın olduğunun farkına vardım. Her şey bir anda olmuş ve bitmişti. Arabaya bindikten sonra kucağımda duran kadının ne kadar acı çektiği baygın olsa bile yüzünden anlaşılıyordu. Kanama devam ediyordu. Öyle ki gömleğimin önü bile kırmızı leke ile kaplıydı.

"Yenge şalını verir misin?" Duyar duymaz ipek şalı verdi. Ellerim şalı alırken titriyordu.

"Deniz her şey geçecek sakin ol lütfen." Yengem bu şekilde düşünüyor olabilirdi; ama ben böyle bir şey ol-

mayacağını biliyordum. Şalı birleştirip top hâline getirdim ve bacaklarının arasındaki kanama noktasına bastırdım. Yol bitmiyordu sanki. Şu an aklım bomboştu. Tek bir düşünce varsa da onu koruyamamış olmamdı. Onu bir kadından koruyamamıştım. Aslında tek istediğim, yapmaya çalıştığım buydu oysaki. Yine başaramamış üstelik belki de bir cana mal olmuştum. Ben, belki çabuk atlatırdım; ama Nihal için hiç kolay olmayacaktı. Ruh hâli çok kötüydü. Bu durumda nasıl bir seviyeye geleceğini tahmin etmek bile istemiyordum. Arabanın durmasıyla birlikte hemen kapıya yöneldim. Acil kapısından içeriye girdim. Hızlı adımlarla onu doğum servisine götürdüm. Onu boş bir yatağa yatırırken, ebeler başına çoktan toplanmıştı.

"Hocam sizi dışarıya alalım. Merak etmeyin biz ilgileneceğiz." Ne kadar kalmak istesem de bunun yanlış olduğunu biliyordum. Belki de o kötü manzarayı görmek istemiyordum. Odadan dışarıya çıkıp koridordaki bomboş duran bir koltuğa çöktüm. Ellerimdeki kana bakarken bunun kendi bebeğimin kanı olduğundan emindim. Odanın kapısı açıldı ve ebe danışmadaki hemşirenin yanına gitti.

"Levent hocayı çağırın."

"Zaten burada, şu an bir doğumu var."

"O zaman çabuk çağır çünkü durum acil." Bu cümleyi duyar duymaz ayağa kalktım.

"Acil olan ne? Nihal iyi mi?"

"Annenin sağlığı normal şu anda; ama bebek sıkıntıda."

"Deniz, her şey yoluna girecek." Abim ve yengemin burada olduklarını bile görmemiştim. Odak noktam farklıydı şu an.

"Olmayacak abi hiç bir şey düzelmeyecek. Kimse bana inanmayacak."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Kapayın çenenizi! Şimdi burada konuşmak aptallıktan başka bir şey değil." Yengem kızgınlıkla ikimize bakıyordu. Şu an sadece ellerime bakıyordum, bu görüntü asla aklımdan çıkmayacaktı. Bu ellerle çok hayat kurtarmıştım. Peki ya şimdi, sadece yaptığım aptallığa bakıyordum. Levent'in sesini duyar duymaz kafamı kaldırdım.

"Nesrin ebe doğuma sen gidiyorsun. Doğum gayet normal işliyor."

"Tamam hocam."

"Deniz," şaşkındı çünkü beni görmeyi beklemiyordu sanırım. Bu şaşkınlığı atıp hemen odaya girdi. Merak ve endişeyle zaman geçmiyordu. Karşıdaki saate bakarken dakikalar sanki beni üzmek istercesine geçmek bilmiyordu. En sonunda dayanamadım ve odaya tam girecekken Levent kapıyı açıp çıktı. Yüz ifadesine bakarken her şeyin bittiğini görmüştüm.

"Yapacağım bir şey yoktu Deniz. Üzgünüm... Bebek çoktan ölmüştü. Çok küçüktü ve dayanamadı. Nihal'in vücudunda morluklar, kolunda da çatlak var. Tansiyonu yükselmiş. Onun için güçlü kalman gerek." Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle olacağını hissetmiştim aslında. Olduğum yere çökerken bütün o hayallerimin yıkılışını tek tek izledim. O gitmişti... Onun gidişinde benim de payım vardı. Bunu bilmek içimdeki yangını daha da arttırıyordu. Her şeye ben sebep olmuştum. Oraya Nihal'le birlikte gitmeliydim. Onu yalnız bırakmamalıydım.

"Daha genç ve sağlıklısınız, ikinizde de problem yok. Bunu ona anlatmaya çalış. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Kendine bir çeki düzen ver." Levent şu anda boşuna konuşuyordu. Bunu anlayacak aklım yerinde değildi.

"Levent bana neden tavsiye veriyorsun?" Sesimi bulduğumda bu yakın tavrı merak etmiştim.

"Şu an sana acıyorum da ondan."

"Haklısın acınacak hâldeyim. Kim olsa acır değil mi bana?"

"Sinirlerin bozuk senin," dedi ve abime ve yengeme selam verdikten sonra gitti.

"Sen ne geveliyorsun Deniz? Adam gibi anlatacak mısın?" Abim her zamanki sinirli tavrına bürünmüştü. Şu an içimdekileri dökmek istiyordum. Belki beni rahatlatırdı.

"Nazenin Nihal'i rahatsız etmiş. Bana da mesaj atıp duruyordu zaten. Ben de sinirlendim ve buna bir son vermek istedim. Nihal dışarıya tek başıma çıktığımda rahatsız oluyordu. Ben de o buradayken işi bitirmek istedim. Nihal gelmeden önce ona artık onu istemediğimi defalarca tekrar ettim. Tam Nihal geldiği sırada beni öptü ve ben de bir an afalladım. Nihal bizi o şekilde görünce yıkıldı. Ben bu şekilde olacağını tahmin edemezdim, ona söylemiştim, beni burada bekle demiştim. Ona her şeyi anlatacağımı söylemiştim; ama beni bekleyemedi."

Başımı yere çevirirken yaptığım aptallık sözlerimle daha da ortaya çıkmıştı. Nihal'in bana güvendiğini düşünmüştüm. O zaten güvense bile korktuğunu bana söylemişti.

"Deniz bunu nasıl yaparsın? Doğruyu söyle o kadını hâlâ istiyor musun?" Abim omuzlarımdan tuttuğu gibi beni kaldırmıştı.

"Hayır, istemiyorum artık onu. Neden bana güvenmiyorsunuz?" Cevap yoktu. Bana inanmadıklarını görüyordum. Yalan söylediğimi düşünüyorlardı.

"Ne düşünürseniz düşünün umurumda değil. Size hesap vermek zorunda da değilim. Beklemek zorunda da değilsiniz."

"Sen yap, cefasını biz çekelim zaten. Her zamanki sensin işte değiştiğin falan yok. Bir de üstüne küstahça cevap veriyorsun."

"Derya kavganın zamanı değil."

"Yürü Açelya gidiyoruz. Azıcık adamsan kendi işini kendin halledersin." Bana suçlayıcı ve küçümser bir şekilde bakıp beni korkutmaya çalışıyordu, benim ondan korkum falan yoktu.

"Derya saçmalıyorsun!" Yengem ikimizin arasındaki gerilimi düzeltmek istercesine söylemişti; ama abimin sert cevabı ile bu yarım kalmıştı.

"Yürü dedim sana!" Abimin yüksek sesiyle ürken yengem, bana üzgün bakışlar atarak yürümeye başladı. Onlar umurumda değildi. Önümde aşmam gereken belki de hayatımın en büyük engeli vardı. Bana inanmayacağını düşünüyordum. Onu ikna etmek çok zor olacaktı. En çok da bebeğin öldüğünü söylemek.

Desteğe ihtiyacım vardı ve en büyük destek annesi olacaktı. Buraya gelmesi gerekliydi. Nihal'in en çok annesine ihtiyacı vardı şu anda. Olanları anlatmadan daha makul bir açıklama yapabilirdim. Kesinlikle bunu yapmalıydım. Telefonumu çıkardım ve kararlı bir şekilde numaranın üzerine bastım. Telefon çalarken tek hissettiğim tarifsiz bir acıydı.

Nihal

Gözlerimi zorla da olsa açmayı başarmıştım. Hastanedeydim. Kolumdan damar yolu açılmıştı ve serum yavaşça akıyordu. Kolumun sarılı olduğunu hissedip hareket ettirdiğimde omzum acıyordu. Elimi kıpırdattığımda ise ellerime yumuşacık saçlar değdi. Kafamı zor da olsa çevirdim ve elimi tutan Deniz'i fark ettim. Yavaşça elimi tutmuş, başını yatağa koyarak uyumuştu.

Onun gibi rahatına düşkün birinin bu şekilde uyuması biraz ilginçti. Buraya geliş nedenim bir anda aklıma hücum ederken, içimin acıdığını hissettim. Burada hâlâ ne işi vardı? Bir de elimi tutmuştu. Korktuğum başıma gelmiş ve onu o Nazenin denilen kadınla basmıştım. Bana defalarca artık onu sevmediğini söylediği hâlde bunu yapmıştı. Canım yanıyordu. En çok da kalbim, bu yaşanılanları kabul etmek istemiyordu. Elimi çekmek istedim; ama kolumu hafifçe kımıldattığımda bile acıyordu. Artık onu istemiyordum. Üzüleceğimi bile bile bu yolu seçmiştim. Onu elde etmek için her yolu denemiştim. Tam başarılı oluyorum galiba derken tekrar en başa dönmüştüm. Bir geleceğimizin olduğunu düşünmüyordum artık. Bir geleceğimiz olması pahasına hamile kalmayı bile göze almıştım. İşe de yaramıştı. Son dönemde hep yanımdaydı ve gerçek bir çift gibiydik. Numara yoktu, yalan yoktu, basından kaçma yoktu. Baba olacağını öğrendiğinde çok sevinmişti. Çocukları sevdiğini biliyordum; ama ortada bir gerçek vardı. İkimize de ihanet ederek beni ve bebeğimizi kaybetmişti. Canım acısa da elimi sertçe çekip elinden kurtardım. Başı yavaşça kalkarken, onu hiç böyle üzgün gördüğümü hatırlamıyordum. Pişman olmuş olmalıydı, son pişmanlık kesinlikle fayda etmeyecekti.

"Nihal kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sana ne, çok mu umurunda!"

"Biliyorum bana çok sinirlisin. Sana açıklayınca aslında düşündüğün gibi olmadığını anlayacaksın."

"Seni dinlemek istemiyorum. Seni görmek de istemiyorum."

"Ben sana asla ihanet etmedim." Gözümün içine bakarken çok ciddi olduğunu gördüm. Bu da oyunculuğunun bir parçasıydı.

"Sana inanmıyorum. O sana mesaj attı ve sen de isteğini kabul ettin. Ona bir şans verdin Deniz. Beni hiçe

saydın." Gözyaşlarımı serbest bırakırken o utanmaz görüntü tekrar gözümün önüne geliyordu.

"Her şey gözüne bambaşka görünüyor. Haklısın bir aptallık ettim; ama ben seni korumaya çalışıyordum."

"Korumak mı? Sen buna korumak mı diyorsun? Kimseyi koruyamadın ki! Haluk baba ile konuşacağım. Eminim bana hak verecektir. Senden boşanacağım ve bebeğimi kendim büyüteceğim." Bebek kelimesini duyunca yüzü ızdırap içine bürünmüştü. Gözlerini kapadı ilk önce... Sonra bir nefes aldı.

"Nihal artık bir bebeğimiz..." Sonunu getiremedi. Gözünün dolması ile anlamıştım.

"Sen ne demeye çalışıyorsun? O burada içimde," dedim söylediğine inanmak istemeden. Elim karnıma gitti; ama o şişlikten eser kalmamış gibiydi.

"Hayır..." dedim yaşlar akmaya devam ederken.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Hayır!" diye bir çığlık attım ağlamaya devam ederek. Yüzüme bakamıyordu. Hemen bakışlarını yere çevirdi. Nasıl bakacaktı ki? Onu o öldürmüştü. Küçücük bebeğim, onun o pis aşkı yüzünden gitmişti.

"Onu sen öldürdün! Senin yüzünden... Katilsin sen! Çık şimdi odadan defol!" Boğazım acımıştı bağırmaktan; ama o içimdeki acı ile kıyaslanamazdı. Ellerim titriyordu. Öfke ve nefret de buna eklenince artık kendimi tutamadım.

"Bir daha sakın yanıma yaklaşma çünkü seni asla affetmeyeceğim. Ne yaparsan yap. Bebeğimin katili sensin." Kapı açıldı ve içeriye tanımadığım birileri girdi. Deniz'i dışarı çıkarttılar. İçeriye giren kadın ile donup kaldım. Şu an en çok ihtiyaç duyduğum insan annemdi ve yanımdaydı.

"Anne..." Sesim o kadar az çıkmıştı ki sanki bir fısıltı gibiydi. Yanıma geldi çabucak. Bana sarılırken hıçkıra

hıçkıra ağladım. O benim en güvenli sığınağımdı. İçim delicesine yanarken ondan başka güvenebileceğim kimse yoktu.

"Anne ben ne yapacağım?" O da benimle birlikte ağlıyordu. Bu yük o kadar ağırdı ki taşımak çok zordu.

"Nihal her şey geçecek. Biz neleri atlatmadık kızım. Bunun da üstesinden geleceğiz birlikte."

"Anne bu hiçbir şeye benzemiyor. Bu çok farklı, çok güçlü. İçimi yakıyor ve ateşler yanarken ben bunu söndüremiyorum." Bunun ispatı olarak yaşlar gözlerimin önünde birikerek görmemi engelliyordu.

"Siz daha çok gençsiniz Nihal. Tekrar bebeğiniz olabilir."

"Anne ben onu istemiyorum. O bana ihanet etti."

"Biliyorum her şeyi bana anlattı. Ben ona inandım. Bilirsin ben insanları çabuk çözerim. O yalan söylemiyordu. Şu an senden çok daha fazla acı çekiyor, kimse ona inanmıyor."

"Hayır, anne sen çok iyi niyetli birisin. O çok iyi bir oyuncu ve herkesi kandırabilir." Ellerime bakarken üzerimdeki hastane kıyafeti dikkatimi çekti. Evliliği simgeleyen yüzüğe bakarken bir an önce yüzüğü çıkarmak istedim. Bunu sürdürmenin bir anlamı yoktu. Dün o kadına bir şans vererek yapmaya çalıştığım onca şeyi yıkmıştı.

"Şimdi rahat düşünemiyorsun. Biraz zaman geçmesi gerek." Zaman geçse de yaptığını unutabilecek miydim?

"Hayır, anne ondan boşanacağım. Ben bunu asla kabul edemem." İçimi çekerken kapı çaldı ve birisi girdi. Levent bana baktığında üzgün görünüyordu. Annem kollarını çözdü ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Sizi dışarıya alsam olur mu?"

"Tabi," diyen annem odadan çıktıktan sonra Levent konuşmaya başladı.

"Nasılsın?"

"Sence nasıl görünüyorum?" Cevabını bildiğim için bir şey söylemedi.

"Ağrın var mı?" Vücudumdaki gerçek ağrıları şimdiye kadar hissetmemiştim. Kolumu kıpırdattığımda acıyordu. Karnımda olan hafif ağrının da farkına varmıştım.

"Kolum, bir de karnımda bir ağrı var."

"Kolunda çatlak var. Düşerken başın kolunun üstüne düştüğü için şanslısın. Bebek konusunda yapabileceğimiz bir şey yoktu. Darbeler onu çoktan öldürmüştü. Emin olmak için bir daha bakalım." Ultrason cihazını yatağa yaklaştırdı.

"Karnını açar mısın?" Hastane kıyafeti elbise gibiydi. Altımda bir şey olmadığını hissediyordum. Üstüme örtüyü iyice çektim.

"İstersen zaman verebilirim."

"Hallediyorum." Elimi örtünün altına soktum ve eteği tutup karnıma doğru çektim. Üzerimde örtü olduğu için bir şey görünmemişti. En son üzerimdeki örtüyü biraz aşağıya indirip karnımı açığa çıkardım.

Eline çoktan eldivenleri giymişti. Jeli sürerken önceki muayenelerim aklıma geldi. Ne kadar da mutluydum. O anları tekrar hatırlamak çok acıydı. İçimi çekerken çoktan yaşlar akmaya başlamıştı. Sesimi duyunca monitörden gözlerini ayırıp bana baktı.

"Senin için zor biliyorum. Belki yüzlerce böyle yüzle karşılaştım; ama herkesin yanında ona destek veren bir kocası vardı. Sen de onun desteğini almalısın."

"Ne?" dedim şaşırarak. Olayları bilmiyordu anlaşılan.

"Her şeyi biliyorum." O zaman tavsiyesinin aptalca olduğunu bilmiyor muydu? Ekrana tekrar dönerken alet karnımda hareket etmeye devam etti. Durdurduğunda bana bir kâğıt havlu uzattı.

"Kanaman olabilir, bu normal. Birkaç gün sonra kon-

trole gelmen gerek. Ben çıkışını yaptıracağım. Eve gidince iyice dinlen." Beni şaşırtan bir şey yaptı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Bak Nihal, ne kadar üzgün olduğunu görüyorum. Kendince haklı nedenlerin olabilir. Deniz'i dinlemeni öneririm. O asla yalan söylemez hiç bir konuda. Onun dürüstlüğüne güvenebilirsin. Ben onu hiç o hâlde görmedim. Yanında kimse yoktu. İnan bana tüm gece öylece oturdu ve düşündü. Öyle ki ailesinden kimse ona inanmıyor ve tutunacak tek dalı var; o da sensin. Bu şekilde olmasını o da istemezdi çünkü bu bebeği senden daha çok istiyordu. Yine oyuna geldin Nihal ve üzülen yine sen oldun. Akıllan artık ve Deniz'e güven."

"Onunla bir geleceğimiz olamaz bizim. Ondan boşanacağım."

"Bu kadar kararlı mısın cidden?"

"Evet kararlıyım." Kalbim acısa da bunu yapacaktım.

"Sandığımdan daha da zayıfsın. O zaman hayatın boyunca vicdan azabı seni bekliyor olacak. O zaman gelince yine de kararında böyle duracak mısın merak ediyorum?"

"Levent sen ne dersen de, ben artık bu hayatı istemiyorum. Ben huzur istiyorum, rahatlamak istiyorum. Bir kere hata yaptım, bir daha hata olmayacak."

"Anladım ben zayıf ve kırılganım ve bu devam edecek diyorsun. Ben de kararına saygı duyarım. Şunu unutma, her zaman üzülen sadece sen olmayacaksın. Son söz olarak, geçmiş olsun."

Neden Deniz'i savunuyorlardı. Neden beni anlamıyorlardı? Annemi bile kandırmıştı. Üstelik sevmediği arkadaşı Levent bile gelip bana onu savunuyordu. Levent çıkarken içeriye biri daha girdi. Haluk babayı gördüğümde şaşırmıştım. O da çok üzgün görünüyordu. Beni görünce üzüntüsü daha da artmıştı.

"Geçmiş olsun kızım. Biliyorum, sana bunu getirdim.

Oğluma bunca zaman katlandın. İşler iyi de gidiyordu, bu olmayacak galiba. Son zamanlarda bu kararı verdiğim için oldukça mutluydum. Plan işe yaramıştı; ama görünen gerçek bunu göstermiyor. Oğlumun yaptığı kabul edilebilir değil. Sen de onurlu bir kızsın. Bunu sineye çekeceğini de sanmıyorum. İstersen sözleşmeyi yırtıp atabilirsin. Buna bir son verebilirsin. Benim yapacağım bir şey kalmadı artık." Sözleşmeyi bana uzattı çabucak. Elimdeki sözleşmeye bakarken söylediklerinde haklı olduğunu düşündüm.

"Siz çok iyi bir babasınız, çok doğru bir adamsınız. Her zaman yanımda oldunuz. Bir şey sormak istiyorum. Neden oğlunuza hiç güvenmiyorsunuz?"

"Çünkü onun gerçek düşüncelerini asla tahmin edemiyorum. O bambaşka biri ve çok zor bir kişiliği var. Onun attığı adımlar karmakarışık. Bunu babası olarak ben bile çözemiyorum."

"Yine de onun yanında olmanız gerekliydi."

Bunu neden söyledim bilmiyordum; ama Deniz'e karşı bir acıma duygusu hissetmiştim. Galiba içimdeki aşk bunu söylüyordu. Koskoca dünyaya karşı tek başına duran bir adam görüntüsü aklıma düştü. Ailesi bir insanın en değerli varlığıydı. Onlar da size inanmıyorsa her şey bitmiş demekti.

"Onun tek suçu sevmekti galiba. Hiç kimse seviliyor diye suçlanmak istemez. O istemediği hâlde beni de onunla zorla evlendiren sizdiniz. Şimdi ona böyle davranmak, bu size yakışmadı Haluk Baba."

"Neden böyle konuşuyorsun kızım?"

"O bir hata yapmış olsa bile beni sevdi. Bana bir bebek emanet etti. Şu an hayatta olmasa bile. Her zaman beni düşündü çünkü bunu hissettim. Şu an ona çok kırgın olsam bile bunu inkâr edemem. Ondan boşanacağım belki; ama bu isteyerek olmayacak. Onun da benim kadar acı çekeceğini biliyorum."

Aklım o kadar karışıktı ki, neye üzüleceğimi bilemiyordum. Bir gecede birçok değerli kavramı kaybetmiştim. Sevdiğim adamı, bebeğimizi, evliliğimizi... Sözleşmeyi yırtıp attım. Galiba her şey bitmişti. Aşkım, evliliğim, bebeğim ve sevdiğim adam gitmişti. Kâğıda imza atarken oldukça heyecanlıydım oysaki. Şimdi elimde olan kocaman bir acı ve kalbi kırık bir aşktı.

13. Bölüm

Deniz

Zaman geçtikçe yaşanılan olay daha da bir somutlaşmaya başladı. Tek başıma otururken hayatımı ciddi anlamda sorgulamaya başlamıştım.

'Bir ay sonra yeni bir yaşa gireceksin ve bundan sonra hayatın çok daha iyi bir hâl alacak. Bir karar vermişsin, bunu uygulamakta zorluk çekeceksin. Tavsiyem, kararına uymaya devam et çünkü bir süre sonra rahatlayacaksın. Hayatında kötü bir şey olacak, kendin ile ilgili bir hesaplaşmaya gideceksin.'

Falcı kadının dediklerini düşünürken söylediklerinin çıkmış olması beni şaşırtmıştı. Hayatında kötü bir şey olacak cümlesi bebeğin düşmesi anlamına geliyordu ki bunun anlamını daha yeni çözüyordum. Bunu ona nasıl söyleyecektim, bilmiyordum. Bu bebeği ben ondan daha çok istemiştim. Sonunda kendi ailemi kurma fırsatı elime geçmişti; ama bunu kötü geçmişimle mahvetmiştim. Oysa ne hayaller kurmuştum. Bir kızım olacaktı. Korktuğunda hep yanında olacaktım. Annesinin güzel gözlerini ve uzun saçlarını alacaktı. Bana her zaman sevgiyle bakacaktı. Annesi gibi hep kucağımda uyuyacaktı. Tıpkı annesi gibi küçük elleriyle saçlarımı okşayacak ve uyumaya çalışacaktı. Gözümden bir damla yaş akarken hemen elimle sildim. Şu an bu duyguları

kaybetmiş olabilirdim. Geleceğin bize ne göstereceğinden bihaberdik. Bu iyi olduğu gibi daha da kötü olabilirdi. Her şeye rağmen umudum vardı. Canım yanıyordu; ama en çok korktuğum şey tekrar terk edilme duygusunu yaşamaktı. Bunu tekrar kaldırabilir miydim, bilmiyordum. O keskin yalnızlığı kesinlikle bir daha yaşamak istemiyordum. Tekrar bir kafese girmek, dünyaya karşı bütün ümitlerini yitirmek ve boşluğa düşmek...

"Al şunu." Levent bana bir bardak su uzatırken, onun ne zamandır başımda dikildiğinden habersizdim. Aynı anıyı Nihal'le yaşadığım aklıma gelince acı tekrar kalbimi sımsıkı sarıp bırakmıştı. Elindeki suyu aldım ve o da yanıma oturdu.

"Abinler nereye gitti?"

"Abim adam olmadığımı düşünüyor ve her şeyin üstesinden kendi başıma gelmemi bekliyor. Yaptığım bu değil miydi sanki? O bana ne yaptı ki bir de hesap soruyor."

"Bu olay nasıl oldu? Neden bu kadar suçlu hissediyorsun kendini?" Olayı tekrar anlatmak istemiyordum; ama bir kişi ile dertleşmem gerekiyordu. Bu kişinin Levent olması garipti. Olayı ona anlatırken beni sakince dinlemişti.

"Ah be Deniz, hep böyle ince düşündüğün için kaybediyorsun. Bu kadın nasıl birine dönüşmüş böyle?"

"Ben de bilmiyorum. Bu kadar onursuz davranacağını düşünmedim çünkü öyle davranacak biri değildi. İkince defa hayatımı mahvetti. Ben buna izin verdim. Üstelik bir cana da kıymış oldum. Öyle ki kendi canımdan birine. Ben bunu Nihal'e nasıl söyleyeceğim?" O anı düşünmek bile istemiyordum. Ben dahi bunu kavrayamamışken hem de.

"Böyle olacağını bilemezdin. Bu kadar kendini suçlama yapacak bir şey yok. Bilirsin, bazen ne yaparsan yap, hep işler ters gider. Bebeğe gelirsek, ömrü bu kadarmış.

Ben ne anneler gördüm. Doğumda ölü çocuğunu kucağına alıp sevmeye çalışan acılı anneler... En kötü olay budur benim için. Daha çok küçüktü ve Nihal ona daha tam bağlanamadan bebek gitmiş oldu. Bu onda tabii ki bir iz bırakır; ama onu çok derinden etkileyeceğini sanmıyorum. Sen ondan daha hevesli görünüyordun."

"Biliyor musun? Ne hissettiğimi anlayamıyorum. Neye üzüleceğimi bilemiyorum. Beni hiç affetmeyecek."

"Bir yolunu bulursun. Sen akıllı bir adamsın."

"Aklım artık işlemiyor."

"O zaman kendini kötüye hazırla. Uyandığında eminim kahrolacaktır; ama günden güne de soğuyacak. Onun üstüne gitmemelisin, biraz zaman geçmeli. Bir kaç hafta onunla konuşmayı bile deneme derim çünkü bunu ancak o zamana kadar kabullenmiş olacak."

"Onu tanımıyorsun Levent. O çok kırılgan ve çok takıntılı. Kolay kolay unutamayacak biliyorum. "

"O zaman sabırlı olacaksın. Tek çaren bu."

"Bir de ailem var tabii. Abim onlara nasıl anlatacak bakalım. Kesin abime inanacaklar. Sonuçta gözde evlat o. Yine beni suçlayacaklar biliyorum. Uğraşmam gereken bir değil birçok konu var."

"Sen tanıdığım en güçlü adamlardan birisin. Üstesinden geleceğini biliyorum. Keşke herkesin senin gibi ince düşünen bir evladı olsa. Boş ver onları, hem zaten sen hep tek başına oldun bu hayata karşı öyle değil mi?"

"Haklısın. Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Hatırlıyor musun, sen de beni büyük bir dertten kurtarmıştın."

"Abartma bu kadar büyük değildi."

"Senin için önemliydi. O parayı kaç aydır biriktirmiştin. Gözünü kırpmadan bana verdin. Ben bunu asla unutamam. Her şey onun hatırına."

"Yine menfaate bağladın."

"Güzel bir menfaat diyelim."

"Deniz bunu yaparken aklın neredeydi?" Babam sorgularcasına bana bakarken sinirli görünüyordu.

"O kadınla nasıl konuşursun ve kendini nasıl bu hâle sokarsın." Anlatsam sanki anlayacak mıydı? Daha ben anlatmadan çoktan infaz etmişti.

"Ne yapayım baba? Açıklasam izin verecek misin? Senin istediğin gibi bir evlat olamadım belki. Senin muhteşem Derya oğluna benzemedim. Yapacağım bir şey de yok. Ben böyleyim. Ne istersen yap, söyle hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Arkamı döndüm ve odadan bir şey demesine fırsat vermeden çıktım. Sabah yediydi. Üzerimi değiştirmem ve bu kanlı gömlekten kurtulmam gerekiyordu.

Odaya girerken eskisi gibi bomboş olduğunu gördüm. Hayat belirtisi yok gibiydi çünkü nefes kaynağım burada değildi. Bana çok ihtiyacı vardı. Bana kızacak bağıracak ve suçlayacaktı; ama beni sevdiğini biliyordum. Ne olursa olsun benden vazgeçmeyecekti.

Nihal

Yatakta öylece yatıyordum. Tam iki haftadır bu hâldeydim. Tek yaptığım aktivite, yatakta zaman geçirmek ve düşünmekti. O eve gitmek istememiştim. Nil'le de kalmak istemiyordum. Tek seçenek olarak otel kalıyordu. Onların hiçbir şeyini istemiyordum; ama mecbur kalmıştım. Şu iki haftada her şey eski hâline dönmüştü. Eski Nihal geri dönmüştü. Bütün eşyaları, hediyeleri geri vermiştim. Sessiz sakin, at kuyruklu, makyajsız, kot pantolon ve tişört giyen eski hâlimle okula gitmiştim.

Basın her zamanki gibi abartmıştı. Her gün yalan bir haberle gazetelerde görülüyordum. Yan tarafa döndüğümde büyük bir boşlukla karşılaştım. Beni ısıtan ve kollarıyla saran adam yoktu. Yumuşak saçlarını okşadığım ve baktıkça mutlu olduğum bir yüz yoktu. İyi göremediği için kısılan gözle beni net görmeye çalışan yoktu.

Ona ne kadar kızsam da çok özlemiştim. Kokusunu, sıcaklığını ve anlayışlı tavırlarını özlemiştim. Ben ne kadar kötüysem o da o kadar kötüydü. Derslerde ruhsuz tavrı ile çekilmezdi. Benimle konuşmaya çalışmış, izin vermemiştim. Onu dinlemek istemiyordum. Nasıl onu affedeceğimi düşünebilirdi ki! Onun teklifini kabul ederek beni hiçe saymıştı. En çok da buna üzülüyordum.

Ondan boşanacağımı söylediğimde sözleşmeyi öne sürdü. Onu yırttığımı söylediğimde ise büyük bir kayba uğramış gibi görünüyordu. Tek umudu galiba sözleşmeydi. Benim canım çok yanıyordu; ama onun da yanıyordu. Yaptığından büyük bir pişmanlık duymuştu.

Gazeteye bakarken yine resmimi gördüm. O gece çekilen resimlerden birisiydi. Karnımın şişliği ilk göze çarpan detaydı. Bebek artık yoktu. Çabucak, geldiği gibi aniden gitmişti. Her şey onun yüzündendi. Beni ruhsal olarak öldürdüğü gibi bebeğimi de öldürmüştü. Ona aldığımız küçük kıyafetler aklıma gelince gözyaşlarımı tutamamıştım. Belki o hâlâ karnımda olsa onu affetmek için bir nedenim olabilirdi; ama yoktu.

Kalbim şiddetle ona bir şans vermemi söylese de aklım hayır demişti. Kalbinle hareket ettin ve başına neler geldi. Bundan sonra mantıklı adım atacaksın." diyordu. Telefonun mesaj sesini duyduğumda, kimden olduğunu gayet iyi biliyordum.

Deniz telefonlarına cevap alamayınca bu yolla benimle iletişime geçmek istemişti. Mesajlarını cevaplamıyordum, gördüğümü bildiği için bu yolla ulaşmak daha mantıklı görünmüştü. Garip olan şuydu, bu aralar Le-

vent ile arası çok iyiydi. Okulda hep onunla konuşurken görüyordum Deniz'i. Levent ve Murat hoca defalarca Deniz'i dinlememi söyleseler de hiçbirini kabul etmemiştim. Telefon çalarken annemin aradığını düşündüm; ama arayan Açelya'ydı. Ne kadar açmak istemesem de açmak zorunda kalmıştım.

"Nihal aşağıdayım. Çabuk yanıma geliyorsun." Bu tavrına sinir olmuştum.

"Açelya bana emir veremezsin! Artık telkin ve akıl verme istemiyorum."

"Sadece bir kahve içeceğiz. Seni merak ediyorum. Asla hiçbir şeyin konusu açılmayacak."

"Söz mü?"

"Söz, hadi gel de güzel yüzünü göreyim." Bu pek inandırıcı gelmese de farklı bir şey yapmak bana iyi gelecekti.

"Biraz bekleyeceksin, yataktan çıkmadım daha."

"Beklerim sen yeter ki gel."

Yataktan istemeyerek çıktığımda, lavaboya gidip yüzümü yıkadım ve saçımı at kuyruğu yapıp kot pantolonumu ve ince tişörtümü giydikten sonra odadan çıktım. Asansörü beklerken aynadaki görüntümü inceledim. Kötü görünüyordum, umurumda değildi. Kafe bölümüne giderken Açelya'yı gözlerim aradı ve sonunda buldum. Her zamanki gibi bakımlıydı. Beni görünce elini ağzına götürdü ilk başta, sonra kendini toparladı ve sarılmak için ayağa kalktı.

"İnanamıyorum. Bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben hâlimden memnunum."

"En azından..." Sözünü kestim. O çoktan sütlü kahve sevdiğimi bildiğinden siparişi vermişti. "Nihal biraz düşünsen olmaz mı?"

"Açelya söz vermiştin." Böyle olacağını bilmeliydim. Konu dönüp dolaşıp aynı yere gelecekti.

"Biliyorum; ama Deniz gerçekten çok kötü. Önceki hâlinden bile. Herkesle arası kötü sadece benimle ve Nehir'le konuşuyor. Kendi dairesinde yaşıyor. Sadece senden bir şans bekliyor. "

"Neden herkesle arası kötü?" Merak beni nereye götürüyordu bilmiyordum.

"Kimse ona inanmıyor. Sanırım Derya'yı kıskanıyor. Babasının Derya'nın görüşlerine önem verdiğini düşünüyor." Bu kıskançlığında haklıydı. O gün hastanede bunu ben de düşünmüştüm.

"Sen ne yapıyorsun, peki işler nasıl?"

"Her zamanki gibi yoğun. Sana bir şey daha söyleyeceğim. Ben hamileyim galiba."

"Cidden mi?" Hayat ne garipti, iki hafta önce benim bebeğimi almışken şimdi başka bir bebeğe can veriyordu.

"Emin değilim; ama geciktim."

"İnşallah güzel haberi öğrenirsin." Buruk da olsa gülümsemiştim.

"Seni üzmek istemedim ben," dedi ve söylediği için pişman olmuş gibiydi.

"Üzmüyorsun mutlu oldum. Elçin bir kardeşi hak ediyordu."

"Ona inan ve bir şans ver. Eminim sen de mutlu olacaksın. O sana çok değer veriyor. Şimdi çok acı çekiyor."

"Biliyorum çünkü ben de çekiyorum." Gözlerim dolmaya başlarken bir masa dikkatimi çekti. O gülüş ve ses ondan başkasına ait olamazdı. Burada ne işi vardı? Birden garip bir istekle doldum. Açelya'yı şaşırtarak ayağa kalkıp o masaya doğru yürümeye başladım. Tam masanın önünde durduğumda masadakiler bana bakmaya başladı.

"Sen buraya nasıl gelirsin?" Nazenin bana küçümseyici bakışıyla bakarken yanıt vermişti.

"Sen kim oluyorsun ki? Sana mı soracağım?"

"Evet, bana soracaksın!" Öfke tüm bedenimi kaplamıştı. Şu an gözlerimden ateş çıktığına emindim.

"Ne sıfatla?"

"Yenge sıfatıyla," dedim ve önünde duran suyu aldığım gibi yüzüne çarptım. Yüzü ıslanırken küçük bir çığlık atmıştı. Şaşkındı, benden bunu beklemiyordu. Masanın örtüsünü çektiğim gibi yere attım. Fincanların ve bardakların sesi yankılanmıştı. Etraftaki insanlar pür dikkat bizi izliyorlardı. Güvenlikten bir adam beni görünce bir anda donakaldı. Masadakiler kaçışırken Nazenin sinirle bana bakıyordu.

"Nihal Hanım!" dedi güvenlik ve gerisini getiremedi.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" Üzerime yürürken beni korkutacağını düşünmüştü. Hesaba katmadığı bir şey vardı. Sinirli Nihal'in önünde kimse duramazdı.

"Hazinedarların küçük gelini." Basın bana böyle sesleniyordu. Açelya için büyük gelin benim için ise küçük gelin sıfatını kullanıyorlardı. O anda bunu kullanmak istemiştim. Ona sert bir tokat attım ve hızlı bir şekilde yere ittirdim. Sendelerken yere düşmesine az kalmıştı.

"Nihal Hanım, lütfen sakin olun." Sakin olacağım falan yoktu. İçimde kocaman bir yanardağ patlamak için bekliyordu ve püskürtmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Defol buradan yoksa seni işinden ederim," dedim sert bir şekilde. Beni duyan güvenlik geri çekilmişti. Etraftaki insanların beni telefonları ile çektiklerini görmüştüm. Umurumda değildi. Nazenin de bu hâlimden korkmuş görünüyordu. Üzerine tekrar yürüdüm ve bu sefer onu saçından tuttuğum gibi yere yapıştırdım. Üzerine çıkıp o güzel suratına defalarca tokat attım. Saçlarını çektim ve tırnaklarımla güzel izler bıraktım suratında. O da boş durmadı tabi. Bir kaç tokat yedim ve bir

tutam saçım gitmişti. Onun acısını bile hissetmemiştim. O kadar sinirliydim ki en son güvenlik bizi ayırmak zorunda kalmıştı.

"Daha dur gerisi gelecek bunun. Pis fahişe, katil..." Arkasından bir sürü laf söylerken bir anda yere yığılmıştım. Açelya beni tutarken yüzüme garip bir şekilde bakmıştı.

"Hırsını aldın mı?" Başımı sallarken yüzüme anlayışla baktı.

"Bunu çoktan hak ediyordu. İyi iş çıkardın, hadi yukarıya çıkalım."

Yukarıya çıktıktan sonra saçlarıma çeki düzen verdim. Açelya'nın da önemli bir işi çıkmıştı. Bana yine yatak yolu görünmüştü. O şekilde yatarken içim geçmişti. Gözümü tekrar açtığımda, yalnız olmadığımı fark ettim. Biri bana sarılmış ve ısıtmıştı. Tanıdık kokuyu solurken tahmin ettiğimden daha çok özlediğimi hissetmiştim.

"Deniz..." diye fısıldadım güçsüz bir sesle ve yeşil gözler beni bulduğunda kendi acımın farklı bir şeklini onun gözünde görmüştüm.

Göz göze gelmek için ilk başta cesur olmak gerekliydi değil mi? Cesaret, onu bana cesaret getirmemiş miydi? Eğer o gün şirkette o taşkınlığı yapmasaydım Haluk babanın dikkatini asla çekemezdim. Peki ya şimdi? Dikkat çekmek isteyen ben değildim, oydu. Gözümü daha fazla orada tutamadım ve kaçırdım. Üzüntüyü görmekten daha çok, hissetmiştim ve daha fazla görmek istemiyordum. Aslında onu da görmek istemiyordum; ama şu an ona çekildiğimin farkındaydım. Onu yanımda istiyordum, beni hiç bırakmasın hep böyle sarsın istiyordum; ama yaptığı olayı da görmezden gelemezdim.

O geceyi tekrar yaşar gibi oldum. Görüntüler hızla

gözümün önüne geldi ve geçti. Daha fazla kendimi tutamadım ve ilk damlanın yüzümden aşağıya akmasına izin verdim. Bu ilk olmayacaktı ve son olmayacağının da farkındaydım. Ağladığımı o da hissetmiş olacak ki kollarını daha sıktı. Bir şey demesini bekliyordum. Aksine ağzından tek bir kelime dahi çıkmamıştı. Sanki acımı hafifletmek istiyordu. Beni teselli etmek istiyordu. Küçük damlalar büyük hıçkırıklara dönerken ona sarıldım. Ondan güç almak istedim. Ondan yardım istemek garipti. Sonuçta beni üzen o değil miydi?

"Lütfen ağlama, biliyorum seni çok üzdüm çok bekletttim. Ne olur, bana bir şans daha ver ve bana güven. Hiçbir şey sandığın gibi değil."

Kesinlikle açıklama istemiyordum. Ben sadece avutulmak ve bu acının dinmesini istiyordum. Belki de o gecenin başına dönmek, bu istediklerimi yerine getirebilirdi. Bunun imkânı yoktu. Ona cevap vermedim ve ağlamaya devam ettim. İki haftanın tüm zehri akıyordu içimden. Beni tedavi etmeye gelmişti sanki. Vücudum bunu hemen kabul etmiş ve gereken cevabı vermişti. Şu an sürekli konuşup beni delirten aklım bile susmuş görünüyordu. Kötü düşünceleri bir kenara bırakmış, sessizce beni izliyordu. Ufak bir karar değişikliğinde hemen devreye gireceğini bilsem de şu andaki sessizliğinden oldukça memnundum. Ruhum onu bırakmayı istemese de bırakmak zorundaydım. Şu an bu yumuşak tavrım iki haftalık özlemin bir sonucuydu. İçimdeki zehir aktıktan sonra kendimi sakinleşmiş hissetmiştim. Ne var ki bu sakinleşme ile beynim tekrar devreye girmiş, koruma kalkanını aktive ediyordu.

"Ne yapıyorsun? Yaptıklarını ne çabuk unuttun, şimdi sıra onda, o seni sabırla bekleyecek. Seni istiyorsa senin gibi sabırlı olmaya çalışacak." Aynı bu şekilde bana telkinler verirken beynimin çok haklı olduğuna karar verdim. Kollarımı çekip ondan ayrıldım. Kendimi toparlamak

adına yataktan kalktım ve camın önüne gittim. Dışarıyı seyretmek aklımı biraz olsun dinginleştiriyordu. Yanıma geldi ve ikna çabalarına devam etti.

"Nihal sadece beni dinlemeni istiyorum."

"Dinlemeyeceğim Deniz. Sen ona bir şans verdin ve onu dinlemek için gittin. Bunu yaparak kendi hakkını kaybettin."

"Diyelim ki düşündüğün gibi... Beni kolayca silip atacak mısın?"

"Atamam belki ama zamanla azalacağından eminim. Unuttun mu, ben seni çok bekledim."

"En başından alabiliriz. Sanki ilk defa tanışmışız gibi..."

"Bu geçmişi unutturacak mı? Kaybettiğim bebeğimi unutturacak mı? Söyle!" Sesimi yükseltmiş ve ona nefretle bakmıştım. "Her şeyi unutsam bile masum bir bebeğin hayatına kendi ellerinle son verdiğini unutmayacağım. Aklımda hep bu şekilde kalacaksın. Seni affetmeyeceğim Deniz ve sana inanmayacağım." Yüzünü yere eğmişti. Onu hiç bu kadar güçsüz görmemiştim. Tekrar gözlerini bana çevirirken sesi kırgındı.

"Haklısın aslında, kendi ailem bana inanmazken daha yeni tanıdığım bir kız bana nasıl çabuk inansın değil mi? Şunu unutma, ben hiçbir şeyi bilerek yapmadım. Ben o bebeği senden daha çok istiyordum. Senin kadar ona da ihtiyacım vardı. Bir aileye ihtiyacım vardı. Beni anlayan ve her zaman arkamda olan. Anlıyorum ki bu benim için hayal olarak kalacak. Daha fazla konuşmama gerek yok o hâlde çünkü sen kararını çoktan vermişsin. Şunu asla unutma, her zaman kalbimin onarıcısı ve ışığı olarak kalacaksın."

Son cümle o kadar duygulu söylenmişti ki, bir anda 'Gitme!' dememek için kendimi zor tuttum. Yüzüme son kez baktıktan sonra çekip gitti. Bu kadar çabuk mu vazgeçecekti? Beni geri kazanmak için savaşmayacak

mıydı? Böyle bir konuşma yapmasına anlam verememiştim. Çok karamsar ve yılgın görünüyordu. Benden daha dökük bir görüntü çizmişti. Sanki bütün umutları tükenmiş gibiydi. Hâlbuki ben, ona sarılarak bir neden verdiğimi düşünmüştüm; ama ona yeterli olmamıştı demek ki.

Bir haftadır onu ne okulda ne de hastane de görmüştüm. Sanki yine eski hayatına dönmüştü. Boş vermiş ve karanlık bir hayata. Onu aklımdan çıkarmam imkânsızdı, sürekli onu düşünüyordum. Ailesinin de yanında olmayışı onu daha çok sarsmış olmalıydı. Ona neden bu kadar üzüldüğüme anlam veremiyordum. Aslında, cevap gayet açıktı. Onu hâlâ çok seviyordum yaptığı yanlışa rağmen. Telefonumdan gelen mesaj sesi ile düşüncelerimden uzaklaştım. Deniz'den olduğunu görünce meraklandım.

"Sana bir şey bıraktım. Odamızda oturmayı en çok sevdiğin yerde." Şaşırmış ve meraklanmıştım. Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Biraz düşündükten sonra merak galip geldi. Oturduğum yerden kalktığım gibi çıkışa yöneldim. Kapının önünde açılmasını beklerken meraklıydım. Kapıyı açan Fatma teyze beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. İçeriye girerken ev her zamanki gibi sakin görünüyordu.

"Merhaba!" dedim bir gülümseme ile Nur anneye. Beni gördüğüne şaşırmış olsa da memnun görünüyordu.

"Hoş geldin kızım!"

"Deniz evde mi?" Bunu sormak biraz garipti.

"Artık burada kalmıyor. Bir saat önce buradaydı."

"Anladım, izin verirseniz odaya çıkabilir miyim?"

"Tabii."

Merakımı yenmek adına hızlı adımlarla merdivenlerden çıktım. Odaya girerken burayı ne kadar çok özlediğimi fark ettim. En sevdiğim yer olan cam kenarındaki koltuğa doğru yürüdüm. Sehpanın üzerinde bir kâğıt parçası vardı. Alıp okumaya başlarken bir anda elim titremeye başladı. Deniz'in güzel yazısının yanında yazdıkları hiç iç açıcıya benzemiyordu. Hatta bir felaketin habercisiydi.

Yapabileceğim, elimden gelen hiçbir şey kalmadı artık. İnanç, azim ve umut artık bana uzak olan kelimeler. Yapamadım, başarısız oldum bu hayata karşı. Ailem bana inanmazken ve beni suçlu bulurken senin tavrın onların yanında daha insancıl kaldı. Yapmadığım bir şey için suçlanmak, üstüne bir de dışlanmak otuz yaşına gelmiş olan adamın ruhuna sürülen koca bir lekeden başka bir şey olamaz. Ruhumun yaralı olmasının suçu benim değildi oysaki. Ben sadece hak etmeyene fazla değer vermiştim ve bunun cezasını da fazlasıyla çekmiştim.

Sen girdin sonra hayatıma, her şeyi silmeye başladın ve bana başka bir bakış açısı kazandırdın. O küçük bedeninle ve kocaman fikirlerinle beni derinden etkiledin. Sen o kadar çabaladın ki, beni kazanmayı başardın ve belki bu çabanın boşa gittiğini düşünmüş olabilirsin; ama bunu sana kanıtladığımda her şeyin silineceğine eminim.

Zamanlamayı nasıl ayarlamıştı bilmiyorum. Tam o anda telefonuma bir mesaj geldi. Aslında bir videoydu. Açılırken gördüğüm görüntü ile şaşırmıştım. O geceden bir görüntüydü. Nazenin ile konuşurken tüm dikkatimi vermiştim.

"Sen nasıl bir kadın oldun anlayamıyorum. Artık beni ve Nihal'i rahat bırak. Seni istemiyorum. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Sana inanmıyorum. Sen benden başkasını sevmezsin çünkü seni iyi tanıyorum. O küçük kıza ne hissedebilirsin ki."

"Bana bir şey demiştin hatırlıyor musun? Biz aynı dili konuşamıyoruz demiştin. Ben onunla aynı dili konuşuyorum işte. Beni anlıyor ve bana senden daha çok değer veriyor, daha çok önemsiyor. Ben ona derinden bir sevgi ve değerle bağlıyım. Gitgide ona âşık oluyorum. Ben âşık olmadan önce, o kör duyguyu tatmadan önce ona saygı duymaya başladım. O duygu geçse bile sevgi ve saygı asla geçmeyecek. Günden güne daha da artacak."

"Saçmalıyorsun."

"Sen beni anlamıyorsun bile o yüzden konuşmanın bir anlamı yok. Seni daha önce de uyarmıştım. Cezanı çekeceksin."

"Seni seviyorum," diyen Nazenin ona yaklaşmaya başlamıştı. Deniz geri çekilmeye çalışsa da ayağı oradaki perdeye takılmış ve durmak zorunda kalmıştı. Tam o sırada Nazenin onu öpmüş ve Deniz de refleks olarak onun kollarını tutmuştu ayırmak için. İteceği sırada kapı açılmıştı. Tam o karede odaya ben girmiştim.

Diğer olanları zaten biliyordum. Baştan beri suçsuzdu. Bana âşık olduğunu onun yüzüne söylemişti. O an ne kadar büyük bir hata yaptığımı daha net hissetmiştim. Ben onu en zor zamanında yalnız bırakmıştım. Odaya geldiği gün aklıma geldi. Ne kadar da üzgündü. O an içime büyük bir pişmanlık düştü. Mektuba geri dönerken gözlerim dolmuştu.

Yaşayacağım kadarını yaşadım. Zenginliği, aşkı ve saygın bir mesleğin getirdiği tüm duyguları tattım. Tek pişmanlığım o gece yanımda seni götürmeyişim. Onu yapsam bebeğimiz şimdi hayatta olacak, bu noktaya gelmeyecektik. Yapacağımız bir şey yok. Zamanı geri alamayız. Seni de ikna edemedim çünkü seni hiç bu kadar kararlı görmemiştim. O an senin büyüdüğünü hissettim. Kendi kararını verip yolunu çizmiştin. Sana hak vermemek elde değildi. Ben de senin yerinde olsam o

şekilde düşünebilirdim, sonuçta insan âşıkken kördü. Bundan sonra kendi kararlarını verecek kadar büyüdüğünü ve benim gibi kocaman hatalar yapmayacağını umuyorum. Şunu asla unutma; hayatta tek başınayız, tüm kararları kendimiz veriyoruz. Başkalarının ne desteğine ne de eleştirisine ihtiyacımız yok. Bu yüzden kendi düşüncelerine önem vermeye devam et ve kimsenin görüşlerine aldırma.

Hayatımı sürdürmenin de bir anlamı olacağını düşünmüyorum. O kadar az yaşamış insan varken benim hayatımı boşa geçirmem aptallık olurdu. Ben de başka bir yol seçtim kendime. Cehennemde yanmak pahasına da olsa bunu yapacağım çünkü umudu alınan bir insanın artık hiçbir şeyi kalmamıştır. Ölmenin en güzel yolunu deneyeceğim. Ben de hayatımda inandığım değerler adına ölüme adım atacağım. Değer ne kadar nankör bir kelime olsa da uğrunda ölünecek kadar anlam sahibi...

Son olarak sen her zaman kalbimde kalacaksın. Ben nefesimi kaybettim artık ve yaşayamıyorum küçük gelinim. O nefesin sen olduğunu hatırlatmama gerek olmadığını düşünüyorum.

Senin Ada'n Deniz...

Bunu yapmış olamazdı. Olamazdı... Deniz gibi biri hem de. Nasıl bir noktaya geldiğini bilmiyordum. Bir çıkış bulamamış olması muhtemeldi. Ailesi ve ben üstüne geldikçe bunalmış ve bu kararı almış olmalıydı. Gözüm yaşlı bir şekilde hızlıca aşağıya indim. Onu bulmam gerekiyordu ve durdurmam. Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Her şeye yeniden başlayabileceğimizi söylemişti. Ben de öyle yapacaktım.

"Kızım ne oldu?"

"Deniz kendini öldürecek." Beni duyan Nur Hanım kaskatı kesilmişti.

"Böyle bir şey yapamaz," dedi ama onun da şüphelendiğini görebiliyordum. Telefonum çalarken arayan

kişinin Murat Hoca olduğunu gördüm. Ellerim o kadar çok titriyordu ki telefon neredeyse elimden düşecekti. Çabucak açtım çünkü Deniz'in yerini biliyor olabilirdi.

"Nihal," derken artık her şey için çok geç olduğunu anladım. Başım dönmeye başlamıştı. Nefesim kesilmişti.

"Hocam ne oldu lütfen söyleyin!" dedim yaşlar artarken. Olası haberi duymayı istemiyordum. Ona bir şey olursa ben ne yapardım. Duyduğum vicdan azabı ve acıyla yaşayabilir miydim?

"Deniz, kaza yapmış ve durumu ağır." Sesinin üzgün oluşu, umutsuz tavrı beni yıkıp geçmişti.

"Nasıl? Şimdi nerede?"

"Az önce getirdiler. Arabası paramparça olmuş; ama o hayatta kalmayı başarmış. Nihal en çok sana ihtiyacı var."

Uzun süren bir ameliyat, bekleyiş, gözümdeki kalmayan yaş ve çok kötü bir baş ağrısıyla onu bekliyordum. Çok ciddi bir iç kanama geçirmişti. Hemşirelerin işini bitirip çıkmalarını bekliyordum. Ailesindeki herkes perişan olmuştu. Bunu hak ettiklerini düşünüyordum. Onu bu hâle getirenlerin arasında ben olsam da ailesinin daha suçlu olduğunu düşünüyordum. Nihayet hemşireler çıktıktan sonra içeriye girdim. Hastane prosedürünü bildiğimden bir şey demediler. Yoğun bakım sessizdi ve sanki ölümü bekleyen çaresiz bedenlerin şehriydi.

Onu o şekilde yatakta yatarken görmek beni içten bir acıyla sarstı. Kablolar, kalp ritminin sesi ve üstünde duran oksijen maskesiyle tam hayata tutunmaya çalışan birinin görüntüsünü çiziyordu. Buna inanmak oldukça zordu ama karşımdaydı işte. Yanına gittim ve kurumuş gözyaşlarımın yerini alıp tekrar yanaklarımı ıslatan gözyaşları ile elini tuttum. O her zaman sıcak olan eli so-

ğuktu. Isıtmak istercesine elini yanağıma götürdüm ve dikkatimi kolundaki dövme çekti.

Bunu ilk defa görüyordum, önceden böyle bir dövmesi yoktu. Kolundaki şekli incelerken donup kaldım. Üç tane art arda kalp vardı. İlk insan kalbi yaralıydı ve damarlardan kan süzülüyordu. İkinci kalpte damarların üzerini güllü bir sarmaşık sarıyordu ve yaraları kapıyordu. Üçüncü de ise parlayan bir kalp vardı ve o parıltının içinde "G.N" harfleri vardı. İsmimin baş harfleri ve dövmenin anlamı beni daha da sarsmıştı.

Ona baştan beri inanmalıydım. O sevgisini farklı bir şekilde gösteriyordu. Ben bunu anlamayarak onu ve kendimi büyük bir mutsuzluğa sürüklemiştim.

14. Bölüm

Deniz

Önce ve sonra arasında çok fark vardı. Bu kapıdan girmeden önce umutla doluydum. Özellikle sosyal medyada dolaşan o büyük kavgadan sonra. Nihal, Nazenin'i evire çevire dövmüştü. Bir şekilde intikamını almış gibiydi. Benim dikkatimi çeken kavga değil söylediği kelimelere yüklenen anlamdı.

"Hazinedarların küçük gelini," dediği sırada şaşırdım çünkü bu kadar benimsediğini düşünmemiştim soyadını. Bir şekilde aklında büyük bir yer edinmiş gibi görünüyordu. "Seni kovdurturum," derken de sanki eskisi gibi kendini eşim hissediyordu. Bu kelimelerden güç alarak onun yanına gitmiştim; ama bambaşka bir kız karşılamıştı beni.

Yaşadığı olaylardan sonra olgunluğa eren, beni sevdiğini kabul eden, bunu sindirebileceğini düşünen bir kız olmuştu. İlk başta bu kadar sevgi dolu bir şekilde davranacağını düşünmemiştim, beni özlemiş olmalıydı. İlk şoku atlattıktan sonra gerçek düşüncelerini açığa çıkarmıştı. Nefret... Benden nefret ediyordu. Bunu gözlerinde görmüştüm. Bunun en büyük sebebi bebeğimizi kaybetmiş oluşumuzdu. Beni suçluyordu bu konuda ve haklıydı aslında. Hesaba katmadığı bir şey vardı. Ben

sandığının aksine Nazenin'e bir şans vermemiş, Nihal'e olan aşkımı Nazenin'e itiraf etmiştim.

Kustuğu nefret ile birlikte artık bir şansımın olmadığını anlamıştım. Önceden olsa belki savaşırdım; ama şu anda gücüm kalmamıştı. Kendime karşı özgüvenimi kaybetmiştim. İkinci bir büyük ayrılığı kaldıracak durumda değildim. Diğerinin acısı daha yeni geçmişti oysaki. İkinci bir neden olarak da ailem vardı. Kimse bana inanmıyor ve güvenmiyordu. Sanki gözlerinde yaramazlık yapmış bir çocuktum. Böyle bir şey yapmış olsam, dürüstçe yaptım derdim. Benim dürüst olduğumu bilirlerdi. Burada ortaya abim faktörü çıkıyordu. Benim değil de onun anlattığına inanıyorlardı. Gözlerinde Derya hata yapmayan, her zaman düzgünce ve akıllıca davranandı. Deniz her zaman uçarı ve canı ne isterse yapan bir tipti. O ilk iki sene dağıttığımın ben de farkındaydım. Şimdi hiç öyle davranmamama rağmen bana yöneltilen suçlayıcı bakışlarla sindirilmeye çalışılmak canımı çok yakmıştı. Sonuçta ben bağırıp çağrılarak hatasını anlamasına yardım edilen bir çocuk değildim. Belki de bu kadar çok okuduğum için bu şekilde kapsamlı düşünüyordum. Tek ve sadece görülen bir şekilde düşünmem gerekiyordu onlar gibi olabilmem için. Ne yapacağımı, nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum. Bütün umudum tükenmiş gibiydi. Bir daha asla mutlu olamayacağımı biliyordum.

Aradan geçen günlerle düşüncelerim daha da kötüye gidiyordu. Düşündükçe bir çıkış kapısı bulamamıştım. Yapmak istediklerim varken yapamamak beni kahrediyordu.

Bu kadar umutsuzken telefonumun çalması bir anda canlanmama sebep oldu. Belki de Nihal arıyordu. Bana bir şans vereceğini söyleyecek diye umut ederken, gördüğüm isim iç geçirmeme neden oldu. Meral'le uzun

zamandır konuşmuyorduk. Ona çok kızmıştım yaptığından sonra; ama bu bir şekilde beni mutlu etmişti. Cevapla tuşuna basarken neden aradığını düşünmeye başladım.

"Merhaba Deniz nasılsın?"

"İyi değil." Sesim zaten bunu kanıtlıyordu.

"Biliyorum, bu kız beni neden aradı diye düşünüyorsun. Elimde ilgilenebileceğin bir şey var."

"Ne gibi?"

"Karınla işler kötü gidiyor anladığım kadarıyla. Bebeğini kaybettiğin için üzgünüm. İlk başta o kıza yüz vermeyeceğini düşündüğüm hâlde ona değer verdiğini gördüm. Aranızı bozanın Nazenin olduğunu biliyorum. Elimdeki şey belki eşini sana tekrar getirebilir ve aranızı düzeltebilir. Bu yüzden her zamanki kafede seni bekliyorum. Şu anda oradayım."

Meral'in en sevdiğim huyu dobra olmasıydı. Her şeyi bir anda söylerdi. Bana yardım etmek istediğini söylüyordu ve ona güvenebilirdim.

"Tamam, yarım saat içinde orada olurum."

Üzerime çeki düzen verdikten sonra dairemden dışarıya çıktım. Tanınmamak için gözlüğümü takmayı ihmal etmedim. Gideceğim yer basın mensupları ile doluydu. Sıkıştırmak için ellerinden geleni yapacaklarından dolayı bu yolu seçmiştim. Kafenin önüne geldiğimde hızlıca içeriye girdim. Meral her zamanki yerinde oturuyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Merhaba!"

"Meral çok vaktim yok."

"Peki," dedi ve telefonunu bana uzattı. Telefonda bir video açılmayı bekliyordu. Ona şöyle bir baktıktan sonra videoyu oynat tuşuna bastım. O gecenin görüntüleri ekrana gelince şaşırdım. Aradığım aslında buydu. Bu bir kanıttı.

"Bunu nereden buldun?" Ciddi anlamda şaşırmıştım.

"Sana çok güzel bir tuzak hazırlamışlar. Karın gelmese bile videoyu montaj yapıp göndereceklermiş. Didem'e sert oynayınca itiraf etti, görüntüleri aldım."

"Ben artık ne diyeceğimi bilemiyorum." Bu kadar ileri gittiğini anlamak istemiyordum. Ben bu kadının gerçek yüzünü asla görmemiştim.

"Akıllı adamsın, bir yol bulabilirsin."

"Kimse bana inanmıyor."

"İyi işte onları inandırabilirsin." Bana aptal mısın der gibi bakıyordu.

"Elime ne geçecek peki? Mahcup yüzler, gereksiz özürler istemiyorum. Aslında bir ders vermeyi çok isterdim."

"Hayat senin, seçim senin."

"Evet, aynen öyle seçim benim. Çok teşekkür ederim, sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum."

"Neden?

"Uyuşturucu işine çok kızmıştım."

Gülerken bana baktı. "Benim o an sana ihtiyacım vardı ve aldım. Senin de yeni bir kadına ihtiyacın vardı sonuçta değil mi?"

"Bu iyiliğini unutmayacağım," dedim ve masadan kalktım. Aklıma bir fikir gelmişti ve bunun için Levent'e ihtiyacım vardı.

"Hoşça kal Deniz!" Elimi kaldırıp selam verdikten sonra kafeden çıktım. Arabama bindikten sonra telefonumu elime alıp çabucak Levent'i aradım.

"Yardımına ihtiyacım var."

"Tabi nasıl yardımcı olabilirim?"

Bunu yapacağım aklıma gelmezdi. Sanki bir hırsız gibi davranıyorduk. Nazenin bunu sonuna kadar hak etmişti. Levent'in elindeki kutuya bakarken oldukça temkinli görünüyordum.

"Aklıma ne geldi biliyor musun Deniz? Yurttakiler bizi bezdirmişti ve biz onlara kötü bir şaka hazırlamıştık."

"Unutur muyum hiç? Aklın bu işlere iyi çalışıyor." Elimdeki anahtarla dükkânın kapısını açtım. Nazenin butiği için her şeyi hazırlamıştı. Yarın da açılış vardı. Ona güzel bir sürpriz hazırlayacaktık.

"Birkaç gün rahat etmiştik." Odadaki çocuklar çok gereksiz işlerle uğraşıyorlardı. Biz de ders çalışamıyorduk. Levent'in aklına bir fikir geldi ve uyguladı. Lavabo kapısına ve koluna erimiş çikolata sürdü. Geriden bakıldığında gaita (kaka) gibi görünüyorlardı. Tabi bunu görünce tiksinmişler ve birkaç gün odaya gelmemişlerdi.

"Seninki iyi çalışmış."

"Zamanında onu sana bırakmalıydım. Sen onun üstesinden gelirdin."

"İnan ben bile onunla uğraşamazdım Deniz. Hele bu olanlardan sonra..."

İlk iş olarak kutudaki süs tarzında olan, üzerlerinde hakaretler yazan kâğıtları çıkardık. Bu yazılar kesinlikle onu anlatıyordu. 'İki adamı aynı anda idare eden onursuz kadının iğrenç ötesi kıyafetleri! Fahişe, sürtük. Evli adama asılan gibi yazılar vardı. Bir de kocaman bir afiş. Üzerinde Nazenin'in hayatından küçük bir kesit vardı ki en bomba bu olacaktı. Basının önünde gerçekleşen açılışta bu yazıları gördükten sonra yüzünün alacağı ifadeyi izlemek isterdim; ama bunun için zamanım yoktu. Onu ağır bir şekilde rezil edecekti bu yazılar. Bu yazıları kıyafetlerin üzerine yerleştirdikten sonra işimizi bitirip çıktık. Kapıyı kilitlerken dışarıda bizi bekleyen otel çalışanını gördüm. Otelde güvenlikten sorumluydu ve işinde çok iyiydi. Kapıyı ondan başkası açamazdı zaten. Anahtarı çözüp yeni bir anahtar bile yaptırmıştı.

"Çok teşekkür ederim. Kapı ve güvenlik işini iyi çözdün."

"Rica ederim Deniz Bey," dedi ve emeğinin karşılığı olarak ona bir miktar para verdim. İlk başta kabul etmedi.

"Çocuklarına bir şeyler alırsın lütfen," diye ısrar ettim.

"Yakalanmadıysak senin sayende lütfen kabul et," dedim ve sonunda istediğimi başarmış oldum.

Levent ile birlikte sokakta yürürken düşüncelerle doluydum.

"Senin sağlam kafa bulman lazım. Beynini bırak da dinlensin." Kesinlikle haklıydı. Uyuşturmayı ve gözlerimi tekrar açtığımda her şeyin eski hâline dönmesini gerçekten çok isterdim. İçki fikri cazip gelse bile reddedecektim çünkü Nihal nefret ediyordu. Bana kızmıştı bir de.

"Nihal çok katı içki konusunda." Sokağın köşesinde duran merdivenler oturmak için çok cazip görünüyordu. Çocukluğumu hatırlamıştım. Levent de hiç sesini çıkarmadı oturmamıza.

"Neden?"

"Çünkü akıl başta olmazsa her şeyi yapar düşüncesinde."

"Haklısın o gün bana da söylemişti. Bu kız sandığımdan daha akıllı."

"Çünkü Meral içkime uyuşturucu atmıştı. Ben de farkına varmadan içtim. Beni bir güzel yatakta kullandı."

"Ne?" derken yüzü şaşkınlık içindeydi. Birden kahkaha atmaya başladı. Sinir bozucu asık bir şekilde bakarken desibelini asla düşürmedi.

"İnanmıyorum Deniz!" Hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"Ben de çok kızmıştım ona; ama babama çok güzel bir bahane ürettirdim. Beni Nihal'le evlendirdi. Garip olan ise geldiğimiz seviye. Ben böyle olacağını tahmin etmemiştim." Hüzünlü sesim onu düşünmeye sevk ettirdiği için gülmeyi bir anda sonlandırmıştı.

"Sana açıklama yapmak istiyorum. O gece cidden çok kötü görünüyordu. Senin üzdüğünü hemen anladım. Onunla tanışmak adına arkadaşlarından koptargeldiğinden adım gibi eminim. Senin kıskanacağını biliyordum. O yüzden o fotoğrafı çektim. Ona biraz gaz verdim diyelim çünkü hastanede cidden mutlu görünüyordun."

"Evet mutluydum." Geçmiş günleri hatırlamak acı veriyordu. Aslında başka bir şeyi de fark ettirdi bana. Ben gerçekten farklı biri olmuştum. Asla bu kadar sabırlı biri değildim.

"Ona seni anlattım. Anlayışla karşılamasını amaçlıyordum. Bence başardım gibi gelmişti."

"Neden beni sevmiyorsun?" O an söylediklerini tekrar duydum sanki.

"Ne?"

"O gün kendini suçluyordu. İsyan ediyordu. Neden beni sevmiyorsun diyordu. Kendinde gördüğü kusurları sayıyordu. Beni çileden çıkarttı. Nefret ediyorum işte. Kendini küçümsemesinden özgüvensizliğinden nefret ettim. Ona çok ağır sözler söyledim." Dalgınlıkla hüzünlü bir şekilde çıkıyordu kelimeler ağzımdan. Onu ne kadar üzdüğümü bir kez daha fark ettim.

"Hadi bunu anlıyorum. Ne halt etmeye Nazenin'le dans ediyorsun?"

"İntikam almak istedim. O da vardı gittiğim yerde. Her zamanki gibi gözlerim anında onu bulmuştu. Eskiden kalma bir alışkanlık işte. Beni gördüğünde çok sevinmişti. Aklı sıra o gece beni ikna edeceğini sandı. Bunu gözlerinde gördüm. İlk başta ona umut verecektim. Aynı bana yaptığı gibi. Beni ne kadar da umutlandırmıştı evlenme vaadiyle. Aklımda on yılın planını bile yapmıştım. O anı sana anlatamam. İnanmak istemedim. Asla yapamazdı bunu. Ona konduramıyordum Levent. O sanki gözümde kusursuzluğun sembolü gibiydi. "

"Bunu herkes düşünüyor yalnız değilsin. Ayrıca onun o tuzağını da biliyorum. Biliyor musun? Yaptığım kesinlikle aptalcaydı. Seninle arkadaşlığımızı onun yüzünden bozmamalıydık. Seni uyarmıştım Deniz."

"Evet, ben asla ihtimal vermedim. Bana göre sen haksızdın. Seni de biliyoruz. Az değildin sen de."

"Yani..." Başını salladı bilmiş bir şekilde.

"Aynısını ben de ona yapacaktım. Onu umutlandırıp sonra yıkacaktım. Benim için iyi bir fırsattı. İlgisine karşılık verdim. Nasıl mutlu oldu sana anlatamam. Dans etmeye başladık. İçeride gizli fotoğrafçı olduğunu bilmiyordum. En sonunda 'Kaldığımız yerden devam edelim. Ben seni hâlâ çok seviyorum Deniz. Senin de beni sevdiğini biliyorum,' dedi.

"Kendini çok akıllı sanıyor!"

"Ona ne kadar nefretim varsa kustum. İçim rahatlamıştı. Düşündükçe cidden iğreniyorum kendimden."

"Senin bir suçun yok ki.

"Kesinlikle var. O kadar kirli bir kadını deli gibi severken Nihal gibi tertemiz birine önyargı ile yaklaşmak aptalcaydı. Bana ne zarar verebilirdi ki?"

"Şimdikini saymazsak..." Evet, şimdi mutsuzum ama bende de suç vardı.

"İlk başta çok garip bir kızdı. Monoton olmayı mı seçerdin yoksa her gün sürprizlerle dolu olmasını mı?"

"Tabii ki sürprizleri seçerim. Bu daha eğlenceli."

"Nihal de öyle bir kız. Her an ne yapacağını kestiremiyorsun."

"Düğün geceni de anlatsana biraz." İki erkek yan yana geldiyse kesinlikle konu bir şekilde yatağa gelirdi. Aslında bu muhabbeti bile özlemiştim.

"Düğün gecesi bir şey olmadı. Abim çok güzel gaz vermişti. Yüzüme çarptı Nazenin'in ilk erkeği değilim diye. Gerçek bir evlilik nasılsa aynı şekilde başlamam gerektiğini söylüyordu. Cidden düşündüm; ama ya-

pamadım. Eğer yapsaydım sanki kalbini kıracakmışım gibi hissettim."

"İlginç. Bir şekilde bunu başarmışsınız ama..." Sesindeki kinayeyi duymazdan geldim.

"Çünkü o da istekliydi. Beni mutlu etmek istiyordu. Akıl hocasının da Açelya olduğundan eminim."

"Açelya cidden korkulacak kadın. Abin de az çekmemişti."

"Onu tanıdığımdan beri makyaj yapmayan kız, makyaj yapmaya, kıyafet seçimini değiştirmeye başladı. Sırf beni mutlu etmek, kendine âşık etmek için çünkü beni seviyordu. Benim onu sevmemi istiyordu. Bir davette sırf bu yüzden asla giymeyeceği bir kıyafet ile karşıma çıktı. O gece Nazenin de oradaydı. Sırf ona ilgi alaka var diye kendini yedi bitirdi. Etrafındaki ona bakan erkeklerin farkında değildi. Zaten yavaş yavaş bir şeyler oturmaya başlamıştı. O gece de cidden çok seksiydi. Bunu kabul ediyorum. Beni harekete geçirdi. Eve gelince de zaten tamamına ermemesi için hiçbir neden yoktu."

"Güzel miydi?"

"Muhteşemdi. Farklıydı ilk başta. Deneyimsiz olması çok hoşuma gitti. Beni o kadar iyi hissettirdi ki! Sanki özel biriydim. Dünyanın en şanslı erkeğiydim. Asla kimse yanıma ulaşamazdı."

"Sen cidden âşık olmuşsun. Ses tonun bile kanıtlıyor." Cebinden bir şey çıkardı. Karanlıkta göremedim. Bana uzatınca ne olduğunu anladım. Sigara... Şu an gözüme mükemmel gözüküyordu. En azından biraz da olsa beni rahatlatabilirdi. Kabul ettim ve ucunu yakmasını izledim.

"Sigaradan da nefret ediyor. Kokusuna tahammülü yok. Bayâ azar yemiştim." Bu alışkanlık üniversite zamanından kalmaydı. Genelde sınav zamanı iyi gelirdi. Asla bağımlı olmadık. Sadece bazen kendimize verdiğimiz bir tavizdi.

"Kız seni kafeslemiş. Keşke biri de beni kafeslese. Artık annemin ve babamın azarlarından bıktım."

"Evlilik baskısı?"

"Sarp nişanlı. Yakında evlenecek. Bu baskı daha da artacak." Hızlıca derin bir nefes çekerken sanki bunu unutmak istiyordu.

"Peki, hiç niyetlendin mi?"

"Aslında bu hayattan sıkıldım. Bazen üniversite hayatıma geri dönsem keşke dediğim oluyor. O ortam bir daha karşıma çıkmadı."

O günleri ben de özlüyordum. O anılardan Nazenin'i kesinlikle çıkarmıştım.

"Rachel duruyor mu acaba?"

Birden gülmeye başladı. Rachel kadın doğum dersimize giren bir hocaydı. Nedense Levent'e bir takıntısı vardı. Tüm işlerini ona yaptırırdı. Rivayete göre Rachel her dönemden bir erkek öğrenciye takıntı yaparmış. Eğer istediklerini yapmazlarsa da geçirmezmiş. Levent de bu yüzden bir dediğini iki yapmazdı.

"Biliyor musun? Evlenme teklif etsem hayır demezdi, eminim."

"Bence de. Aslında ona teşekkür etmelisin. Sonuçta uzmanlık alanı için sana güzel bir şans verdi."

"Hayatımın en dehşet bir saati. Düşündüğümde bile korkuyorum."

Levent yine Rachel'ın isteklerini yerine getirmek adına serviste duruyordu. Birden bir hasta geldi. Kadın doğum yapmak üzereydi; ama Rachel, Levent'i tek başına bırakıp gitmişti. Doğum zor geçmişti. Bebek için ölüm riski vardı.

"İyi ki deli gibi kadın doğum çalışıyordum. Yoksa orada bebek de kadın da ölecekti. Pislik kadın bir de bilerek seni bıraktım demişti. Üstesinden geleceğimi biliyormuş." Rachel haklıydı. Levent üstesinden gelmişti.

Süreci doğru yönetmişti; ama ecel terleri döktüğü de ortadaydı.

"Hayatımın en iyi sahnesi. Mutsuz olduğumda hep o sahneyi getiriyorum gözümün önüne çünkü umulmadık bir anda umulmadık güzel şeyler gerçekleşir. Bebek kucağımda oluyor ve birden onun ağlamasıyla ben de gülmeye başlıyorum. Ne muazzam bir andı. O an ben bunu yapmalıyım dedim. Sürekli bebek ağlaması ile mutlu olmalıydım. O anki ağlama hayata başlamayı simgeliyordu. Yeni birini hayata getirmek için yardımcı oluyordum."

"Herkes seni sırf çapkınlığın için seçti sanmıştı."

"Kendileri gibi görürlerse öyle düşünürler tabi. Hastalarım başımın tacı. Ayrıca sürekli görmek bir noktadan sonra kusma isteği uyandırıyor. Hoş değil yani. Bu yüzden de hiç ilgimi çekmiyorlar." Uzun zamandır ilk defa gülümsemiştim. Levent'in bu esprili konuşmasını özlemiştim.

"Seninle bu muhabbeti özlemişim."

"Ne garip ben de," dediğinde tekrar gülümsedim.

"Deniz, akıllıca bir tavsiye aradığımda ilk aklıma hep sen geliyorsun. Bence kendi tavsiyelerini kendine uygula. Bu kız seni cidden seviyor. Şu anda sana ders vermek istiyor."

"Bebeğimi ben öldürdüm. Aptallık yaptım. Çok büyük bir aptallık. Onu asla yalnız bırakmamalıydım."

"Olan oldu artık! Kendine gelmelisin! Kabullen ve tekrar dene. Olana kadar dene."

"Sanmıyorum. Bir daha o eski hayatım olmayacak."

"Ne yapacaksın o zaman? Ölü gibi mi yaşayacaksın?" Ölü gibi yaşamak. Ölüm belki kurtuluş olurdu benim için. Diğer dünyada yaşattıklarımın mislini çekeceğim gerçeği vardı. Terkedilmeyi bir daha kaldıramazdım. Sanki son kez içer gibi derin bir şekilde içime çektim zehirli dumanı. Şu an zehir içmek bile mutluluk veriyordu çünkü.

Levent'e teşekkür edip ayrıldıktan sonra eve gidip derin düşüncelere daldım. Artık elimde bir kanıt vardı. Onlara bu kanıtı göstersem elime pek bir şey geçmeyecekti. Sonra ne olacaktı peki? Nihal bana geri dönse bile aklımda hep bir soru işareti kalacaktı. Aynı olay ailem için de geçerliydi.

Beni erdemli ve ahlaklı görmüyor olabilirlerdi. Onlara son bir ders verecektim. Bu ders hayatıma mal olsa da yapabileceğim bir şey yoktu. Sonuçta hayatımı sürekli düşünerek geçiremezdim veya her zaman bana şüpheyle bakan gözlere bakmak zorunda kalmazdım. Onlara gerçek Deniz'i gösterecektim. O kadar çok felsefik kitap okumuştum ki. Ahlakı erdemi ve değeri çok güzel bir şekilde öğrenmiştim. İnandığı değer uğruna ölen çok insan vardı. Ben de bu yolu seçerek onlar gibi olacaktım. Dışarıdan gören birisi bunun saçma olacağını düşünebilirdi. Hayatımda diğerinden daha büyük bir darbe yerken yanımda olmayanlar ölümümden sonra da yanımda olmasınlar diye düşünüyordum. Belki bu şekilde bir anlam kazanabilirdim. Dinimizce yanlış olsa da bir doktor olarak artık bir çıkış bulamamıştım. Kararımı vermiştim. Bunun için Nihal'e bir mektup yazacaktım. Ona bir kaç öğüt ve kendi duygularımı da ekleyecektim. Garip bir şekilde bu durumdan huzur bulmuştum. Aklıma gelen görüntüler bu huzuru gölgelese de beni vazgeçiremeyecekti.

Sabah olduğunda eve gidip mektubu bıraktım. Annem konuşmak istese de buna izin vermedim. Sadece çekip gittim. Artık son bir işim vardı. O da Nihal'e görüntüleri yollamaktı. Onu da yaptıktan sonra kaçınılmaz son hazırdı. Arabam ile yüksek hız yaptım. Karşıdaki elektrik direği ölüm için bana çok çekici gelmişti.

Son sürat giderken gözleri kapattım sonsuzluğu kucaklamak istercesine...

'Gözlerimi açtığımda garip bir ışık bana vuruyordu. Biri bana kızıyordu.

"Sen büyük bir aptalsın," diyordu sürekli.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben kim miyim? Ben senin en güvendiğim düşüncenim, senin vicdanınım." Burada onunla konuşuyor olmam garipti aslında.

"Yaptığın onca iyilik varken bir çırpıda onları yok etmek kolay mı sandın? Arkandan dua eden insanların duası sayesinde buradasın. Düşündüğün hareketi yaptın. Çok büyük bir ceza vererek hem kendi hayatını hem de o küçük kızın hayatını kararttın. Onu ne kadar üzdüğünü görmek ister misin?"

Nihal

Beklemekten başka çare yoktu. Herkes sessizliğe bürünmüş düşünüyordu. Kimsenin aklına Deniz'in böyle bir şey yapacağı gelmezdi. O her zaman güçlüydü gözümde. Hiçbir zaman duruşunu bozmamıştı. Ne zaman uyanacağını bilmiyorduk çünkü vücudundaki hasar fazlaydı, özellikle de karnında. O arabadan çıkması bile bir mucizeydi. Arabanın resmini gösterdiklerinde inanamamıştım. Kendimi suçlu ve bitkin hissediyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu artık. Sadece dua ediyordum. Uyanacağını günü beklemek zordu. En önemlisi de zamanı bilmemek aşırı yıpratıcıydı.

"Bırakma kendini." Kafamı kaldırdığımda yanımda Nil ve Ezgi'nin olduğunu gördüm.

"Elimden bir şey gelmiyor."

"Biliyoruz ve o yakında uyanacak." Nil umut verircesine yüzüme bakıyordu.

"Peki, ona ne diyeceğim? Yüzüne nasıl bakacağım?"

"Seni bu hâlde görünce affedecektir zaten."

"Bilmiyorum," dedim umutsuzca.

"Derse geç kalacaksınız." Bunu hatırlamak garipti. Çünkü her dakika saate bakarken geçen zamanı sayıyordum. Bir anda dersin olduğunu hatırlamam pek de umurumda olmamıştı; ama onlar kesinlikle gitmeliydiler.

"Senden önemli değil."

"Lütfen, beni seviyorsanız derse girin," dedim umutsuzca, garip bir şekilde yalnız kalmak istiyordum. Sanki yalnızlık bana huzur veriyor ve düşünmemi sağlıyordu.

"Peki, o zaman tekrar görüşürüz," dediler ve arkalarından baktım. Bu servise defalarca girmeme rağmen kötü büyüsünü yeni hissediyordum. Karşımda düşüncelere dalmış olan Derya abiye baktım. Güzel habere sevinememişti bile. Açelya hamileydi. O güzel haber buruk olmuştu onun için. Başka bir şey daha vardı. Bunu yaptıklarını bana Levent söylemişti. Nazenin'in açılışını mahvetmişler, bir güzel medyaya ve misafirlerine onu rezil etmişlerdi. Bu akıllıca hareket ne kadar hoşuma gitse de Nazenin'in başarmış olmasından dolayı kendime çok kızıyordum.

Ayaklarımı kendime çekip başımı dizlerimin üzerine koydum. Kaç gündür uyumadığımı bilmiyordum ve artık uyku, kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı.

Gözlerimi açtığımda koridor sessizdi. Garip olan şey ise saatin sesinin yüksek olarak çıkmasıydı. Sanki zaman kendini hissettirmek istiyordu. Koridorun sağındaki odadaki hareketlilik dikkatimi çekti ve yürümeye

başladım. Bu oda Deniz'in kaldığı odaydı. Koşar adımlarla giderken içerideki hemşireleri gördüm. Aletleri söküyorlardı.

"Durun ne yapıyorsunuz?" dedim çaresizce.

"Yapılacak bir şey kalmadı maalesef."

"Hayır, o iyileşecek," Çabucak yatağın yanı başına geldim. Çoktan o beyaz örtü örtülmüştü yüzüne. Örtüyü kaldırırken gördüğüm yüz başımın dönmesini sağlamıştı. Gözlerinin altı morlaşmış ve cilt rengi beyazlaşmıştı. Bir an bu görüntü derslerdeki kadavrayı anımsattı bana.

"Deniz, hayır," dedim yaşlar akarken. Bu olamazdı çünkü o iyileşiyordu. Birden durumu bu derece kötüleşemezdi. Elimi saçlarına götürdüm ve okşamak istedim. Avucuma dolan saçlar elimde kalmıştı.

"Hadi kızım çıkalım," dedi hemşire. Direndim ve bağırmaya başladım.

"O ölemez," diyordum sürekli ve hastane boyunca yankılan sesim bir ölüm çığlığına benziyordu.

"Hayır, bırak beni." Hemşireyi ittirdim; ama çok geçti. Gelen güvenlik beni çıkarmak istiyordu. Ellerinden kaçmaya çalışsam da kollarımdan tutup sürükleyerek beni çıkarmayı başardılar. Bağırarak ağlarken, artık her şeyin çok geç olduğunu anlamıştım. Bağırmaktan boğazım ağrısa da vazgeçmedim ve bağırmamla birlikte kocaman bir rüzgâr ortaya çıktı. Hastane duvarlarını yıkmaya başladı. Öyle ki hemşireler ve güvenlik görevlileri kaçışmaya başladı. Ben ise öylece karşıya bakıyordum. Gelen serinlik ile uçuşan saçlarım arasından bunun gerçek olmamasını diliyordum.

Hastane duvarları yıkılıyordu; ama bana bir şey olmuyordu. Gelen serinlikle acımın hafiflediğini, rahatladığımı hissettim. Bir anda rüzgâr dalga hâlini aldı ve arasından biri gözüktü. Aslında şeffaftı. Dikkatle bakınca bu kişinin Deniz olduğunu gördüm. Bana kızgındı hem de çok kızgındı.

"Bana güvenmeliydin Gülnihal."

"Deniz!"

"Cezanı çekeceksin ve cezan da bensizlik olacak," dedi ve göründüğü gibi kayboldu. Bir anda rüzgâr o kadar şiddetli esmeye başladı ki nefes alamamaya başladım.

"Deniz gitme," dedim çaresizce, nefes almaya çalışarak. Artık nefes alamıyor ve rüzgârda boğuluyordum. Nefes almaya çalışırken gözlerim bir anda açıldı. Etrafıma bakarken şükrederek bunun bir rüya olduğunu anladım. Bir odadaydım ve biri beni yatağa yatırmıştı. Hızlıca yerimden doğruldum ve ayakkabılarımı giydikten sonra soluğu dışarıda aldım. Deniz'in yattığı odaya giderken sanki rüya gerçek olacakmış gibi korkuyordum. Odaya girerken her şeyin aynı olması ve Deniz'in yaşıyor olması beni rahatlatmıştı. Bu iyiye işaretti. Nefes alışı ve organlara giden oksijen miktarı normale dönmeye başlamıştı demek ki. Belki de onu uyandırabilirdim. Onunla çok konuşmak istemiş, bir türlü cesaret edememiştim. Bunun anlamı şuydu; yaptığım davranıştan dolayı utanıyordum. En azından onu dinlemeliydim ve anlatmasına izin vermeliydim; ama bunu yapamamıştım.

Kolundaki dövmeye bakarken onun ne kadar da farklı sevdiğini daha çok anlamıştım. Ellerini tuttum ve konuşmaya başladım. Bunu düşünmek bile istemiyordum; ama belki bir daha konuşmak için şansım olmayabilirdi.

"Biliyorum sana haksızlık ettim. Lütfen benim açımdan bakmaya çalış. Seni gördüğüm andan beri herkesin söylediği bir şey vardı. O çok sevdi diyorlardı. Hâlinden anlaşılmıyor muydu sanki? O gece Murat Hoca ile konuşurken yüzüme bakmanı o kadar çok istemiştim ki. Sanki küçük bir kızın en büyük dileği gibiydi. Gerçek apaçık ortadaydı. Sen de diğerleri gibiydin işte. Bana bakmamıştın. Bu şekilde düşünmüştüm o zaman. Ertesi

gün beni hatırlaman o kadar şaşırttı ki. İçimden "Seni görmüş," diyerek kahkaha atmıştım karşında titrerken. Sana yalan söyledim, sanki konu paraymış gibi gösterdim. Başından beri tek konu sendin. Öyle ki, seni tanıdıkça daha çok istedim beni sevmeni. Bu konuda bencildim belki de; ama tek dileğim buydu. Bu benim hayalimdi. Bir erkek tarafından sevilmek ve korunmak." Gözümden usulca akan yaşları sildikten sonra devam ettim. "Kitaplardaki gibi bir aşk istedim hep. Edward'ın sırf Bella'nın hayatı için Jacob'a yaptığı teklif gibi ya da Clayton'ın bencilce davrandıktan sonra hatasını telafi edişini istedim hep. Beklediğimden daha fazlasını buldum ben sende. Sen farklıydın ilk başta. Bambaşka düşünüyordun ve güçlü olmayı kendine ilke edinmiştin. Herkesin sıkıcı olarak adlandırdığı felsefe kitaplarını sen bir gecede okuyup bitiriyordun. Farklı olmak her zaman iyidir, monoton olmaktan. Sen bana bunu en iyi şekilde gösterdin Ada'm. İsmin gibi sen de çok farklıydın. Herkesten farklıydın. Artık büyük bir şansımız var. Bütün engeller kalktı. Bundan sonra istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Yeniden, sanki yeni tanışmışçasına başlayabiliriz. Artık sadece sen ve ben varız. Birlikte aşamayacağımız sorun yok. Hep iki çocuğumun olmasını istemiştim; ama sen çocukları bu kadar severken bu sayı belki de artabilir. Ben her şeyden fazla hazırım bu an için. Yanındayım ve artık rahatça nefes alabilirsin çünkü nefesin yanı başında ve her zamankinden daha fazla seni seviyor."

İçimi dökmüştüm ona karşı; ama bir sonuç yoktu. Dakikalarca yanında otursam da uyanacağının hiçbir işaretini görememiştim. Bu beni umutsuzluğa sürüklemiş ve sonuç her zamanki gibi gözyaşları olmuştu.

Tekrar şansımı denemek adına akşam vakti odaya girdim. Durumu stabil olsa da umudum hâlâ vardı. Yanına yaklaştım ve yanağına öpücük kondurdum. Kokusu burnuma dolarken bu kokuyu ne kadar çok özlemiş

olduğum gerçeği tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Elim saçlarına gitti ve yavaşça okşamaya başladım.

"Hadi Deniz gözlerini aç artık. Seni çok özledim. O kadar fazla ki, araban artık çöp olduğuna göre yine seni tehdit edebilirim diye düşünüyordum." Birden anılar canlandı gözlerimde. Eline gitarı alıyordu ve hüzünlü bir şekilde o şarkıyı söylüyordu. Sanki ben de ona söylemeliydim. Şarkılara çok değer veriyordu çünkü. Bu şarkı hüznü ve yaşamı çok iyi anlatıyordu. Ben de ona hayatın değerini söyleyecektim. Elini sımsıkı kavradım. Ona hiç bu şekilde yaklaşmamıştım. Fısıltı gibi çıkan sesimle şarkıyı söylemeye başladım.

Durup düşünmeye zamanın olur mu?
Yitirmeden anlamaz insan
Sevdiklerin yolun sonunda
Sarıl her fırsatında o insana
Arkasından ağlayan olma
Geri getirmez çok ağlasan da
Durur, durur belki başucunda
Annen baban kendi çapında
Abin bile 47 yaşında
Ömür, ömür sanki bir kara kutuymuş
Gün gelince herkesin açılmış
Ama sorarsan hep geç kalınmış
Güzel günlerimizin bittiğini sanma
Belki bir daha öylesi olmaz
Ama her bir gün güzel aslında
Yakın durmanın zor olduğu ortada
Uzak olmak her zaman en kolay
Ama en zoru yalnız olunca
Uyur uyur belki hep yanında
Sevgilin kendi solunda
Her hatıra asılı duvarında

Ömür, ömür sanki bir kara kutuymuş
Gün gelince herkesin açılmış
Ama sorarsan hep geç kalınmış

Artık daha fazla söyleyemezdim. Bu şarkı yaşamdan daha çok ölümü hatırlatıyordu. Ölüm gelmeden önce sevdiklerinin kıymetini bilmeyi anlatıyordu. Ben de onun kıymetini bilememiştim. Elimi dudaklarıma götürürken içimden bir daha isyan ettim. Neden öyle davranmıştım ona? O gece neden onun sözünü dinlememiştim? Dudaklarımı eline bastırırken birkaç damla yaş düşmüştü eline. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. Dakikalarca onu izleyerek oturdum. Hiçbir işaret yoktu. Tam umudumu kaybetmişken bir kıpırtı oldu. İlk başta parmaklarını elimden çekti. Şaşırmamla sesini duymam bir olmuştu.

"Çok zor," demişti fısıltıyla.

"Zor olan ne?" Heyecan ve umut birbirine karışırken kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Uyumak istiyorum, açamıyorum gözlerimi."

"Bana cevap verebiliyorsan bunu da başarabilirsin. Hadi Ada'm aç gözlerini."

Birkaç dakika geçerken zor da olsa gözlerini açmayı başarmıştı. Işıktan dolayı gözleri kısılsa da bana dönmeyi başarmıştı.

"O küçük kız sendin," diye fısıldadı.

"Vicdanımın sesi sendin..."

15. Bölüm

Nihal

Vicdanımın sesi... Bu iki kelimeden ne çıkarmalıyım, bilmiyordum. Yüzüne bakarken onu düşünceli gördüm. Aslında garip gelmişti bu ifade. Farklı görünüyordu.

"Burada olmamam gerekiyordu; ama seni bırakamadım." Bunu duymak beni kahretmişti. Hıçkırığıma engel olamadım.

"Deniz sen gitseydin ben ne yapacaktım?" Yüzünü buruşturdu ve eli karnına gitti. Acıyor olmalıydı. Hemen gözyaşlarımı sildim. Güçlü olmalıydım, ona güç vermeliydim.

"Geçecek, biraz zamana ihtiyacın var. Ben hep senin yanında olacağım."

"Belki sana o şaşalı hayatı yaşatamam; ama normal bir hayat da yaşamayız." Bunu söylemesine inanamadım. Uyanır uyanmaz ailesini istemediğini ima ediyordu.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Ailem, artık onlarla yaşayamam." Bunun sırası mıydı şimdi? Daha beş dakika önce deli gibi korkarken şimdi ondan bu cümleleri duymak beni çok şaşırtmıştı.

"Deniz onlar da çok üzgün, çok pişman."

"Ben kıvranırken de üzgün olmalılardı, beni suçlamamalılardı." Çok kırılmıştı ailesine. Bunu net bir şekilde görebiliyordum.

"Bunu konuşmanın yeri burası değil, dinlenmeye ihtiyacın var." Elim cebime gitti ve telefonumu çıkardım. İlk işim Murat Hocayı aramaktı. Deniz bana bakarken onun ne kadar da solgun göründüğünü düşündüm.

"Merhaba Murat Hocam. Deniz uyandı ve benimle konuşuyor."

"Telefonu ona var Nihal." Telefonu Deniz'in kulağına tuttum.

"Bunu yaparken aklın neredeydi Deniz?" Kızgın sesi bana ulaşmıştı.

"Sence aklımı kullanabiliyor muydum? Hâlâ mantıklı geliyor aslında."

"Senin mantığına ben..." Deniz gülecek gibi oldu; ama o yüz ifadesi bir anda acı ile kasıldı.

"Karnım çok kötü."

"Tabii kötü, ne sandın? Kaç tane parça çıkardık haberin var mı senin? Şanslısın iç organlarında çok hasar yok."

"Ne kadar da şanslıyım?" Yüzü alaycı bir ifadeye bürünürken aklından ne geçiyordu bilmiyordum.

"Deniz..."

"Murat uzatma istersen." Bir anda ciddileşmişti ve sebebini anlayamamıştım.

"Beş dakikaya geliyorum," dedi Murat hoca ve Deniz telefonu bana uzattı. Kapatma tuşuna basarken Murat hoca ile aralarında bir soğukluk olduğunu düşündüm. Sonuçta Deniz onu kardeşi gibi görüyordu.

"Ne oldu aranız iyi değil gibi."

"Boş ver onu, şimdi biz barıştık mı?"

"Neden bunu sordun?"

"Çok akıllıyım değil mi?" Yine o alaycı ifade vardı. Neden böyle davrandığına anlam veremiyordum.

"Bence çok aptalsın. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum." Yüzümde kızgın bir ifadenin oluştuğuna, kaşlarımı çattığıma emindim. Neden böyle garip konu-

şuyordu? İlaçların etkileri olabilir miydi? Sonuçta daha yeni uyanmıştı.

"Her şeyden vazgeçtim ve sana hak verdim." Derin bir nefes almaya çalışırken yüzü tekrar buruştu.

"Bu konuları sonra da konuşabiliriz. İyi değilsin." Tam o sırada kapı açıldı ve içeriye Derya abi girdi. İlk başta şaşırdı. Hemen yüz ifadesinde bir rahatlama oldu. Kaygı düzeyi son sürat aşağıya inmiş görünüyordu Deniz'in uyanmış görüntüsüyle. Hemen telefona sarıldı ve haberi ailesine vermeye başladı. Tek cümlesi "Deniz uyandı," olmuş ve karşıdan sevinç dolu bir ses duymuştu. Yanımıza yaklaşırken onun da benim kadar yorgun ve düşen endişenin izleriyle dolu olduğunu fark ettim. Düşüncelerden dolayı etrafıma hiç dikkat etmemiştim.

"Deniz..." dedi ama Deniz hiç de o şekilde karşılık vermemişti kardeşine.

"Sadece Nihal'i buradan götürmeni istiyorum. O çok yorgun ve uykusuz kalmış." Yüzüme bakarken derin incelemelerde bulunmuştu.

"Tabii ki götürürüm ama konuşmamız gerek."

"Derya abi o daha yeni uyandı ve gördüğün gibi güçsüz."

"Biliyorum Nihal ama içim rahat değil."

"Ne oldu? Sonunda senin korkak vicdanın karanlık odadan çıkmaya mı başladı?" Bu söz bir eleştiri ve alaycılık ile söylense de aslında derinlerde büyük bir kırgınlık içeriyordu.

"Bana kızgınsın biliyorum ama yine de dinleyeceğini umuyorum."

"Sen beni düzgünce dinledin mi peki? O derece şoktayken ve karımı kanlar içinde gördükten sonra yarım yamalak bir anlatmaya dayandın abi. Hiç Deniz neden bunu yaptı diye düşündün mü?" Sesi fazla çıkmıyordu ve oldukça zorlanıyor görünüyordu.

"Derya abi lütfen daha sonra," dedim.

"Annem ve babamı da kendine inandırmayı başardın. Sana en ihtiyaç duyduğum anda çekip giden sen değil miydin? Kusura bakma ben senin gibi adam değilim maalesef."

Araları sandığımdan çok daha fazla bozuktu. Bu kadar çok kırıldığını bilmiyordum abisine karşı. Derya abinin yüzüne çaktırmadan bakarken, onun ne kadar da pişman olduğunu gördüm.

"İstediğini elde ettin Deniz. Bize çok büyük bir ders verdin. Bu aşırıcı derecede çocukçaydı. Bana korkak diyorsun; ama en büyük korkak sensin. Mücadeleden kaçan ve hemen pes eden..."

"Sen bunu anlayamazsın anlatsam bile. O yüzden lütfen beni rahat bırak. Zaten tek isteğimi söyledim. Herhalde bunu yapacak kadar hatırım kalmıştır sende. Ne kadar korkak olsam bile."

"Bunu detaylı bir şekilde konuşacağız." Sonra bakışları bana odaklandı.

"Ben gitmek istemiyorum." Cümle bir anda ağzımdan çıkmıştı; ama gerçek isteğim buydu.

"Saçmalama Nihal. Hiç aynada kendine baktın mı?"

"Bana ihtiyacın olacak."

"Hemşireler olacak ayrıca Murat gelecek birazdan. Bir ihtiyacım olursa sana ulaşırım."

"Olmaz."

"Lütfen ısrar ederek beni üzme." Bu kadar ağır konuşmanın onu yorduğunu görüyordum; ama gitmek de istemiyordum.

"Deniz..." Yüz ifadesi kızgınlığa bürününce cümlemi tamamlayamadım.

"Tamam, en ufak bir şeyde arayacaksın."

"Bir şey olmayacak, hadi git. Dinlenmeye çok ihtiyacın var." Zor da olsa gitmeyi kabul ettim. Kapıdan çıkarken ona üzgün bir şekilde baktım. Bana kızgın bir bakış yollayınca da istediğini yerine getirmek zorunda

kaldım. Tam kapıdan çıkmış yürürken bir kaygı dalgası içime nüfuz etti.

"Ya tekrar denerse?" Endişeli bir yüz ile Derya abiye baktım.

"Neyi?

"İntihar etmeyi?" Düşünceli göründü bir an için ama sonra bunu atmıştı yüzünden.

"Haklısın yanında birini tutmak gerek. Nehir yanında kalabilir." Derya abi telefonunu tekrar eline alırken ben endişeli bir şekilde bekliyordum. Sonra kararımı verip içeriye girdim. Beni görünce daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Ne oldu Nihal?" Yüz ifadesinden bir şey anlamamıştım. İçimdeki tek korku tekrar denemesiydi. Böyle bir şey için hastane gayet müsait bir yerdi. Her türlü ilaç elinin altındaydı.

"Yeniden denemezsin değil mi?" Korkan yüzümle ona bakıyordum. Öyle ki bir titreme dalgasını geçirdiğimi anlamadım bile.

"Sakin ol! Bir şey yaptığım yok."

"Gerçekten mi? Ben çok korkuyorum." Yanına yaklaştım ve hızlıca ona sarılmaya çalıştım. Pek mümkün olmasa da hastane kokusu ile karışmış kokusunu algılayabilmiştim.

"Bir şey yapmayacağım seni böyle gördükten sonra. Ayrıca bazı konuları netleştirmeden gitmeye niyetim yok."

"O zaman neden bunu yaptın?"

"Sana bunu açıklayacağım ama nedeni zaten biliyorsun."

"Nasıl?" dedim yüzüne bakarak.

"Bir insan neden yaşamına son vermek ister?" Bunun cevabını biliyordum ama Deniz asla bu karakterde görünmemişti gözüme.

"Sen öyle biri değildin." Hüzünlü bir şekilde gözlerine baktım. O hüznü onun gözlerinde de gördüm.

"Sana bunu söylemiştim. Umudumu kaybettim ve o umut da sendin." O zaman böyle bir şey yapacağı aklının ucundan geçmezdi. O gün onu özlediğimi ona hissettirdiğimi düşünmüştüm; ama sonra bana bıraktığı o kötü mektuptaki cümleler aklıma hücum etti.

"Ben sadece çok üzgündüm." Gerçek buydu. İki tane farklı duygu vardı. Aldatılma ve terk ediliş. Onun tarafından aldatıldığımı, bebeğim tarafından terkedildiğimi düşünüyordum. Terk edilmenin nedeni bendim. Küçücük bebeğimi koruyamamıştım.

"Benim kadar olamazdın Nihal." Yüzüme bakarken dediğini görmekten çok içimde hissettim.

"Telafi edecek zamanımız olacak." Ona umutla baktım.

"Bana güvenecek misin?" Elini tuttum ve o muhteşem anlamlı dövme görüş alanıma girdi.

"Güveneceğim..."

Yumuşak yastık, temiz çarşaflar ve tatlı uykunun birleşimi ile yeni güne uyanan gözlerim, güneş ışıkları ile biraz da olsa kısık bakmıştı. Yatağımızı bu kadar özlediğimi daha yeni fark ediyordum. Öyle yer seçen biri değildim; ama Deniz seçiyordu değil mi? Bilincinin açılması ile bu sorunu yaşamış olmalıydı. Saate baktığımda daha erken olduğunu fark ettim.

Bir banyoya o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Tabi bir de Deniz'in yanında olmaya ihtiyacım vardı. Gece iyi olduğunun haberini Nehir vermişti. Ayrıca normal odaya da çıkmıştı. Ayağa kalktıktan sonra lavaboya gittim. Aynadaki yansımama bakarken Deniz'in haklı olduğunu gördüm. Saçlarım yağlanmış ve birbirine girmişti.

Düşünmeden pijamalarımı çıkarttım ve kendimi duşa kabinin içine attım. Su akmaya başlar başlamaz bu ihtiyaç çok daha görünür olmuştu. Hele sabunlama kısmına geçince çoktan bir rahatlama gelmişti. Saçlarımı da yıkadıktan sonra bir havluya sarınıp kurulanmaya başladım. En azından daha iyi görünüyordum. Ben ona iyi görünmeliydim ki ona güç vermeliydim.

Dolabın başına geldiğimde gözüme daha hiç giyemediğim hamile kıyafetleri takıldı. İçimi bir hüzün kaplarken, güçlü durmaya çalıştım. En çok içimi yakan bir hiç uğruna ölmesiydi. Buna sebep olan hem ben hem de oydu. İkimiz de farklı düşünerek hayatımızdaki en masum canlıyı öldürmüştük. Gözümden bir damla yaşın akmasına engel olamadım. O gün o kötü olayı yaşamamış olsaydık, şimdi çok daha farklı noktada olacaktık. Yere çökerken az daha onu da kaybedeceğim aklımdan geçerken belki de böylesinin daha hayırlı olduğunu düşünüyordum; ama kendimi üzülmekten de alıkoyamıyordum.

Ağlamamı durdurmak ve tekrardan toparlanmak zor da olsa bunu başarıp birkaç kıyafet almıştım dolaptan. Klasik bir şekilde siyah bir pantolon ve ince bir uzun kollu tişört geçirmiştim üzerime. Saçlarım karmakarışık olduğu için taraması uzun sürmüştü. Saçlarımı taradıktan sonra at kuyruğu şeklinde topladım.

Hissediyordum, bugün kötü geçen onca güne inat güzel olacaktı. İlk önce onunla en ufak detaya kadar konuşacak ve aramızda hiç bir bilinmeyen kalmayacaktı. Karar verdikten sonra üzerime bir ceket giydim ve kapıdan çıktım. Yavaşça merdivenlerden indikten sonra köşedeki koltukta oturup derin düşüncelere dalmış olan Haluk babayı gördüm. Öyle ki yanına yaklaşırken beni bile fark etmedi.

"Günaydın," dedim yavaşça. Bana bakarken yüzünün çökmüş olduğunu gördüm.

"Günaydın kızım," dedi yorgun bir sesle. Onu hiç böyle üzgün görmemiştim.

"Konuşmak ister misiniz?" Sorduğum soruya yavaşça başını evet anlamında sallayarak yanıt verdi. Ben de karşıdaki koltuğa oturdum ve konuşmaya başladım.

"Aranızın kötü olduğunu biliyorum; ama yakında düzeleceğinden eminim." Gözleri yüzüme odaklanırken onun hiç de öyle düşünmediğini gördüm.

"Deniz çok farklı... Ölümü denemesine inanamadım ilk başta. Nasıl böyle bir şey düşünür diye kendimi sorguladım. Onun hatalı olduğunu düşündüm çünkü oğlumu tanıdığımı düşünüyordum. Onu hiç tanıyamadığımı daha yeni fark ediyorum. Oğlumu güçlü sanıyordum; ama artık gücünün tükendiğini bilmiyordum. Her şey gayet iyi giderken nasıl o kadınla konuştuğuna anlam verememiştim. Bildiği bir şey ve hesaba katmadıkları vardı. Bana en çok kızdığı nokta sözleşmeyi sana vermemdi. Onu hiç öyle sinirli görmemiştim. Saygılı davransa da içinden bana ateş püskürdüğünden emindim. Senin onu bırakacağını düşünmüş olmalıydı; ama o noktadan sonra seni buna zorlayamazdım kızım." Bunları anlatırken yüzü daha düşmüş, üzgün gözleri daha da çökmüştü.

"Ben olayın sizin ona inanmadığınız olduğunu düşünmüştüm."

"O da var. Derya'ya daha çok güvendiğimi düşünüyor."

"Siz hastane de o şekilde davranınca ben de kızmıştım. Ne de olsa o sizin oğlunuzdu; ama siz benim tarafımda yer almıştınız. Ayrıca dün akşam Derya abi ile konuşması çok katı ve soğuktu. Birbirlerine kötü sözler yönelttiler."

"Deniz her gün beni daha da şaşırtıyor. Onu dinlemek istemedim. Belki de yaptığını ifade edecekti. Bu bana daha da acı verirdi çünkü masum bir kızda çok kötü bir anı bırakmış olurdum."

"Beni düşündünüz."

"Her zaman da düşüneceğim. Seni bana Allah gönderdi. Bana bir çıkış yolu gösterdin. Geleceğe doğru açılan bir çıkış kapısı gibiydin. Bu bir kumar gibiydi. Ya hepten kazanacaktım ya da hepten kaybedecektim. Sen onu bir şekilde etkilemeyi başardın ve onu tekrar bana kazandırdın. Onun önceki hâli beni kahrediyordu. Elimden bir şey gelmiyordu. Benim çalışkan, yardımsever oğlum vurdumduymaz, kimseyi takmaz bir hâle gelmişti. Onu tehdit ettim ve bir şekilde mesleğine tekrar dönmesini sağladım. Gün geçtikçe çalışmak ona iyi geldi. Sonra da evlilik sorumluluğunu üzerine aldı. Artık hayatında emek vereceği değerler oluştu."

"Peki, korkunuz ne?"

"Onu kaybetmek."

"Ben olduğum sürece bu mümkün değil. Bir şekilde yanlış yaptığına onu ikna ederim. Siz harika bir babasınız ve herkes hata yapabilir. Eminim sizi dinledikten sonra hak verecektir."

"Sence beni dinler mi?"

"Dinler çünkü kendisine yapılmak istemediği bir şeyi başkasına yapmak istemez. Artık gitsem iyi olacak."

"Bekle kızım sana bir şey vermem gerek." Oturduğu yerden kalkarken onun çalışma odasına doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ah Nihal kızım hoş geldin." Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde Fatma teyzenin o gülümseyen yüzünü gördüm.

"Hoş bulduk Fatma teyze."

"Deniz oğlum iyileşmeye başlamış."

"Evet, teyze inşallah daha da iyi olacak."

"Gelsin ben ona güzelce bakarım." Bunun anlamı yedirme içirme olsa gerekti.

"En büyük yardımı ben yaparım o zaman," dedim ve gülümsedim.

"Tabii kızım yaparsın sen. Tekrar görüşmek üzere kızım işler beni bekler."

"Kolay gelsin Fatma teyze," dedikten sonra onun mutfağa gidişini izledim. Bir müddet sonra Haluk baba geldi. Bana kartımı ve arabanın anahtarlarını uzattı. İlk başta kabul etmek istemedim; ama zorla elime koydu.

"Deniz eminim buraya gelmek istemeyecek. Bu yüzden de dairesinde kalmak isteyecek. Kendi parasını kullanmasını istemiyorum. Çocuğum benim yüzümden bu durumda. Ona iyi bakacağını biliyorum. Bu yüzden bunlara ihtiyacın olacak."

"Olabilir," dedim ve dün Deniz'in abisine olan tavırları babasına da yansıtacağından emindim. Belki baş başa kalmak ikimize de iyi gelebilirdi.

"O evi o kadınla yaşamak için almıştık. İçini istediği gibi döşemişti. Bir evde olması gereken her şey mevcut."

"Evet, gördüm evi. Birkaç kez oraya gittim. Mutfak bana hitap ediyordu, çok güzeldi."

"O kadının yemek yapacağından şüpheliydim; ama senin iyi yapacağından eminim. İyi ki oğlum o kadınla evlenmedi. Yoksa hayatının bu kadar iyi olacağını düşünmüyordum."

"İyi mi?" dedim şüpheyle bakarak.

"Geride bir kayıp bıraksanız da bu sizi daha da birleştirdi. Aranızda artık sözleşme yok. Tamamen normalsiniz. Bir torundan olsam da bunun da Allah tarafından bir hayır ile ödüllendireceğinden eminim." Torun kelimesi tekrar beni hüzünlendirse de Haluk babanın tespitlerin doğru oluşu biraz da olsa o hüznü silmişti.

"Kabullenmek çok zor."

"Bir daha olacağından eminim. Yeter ki siz sağlıklı olun." Bunu evlendiğim adamın babasıyla konuşmak oldukça utanç vericiydi. Konuyu dağıtmak adına bir şey söyledim.

"Anahtar bu sefer ne için hediye?" diye sordum muzip bir şekilde.

"Minnet için kızım. Büyük bir minnet için..."

Arabayla giderken Deniz'in babasına ne tepki vereceğini düşünüyordum. Haluk baba oldukça karamsardı. Bu tutumunda haklı olabilirdi. Derya abi ile dün bayâ gerilmişlerdi. Şu da vardı, dün daha ilaçların uyuşukluğu üstünde olmasına rağmen çok sertti. Şimdi davranışlarının nasıl olacağını kestiremiyordum.

Hastanenin otoparkına girerken etrafın her zamanki gibi kalabalık olduğunu gördüm. Arabayı park ettikten sonra kapısını açarak dışarıya çıktım. Hafif bir rüzgâr yüzümü okşuyordu. Sonra arabaya bakan bir çocuk fark ettim. Yüzüne baktığımı görünce biraz utangaç bir ifade ile konuşmaya başladı.

"Abla fotoğrafını çekebilir miyim arabanın?" Gülümseyerek çocuğa baktım.

"Tabii ki çekebilirsin," dedim ve acelem olduğu için çocuğa sıcak bir gülümseme attıktan sonra hızla yürümeye başladım. Hastane kapısından içeriye girip hemen servis bölümüne yöneldim. Odanın kapısına geldiğimde derin bir nefes alıp içeriye girdim. Uyanıktı ve düşünceli görünüyordu. Yaklaşırken beni fark etti ve gülümsedi.

"Günaydın, nasılsın bugün?"

"Daha iyiyim." Yatağa oturdum ve elini tuttum. Yüzüne bakarken onun daha da zayıflamış olduğunu fark ettim.

"Sen de iyi görünüyorsun. Uyku iyi gelmiş."

"Sen iyi ol, ben de iyi olurum," dedim ve kapı açıldı. Nehir içeriye girerken bana gülümsemişti.

"Görevin bitti galiba," dedi Deniz Nehir'e bakarak.

"Abi ne görevi saçmalama. Ben senin kardeşinim."

"Biliyorum canım. Gitsen iyi olur sen de yoruldun."

"Aşk olsun, karın gelince beni sattın."

"Saçmalama olur mu öyle şey. Gel buraya." Nehir yanına giderken iki kardeşi seyrediyordum. Nehir'le araları iyi görünüyordu.

"Biliyorsun her şeyin bir ölçüsü var. Bunu anladığını düşünüyorum. Ayrıca benim yüzümden uykusuz kalman beni kötü hissettiriyor." Nehir eğildi ve ona sarıldı. Derya abisine göre Deniz'le iletişimi daha iyiydi Nehir'in.

"Ben sizi yalnız bıraksam iyi olur. Konuşacak çok konunuz olduğuna eminim." Bana sarıldıktan sonra çantasını aldı ve odadan çıktı. Deniz bana bakarken sanki kendimi yabancı gibi hissettim. Ne soracağımı pek bilmiyordum. Asıl konu şuydu, galiba sormaya çekiniyordum. Bu süre uzadıkça gerildiğimi hissettim. Sonunda kendimde bir güç buldum ve sordum.

"Aklın neredeydi senin, bunu nasıl yaparsın?" Sandığımdan çok daha sert çıkmıştı sesim. Deniz bu tavrıma şaşkın bakışlarla cevap verdi. "İnanamıyorum. Bu kadar zayıf düştüğünü bilmiyordum, bana bir şey demiştin hatırlıyor musun? Zayıf kadınlardan nefret ederim. Özgüven eksikliği konusu var ayrıca. O kocaman özgüvenine ne oldu?" Sanki motor yutmuşçasına cümleleri sıraladım. İçimde biriken öfkeyi çıkarmak beni rahatlatmıştı.

"Çok kızdığını bilmiyordum."

"Ben de şimdi farkına varıyorum. Şu hâline bak Deniz. Zayıflamışsın ve çok güçsüzsün. Sen bunu hiç hesaba katmadın değil mi? Peki ya ben? Amacına ulaşmış olsaydın ben ne yapacaktım düşündün mü hiç?"

"Amacıma ulaşacağımı düşünmüştüm. Aslında senin beni çoktan unutmaya başladığını hissettirdin bana. Kararlıydın ve ben gittikten sonra başka birini bulmak kolay olurdu."

"Cidden bu kadar aptal mısın Deniz?"

"Hem de çok aptalım Nihal! Sözleşmeyi düşünmeden yırtan sendin unuttun mu? Bu ne anlama gelir?" O da artık sinirlenmeye başlamıştı. Bu bir miktar gözümü korkutsa da devam etmek için kararlıydım.

"Sana çok kızgındım anlıyor musun? Bunu nasıl yaptığını düşünemiyordum bile. Küçücük bir can gitmişti. Senin çok istediğin bebeğimiz artık hayatta değildi. Sence sağlıklı düşünüyor muydum?"

"Peki, sen sözleşmeyi yırttıktan sonra ben sağlıklı düşünüyor muydum? Bebeğimiz, sen ve ailem. Yanımda kimse kalmadı Nihal. Kimse bana inanmadı ve beni suçladı. Bana savunma hakkı bile vermediler. Sence ben de sağlıklı düşünüyor muydum? "

"Bu kadar ileriye gitmemeliydin? Bu çok farklı, sözleşmenin geri dönüşü vardı; ama hayat sadece bir kere veriliyor Deniz."

"İki kere verilse sence bir şey değişir miydi? Vazgeçemediğimiz huylarımız var."

"Hiç bir şey vazgeçilmez değildir?"

"Yanılıyorsun çünkü sen benim için öylesin."

"Vazgeçmeye kalktın ama."

"Vazgeçmedim, sevgimizi ölümsüzleştirdim. Söylemiştim, ben nefesimi kaybettim."

"Deniz... Sen nasıl bir adamsın?"

"Bunu ben bile bilmiyorum."

"Mahvedeceğim seni," dedim ve ona yaklaşarak sarıldım. Buydu işte hayatın anlamı. Adını koyamadığım mutluluk, ritimsiz bir kalp atışıydı. Damarlarda dolaşan kan ve onun verdiği mutluluk kimyasıydı. Baştan çıkaran kokusu ve dayanılmaz yakışıklılığıyla bu adam bana aitti. Az önce söylediği kelime aşktan daha önemliydi gözümde.

"İlgin iyi hoş ama biraz daha sıkarsan canım fena yanacak." Bunu fark etmemiştim. Kendimi anın büyüsüne kaptırmıştım.

"Ah..." dedim ve kollarımı gevşettim.

"Unuttum! Seni özledim, seninle işim daha bitmedi ayrıca."

"Hâlâ buradayım ..." cümlesini tamamlayamadı çünkü eğildiğimde boynumdaki bir noktaya burnunu dayayarak kokumu içine çekti.

"O kadar özlemişim ki. Bu koku sadece bana ait ve sadece benim olmalı."

"Zaten çoktan sana ait," dedim gözlerinin içine bakarak. Tam o sırada kapıya vuruldu. Ardından açılan kapıdan Murat hoca göründü. İçeriye girerken Deniz'in sözüyle şaşırmıştı. "Murat su içmek istiyorum."

"Bunu yaparken düşünecektin." Deniz'in yüzünü incelerken bana talimatlar veriyordu aslında. Onu kontrol et anlamındaydı bu talimatlar.

"Yavaşça ve yudum yudum içiyorsun Deniz."

"Sonunda," dedi Deniz rahatlamış bir tavırla.

"Doktorluğunu kayıp falan mı ettin sen? Bunları sen de biliyorsun."

"Biliyordum; ama bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

"Ne zaman hastaneden çıkabilir?" Murat Hoca şaşkın bir tavırla bana bakarken hemen gözlerimi kaçırdım. Haklıydı. Hemen çıkmasını beklemek aptallıktı.

"Nihal daha dün uyandı, bu soru komik olmadı mı?"

"Ben ona buradan daha iyi bakacağıma eminim." Kendimi kurtarmak adına anne sözüne güvenmiştim.

"Katı gıda yasak şimdilik. "

"Senin eline düşmeyecektim," dedi Deniz Murat hocaya sitem eder bir şekilde.

"Sen hâlâ konuşuyor musun?"

"Merak etme benim de burnumu sokacağım günler gelecek."

"İyi o zaman şanslıyım çünkü senin gibi bir arkadaşa sahibim. Beni o kadar korkuttun ki. Bir an için gittiğini düşünmüştüm."

"Gitmedim ama değil mi?" Kapı vurulurken tekrar dikkatimi kapıya yöneltmiştim. Kapıda tanımadığım bir kadın görülmüştü.

"Girebilir miyim," derken biraz utangaç görünmüştü.

"Tabii buyurun," dedi Deniz kadına sıcak bir tavırla. Tanıyor olmalıydı. Kadın yaklaşırken elinde bir şey olduğunu fark ettim.

"Doktor oğlum, çok üzüldüm duyunca. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim." Deniz'in hastası olmalıydı bu kadın. Deniz'i incelerken üzgün görünüyordu.

"Kaza işte, kimi bulacağı belli olmuyor." Bu konu basına kaza şeklinde yansımış olmalıydı. Kaç gündür hiçbir şekilde haberlere falan bakmıyordum.

"Öyle, yapacak bir şey yok." O anda tekrar kapı açıldı. Bu sefer içeriye Nur anne ve Haluk baba girdi.

"Neyse hastalar beni bekler. Görüşürüz," dedi Murat hoca ve gelenlere selam verdikten sonra odadan çıktı.

"Oğlum nasılsın bugün?" Nur anne Deniz'e yaklaşırken oldukça üzgün görünüyordu.

"Daha iyiyim anne." Yabancı bir insan içeride olduğu için kırgınlığı bir tarafa bırakmıştı.

"Siz ailesi misiniz?" diyen kadın sesini duydum sonra.

"Evet," diye yanıtladı Haluk baba.

"Ben oğlunuzun bir hastasıyım. Böyle bir evlat yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hastanedeki en saygılı, en tedbirli doktor. Kaç tane doktor gezdim; ama bir türlü şifa bulamadım. Umudum tükendi derken oğlunuz bu hastanede çalışmaya başladı ve bana çare oldu."

"Bu benim görevim," dedi Deniz mahcup bir tavırla.

"Öyle olabilir oğlum ama senin kadar anlayışlı ve hastasını dinleyen başka bir doktor tanımıyorum. Pek bize söz hakkı tanımıyorlar ve anlattıklarından bir şey

anlamıyoruz." Bu cümleler ailesine en güzel cevap olmuştu. Başka birileri onunla övünürken; onların Deniz'e bir söz hakları bile olmamıştı.

"Bu ülkeye iyi bir doktor kazandırmışsam ne mutlu bana." Haluk baba kadına bu sözleriyle cevap vermişti.

"Doktordan önce iyi bir adam kazandırdınız. Artık gitsem iyi olur. Hasta ziyareti kısa olur. Unutma oğlum dualarım seninle."

"Tekrar teşekkürler, geldiğiniz için çok mutlu oldum."

"En kısa zamanda iyileşip işinin başına dönersin inşallah." Kadın bana bakarken elindeki torbayı bana uzattı.

"Sen kardeşisin herhalde kızım." İç geçirmemek için kendimi tuttum. Yaşımı göstermediğim için bu durumla karşılaşmak benim için sinir bozucuydu.

"Yok, teyze ben eşiyim," Kadın küçük çaplı bir şok geçirdi. Ben de hemen açıklamaya başladım.

"Ben de doktor adayıyım ve yaşımı göstermiyorum," deyince kadın anlayışla bana baktı.

"Anladım kızım." İyi günler dileyerek odadan çıktı. Elimdeki torbaya bakarken merak ettim ve poşetin içinden çıkardım. Bir saklama kabının içinde ılık bir çorba vardı.

"Çorba getirmiş," dedim Deniz'e bakarken.

"İyi bir teyzeydi."

Sessizlik uzadıkça aradaki gerilim artıyordu ve bir an için Deniz'in su içmek istediği aklıma geldi. Belki de benden çekiniyorlardı. Aradan çekilmeliydim.

"Ben su alıp geliyorum," dedim ve odadan çıktım. İçeride ne olacağını kestiremiyordum. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Benim bu fırtınadaki rolümün ne olacağını merak ediyordum.

16. Bölüm

Nihal

Suyu aldıktan sonra içeriye girip girmemek konusunda kararsızdım. En iyisi burada beklemekti. İçeride konuşulanları merak etsem de kendimi kapının önünde tutmayı başardım. Çok da beklememiştim zaten. Bir beş dakika sonra Haluk baba ve Nur anne odadan çıkmıştı. Yüzleri iyi görünmüyordu. İçerideki konuşmanın olumlu olmadığını yüzlerinde görmüştüm.

"Pek iyi geçmedi galiba?" dedim yavaşça.

"Biz konuştuk o dinledi. Tek kelime dahi etmedi."

"Biraz daha zaman gerekli. Lütfen daha fazla üzülmeyin. Eminim sizinle eskisi gibi olacağı günler gelecek. Ben de öyle olması için çaba sarf edeceğim."

"Sağ ol kızım. Seni seçmekle ne kadar da iyi bir seçim yaptığımı bir kez daha anlamış oldum." Yüzlerine güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Merak etmeyin ben ona iyi bakarım."

"Ondan şüphem yok zaten. Hoşça kal," dedikten sonra kalabalık yapmamak adına merdivenlere yöneldiler. Ben de içeriye girdim sonra. Deniz'e bakarken onu sakin gördüm. Aklı gerçekten farklı çalışıyordu. Ona yapılanı tam tersi bir şekilde protesto etmişti.

"Pek iyi geçmemiş anlaşılan."

"İyi geçeceğini kimse düşünmedi zaten."

"En azından iyiyim diyebilirdin."

"Görünüşümün bunu anlattığını düşündüm."

"Peki..." dedim ve gördüğüm poşeti merak ederek açtım. İçinde kaşık çatal gibi malzemeler vardı. Suyu yavaş içmesi gerektiğini söylemişti Murat hoca.

"Bebek gibi bakılmaya hazır mısın?" dedim gülümseyerek.

"Senin tarafından olacaksa neden olmasın?" Birazdan böyle gülümseyerek bakacağını düşünmüyordum. Şişenin kapağını açtım. Kaşığa dökerken yere sıçratmamaya özen gösterdim.

"Ne yapıyorsun?" demişti biraz kızgınlıkla.

"Murat arkadaşını duydun. Edindiğim tecrübelere göre hastalar suya direk dalıyor, sonrası ise kocaman bir acı. Ayrıca anestezinin etkisi geçmemiş olabilir. Dikişli bir şekilde kusmak istemeyeceğini düşündüm."

"Ah hayır," dedi kaşığı ona götürürken.

"Az az ama fazla." İlk yudumu içerken yüzünü buruşturdu.

"Az demek bence çok abartı başka bir kelime bulmalısın."

"Minik olsun o zaman," dedim ve tekrar kaşığı su ile doldurdum. Bir on defadan sonra amacıma ulaşmış gözüküyordum.

"Oldu mu?" diye sorunca başını salladı.

"Yanıma gelir misin?" Hemen yatağa, yanına oturdum.

"Babama karşı beni mi savundun?" Bu soru da nereden çıkmıştı.

"Ne zaman?"

"Hastanedeyken ve sözleşmeyi yırttığında." Haluk baba bunları ona daha yeni söylüyor olmalıydı.

"Evet, sana çok kızgın olsam da Haluk babanın bu davranışı hoşuma gitmemişti."

"Yine de aklında ben vardım. Nihal hiç düşündün mü Deniz neden bana ters davranmıyor diye?"

"Düşündüm."

"Kafamda hep çok merhametli bir Nihal vardı. Beni dinleyeceğini düşünmüştüm. Öyle olmadı tabi ama yine de o gün bana sarılmıştın. Beni gerçekten sevdiğini hissettirmiştin. Davranışların ise çok olgun ve kararlı geldi. Beni affetmeyeceğini düşündüm. Görüyorsun ya aklım ne kadar da karışıkmış. Bir taraf her şey eskisine dönecek derken diğer taraf ise daha da kötüye gidecek diyordu. İki taraf da uçurumdu benim için. Neyi seçersem seçeyim düşecektim. Bu yüzden hayatıma son vermeyi denedim. "

"İki taraf da uçurum değildi Deniz. Her şey iyi olacak demişsin. Bu neden uçurum olsun ki?"

"Uçurum olabilirdi. İyi olsa bile bana olan güvenin sıfırlanmış olacaktı. Belki beni eskisi kadar sevmeyecektin."

"Ne kadar da derin düşünüyorsun."

"Aslında bu huy senden geçmiş olabilir. Bazen düşüncelerinin hızına yetişemiyordum."

"Cidden mi? Hiç böyle düşündüğünü fark etmedim."

"Fark etmediğin çok detay var."

"Belki beni aydınlatabilirsin."

"Kendin de bulabilirsin." Onu korumam hoşuna gitmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ruh hâli ise karmakarışık olmuştu. Bir yol bulamadığı için hayatına son vermeyi seçmişti. Bir karar verse bile ona destek olacak birileri yoktu yanında.

"Baygınken bir rüya gördüm. Biri vardı ve bana çok kızgındı. Sürekli bana sorular yöneltti, bunalttı beni. Tabi kızgınlığı çok üzerindeydi. Bir küçük kızı çok üzdüğümü söylemişti. Onun sen olduğunu fark ettim. Garip olan ona kim olduğumu sorduğumda, bana vicdanının

sesi diye cevap vermişti. Sonradan o sesin sen olduğunu düşündüm. Ne olursa olsun, seni tek başına bırakmak çok saçmaydı, yaptığım hatayı düzeltmeden gitmek. O zaman bu yolun yanlış olduğunu anladım. İşte o andan itibaren her şey karanlık, sonrasını hatırlamıyorum."

"Ne demek sonrasını hatırlamıyorum? Sana o kadar dil döktüm içimi açtım, şarkı söyledim. Hiçbir şey duymadın mı?"

"Nihal bu bir dizi değil." Yüzüme gülerek bakarken oldukça eğlenmiş görünüyordu.

"Duyduğunu ve öyle uyandığını düşünmüştüm."

"Sadece uyanmamı söylediğini duydum."

"İyileştiğin için mutluyum."

"Merak etme, tamamen iyileşeyim bir şeyler düşünürüm. Aslında vardı; ama doğum günün kötü günlerle geçti gitti."

"Senden farklı bir tarafım yok aslında. Ben de kutlama yapan biri değilim."

"Belki imkân olmadığı içindir."

"Olabilir. Neyse şu teyzenin çorbasını içmek ister misin?"

"Şu an değil, canım bir şey yemek istemiyor."

"Merak etme, bir çıkalım ben sana ne yapacağımı biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Şişman," dedim ve gülmeye başladı; ama karnının acımasıyla birlikte tam bir gülme olmamıştı.

Akşama kadar birçok ziyaretçi geldi ve aralarında bazı hastaları da vardı. Herkes bu olayın bir kaza olduğunu düşünüyordu. Aynı şekilde basın da bu şekilde servis etmişti haberi. Bu kadar seveni olduğunu bilmiyordu. Özellikle hastaları çok ilgiliydi. Bir ara arkadaşlarla konuşmak için odadan çıkmıştım ve o ara içeriye Levent'in girmiş olduğunu fark ettim. Deniz'le koyu bir sohbete dalmışlardı. Onları bu şekilde görmek beni şaşırtmıştı. Beni görünce bir an için sustular.

"Seninki de geldi. Ben kalksam iyi olur."

"Neden? Ben varken konuşamaz mısınız?" Bu tavrı oldukça garipti.

"Konuşurum da şimdi benim hastalar biraz telaşlı biliyorsun, o yüzden gitsem iyi olur." Hâlâ dediğim cümleyi bana hatırlatıp beni deli ediyordu.

"Sen bilirsin Levent." Cevabım sert olmuştu.

"Görüşürüz," dedikten sonra kapıdan çıktı.

"Ne ara bu kadar samimi oldunuz?" Bunun cevabını aşırı merak ediyordum.

"Bana çok yardım etti Nihal. Galiba o da olgunlaşmış."

"Demek öyle..."

"Sen anlat biraz seninkiler ne yapıyor?"

"Aynı işte Sevim hoca geri dönmüş."

"Öyle mi?"

"Sen ders vermeyecek misin?"

"Bilmiyorum hiç konuşmadım. Yalnız size vermiyorum dersi biliyorsun."

"Öyle ama ben sana alışmıştım. Sevim hoca da iyi ama sen de iyiydin." Üzülmüştüm aslında ne olacaktı ki. Deniz, Sevim hocanın yokluğundan dolayı derse girmişti. O gelince de gidecekti doğal olarak.

"Bu iyi bir haber çünkü programım hafifleyecek." Kendi açısından iyi olabilirdi.

"Sana göre," dedim üzüntülü bir tavırla.

"Yanıma yatsana," dedi bir anda.

"Ne?" dedim şaşırarak. Ben de onu özlemiştim; ama yaralıydı. Bunu yapamazdım.

"Neden?"

"Olur mu? Deniz yaralısın."

"Bir şey olmaz. Sana daha çok ihtiyacım var."

"Sığamayız."

"Hani sıskaydım?"

"Tamam da..." dedim ve cümlemi tamamlayamadım.

Çok istekliydi ve benim de ona ihtiyacım vardı. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa oturduktan sonra yanına uzandım. Ona bakarken mutluydum. Bana yaklaştı ve başını göğsüme yasladı. Ben de saçlarını karıştırmaya başladım.

"İnsanın başına ne geleceği belirsiz değil mi? Bir sene önceyi ve şimdiyi düşününce ne kadar da fark var diyorum. O zaman bağlanacak, tutunacak bir dalım yoktu. Her şey sıradan geliyordu. Sokakta yürürken el ele tutuşan çiftler görüyordum. İçimden ne kadar da saçma diyordum çünkü artık sevgiye ait her şey bana saçma ve zaman kaybı olarak görünüyordu. Belki de sevgimi yanlış birine emanet ettiğim içindi. Benimle artık dalga geçiyordu o sevgi. Aslında durum çok kötü görünüyor. Hayatımdan vazgeçmek istiyorum ama bana izin vermiyorsun. Her an benimle birliktesin. Sana bu kadar bağlandığımı bilmiyordum Nihal. Şimdi ise durum bambaşka artık bir umudum, beni anlayan birisi var. Ölüme yakınken bile beni kurtarmaya hazır, bana kendini hatırlatacak kadar masum."

"Benim Ada'm. Sana sadece ben böyle hitap etmeliyim çünkü sen benimsin."

"Nihal..." Gözümü bir an yoldan ayırıp Deniz'e baktım.

"Bu hoşuma gitmiyor."

"Ne hoşuna gitmiyor?" Bunu konuşmuştuk ama hâlâ sindirememiş görünüyordu. Galiba otuz yaşın olgunluğunu daha yeni hissediyordu. Ailesi ile arası hâlâ iyi değildi. O gün hastane odasında Deniz, sadece onları dinlemiş hiç konuşmayarak deyim yerindeyse anne ve babasını delirtmişti. Deniz usulü cezalandırmanın değişik bir tanımıydı bana göre.

"Aileme bağımlıymış gibi yaşamak. Arabayı bile babam aldı sana. Aslında benim sana hediye etmem gerekirdi." Ona kızmış bir şekilde baktıktan sonra yola bakmaya devam ettim. Zorlu hastane günlerini atlatmış, Deniz'in dairesine gidiyorduk. Bir süre orada kalmak istediğini söylemişti. Bir süre ne kadar zaman ederdi bilmiyordum.

"Geldik. Bu düşünceleri atmanın vakti geldi. Yeni doğan gün bize ne kadar da şanslı olduğumuzu gösterdi. Biz tekrar başlayalım diye bize bir şans verdi. Bize düşen, o şansı en iyi şekilde değerlendirmek." Tam bir şey söyleyecekken onu susturdum ve arabayı park ettikten sonra arabadan indik. Büyük dış kapıdan girdikten sonra asansörü çağırdık. Yukarıya çıktığımızda kapıyı açar açmaz içeriden ferah bir koku geldi. Temizlik yapılmış olmalıydı. Buranın anahtarı evde de vardı sonuçta.

"Ah harika buraya da uzanmış elleri."

"Deniz onlar senin düşmanın değil biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama en azından onlar yanımda değilken düşüncelerimi söyleyebilirim öyle değil mi?" Çantamı ve ceketimi çıkarttıktan sonra yemek yapmak için mutfağa yöneldim. Dolabı açtığımda dolu olduğunu gördüm. Mutfağa da el atmışlardı. Aslında bu bizim için iyi bir fırsattı. İlk defa bu kadar uzun bir süre baş başa kalacaktık. Ana yemeği şu aralar çorbaydı. Ona hasta olduğunda pişirdiğim çorbadan yapmayı planlamıştım. Mutfakta uğraşmaya başladıktan sonra kafam dağılmaya başlamıştı. Yemek yapmayı özlemiştim. Şu an sorun yok gibi gözükse de ailesi ile olan soğukluk hiç hoşuma gitmiyordu. Onları eskisi gibi bir araya getirmeliydim. Derin düşüncelere dalmışken düdüklünün kaynama sesi ile bir an olduğum yerde sıçradım. Daha sonra elinde telefonum ile gelen Deniz'i fark ettim.

"Annen arıyor." Ah bunu tamamen unutmuştum. Şu

aralar annemi ihmal etmiş hissediyordum kendimi. Telefonu ondan aldıktan sonra açıp konuşmaya başladım.

"Anne özür dilerim gerçekten unuttum."

"Deniz nasıl?"

"Şu an iyi ve eve geldik artık. Kötü günler geçiyor."

"Allah'a şükür, dua etmeye devam et kızım."

"Edeceğim anne siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim kızım artık hiç bir şeyi kafana takma Nihal ve önüne bak."

"Öyle yapacağım anne." Ocağın altını kapattım ve Deniz'in yanına oturdum.

"Kendinize iyi bakın."

"Sen de anne. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni pamuk kızım." Bu söz gülümsememi sağlamıştı. Telefonu kapatırken bu gülümseme hâlâ yüzümde duruyordu.

"Deniz..."

"Efendim." Konunun ailesine geleceğini bildiğinden sesi hiç hoşnut değildi.

"Bence bu kadar ders yetmez mi? Onlar da çok üzgün."

"Nihal lütfen."

"Ne lütfen? Onlar senin anne ve baban. Seni bu yaşına kadar krallar gibi büyütmüşler. İyi bir eğitim almanı sağlamışlar. Şimdi onlara daha fazla acı çektirmek istiyor musun? Onlar senin ilk yanlışında sırtlarını döndüler mi? Bence bitmeli artık bu soğukluk." İyice öfkelenmiş ve sesimi yükseltmiştim. Bu inadını artık kırmak istiyordum.

"Ne değişecek ki?"

"Saçmalıyorsun cidden. Onlar da artık seni mutlu görmek istiyorlar. Herkes hata yapabilir değil mi?"

"Daha değil Nihal. Bu kadar çabuk değil." Kızgın bir bakış attıktan sonra bakışlarımı kaçırdım. Bu olay beni zorlayacak gibi görünüyordu.

Bu kadar uzatması hoşuma gitmese de birkaç gün boyunca konusunu açmamaya çalıştım. Artık zamanı gelse de bu evde sadece onunla yaşamak bana büyük bir mutluluk vermişti. En başında, onun güven dolu kollarında uyumayı özlemiştim. Özellikle de saçlarını karıştırıp uyuyakalmayı...

O sabah kontrol için hastaneye gittik. Gerçek şuydu ki, ona iyi bakmıştım. Hızla eski kilosuna dönmüş hatta fazlasını bile almıştı. Onu gören Murat hoca şaşkınlığını gizleyememişti.

"Nihal ne yaptın sen?"

"İyi yapmışım değil mi hocam?"

"İyi yapmışsın. Eskisinden bile iyi olmuş." Deniz gülerken yüzüne baktım. Gerçekten ilk ve son arasında çok fark vardı.

"Her şey iyi görünüyor. Tahliller ve tabi fizik muayene de öyle."

"Sonunda, adam akıllı duşa girmeyi özledim."

"Artık serbestsin, tabii yemek konusunda aşırıya kaçma."

"Önceden olsa belki olmazdı da Nihal'in yemekleri karşısında irademe sahip çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Çıksan iyi olur. Ayrıca artık sana emanet edeceğim bir şey olacak."

"Yoksa..."

"Evet, yakında baba olacağım."

"Tebrik ederim kardeşim şu kötü zamanlarda duyduğum en güzel haber bu sanırım." İki arkadaşın sarılmalarını izlerken aslında bir iyi haberin daha varlığını ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Açelya'nın hamile olduğunu sadece ben ve Derya abi biliyordu. Açelya aile yemeği planlıyordu ve bunu orada açıklamak istiyordu.

"Tebrikler Murat hocam. Lale hocama da tebrik ettiğimi iletirsin."

"Tabii iletirim." İçime garip bir duygu oturdu. Bu eve gidene kadar devam etti. Bu kaybın bir göstergesiydi. Bebeğimiz yaşamış olsaydı şimdiye kadar kocaman olacaktı. Sonbaharda onu kucağımıza alacaktık. Bunun imkânı yoktu artık. Bunun sorumlularından biri de bendim. Böyle olacağını bilemezdim elbette; ama kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum.

Eve geldiğimizde ilk iş olarak banyoya girmiştik. Sıcak su daha da rahatlamamı sağlayıp kendimi tutmamı engellemişti. Kendimi ağlarken bulduğumda artık tek başıma değildim. Bu ağır yükü paylaşabileceğim biri vardı. Ona sarılırken kendimi daha da güçlü hissettim.

"Nihal lütfen böyle yapma."

"Kendimi alıkoyamıyorum düşüncelerden. Bebeğimiz yaşasaydı şimdi her şey daha farklı olurdu. Başkalarının bu mutluluğunu görmek kendi pişmanlığımı, aptallığımı hatırlatıyor. "

"Sen suçlu değilsin sadece, bazen kendimize yapmak istemediğimiz olayların ortasında bulabiliriz kendimizi. Sence ben hayatımı sona erdirmek isterken sevdiklerimi gözümün önüne getirebildim mi? Bu da ona benzer bir şey. Hayatta her şeyin bir amacı var Nihal. Her şey kötü olsa bile bir tarafı bize daha iyi gelecek. O kadından ayrıldığımda her şeyin bittiğini düşündüm; ama öyle değildi. Sonra sen geldin ve bazı detayları yeniden görmemi sağladın. Hayatın bana verdiği kötü bir ders aslında. Bana çok çok iyi bir insanın kapısını araladı. Bebeğimiz kaybetmenin de bir amacı var. Şu an bu çok kötü gelse de ileride olacak iyi bir olayın başlangıcı."

"Başa çıkmak çok zor. Özellikle de düşüncelerimle ve pişmanlıklarımla. Söylediğini yapmalıydım sana güvenip seni beklemeliydim; ama yapamadım."

"Artık yanında ben varım. O zamanları seninle geçirmek isterdim; ama olmadı. Bundan sonra her şey daha güzel olacak."

Hıçkırıklarım bitmek bilmedi. Kendimi çok kötü hissediyordum. Galiba olayın farkına daha yeni yeni varıyordum. Banyodan çıktıktan sonra söylediklerini düşünüyordum. Her şey güzel olacak diyordu. Bilmediği bir şey vardı. Açelya hem bebek haberini vermek hem de Deniz ve ailesini bir araya getirmek için yemek organize etti; ama ben Deniz'i daha ikna edememiştim. Bu konuyu konuşmak için biraz cesarete ihtiyacım vardı.

"Saçlarım sandığımdan daha da uzamış. Kestirmem lazım dışarıya çıkalım mı?"

"Tabi olur." dedim. Saçının modeli bozulmuş olsa bile güzel görünüyordu.

"Deniz yarın bir yere gidebilir miyiz?"

"Nereye?"

"Bir yemeğe... Aslında bir aile yemeği ve senin de olman gerekli."

"Nihal..."

"Deniz yeter artık. Ne yapmaya çalışıyorsun? Ayrıca hoşlanmadığım akraba ziyaretine beni zorla götüren sen değil miydin? Bu akraba da değil üstelik aile anladın mı beni? Bu kadar tavır alabiliyorsan bile bu ailenin sayesinde. Artık sıkıldım çocuk gibi davranmandan. En büyük dersi verdin zaten daha neyi bekliyorsun ki?" Sinirliydim ve haklı olduğumu biliyordum. Yeterdi bu kadar çocukça davranmak. Artık sona ermeliydi bu soğukluk.

"Bu kadar sinirli olduğunu bilmiyordum?"

"Haklıyken genelde çabuk sinirlenirim. Bence mesajını oldukça ağır bir şekilde verdin."

"Teşekkür ederim yargıç prenses." Bu repliği sevdiğimi bildiği için söylediğini biliyordum. Bir anda kendimi gülümsemeden alamadım.

"Lütfen gidelim! Onlar çok üzgün ve seninle konuşmak istiyorlar."

"Bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Çok."

"Tamam o zaman gidelim." Ona sarıldım ve boyum kısa olduğu için ayaklarımın ucunda yükselmeye çalıştım.

"Ayak ucunda durmak ayaklarımı acıtıyor," dedim başım göğsündeyken. Cümlemi duyar duymaz kolları belimi sıkıca kavradı ve beni yukarıya çekti.

"Şimdi oldu mu?" Beni kaldırdığı için göz gözeydik ve bu hoşuma gitmişti.

"Oldu hem de çok güzel."

Gülen gözlerine bakarken oradaki mutluluğu görmek beni de mutlu etmişti. Gözleri dudaklarıma kayarken yavaşça gözlerimi kapattım ve o âna odaklandım. Artık aramızda ne bağlayıcı bir sözleşme, ne de üçüncü şahıslar vardı. Artık yalnızca birbiri için atan tek bir kalp ve sevdiğini korkusuzca söyleyebilecek gülen gözlerden ibarettik.

O, erkek kuaföründeyken ben de mağazalara bir göz atmayı düşündüm. Aslında yapacak birçok işim vardı, hem de yığınla. İlk başta devamsızlıktan kalıp kalmadığımı bilmiyordum. Kalmasam bile sınavlara bu kadar kısa sürede nasıl hazırlanacağımı düşünmek bile istemiyordum. Gece gündüz demeden çalışmam gerekiyordu; ama ben gece çalışmaktan nefret ederdim. Bu çaresiz düşüncelerle tanıdık olan mağazaya girdim. Etraftaki kıyafetler çok da ilgimi çekmemişti aslında. Birden tanıdık bir ses duyup arkamı döndüm.

"Nihal Hanım, hoş geldiniz!"

"Ah merhaba, nasılsın?" dedim dost canlısı bir şekilde.

"Biz iyiyiz ama sizin için bayâ endişelendik." Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Evet zor bir süreçten geçtik. Şimdi iyiyiz."

"Nazar değdi bence."

"Bilmem, olabilir aslında."

"Aradığınız bir şey var mı?"

"Aslında yok. Deniz'in bir işi var beklemek istemediğim için öyle etrafa bakınırım diye düşünmüştüm."

"Anladım. İstediğiniz bir şey olursa haber verin."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve biraz oyalandıktan sonra dükkândan çıktım. Vitrindeki yansımamı gördüm sonra. Bakımsız ve oldukça sıradan görünüyordum. Çok da umurumda değildi. Artık tek istediğim mutlu olmaktı. Kitap ve dergi satan dükkânın önünden geçerken burada vakit geçirmenin daha güzel olacağını düşünüp içeriye girdim. Hemen romantik bölümüne gidip kitaplara bakmaya başladım. Bir kitap gözüme çarptı.

"Düşler krallığı," diye fısıldadım sessizce. İşte her şeyin başlama hikâyesi buydu. Bu kitabı da beğenerek okumuştum diğer Judith McNaught kitapları gibi. Westmorelandların başlangıç hikâyesiydi. Tereddüt etmeden elime aldım ve film bölümüne yöneldim. Konu tarihi kitaplardan açılmıştı ve bunu tarihi bir film ile taçlandırmayı düşündüm. O dönem, kostümler, müzikler beni benden alıyordu. Sonunda istediğim gibi bir film çıktı karşıma. Anna Karenina... Yeni uyarlaması gerçekten hoş ve ilginçti. Filmi de aldığım gibi kasaya yöneldim. Keyfim biraz yerine gelmişti. Poşeti aldıktan sonra saatimi kontrol ettim. Canım gezmeyi hiç istemediği için Deniz'in yanına gitmeye karar vermiştim. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Ekrana bakarken arayanın Deniz olduğunu gördüm. Telefonu açtığımda sanki karşımdaymış gibi gülümsemiştim.

"Neredesin?"

"İşin bitti mi?" Hemen durumu öğrenmek adına sorumu sordum.

"Evet."

"Kitapçıdan yeni çıktım."

"Tamam geliyorum oraya." Onu beklerken etraftan gelip geçenlere bakıyordum. İnsanlar neşeli ve biraz telaşlı görünüyorlardı. Annelerine isteklerde bulunan çocuklar ve onların bitmek bilmeyen isteklerine alışmış olan anneler, bezgince önümden yürüyüp geçiyorlardı. Acaba benim çocuğum olduğunda ben de mi böyle olacaktım? Cevabı tam olarak bilmiyordum. Öyle kaptırmıştım ki kendimi düşünceye, Deniz'in ne kadardır bana garip baktığını bilmiyordum.

"Dalmışsın," dedi onu fark ettiğimde.

"Çocuklu ailelere bakıyordum. Acaba ben de o şekilde bezgin olur muyum diye düşünüyordum."

"Sanmıyorum."

"Neden bu kadar eminsin?"

"Ben izin vermem de ondan."

"Ne yani ona hiç kızamaz mıyım?"

"Tabi ki kızabilirsin; ama bir şey istedi diye onu dinlemezlik etmek bence yanlış."

"Tabi ki ama..."

"Neyse eve gitsek mi?" Yüzüne bakarken saçlarını kesinlikle unuttuğumu gördüm.

"Saçların her zamanki gibi çok güzel."

"Beğendin demek?"

"Kötü olduğu bir zaman var mı sence?" Bunu duyduğunda güldü. Elimi tuttu ve yürümeye başladık. Eve geldiğimizde ise aldığım kitabı ona gösterdim.

"Okumak ister misin?" dedim ve arka kapağını ona doğru tuttum.

"Westmoreland demek? Kitabın sonunda bahsettiği kitaplardan biri."

"Evet kesinlikle. Başlangıç hikâyeleri, seviyorsun; ama bunu kendime aldım bir daha okumak için. Kitaplarım kıymetlidir kimseye vermem."

"Paylaştıkça daha güzel."

"Güzel de şimdi ben kitaplara sanki canlılarmış gibi

bakıyorum. Hiçbir yeri kıvrılmamalı. Mesela kitapları kıvıranlar var. Ben onlara iğrenerek bakıyorum. Kitap kıvrılarak okunur mu hiç? Görmeye tahammül bile edemiyorum. Sonra ne oluyor, kitabın kapağında kocaman bir çizgi oluşuyor. Sanki kırışıklık olmuş, kitap yaşlanmış gibi oluyor."

Bunları konuşurken eve ulaşmıştık bile.

"Bu kadar değer verdiğini bilmiyordum."

"Değerli çünkü onlar benim yeni dünyam ve çıkış noktam."

"Kesinlikle," dedi ve gözü filme takıldı.

"Tarihi film izlemek istedim. Ben bu filmi defalarca seyrettim; ama bir dans sahnesi var beni benden alıyor."

"Bu kadar hevesliysen şimdi izleyelim o zaman."

"Tamam olur," dedim hemen ve filmi takmak için oynatıcının başına geçtim. Film başlarken o tanıdık tiyatro sahnesini görmemle gülümsemiştim. Seviyordum klasik detayları ve ben burada hayat buluyordum. O meşhur dans sahnesi yaklaşırken her zamanki yorumlarıma çoktan başlamıştım.

"Bu adam müthiş oynuyor. Sanki soylu olarak doğmuş. Ah Kick Ass'te böyle miydi? Daha çocuktu orada."

"Kontu oynayan oyuncu mu?"

"Kesinlikle ondan bahsediyorum."

"Fena değil."

"Boyalı saçlarıyla da olsa güzel bence. Düşün adamın sigara içişi bile asil geliyor. Nasıl hazırlandıysa artık. Kesin o yönetmen eşi hazırlamıştır. İlk duyduğumda şaşırıp kalsam da sonra alışıyorsun."

"Kim?"

"Şu Grinin Elli Tonu'nun yönetmeni ile evli. İki tane kızı var."

"Bilmiyordum." Gülerken yüzüme garip bir şekilde baktı.

"Yaşasın! Senin bilmediğin ama benim bildiğim bir

detayı sonunda buldum." Bana bakıp gülümserken bakışlarındaki sevecenliği anladım. Çocuk ruhlu Nihal'i kesinlikle çok seviyordu.

"Ah işte en sevdiğim yer. Kesinlikle bu dansı öğrenmek istiyorum. En güzel vals kesinlikle bu. İzlediklerim içerisinde en iyisi."

"Müzik güzelmiş."

"Ben de çok seviyorum." Yasak aşk. Kesinlikle Anna'ya kızamıyordum çünkü küçük yaşta evlendirilmişti. Onun da bir seçme hakkı olmalıydı; ama maalesef böyle bir hak yoktu o zamanlar. Karenin, çok yüce gönüllü bir adamdı. Yasak aşktan olan çocuğa bakması bunun en büyük kanıtıydı.

"Bazen çıkış bulamazsın," demişti intihar sahnesinde.

"Sen de mi böyle hissettin?"

"Kesinlikle, onu o kadar anlıyorum ki. Bütün yollar kapanmıştı. Yapacak bir şey yoktu. Koskoca dünya dar geliyordu; ama unuttuğumuz bir şey vardı. Her karanlığın ardından mutlaka bir aydınlığın var olması..."

Büyük akşam yemeği için eve giderken biraz gergindim. Ailesiyle olan karşılaşmasını aşırı derecede merak ediyordum. O benim aksime sakin görünüyordu. Kesinlikle haklıydı, o gerçek manada yetişkin gibi davranıyordu. Çok olgun oluşu gözümdeki değeri kat kat artırıyordu ki zamanla daha çok artacağını biliyordum.

Arabayı benim kullanmamı istemişti. Köşeyi dönerken artık yol da azalmıştı.

"Neredeyse geldik," dedim sessizce.

"Heyecanlı olmam mı gerekir?" Yola bakarken otomatik kapının açılması ile bahçeye girmiş olduk.

"Bilmem normalde öyle olması gerekir; ama sende

bu durum geçerli değil çünkü sen normal değilsin ultra mükemmelsin." Gülümserken arabayı durdurdum ve yüzüne rahatça baktım. Bana o geniş gülümsemesini göndermişti.

"Ultra mükemmel öyle mi?"

"Başka kelime bulabilirim istersen."

"Bulmana gerek yok sevdim bu tanımı."

"Peki sen de benim hakkımda tanımda bulunur musun?"

"Tabi hemen sayayım. Kötü düşüncelerden iyiye yer kalmayan bir beynin var. Sürekli kötü düşünceler akıp duruyor ve iyiler kafanda çoğu zaman kaybediyor. Bunun sonucu da sana acı olarak dönüyor."

"Bunda haklısın, başka?"

"Kaygılı ve çoğunlukla takıntılısın. En sevdiğim özelliğin merhametin ve hatanı çabuk kabul edip telafi etmeye çalışman. Bu çok hoş, kendini bilen bir insan bu şekilde davranmalı."

"Bu tanımdan daha çok yorum oldu sanırım."

"Tanımlar geçici bir söz gibi ama anlamlar çok daha kalıcı benim gözümde." Arabadan indiğimizde kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Artık gerçekten bir çift gibi hissediyordum. Bu duygu çok daha özel ve anlamlıydı. Kapıyı çalarken yüzümde garip bir gülümseme hâkimdi. Fatma teyze kapıda göründüğünde yüzünde mutlu bir ifadenin olduğunu gördüm.

"Hoş geldiniz." Coşkulu bir şekilde konuşmuştu.

"Merhaba Fatma teyze nasılsın?" dedi Deniz ve Fatma teyzeye sarıldı.

"Seni gördüm daha iyi oldum oğlum. Özlettiniz kendinizi!"

"Bazen özlemek iyidir," dedi ve Fatma teyze benimle de sarıldıktan sonra içeriye geçtik. Tanıdık salona girerken burayı özlediğimi anladım. Bizi fark ettiklerinde ortamın gerildiğini hissettim. Özellikle Derya abi ve Ha-

luk baba gerçekten değişik görünüyorlardı. Bu ortamı bozan Elçin olmuştu. Koşarak Deniz'in kucağına atladı.

"Amcaa..."

"Küçük meleğim benim, boyun uzamış, büyümüşsün." Elçin'e sarılırken bir babadan farkı yoktu. Bu görüntü gerçekten mutluluk vericiydi.

"Çünkü çok süt içtim. Seni çok özledim."

"Ben de seni," dedi Deniz ve küçük kızın yüzüne kocaman bir öpücük bıraktı ve onu yere indirdi.

Nur anne yanımıza yaklaşırken ortamın tekrar gerginleştiğini hissettim.

"Hoş geldiniz!" diyerek bizi selamladı.

"Merhaba anne." Anneyle oğlunu izlerken çoktan aralarında bir şey kalmadığını görmüştüm. Bu böyleydi. Ne olursa olsun anneye sırt çevrilmezdi. Bu görüntü duygulanmamı ve anneme olan özlemimi hatırlatmıştı. Birbirlerine sarılmalarını izlerken konunun çoktan kapandığının farkındaydım. Nur anne geri çekilerek oğluna şöyle bir baktı.

"Kilo almışsın," dedi ve bakışları beni buldu.

"Biraz fazla yedirmiş olabilirim." Bunu duyunca gülüşmeler oldu.

"İyi olmuş, oğlumun yeni hâlini sevdim." Derya abi söze girerken dikkatle ona baktım.

"Biz Deniz'le konuşsak iyi olur."

Derya abi yanımıza yaklaştığında, Deniz kabul eder bir şekilde başını sallamıştı. Biraz tedirgindim çünkü hastanedeki konuşmalarına bizzat şahit olmuştum. Birlikte Haluk babanın çalışma odasına giderlerken arkalarından bakakalmıştım. Sonra ben de içeriye doğru ilerledim. O sırada mutfaktan çıkan Açelya'yı gördüm.

"Hoş geldin canım." Gülümseyerek ona sarıldım.

"Hoş bulduk. Nasılsın?"

"Nasıl olabilirim, bulantılar, baş dönmeleri falan bütün bunları unutmuşum cidden." Bulantılar... Beni anı-

larıma götürürken bir anda düşünmeyi kesmiştim. Yoksa daha kötü olacaktı.

"Sen başa çıkarsın."

"İkna etmişsin." Biraz zor olsa da başarmıştım.

"Öyle oldu ama ona sert davrandım. Sürdürmenin bir anlamı yoktu."

"İyi yapmışsın."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Bakışlarım mutfağa yönelirken çabucak cevabı vermişti.

"Yok tatlım hallettik."

"Yine yoğun çalışmaya devam etmeyeceğini söyle."

"Merak etme, Derya çoktan yerime birini buldu. Rahatım anlayacağın."

"Rahat olman gerekiyor zaten."

"Bırak beni şimdi, sizden söz et."

"Her şey normale döndü diyebilirim. Uzun uzun konuştuk ve iyiyiz."

"Çok sevindim. Bunu aşacağınızı düşünüyordum."

"Nehir nerede?" Ortalıklarda onu görmeyişim meraka sebep olmuştu.

"Önemli bir ödevi varmış. Sabahtan beri odasında çizim yapıyor."

"Canım ya çok sıkıyor kendini, umarım çabuk biter."

"Bu aile böyle işte her şey kusursuz olmak zorunda."

Bu söyleminde o kadar haklıydı ki birlikte gülmeye başladık.

Yemekte o gerginlikten eser yoktu. Açelya'nın itirafı ile daha da neşelenme olmuştu masada. Garip olan şuydu; o masada sadece ben mutsuz görünüyordum. Bu huy yeni çıkmıştı. Başkalarının hamile olması beni üzüyor ve kendi hamileliğimi hatırlatıyordu. Bunu kafaya o kadar taktım ki ne zamandan beri daldığımı hatırlamıyordum.

"Nihal iyi misin?" diyen Deniz'in sesini duydum

sonra. Yavaşça olumlu anlamda kafamı salladım; ama durum hiç de öyle değildi. Önüme gelen tatlıyla daha da sinirlerim bozuldu. Sütlaç, aşerirken iki kâse yediğim tatlı, şimdi gözümde bir şey ifade etmiyordu. En son dayanamadım ve ayağa kalktım.

"Ben özür diliyorum. Yukarıya çıkabilir miyim?" Meraklı gözlere bakarken utandığımı hissettim. Ben kötü biri değildim ki! Neden başkalarının mutluluğu beni üzüyordu...

"Tabii kızım," diyen ve endişeli bir gözle beni izleyen Nur anneye baktım. Adım atacakken Deniz'in de gelmek istediğini fark ettim.

"Lütfen sen otur," dedim yavaşça. Mesajı anlamıştı. Yalnız kalmak istiyorum. Yavaşça yürüdüm ve merdivenlerden çıktım. Masadakilerin o şaşkın yüzlerine bakmak istemiyordum. Odaya girdiğimde kendimi en sevdiğim yere attım. Sanki akşam hüznümü anlamış gibiydi. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Pencere kenarındaki koltukta, kendimi korumak ister gibi bacaklarımı karnıma çekip kollarımı etrafına doladım. Yavaşça akan gözyaşları ile uyumlu olan yağmur, sakinleştirmiyor adeta anımı daha da gün yüzüne çıkarıyordu. Galiba anlamını yeni hissediyordum bir kaybın. İlk önce Lale ve şimdi de Açelya benim de bir zamanlar hamile olduğumu hatırlatıyordu. Onların heyecanı ve mutluluğu beni deli ediyordu. Bu çok yanlıştı; ama böyle hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Şu anki hislerim daha gerçekçi gelmişti bana. İçimi çekerken daha da kötüleştiğimi hissediyordum. Bu hastalığın belki de en kötü yanı buydu. Sizi mutlu bir anda yakalamasıydı. Gözlerimi kapattım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım; ama başarılı olamadım. Karanlıkta otururken her şey yerli yerine oturuyordu kafamda. Kapı açıldı sonra ve ışıklar yandı. Gözlerimi kırpıştırdım ve yüzümü dizlerime gömerek saklamaya çalıştım. Başarılı olduğum söylenemezdi.

"Lütfen ışıkları kapatır mısın?" dedim üzgünce, içimi çekerek. Dediğimi yaptı ve yanıma oturdu.

"Nihal neyin var?" diye sordu sakince.

"Her şey açık değil mi? Ben başkalarının mutluluğunu görmek istemiyorum. Kendi hatamı hatırlatıyor, daha da çok acı çekmemi sağlıyor." Hiç bir şey demedi ve sadece beni izledi. Onu da üzdüğümü hissedebiliyordum; ama yapacağım bir şey yoktu. Bunu bastıramıyordum.

"Dayanamıyorum Deniz, yapamıyorum." Ellerimden tuttu ve yüzümü kaldırdı.

"Yapamıyorum..." dediğimde daha da hüzünlendim. Hıçkırırken bana sarıldı.

"Geçecek Nihal, inan her şey geçecek..."

Yağmur hızla yağıyor, rüzgâr saçlarımı savururken ıslak olan bölgeler yüzüme yapışıyordu. Aniden bir ses duydum ve geldiği yöne baktım. Bir uçurumun kenarındaydım. Etrafta kaygan taşlar vardı. Adım atmak oldukça güçtü. Ses daha da yakından geldi ve bu sefer ne dediğini anlamıştım.

"Anne..." diye sesleniliyordu. Küçük bir bebek o taşların arasındaydı ve sürekli kayıyordu. Yerimden kıpırdamak istedim; ama ayağım kaydı ve yere düştüm. Keskin taş yüzümü boydan boya çizmişti. Elimi yüzüme götürdüğümde elime kan bulaşmıştı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım, denedikçe yere düşüyordum. Bu sefer de sürünmeyi denedim; ama olmuyordu bir türlü. Küçük bebek bana baktı ve tekrar bana seslendi.

"Anne..." Tekrar denedim. Ulaşamıyordum bir türlü... Ellerim kanamaktan kıpkırmızı kalmıştı. En sonunda küçük bebek kaydı, uçurumdan aşağıya düştü. Son sesi acı bir şekilde söylediği çığlıktı.

"Anne..."

17. Bölüm

Deniz

Rüya görüyordu. Öyle ki elleriyle yatak örtüsünü sıkıca kavramıştı. Yüzündeki ışıltı ile parlayan ter tabakasını görünce onu korkutan bir rüya olduğunu anladım. Onu uyandırmaya kalmadan kendisi uyandı. Yüzü hiç iyi görünmüyordu. Yavaşça akan yaşlarıyla durumun kötüye gittiğini anlamıştım.

"Nihal!" dedim yavaşça. Pek bir etkisi olmadı. Karşıya bakıyordu. Kollarımla kendime çektim ve ona sarıldım; ama o ağlamaya devam etti. Beş dakika değil on dakika değil resmen gözünde yaş kalmayana dek ağlamaya devam etti. Sonunda yorgun düştü ve uyuyakaldı. Onu hiç böyle üzgün görmemiştim. Bir yandan onu anlıyordum. Etrafında iki tane hamile kadın vardı. Tekrar profesyonel yardıma ihtiyacı vardı ki bu durum daha ciddi gözükmüştü. Gözlerini açtığında o kötü baş ağrısı bile ağlamasına engel olmamıştı. Akşamki gibi pencerenin kenarında oturmuş bacaklarına sarılmış bir şekilde ağlıyordu. Ne dediysem onu ikna edemedim. Üstelik yemek de yememişti. Bu durumu Lale'ye sormaya karar verdim ve telefonda gözlemlerimi anlattım.

"Bu kısa süreli de olabilir, uzun süreli de. Bilemeyiz. Zor bir süreçten geçiyor ve sana ihtiyacı var."

"Biliyorum; ama beni bile dinlemiyor. Dünyadan kopmuş gibi."

"Depresyon başlangıcı da eklendi listeye galiba. Eğer durum devam ederse eski ilacına başlayabilir veya ona iyi gelen ve sevdiği bir şeyi yaptırabilirsin."

"Ben bilmiyorum, o kadar kötü ki endişeleniyorum."

"Onu gözlemlemeye devam et. Eğer daha kötü olursa tekrar ararsın."

"Teşekkürler Lale. Murat'a selam söyle."

"Söylerim tabii dikkat edin kendinize." Odaya tekrar döndüğümde pencere kenarında dalgın bir şekilde dışarıya bakıyordu.

"Nihal dışarıya çıkalım mı?" Cevap vermemişti.

"Lütfen bir şeyler söyle artık korkuyorum." Cümlemi duyunca bana baktı.

"Ben hamile kadın görmek istemiyorum," dedi sadece.

"Görmeyeceksin zaten. Bir şeyler yemen gerek."

"Canım istemiyor."

"Yemen gerekli."

"Deniz sınıfta kaldım, bu bile umurumda değil. Bursum kesilecek ve ben bunu bile kafama takamıyorum."

"Çünkü telafisi var. Ayrıca artık bursa ihtiyacın yok."

"Senelik 45 bin lira az bir para mı?"

"Senin için değer anladın mı? Senin gibi bir öğrenci için kesinlikle değer."

"O öğrenci sınıfta kaldı."

"Bilgisizlikten değil."

Bugün okula gitmesi gerekiyordu. Bu şekilde planlamıştık. Tüm raporlarını tüketmişti son olaylarda. Bugün gitse tekrar devam edecekti; ama şu durumda bu mümkün görünmüyordu. Çoğu stajdan kalacağı için seneye tekrarı olacaktı. Bu beşinci sınıf derslerini almamaya engel değildi. Zaten başarılı bir öğrenciydi. Onun için sadece bir tık fazlası olacaktı. Sınıfta kalma ile pek alakası yoktu. Sinirleri bozuk olduğu için durumu daha da acıklı hâle getirmişti.

"Hep benim yüzümden."

"Kendini suçluyorsun ve eline ne geçiyor? Zamanı geri alabilir misin veya beynini istediğin gibi değiştirebilir misin? Hepsinin cevabı çok açık değil mi? Kendini bu şekilde kabul etmelisin çünkü ben seni bu şekilde seviyorum. Olduğun gibi..." Bu pek de etki etmedi üzerinde. Hâlâ o kendine olan öfkesi yüzünde belirgindi.

"Nefret ediyorum bütün o özelliklerimden."

"Kimse mükemmel değil Nihal." Bu küçük konuşmanın ardından tekrar daldı gitti. Elimde tek bir çare kalmıştı. Söylediklerini net hatırlıyordum. En büyük destekçim annem demişti.

"Kalk hadi gidiyoruz," dedim aniden; ama cevap gelmedi. Kesinlikle bunu yapmalıydım. Ona çok iyi geleceğini düşünüyordum.

"Ailenin yanına. Annen seni iyileştirmesini bilir. Artık sadece annen değil ben de senin yanındayım. Sana elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Bu senin suçun değil, ikimizin suçu. Sen yoksun artık biz varız. Anladın mı?"

Başını sallarken sanki daha iyi görünmüştü. Ellerimi uzattım ve tutunca kaldırdım. Ona hazırlanması için süre tanıdım. Hemen havayolu şirketini aradım bilet almak için. Güzel haber gelmişti. Bir saate sefer vardı. Çabucak, Nihal'in durumu hakkında bilgi vermek ve aniden aldığım kararı anlatmak için aşağıya indim. Ev halkına bunu anlatmak uzun sürmüştü.

"Nihal iyi değil. Yengemin ve Lale'nin hamile olması onu çok etkiledi. Suçluluk duyuyor ve onu koruyamadığını hissediyor."

"Dün yemekte iyi görünmüyordu. Sütlaç aşermişti bir gün. Önüne gelince anıları canlandı gözünde. Bunu hissettim." Annemin söylediklerini dinlerken, neden kötü olduğu daha da anlaşılmıştı.

"Annesi ona iyi gelecek ve tabii buradan uzaklaşmak."

"İsterse yurt dışına çıkın." Babama bakarken bunun da mantıklı olduğunu düşündüm. Daha dün barışmıştık; ama aramız eskisi gibi olmuştu yeniden.

"Olabilir. Oradan geldikten sonra düşünülebilir."

"En çok nereye gitmek istiyor?"

"Aslında bunun cevabını biliyorum ve bizim orada bir otelimiz de var." Aklıma bir fikir gelmişti ve eğer bunu yapabilirsem Nihal'in çok mutlu olacağından emindim. Bunun için yengeme ihtiyacım vardı sadece.

"Biliyorsun Deniz, istediğin gibi yararlanabilirsin."

"Teşekkür ederim baba." Babam sanki üzerine titrenilen ailenin tek çocuğuymuş gibi davranıyordu bana. Bu durum hoşuma gitmişti. Galiba değerim anlaşılmıştı.

Nihal hazırlandıktan sonra ilk durak havalimanıydı. Bir saat sonra ise annesine kavuşmuştu. Kendini o kadar bırakmış o kadar kötü olmuştu ki annesini de ağlatmayı başarmıştı. Gece ise annesiyle uyumak istediğini söylemiş, beni yatakta yalnız bırakmıştı. Bu sayede planım için adımları atmak daha kolay olmuştu.

Ertesi gün eski psikiyatristi tekrar hastaneye geldiği için konuşmak istemişti. Onu doktorundan dinlemeyi en çok ben istiyordum. Diğer süreçlerin ilerleyişi hakkında bilgi almak işimi kolaylaştırabilirdi. Devlet hastanesi hınca hınç doluydu ve randevu vaktimizi beklemeye başladık. Daha şimdiden Nihal'de iyileşme vardı. İsmimiz yandığında içeriye girdik. Doktor ilk başta şaşırdı. Cana yakın yaklaşımı ile yaklaştığında ise Nihal tüm içindekileri dökmüştü. Bilmediğim çok şey olduğunu düşündüm.

"Kafamda hep bu tekrarlanıyor. Bana sürekli bebeğini öldürdün diye fısıldıyor. Onu doğru olmadığına ikna etmeye çalıştıkça daha da kötü oluyor."

"Anlıyorum okb tekrar baş göstermiş."

"Galiba depresyon da var çünkü dün durmadan ağladım."

"Bunu görebiliyorum; ama biliyorsun ki tedavi edilebilir bir hastalık. Ruhsal hastalıklar tekrar edebilir ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Ayrıca seninle çok görüştük. Sürekli iletişim hâlinde olduk. Zamanla bunu atlattın ve şimdi atlatman daha kolay olacak." Doktorunu dinlerken çok sakin göründü. Bu kadın ona cidden iyi geliyordu. Ona ne kadar güvendiğini kendi gözlerimle görüyordum.

"Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmedim."

"Nihalcim tekrar tedaviye başlayalım. Biliyorsun okb biraz inatçıdır ve tekrar sabır göstermen gerekecek; ama yapacağını sen de ben de gayet iyi biliyoruz."

Son sözler söylenirken yüzündeki rahatlamayı görmek beni memnun etmişti. Reçeteyi aldıktan sonra dışarıya çıktık. Şimdiden morali yerine gelmişti ve ben bu değişime inanamadım.

"Onu çok seviyorum. Çok tatlı ve anlayışlı. Aslında ondan başkasına gitmek istemiyorum."

"İyi bir doktor," dedim sakince.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Bana bakarken meraklıydı.

"Londra'ya gitmek ister misin?" Bir anda o kadar şaşırdı ki. Yüzü heyecanla kaplandı.

"Orayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Yüzündeki istekli ifadeye bakarken çok iyi bir plan kurduğumu düşündüm. Şimdiden çok istekliydi oraya gitmek için.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan beklemenin bir anlamı yok."

"Biraz daha kalalım."

Bu kadar istekli olmasıyla verdiği bekleme kararı çelişmişti. Aslında bu sadece anlık bir rahatlamaydı çünkü onu az çok biliyordum.

"Sen nasıl istersen."

Nihal

Londra

Hayallerimin şehriydi kesinlikle. O tarihi dokular, dönme dolap, Thames nehri... İlk söylediğinde aşırı heyecanlanmıştım. Hele ki şu ruh hâlinde garip bir davranış olmuştu. Biraz burada, ailemle kalmak istemiştim. Onlara ihtiyacım vardı. Özellikle de anneme...

İlacı aldığım için psikolojik olarak kendimi daha iyi hissetmiştim. Yoksa biyolojik olarak anti depresanlar üç haftada etkisini gösterirdi. O ağlama krizleri geçmeye başlamıştı. Birkaç gün çocuk gibi annemle uyumuştum çünkü bu bana iyi geliyordu. Belki de kokusu ve güven veren kolları bana huzur veriyordu. Deniz bu durumu anlayışla karşılamıştı; ama bunun da bir sınırı vardı. Gecenin ilerleyen saatinde yataktan kalktım ve onun yanına gitmeye karar verdim. Sessizce odanın önüne gelip kapıyı açtım. Tahmin ettiğim gibi uyumamıştı. Beni gördüğünde şaşırmıştı.

"Nihal?" derken meraklıydı. Yatağa doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Karanlıkta parlayan gözleri görünce ona sarıldım. Garip olan şuydu, hep yanımda olmasına karşın sanki onu kendime uzak hissetmiştim. Belki de ona doğru düzgün açılamamıştım. Şimdi öyle hissetmiyordum. Sıkıca sarıldım ona. Biraz şaşırsa da hemen karşılık verdi.

"Seni özledim," dedim açıklayarak.

"Ben de seni. Baksana kokun olmadan uyuyamıyorum." Gülümsedim ve daha da sıkı sarıldım.

"Yanındayım işte. Artık huzurla uyuyabilirsin."

"Kesinlikle ama saçlarımla oynarsan." Cümlesini duyar duymaz parmaklarımla saçlarını karıştırmaya başladım. O da burnunu saçlarıma dayadı.

"Ah Nihal! Kokun beni benden alıyor. Bu şekilde tamamlandığımı hissediyorum. Bütün dertler gidiyor, sadece geriye huzur kalıyor. Derin, sessiz ve anlamını bilmediğim şekilde bana çok iyi gelen...

"Bunu ben de hissediyorum ve seni çok seviyorum huzurlu Ada'm."

"Ben de seni seviyorum. Senin tahmin ettiğinden daha çok... Sen artık benim bir parçamsın. Bunu bilmek bana büyük bir mutluluk veriyor." Bu sözleri ondan duymak büyük bir mutluluktu benim için. O kadar çok beklemiştim ki. Ona yaklaştım ve dudaklarından öpmeye başladım. Hemen karşılık vermişti. Her zaman şaşırtıcı bir etkisi oluyordu. Yavaşça öpüşürken, o an kaybolduğumu hissettim. Bu his tanıdık bir biçimde etkileyiciydi. Daha fazlasını isterken öpücüğün hızlanması o tatlı ve masum etkiyi sona erdirmişti. Tutkulu ve istekli bir biçimde ona dokunmuştum. Uzun zamandır hissetmediğim baştan çıkarıcı etki tekrar kendini göstermeye başlamıştı. Onun da isteğini hissettim ve sonra başımı yastıkta bulmuştum. Üzerime eğilirken dudakları bu sefer boynumu bulmuştu. Bu harika his gözlerimi kapatmamı sağlamıştı. Onun bu öpücüklerini seviyordum. Bir gerçek vardı, eğer şimdi durmazsak gerisinin geleceğini ikimiz de biliyorduk. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi bir anda durmuştu. Sık nefesler alıp vermeye başladığımda, son kez dudağıma kısa, ıslak bir öpücük kondurduktan sonra yanıma yattı.

"Seninle bu duyguları yaşamayı o kadar çok özlemişim ki."

"Biliyorum ama yapamayız." Bunu duyunca güldü.

"Aklımdan böyle bir şey geçmedi. Sen geçirmişsin galiba."

"Belki de senden daha çok etkilendiğimdendir."

"Çünkü rahatlamaya ihtiyacın var. Hem ruhen hem de bedenen." Haklı olabilirdi. Bu ruh hâli değişimleri beni çok yoruyordu. Ona daha da sokuldum. Kolunu başımın altına koydu ve saçlarımı okşamaya başladı.

"Sence gerçek anlamda mutlu olabilecek miyiz?"

"Şüphen mi var?"

"Bilirsin benim her zaman şüphem var."

"Bir gün çok güzel günler gelecek Nihal ve sen o gün şüphe duymayı artık bırakacaksın." Şu anda bu pek mümkün görünmese de gelecekte olabilirdi. Elini tuttum ve parmağındaki gümüş yüzük dikkatimi çekti. Bu yüzüğü nefret ederek takmıştı bir zamanlar. Bir gerçek vardı, bu yüzük asla parmağından çıkmamıştı. Gözüm dalıp gitmişken, o muhteşem dövme ile göz göze geldik.

"Bu dövmeyi ne zaman yaptırdın?" Bu konu hakkında daha önce hiç konuşmadığımız dikkatimden kaçmamıştı.

"Önceki dövmemi sildirdiğim gün. O kadar sinirli ve endişeliydin ki kolumdaki küçük sargı bile dikkatini çekmemişti." O gün çok endişeliydim. Telefonlarıma cevap vermemişti.

"Çok güzel ve anlamlı."

"Senin gibi çünkü seni anlatıyor."

Sabah kalktığımda yanımda Deniz yoktu. Nereye gittiğini merak edip odadan dışarıya çıktım. Mutfaktan sesler geliyordu. Annemle konuştuğunu duyabiliyordum.

"Çok korktum oğlum çünkü onu öyle hiç görmemiştim."

"Ben de korktum, şimdi çok daha iyi."

"Ayıp, demek arkamdan konuşuyorsunuz," deyip mutfağa girdim.

"Biraz öyle oldu; ama arkandan atıp tutmadık Nihal." Deniz muzip bir şekilde söylerken gülümsemiştim.

"Nihal, aslında bir sorun var. Abim aradı az önce, otelde boş bir yer varmış. Fazla boş tutamayacağını söyledi. O yüzden gitmek istersen bugün gidebiliriz."

"Neden boş tutamaz?" Şimdi ayrılmak istemiyordum.

"Çok talep varmış. Ayrıca oda boşken abimin içinin rahat etmediğinden eminim. O her şeyi bir plana göre yapmıştır." Haklı olabilirdi. İçim rahat etmezdi bu yüzden. Gitmek dışında yapabileceğim yoktu. Cidden Londra'yı görmeyi çok istiyordum.

"Anladım. Tamam o zaman bugün gidelim."

"Dönüşte istersen tekrar gelebiliriz," dedi beni rahatlatmak adına.

"Olur," dedim umutsuzca... Daha ayrılmak istemiyordum buradan. O da anlamıştı.

"Sana istersen dedim, istemiyorsan burada kalmaya devam edebiliriz." Anneme bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Farklı bir ülkeye, hem de en çok görmek istediğim bir şehre gitme fırsatı önümde duruyordu.

"Kızım farklı bir hava sana daha iyi gelebilir." Annem de gitmemi istiyordu. Bunu gözünden anlamıştım.

"Bilmiyorum anne."

"Kararını ver çünkü fazla zamanın yok." Sanki seçme şansı bırakmıştı. Bu emrivaki sinirlerimi bozmuştu.

"Tamam, o zaman gidelim."

Evden çıktıktan sonra bir saat içinde uçakla tekrar İstanbul'a geri dönmüştük. Bu şekilde ayrılmak hiç hoş değildi. Bir uçaktan inip diğerine binmek komik bir duruma yol açmıştı. Şu an heyecanlı olmam gerekirdi; ama heyecanlı olmaktan çok uzaktım.

"Abin neden biraz daha bekleyemiyor? Çok mu para

kaybeder birkaç günden?" Sinirli bir şekilde hızlı hızlı konuşmuştum.

"Onun işlerine akıl sır ermez."

Uçakta her zaman yaptığım şeyi yaptım. Uyumak. Çok başarılı olduğum söylenemezdi. Gözlerim kapalı olsa da dışarıdaki sesleri duyuyordum. Bu şekilde çaba harcarken sonunda uyuyakalmayı başarmıştım. Uçaktan indiğimizde ise o sinirden eser kalmamıştı çünkü şehir beklediğimden çok daha harikaydı. Otele gitmek için taksi beklerken etrafı incelemeye başlamıştım. Taksiye bindikten sonra ise görüntüler şölen olmuştu. Hele o meşhur köprüye geldiğimizde... Şu anda onun üzerinden geçmiş olduğumuza inanamıyordum. Deniz ise manzaradan çok, beni izliyordu.

"Bakıyorum da gayet mutlusun."

"Çünkü çok güzel." Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Kendimi şeker verilen bir çocuk gibi hissediyordum.

"Daha dur, gezmeye başlamadık bile."

Kırmızı telefon kulübelerine bakarken keyifle gülümsedim. Otele geldiğimizde ise çok daha fazla şaşırdım. Burası eski bir binaydı. Öyle güzel kullanıma açık hâle getirilmişti ki gözlerime inanamadım. Özellikle dalgalanan Türk bayrağını görünce daha da bir mutlu oldum. Her zamanki klasik "HAZİNEDAR HOTELS" yazısını burada da görmüştüm. Odaya çıkarken bir duş almaya ihtiyacım olduğunu fark ettim. Deniz kapıyı açtıktan sonra içeriye girdim. Camdan görünen manzara muhteşemdi. Buradan London Eye'ı görebiliyordum.

"Aslında bir duş alsam fena olmaz," dedim; ama tereddütlüydüm. Yabancı bir yerde tuvalet banyo gibi yerler benim korkulu rüyamdı.

"Merak etme abime tembih etmiştim, iki kere temizlendi oda." Yine de o çekingen ifade gitmemişti. Duşa girdiğimdeyse uzun uzun oyalandım. Suyun akması ile

daha da rahatladığımı hissediyordum. Banyodan çıktıktan sonra odaya döndüm; ama Deniz ortalıkta yoktu. Yatağın üzerinde duran bir elbise koruyucusu dikkatimi çekti. Üzerinde bir kâğıt vardı. Kocaman harflerle beni oku yazıyordu. Hemen kâğıdı alıp okumaya başladım.

"Küçük gelin, sana güzel bir oyun oynadım umarım buna değecek. Aslında hemen gelmemize gerek yoktu; ama planımı bugüne yapmıştım. Bir şekilde gelmemiz gerekiyordu. Abimin çok günahını aldın yani.

Elbise senin, bir yerden tanıdık gelebilir. Onu giyeceksin ve gönlün nasıl isterse hazırlanıp kapıdan dışarıya çıkacaksın. Orada birisi seni bekliyor olacak. Görüşürüz.

NOT: Lütfen beni çok bekletme.

Bu şimdi ne anlama geliyordu? Elbiseyi koruyan naylonun fermuarını açtım. Gördüğüm elbise ile donup kaldım. Özellikle de pelerini görünce. İnanamıyordum, bunu yapmış olamazdı. Olamazdı...

Elbiseyi elime alıp incelemeye başladım. Tıpkı kitapta anlatılan gibiydi. Bel kısmındaki zinciri bile vardı. En çok hoşuma giden pelerindi. Bazı eklemeler yapılmıştı. Kenarlarında bembeyaz yumuşak tüyler vardı. Sırt kısmındaki incilere bakarken içimden gerçek olmasın diye dua ettim çünkü bir servet yatardı bu pelerinde. Sevinçten öylece kıyafete bakıp kaldım. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. Hemen saçlarımı açıp dalgalandırmaya başladım. Hayır, aslında ilk makyaja başlamam gerekiyordu. O kadar çok afallamıştım ki bir ara ne yapacağımı bilemedim. Kendi bavulumu açarken makyaj çantası gördüm. Bunları Açelya koymuş olmalıydı. Bunun için ona kocaman bir teşekkür borçluydum. Aynanın karşısına geçip hemen makyaja başladım. Heye-

candan ellerim bile titriyordu. Bu elbise kitapta gelinlik olarak kullanılmıştı. Benim en sevdiğim kısımlardan biriydi. Whitney ve Clayton'ın muhteşem düğünü...

Makyajı çabucak bitirdikten sonra elbiseye şöyle bir baktım. Kare kesimdi, göğüs kısmı üzerime tam oturacak mıydı bilmiyordum. Küçük göğüslü olmaktan nefret ediyordum. Saten olduğu için vücut hatlarını çok belli ediyordu. Kol kısmını giyerken tam olarak üzerime oturduğunu hissettim. Üst kısmı dardı ve alt kısmı da belden aşağıya doğru azar azar bollaşıyordu. Zincirdeki mücevherlere bakarken bunların gerçek olduğunu anladım. Bir servetti bu elbise. Aynada kendime bakarken göğüs kısmının oturmuş olması endişemi azaltmıştı. Mükemmel görünüyordu. Tam bir ortaçağ elbisesiydi. Pelerini de omzuma oturttuktan sonra hazırdım. Kapıya doğru yürürken kalbim yerinden çıkacaktı. Dışarıya çıktığımda tanımadığım biri beni bekliyordu.

"İyi akşamlar hanımefendi," dedi.

"İyi akşamlar."

"Beni takip edin," dedikten sonra onu takip etmeye başladım. Asansörle aşağıya indiğimizde beni kocaman kapılı bir girişin önünde bıraktı. Etrafı incelerken nutkum tutulmuştu.

"Hoş geldin aşkım." Bu sözleri duyunca arkama döndüm. Aşkım mı? İlk defa bu kelimeyi ondan duyuyordum. Aklım bunu sorguluyordu şu anda çünkü mutlu olmuştum. Bu kıyafet sadece bana özel değildi. Üzerinde mor kadifeden bir takım vardı ve ona çok yakışmıştı. Kitaptakileri birebir uygulamıştı.

"Deniz inanamıyorum," dedim büyük bir mutlulukla. Bunu duyunca kocaman gülümsedi.

"Ben de karşımda gördüğüm kıza inanamıyorum. Şimdi gerçekten benim gelinim oldun. Küçük, asi, söz dinlemez, kendi kafasıyla kendi kendini üzen..." Gülerken ona sarıldım.

"İçeri girelim mi düşes hazretleri?"

"Girelim dük hazretleri." İçten bir şekilde gülümsüyordum ve bu gülümseme dudaklarımdan düşmüyordu. İnanamıyordum, bir hayalim gerçek oluyordu. İçeriye girerken birçok insan olduğunu gördüm. Hepsinde dönem kıyafeti vardı; ama yüzleri maskeliydi. İçeriye bakarken her şeyin tam anlamıyla yapılmış olduğunu fark ettim. Hatta garsonlar bile o kıyafetlerin içindeydi.

"Sen inanılmazsın. Seni seviyorum," dedim ve parmak uçlarımda uzandım. Dudakları dudaklarıma değerken oldukça mutluydum. Yavaş yavaş, telaşsız bir şekilde öptü beni. Ayrılırken kırmızı rujun dudağına bulaşmış olması beni gülümsetti. Parmağımla biçimli dudaklarını yavaşça sildim. Bir erkeğin dudakları bu kadar güzel olamazdı.

"Utanmalısın," dedim hafif bozulmuş bir tonda.

"Neden?"

"Kıskanılacak derece güzel dudakların var da ondan." Bunu duyunca gülmeye başladı.

"Öyle mi? Beğendiğine sevindim." Ben de gülmeye başladığımda kısılan gözlerle beni takip etti.

"Sıradaki dans için bana söz verdiniz."

"Memnuniyetle." Bir elini belime koyup bir eliyle de elimi tutuktan sonra dansa başladık. Vals yapmayı çok bilmesem de uymaya çalışıyordum.

"Şimdi ben bunu nasıl ödeyeceğim?"

"Ödemen gereken bir şey yok. Sadece beni böyle sevmeye devam et. Bu benim için yeterli."

"Bu kadar düşünceli olduğun için çok şanslıyım. Sana sahip olduğum için şanslıyım. Daha sayamayacağım birçok şey için şanslıyım. İyi ki varsın Deniz. İyi ki yanımdasın."

"Sen de benim için öylesin. Sen benim nefesimsin. Unuttun mu?"

"Unutur muyum hiç? Sen de şunu unutma nefes ve-

ren olmadıkça nefes alan da olmayacaktır." Gözlerimin içine derin bir şekilde bakarken anın tadını çıkardım. Günlerden sonra ilk defa bu kadar rahatladığımı hissetmiştim.

Klasik müzik ve dans o kadar güzeldi ki, bu gece hiç bitmesin istedim. Her şeyi düşünmüştü. Genelde böyle gecelerde şampanya ve şaraplar havada uçuşurken, o benim içmediğimi bildiği için kadehlere süt koydurtmuş ve beni güldürmeyi başarmıştı. Her şeyin bir sonu olduğu gibi bu gecenin de bir sonu vardı.

Odamıza çıkarken oldukça keyifliydim. Hayatımın en güzel gecesiydi. Kapıdan içeriye girdikten sonra kendimi yatağa attım; ama bir farklılık vardı. Başımı çevirirken yatağın örtüsü gitmiş üstüne melek kanatları konulmuştu. Yumuşak tüyleri okşarken bunun da bir sürpriz olduğunu düşündüm.

"Kanatlar?"

"Sentetik merak etme. Düşündüm ki melek gibi bir kız melek gibi bir yatakta uyumalı."

"Sen aklımı kaçırmamı istiyorsun galiba."

"Zaten aklın kaçık değil mi?" Gülerken ayağa kalktım ve kollarımı boynuna doladım. Gözlerinin içine bakarken ışıltı göndermeyi ihmal etmedim.

"Doğum günün kötü günlerle geçti. Ben de bir parça telafi edebilirim diye düşündüm."

"Çoktan telafi ettin bile Deniz." Yaklaştım ve onu öpmeye başladım. Önceden sinir bozucu olan bir adamın içinden nasıl olur da böyle romantik bir adam çıkabilirdi, bilmiyordum. Geri çekildi ve konuşmaya başladı.

"Ben dediklerimi yaparım," dedi ve elimi tuttu. Beni odadaki masaya götürürken bu sefer nasıl bir sürprizle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Masada iki tane kapaklı tepsi vardı.

"Buna bayılacaksın bence." İlk kapağı kaldırdı. Pastaya bakarken pek bir şey fark etmedim normal bir pasta

görünümündeydi kesene kadar. İçini kesince bambaşka bir şey çıktı. Tamamı peynirden yapılmış bir pasta. Gülerken hemen çatalı batırıp bir parça aldım. Değişik bir tat vardı. Krema yerine labne peyniri kullanılmış gibiydi. Hayatımda ilk defa tuzlu bir pasta yiyordum.

"Tadı nasıl?" diye sordu ve ben de bir parça alarak ona yedirdim.

"Nasılmış?"

"Peynir gibi." Kıkırdarken aslında tatlı bir şeyin beni daha çok mutlu edeceğini düşündüm.

"Çok güzel düşündün; ama bol kremalı, çikolatalı pastaya da hayır demezdim."

"Sen beni tanımadın galiba." İkinci kapağı açtı. Az önceki isteğime uygun çikolatalı bir pasta karşımda duruyordu.

"Sen... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni asla bırakma olur mu? Sana su kadar ihtiyacım var. Artık bir destekçim daha olduğunu hissediyorum Deniz ve kaybedersem ne olacağını bilemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin. Ben hep senin yanında olacağım." Sonra işaret parmağıyla pastanın üzerindeki çikolatalı sosu alarak dudaklarıma sürdü.

"Tadı nasılmış bakalım?" dedi ve beni öpmeye başladı. Öpücük derinleşirken nefesimin iyice kesilmesi beni korkuttu, geri çekildim. Bunu anladı ve yüzüme anlayışla bakmaya başladı.

"Çikolata bitter galiba. Biraz acı, birazcık tatlı ama tamamen sağlıklı. Aynı senin gibi." Nefesimi düzenlerken biraz bozulmuştum.

"Ne yani ben birazcık tatlı mıyım?"

"Kesinlikle, acı tarafın daha ağır basıyor ayrıca."

"Bu iltifat hoşuma gitmedi."

"Tatlıyı herkes sever ama acıyı sadece katlanabilenler yer. Sen de öylesin benim için, özelsin ve ben sana severek katlanıyorum. Katlanmak beni çok mutlu ediyor."

"Biraz oldu belki," dedim. Pastadan bir dilim keserken bana çatalla yedirmeyi de ihmal etmedi. Çikolatası gerçekten hoştu ve kreması tam yerindeydi.

"Buna bayıldım," dedim pastayı işaret ederek.

"Sevindim." Gömleğinin kollarını çözmeye başladı.

"Uyuyacak mıyız?" dedim şaşkınlıkla.

"Uyusak iyi olur çünkü yarın uzun ve yorucu bir gün olacak." Ah tabi gezme işi... Ben Londra'da olduğumu tamamen unutmuştum.

"Deniz bir şey sorabilir miyim? " Bu soru nereden aklıma gelmişti, bilmiyordum. Başını sallayınca bir cesaret sordum.

"Neden sevgililerine kırmızı ruj hediye ettin?" Bu saçma bir soruydu aslında; ama merak ediyordum.

"Üç tane sevgilim oldu. Bu ergenken yaptığım bir şey. Yani kızlar o zamanlar makyaja çok istekli yaklaşıyorlardı. Ben de hediye seçiminde bunu göz önünde bulundurdum. Kırmızı ruj her kadına yakışmaz ayrıca. Kırmızı benim için birçok anlam çağrıştırır. Enerji, kan, tutku yani yaşayan her insanın içinde mutlaka kırmızı renk bulunur. O zaman sadece kızlar seviyor diye düşünmüştüm; ama galiba ben de kızlarda durmasını seviyorum." Hiç böyle bir açıklama beklememiştim. Yine Deniz ve yine anlam dolu bir konuşma ile karşılaşmıştım.

"Peki, bana yakışıyor mu?"

"Bir düşünelim. Sen ilk bakışta sakin ve masum görünüyorsun; ama hiç de öyle değilsin. İçinde çok farklı bir kadın var. Enerjik, sinirli ve kesinlikle tutkulu. Kırmızı senin rengin olabilir."

"Değişik bir bakış açısı."

"Çok da değişik değil. Benim olduğun ilk gece, davette giydiğin kıyafeti hatırlıyor musun? O da kırmızıydı ve beni yıkıp geçti. İstekle dolmamı sağladı ve aklımı tamamen susturdu. Şimdi de aklım sussun istiyorum. Sadece benim ol istiyorum."

Sende kaybolmak istiyorum.

Gözlerimi açmadan önce tuhaf bir pozisyonda yattığımı düşünüyordum. Başımın altında duran yastık sertti. Çok fazla hem de. Dokunmak istercesine elimi kaydırdım. Ayrıca sıcacık bir yastıktı. Üzeri tüylerle kaplı bir yastık. Gözlerimi aniden açarken aslında onun bir yastık olmadığını anladım. Deniz'in göğsünün üzerinde yatıyordum. Bu sertliği ve tüyleri gayet açıklıyordu. İkimiz de çıplaktık. Tabi dün gece bir karar vermiştik. Ciddi anlamda bir balayı tatili olacaktı bu. Yeni bir başlangıç, sıfırdan inşa edilen bir ilişki. Geçmişi unutturacak harika bir tatil. Ayrıca ruhumu düzene sokacak değişik yerler ve farklı kültürler. Üzerinden kalkarken onun çoktan uyanmış olduğunu fark ettim. Gözleri beni bulunca gülümsedim.

"Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

"Saçmalama Nihal. Bu benim çok hoşuma gitti." Birden o notta yazdıkları aklıma geldi. Beni kandırmıştı. Ayrıca Derya abinin de günahını almıştım.

"Beni kandırdın," dedim ve koluna bir çimdik attım. Bu beklenmedik hamlemden dolayı şaşırmıştı.

"Ah!" derken yüzüme garip bir şekilde baktı.

"Abinin günahını aldım," dediğimde gülmeye başladı.

"Cezamı böyle veriyorsun demek."

"Bir tane daha ister misin?" Sinirle yüzüne baktım. Gülmeye başlayınca yüzüm biraz yumuşamıştı.

"Sürprizi çok sevdin ama."

"Çok sevdim, sorgulamam da lazımdı."

"Gezmeye hazır mısın?"

"Aşırı derecede hazırım hem de."

Bu şehri canlı canlı hissetmek beni çok heyecanlandırıyordu. En çok da London Eye'ı merak ediyordum.

Saçlarımı tararken oldukça mutluydum. Birden elime sıcak bir el değdi. Tarak nazikçe elimden çekildi. Saçımı taramaya başlarken kollarımı indirmiştim.

"İlk önce nereye gitmek istersin?"

"Aslında bilmiyorum, galiba ilk Tower Bridge'e gitmek isterim. Dün çok güzel görünüyordu çünkü."

"Peki," dedi ve saçımı nazikçe taramaya başladı.

"Başka nerelere gitmek istersin?"

"Aslında birçok yer var ama galiba bayâ kafa dağıtan bir yerler olması gerek. Şu an cidden merak ettiğim için kafam aşırı dolu."

"Mesela Las Vegas gibi bir yer nasıl olur?"

"Ciddi misin?"

"Evet, aşırı eğlenceli."

"Ama orası bir günah şehri."

"Olabilir ama bence görmen gereken bir yer."

"Gittin mi?"

"Tabi, defalarca."

"Bilmem, ben güneş kum ikilisi ve huzur düşünmüştüm."

"O zaman İbiza'ya gidebiliriz." Bu konuşmalar sanki hayal gibi geliyordu bana.

"Bu biraz ağır kaçmaz mı?"

"Bu eline geçen güzel bir fırsat. Zaman bulamayabiliriz. Nasıl olsa seneyi yaktık. Bence bir şekilde bu zamanı iyi değerlendirmeliyiz.

"Tamam o zaman."

"Hayatın boyunca unutamayacağın bir tatil olacak." Şimdiden o esintiyi hissettirmeye başlamıştı. Dün yaşadıklarım unutulmazdı. Onlara bir yenisini eklemeyi çok isterdim. Üzerimi değiştirdim ve artık hazırdım. Kapalı bir Londra sabahına adım atarken, üzerinde durduğum bambaşka taşlara baktım. Burası kesinlikle havamı değiştirecekti.

18. Bölüm

Nihal

Uçaktan iner inmez etrafın güzelliğiyle büyülenmiştim. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir havaalanı görmemiştim. Burası havaalanından daha çok botanik bahçesini andırıyordu. Durdum ve değişik bir şekilde iyi gelen havayı içime çektim. Kesinlikle doğa kokuyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Deniz bana bakarken benim aklım hâlâ havaalanının güzelliğindeydi. Tayland benim görmek istemediğim tatil listemde yer almayan bir ülkeydi. "Bayıldım şimdiden."

Samui adası çoktan bana göz kırpmaya başlamıştı. Birlikte yürürken içeriye yöneldik. Burası bambudan yapılmış olmalıydı. Tavana göz gezdirirken diğer turistlerin de en az benim kadar şaşkın olduğunu fark ettim.

"Abim boş iş almaz emin olabilirsin." Derya abi geçen ay buradaki bir otelle ortak olmuştu. Hatta çoktan kâra geçtiklerini bile söylemişti.

"Bu seferki bayâ dolu olmuş gibi."

Etrafı incelerken valiz bandından valizleri aldık. Tekrar çıkışa yöneldiğimizde geçtiğimiz yerde garip, daha önce hiç görmediğim türden çiçekler olduğunu fark ettim. Buraya geldiğimiz için hiç de pişman olmayacak gibi duruyorduk. Yürürken sürekli oturmaktan dolayı

kasılmış olan bacaklarım, açılmak yerine yorgun olduklarını ve artık yumuşak bir yatağa uzatılmalarını talep ediyorlardı benden.

"Deniz, çok mu uzak?" dedim biraz korkarak.

"Hayır, bak görünüyor bile," diyerek ileriyi işaret etti. Bakışlarını takip ettim ve ileride duran oteli gördüm. Garip olan, yüksek bir bina değildi.

"Küçük görünüyor."

"Çünkü yerleşke şeklinde. Burada bir kuralmış. Hindistan cevizi ağacından daha yüksek bina yapılmıyormuş."

Onunla birlikte yürürken valizlerin çok dolu olmamasından dolayı mutluydum. On dakika sonra artık otelin önündeydik. Oteli incelerken değişik bölümlerden oluştuğunu gördüm. Burası kesinlikle cennet gibiydi. Keşfetmek için uzun bir süremiz vardı. O lobiye yaklaşırken onu uzaktan seyrediyordum. İşin garibi artık adım atmak istemiyordum. Güzel bir uykuya ihtiyacım vardı. Beş dakika sonra Deniz, yanında bir görevliyle geldi. Birlikte görevliyi takip ederken ona yaslandım. Elleri belimde olduğu için destek almak kolay oluyordu. Oda karşımızda belirirken havaalanı gibi odaların da değişik olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Sanki bir daire gibiydi. Kapı açıldığında çabucak içeriye girdim. Balkondaki manzara beni çağırıyordu. O an yorgunluğumu unutup balkona çıktım. İnanılmaz bir manzara vardı. Bir an olduğum yerde durup küçük havuzu fark ettim. Balkonumuzda bir havuz vardı! Bu detay beni oldukça heyecanlandırmıştı. Konu Hazinedarlar olunca lüks de beraberinde geliyordu. Sonuçta bir balayımız olmamıştı değil mi? Bu bizim için kocaman bir fırsattı.

"Birileri çok beğenmiş görünüyor." Deniz boynuma bir öpücük kondurdu.

"Bayıldım," dedim manzarayı incelemeye devam ederken. Ne var ki, ayaklarım sinyal vermeye başlamış-

tı. "Galiba uyuyacağım. Bacaklarım ciddi anlamda bana kızıyor."

"Tabii dinlen," dediğini yarı yolda duymuştum. Koştum ve kendimi hızla yatağa attım. O kadar inanılmaz bir rahatlama gelmişti ki bir anda, sanki yatağın içinde saf pamuğa gömülmüştüm. Ben keyifle iç geçirirken, Deniz'in güldüğünden adım gibi emindim.

"Bence artık uyanmalısınız majesteleri." Saçımın ucuyla beni gıdıklamaya çalışıyordu. Tek gözümü açıp ona baktım. Yüzümün yarısı yastığa gömülmüştü çünkü.

"Acıkmadın mı?" Sırtüstü dönerken saat kavramını yitirmiş gibiydim.

"Acıkmış olabilirim."

"Nihayet sesini duymama izin verdin. Bu kadar çok yorulduğunu düşünmemiştim."

"Bence senin yorgunluğa karşı geçirgenliğin var. İçinden geçip gidiyor; ama sen farkında bile olmuyorsun. Azıcık da bana versen fena olmazdı."

Bana gülümseyip bacaklarımdan çekti. Bacaklarım yataktan aşağıya sallanırken bu kez kollarımdan tutup ayağa kaldırdı.

"Sence yemekleri yiyebilecek miyiz?"

"Ben denemeyi düşünüyorum. Beğenmezsen abim buraya Türk bir şef aldığını söylemişti."

"Bu iyi haber!" Saçlarıma bakarken bir banyonun iyi geleceğini düşünmüştüm.

"Azıcık daha beklersin değil mi?" Yüzüne bakarak cevap bekledim. O çoktan duşunu almıştı bile.

"Ekstra zaman sana pahalıya patlayabilir. Bu geceki uykundan keserim." Gülerken dolapları karıştırdım ve bir havlu buldum. Banyoya girmeden önce havluyla hafifçe bacağına vurdum.

"Demek oyun," der demez hemen banyoya koşup kapıyı kilitledim. Hızlıca bir duşun ardından kıyafet seçmek için bavulu dağıtıyordum; ama uygun bir şey bulamadım. Ah Açelya! Bu işi ona bırakmak yürek isterdi doğrusu. Normal hayat giyimi konusunda çok iyiydi ancak buradaki bavul, hayatımda hiç giymediğim kıyafetler içeriyordu. Bu kadar kısacık şort giymemiştim. Elimle şortu kaldırıp baktım.

"Ben hayatım boyunca böyle bir şort giymedim. Babam asla bu kısa şeyle beni dışarıya çıkartmazdı." Deniz şorta bakarken pek de rahatsız olmamıştı.

"Karşında baban olmadığına göre..." Pes edip elbiselere bakmaya başladım. Onlarda da durum aynıydı. Kırmızı askılı kısacık elbiseye bakarken birden Deniz'in sesini duydum.

"Bu çok güzel. Ayrıca sadece yemek yiyeceğimizi kim söyledi?" Bayâ hevesli görünüyordu.

"Tamam, bir deneyeyim." Hava cidden çok sıcaktı. Saçlarımı kurutmak bile istememiştim. Elbise üzerime sımsıkı oturmuştu. Çok kısa oluşunun dışında pek bir sorun yoktu; ama alışık değildim işte. Elim banyo dolabının üzerinde duran telefona gitti. Hızlıca Açelya'ya mesaj yazdım.

"Nihal! Sen beni delirtecek misin? Balayı bu, tabii ki biraz abartı olacak. Ayrıca orası Türkiye değil. Hem sen Deniz'den utanıyor musun?" Gelen cevapla sadece kalakalmıştım.

"Tabii ki utanmıyorum."

"O zaman tadını çıkar."

İç geçirdikten sonra aynada yüzüme baktım. Saçlarım kıvrılmış ve kabarmıştı. Gayet hoş görünüyordu aslında. Azıcık kremle daha iyi olabilirdi. Bakım çantamı bulup saçlarıma krem sürdüm. Bugün balayının ilk günü kabul ediliyorsa, ben de usulüne uygun davranacaktım. Makyaj çantamı çıkarttım. Ten makyajı bu havada asla

olmazdı. Hafif bir nemlendirici ile de ışıldıyordu zaten. Kesinlikle gözlerime ve dudaklarıma odaklanmalıydım. Doğal tonda ama kesinlikle daha da belirginleştiren bir göz makyajı... Düşüncemi uygularken Deniz'in sesini duydum.

"Giyemedin mi daha?"

"Azıcık daha zaman," derken hızlıca siyah kalemi kullandım. Bunu tamamlayan kırmızı bir ruj olmalıydı. Beyimiz kırmızı ruja bayılıyordu çünkü. Abartıya kaçmadan parfümümü de sıkınca, tamamdım. Odaya hızlı bir giriş yaparken Deniz şaşkın görünüyordu.

"Demek bunun için geç kaldın," dedi bana yaklaşarak.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," dedi gözleri parlarken.

"O hâlde gidelim." Bana gülümsedikten sonra odadan çıktık. Otelin yemek salonu dolu görünüyordu. Soslu bir tavuk sote istemiştik. Aslında yemek ilk geldiğinde cidden güzel kokuyordu.

"Güzel kokuyor değil mi?" Deniz yüz ifademi incelerken başımı salladım. Deli cesaretiyle ilk lokmayı ağzıma attım. Çiğnerken, Deniz eğlenerek bana bakıyordu. Yavaşça ilk lokmayı yuttum. Benden bir tepki bekliyordu.

"Bayıldım." Sonunda gülümsedi verdiğim bu tepkiyle.

"O zaman gönül rahatlığı ile yiyebilirim." Yüzüne kızgınlıkla baktım.

"Ah ben senin deneme tahtan mı oldum yani?" Gülerken elindeki çatalı ağzına götürmeden hemen yanıt verdi.

"Senin gibi zor beğenen biri beğenmişse ben kesinlikle beğenirim diye düşündüm Nihal Hanım!" Evet zor beğenen biriydim. Bu konuda haklı olduğu su götürmez bir gerçek olsa da, bu yapay kızgınlığımla eğlenmiş görünüyordu.

"Bence bisikletle tüm adayı gezebiliriz. Birlikte keşfetmek eğlenceli olabilir."

Dün beni zorla dalış etkinliğine götürmüştü. Bana sürpriz olan ise bu etkinliğin sahibi oluşumuzdu. Biraz korkmuştum; ama onu dinlediğim için aşırı mutluydum. Çok eğlenceli ve fantastik bir deneyim olmuştu benim için. Rengârenk balıklarla birlikte yüzmek şaşırtıcı derecede güzeldi.

"Veya şu zipline'ı deneyebiliriz." Korkularım yine baş gösteriyordu. O ufacık ipe ne kadar güvenebilirdim, bilmiyordum; ama Deniz böyle ekstrem sporları seviyor gibi görünüyordu. Dün beni zorladığı için mutluydum. Bugün de galiba tavsiyesine uyacaktım.

"Olur."

"Neye olur?" Onu şaşırtmayı başarmıştım.

"Zipline denemek istiyorum." Keyfi yerine gelmiş gibiydi. Söylediğimle gülümserken kolumu çekiştirdi gitmek için. Ne var ki o cesaretim yukarıya çıktıkça azalmış gibiydi. İlk başta çok yüksekti. Güvenlik önlemlerine güvenebilir miydim? Görevliler son işlemleri yaparlarken tedirgindim.

"Ne oldu?"

"Korktum sadece. Çok yüksek."

"Tamam, birlikte kayalım mı?"

"Olabilir." Deniz, adamlara istediğini anlatırken sakinleşmeye çalıştım. Kancalar birbirimize bağlandığında hâlâ bunu başaramamış olmanın verdiği üzüntüyle yüzümü buruşturdum.

"Yapma Nihal. Çok eğleneceğiz." Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Üç deyince tamam mı?"

"Bir iki..." Parmağım çıktığında da aynısını yapmıştı. Üç rakamını asla ondan duyamayacaktım galiba. Kendi-

mi boşluğa bırakırken korkuyla çığlık attım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu; ama altımızdan akıp giden manzara inanılmaz güzeldi. Adrenalinle çığlık atarken Deniz de bana katıldı. Son metreler hızla akarken diğer istasyona çoktan gelmiştik.

"Çok güzel," dedim ayağım ağaca kurulan istasyona değdiğinde.

"Bence inanılmazdı. Diğerlerini de denemeliyiz."

"Kesinlikle!" dedim ve diğer istasyona yöneldik.

Günün yorgunluğunu atmak için balkonumuzda bulunan havuza girdikten sonra sıcağın etkisiyle üzerimizi kurutmadan Deniz'in altımıza serdiği bir örtüye uzandık. Gökyüzündeki yıldızların parıltısına bakarken çocukluğum aklıma gelmişti. Küçükken kocaman balkonlu bir evde oturmuştuk. Orada da akşamları böyle uzanır yıldızları seyrederdim. Dipsiz bir kuyu gibi uzanan gökyüzü bazen rahatlatıcı gelse de o günün ruhuna göre tam tersi olarak boğucu da gelebilirdi. Bugün rahatlatıcı etkisini gösteriyor gibiydi.

"Nihal!" deyince yüzümü Deniz'e doğru çevirdim. O ise az önce yaptığım gibi gökyüzüne bakıyordu.

"Babam diyor ki biz bir düğünü hak ediyormuşuz."

"Düğün?" Bakışları bana dönerken ciddi görünüyordu.

"Biz... Biliyorsun işte biraz oldu bittiye geldi. Gerçek bir düğün yapmamız gerektiğini söylüyor. Ben de sana sormak istedim. Gerçek bir düğün ister misin? O gün bu şekilde olduğu için mutlu olduğunu dile getirmiştin."

"Aslında tam olarak bilmiyorum. Bu çok masraflı olmaz mı? Zaten birçok para harcadın benim için."

"Saçmalama Nihal! Sadece dediğimi düşünmeni istiyorum. Nasıl bir düğün isterdin? Şu kitaptakini geçiyorum."

Şöyle bir düşündüm. Aslında annemin ne istediğini gayet biliyordum; ama kına geceleri ve göbek atmak

diye tabir edilen, anlamsız şarkılarla sırf konuklara iyi seyir keyfi olsun diye yapılan o hareketlere karşıydım.

"Delice eğleneceğim bir düğün," dedim sessizce.

"Yani?"

"Milleti eğlendirmek için değil de gerçekten eğlendiğim bir düğün isterdim. Ortada bir disko topu olsun hip hop'un dibine vuracağım bir pist..." Son söylediğim cümleyi hayal edince güldüm.

"Çılgın gelin ha?"

"Yani... Ama olmaz."

"Neden olmasın ki?"

"İlk istediğimde annemin isteklerini görmezden geldim. Eğer tekrar yapmazsam bana çok darılır."

"Bir çözüm bulacağıma eminim. Bence akrabaların da gelmeli. Gerçek Nihal'i görmeliler. Artık karşılarındaki kızı fark etmeliler."

"Olabilir. Peki, sen ne hayal ederdin?"

"Nihal açık konuşmak gerekirse birtakım hayallerim yıkıldığı için bir daha kurmadım. Şu anki tek hayalim sadece mutlu ve huzurlu olmak. Sakın yanlış anlama!" Ne kast ettiğini anlamıştım; ama artık geçmişte kaldığına göre bir anlamı yoktu.

"Ama eğlenceli olması güzel olurdu tabii ki. Aklımda şekiller oluşmaya başladı bile. Peki, mekân nasıl olmalı?"

"Açık hava olabilir. Diğer düğün de göz alıcıydı bence. Gelinliğimi çok sevmiştim."

"Ben de sevmiştim. Biraz daha olgun duruyordun."

"O zaman neden bana küçük gelin diyorsun?"

"Çünkü sen benim gözümde büyümeyi kaldıramayacak kadar değer verdiğim bir çocuksun ve benim gelinimsin işte."

"Deniz..."

"Bir tane öpücük versen yeterli... Yok olmaz daha fazlasını da isterim." Bu hızlıca toparlanan cevabı duyunca güldüm. İstediğini zevkle yerine getirebilirdim.

"Oooo bronzlaşmışsın!"

"Ada çok güzeldi. Çok eğlendik."

"Belli oluyor," dedi imalı bir şekilde bakarak Açelya.

"Söyle bakalım ne istiyorsun?"

"Sanki bu biraz savurganlık gibi geliyor. Bence gerek yok."

"Nihal salak mısın sen?" Kızmıştı; ama gerçek düşüncem bu yöndeydi. Yüzüme sert bakınca aklımdakileri ona anlatmam gerektiğini düşündüm. Yoksa Açelya beni çiğ çiğ yiyecekti.

"Prenses gibi olmak istiyorum."

"Tamam."

"Açık hava ve parti modu. Delicesine eğlenmek istiyorum."

"Çılgın olsun yani?"

"Evet."

"Şaşırdım, çok iş var. Hazır mısın?"

Hazır olmaktan başka çarem yoktu. İnanamıyordum. Cidden beni kocaman bir yükten kurtarmışlardı ve benim haberim yoktu. Düşünülünce zaten bir haftada düğün yapma gibi bir imkân olmadığına göre hazırlığın önceden yapılmış olması kaçınılmaz bir gerçekti. Davetiyesiymiş, gelinliğiymiş, olmadı fotoğrafçısıymış, saçına yaptıracağın model, takacağın taca kadar o kadar detay vardı ki cidden çok şaşırmıştım. Garip olan ise Açelya'nın benden daha şevkle ve istekle bu işlere yardım etmesiydi.

Düşününce bir yönden aklıma güzel görüntüler düşüyordu. Sahte bir fotoğraftı bizim düğünümüz. Deniz'in Oscar'lık oyunculuğunu işe katınca cidden bir düğünü hak ettiğimizi düşündüm.

Bugün aşırı yorulduğum için tüm kaslarım kas tonusunu reddetmişçesine yatağa serilmişti. Yarını aşırı me-

rak ediyordum. Heyecanlı mıydım pek emin değildim aslında. Tek bildiğim gerçekten gösterişli olacağıydı.

"Ama bu kadar durgun olmamalısınız bayan!" Deniz bana takılıyordu.

"Yarın yanında yorgun bir gelinle insanların önüne çıkabilirsin."

"Dinlenecek kadar vaktimiz var nasıl olsa." Yanıma uzanınca direk ona sokuldum.

"O zaman uyumama yardım et."

"Saçlarım müsait merak etme." Yüzümde kocaman bir gülümseme belirirken bir an düşündüm.

"Onun modası geçti gibi sanki."

"Masal mı anlatayım o zaman?" Bunu şaka amaçlı söylemişti. Aslında bir bakımdan güzel olabilirdi masal anlatması.

"Fena olmaz aslında."

"Biraz uyduruk olsa," dedi şaşırarak. Kabul etmeyeceğimi düşünüyordu çünkü.

"Fark etmez." Merak ediyordum anlatacağı masalı. Deniz Bey'in hayal gücü nasıldı acaba?

"Zamanın birinde bir ajan varmış. Bu ajanın çok önemli bir görevi varmış. İnsanların bazı sorunlarına çözüm üretip mutlu ediyormuş; ama bunun da bir bedeli varmış. Zorlu yollardan geçmesi gerekiyormuş."

"Nasıl bir yolmuş bu?" Küçük çocuk gibi hemen ona soru sorup onu güldürmüştüm.

"Onu yıkan ve en ufak parçasına kadar parçalayan bir yerden geçmesi gerekiyormuş. Parçalanınca daha çok etki ediyormuş çünkü."

"Ne alaka? İnsanlar parçalanınca yaşayamaz ki!"

"Nihal masal anlatıyoruz herhalde." Yani mantık aramak biraz saçma olmuştu.

"Devam et."

"Parçalandıktan sonra ise metrelerce suyun içinde sürüklenmesi gerekiyormuş. En sonunda istediği yere

ulaşınca sorunu çözüme kavuşturmak için kendini feda ediyormuş."

"Yazık."

"İlacını içerken gayet mutlu görünüyordun." Birden doğruldum ve yüzüne sorgularcasına baktım.

"Tıpçı bir adamdan nasıl bir masal bekliyordun?" derken gülmeye başladım. Tabii ya şimdi oturuyordu her şey. O parçalara ayrılan bir antidepresandı. Kaydığı su kan, ulaştığı yer de beyindi. Aşırı tepki vermeyi önlemek için ilaç etkileşime geçiyordu ve kendini feda ediyordu.

"Cidden Deniz hiç güleceğim yoktu." Birden aklıma bir film sahnesi geldi.

"Vin Diesel'in bir filmi vardı. Orada aslında bir askerdi. Çocuklara dadılık yapıyordu bir görev için. Orada çocuğa bir masal anlatıyordu. Aynı onun gibi oldu."

"Galiba hatırladım." Tam göremediği için gözleri kısık bakıyordu.

"Ayrıca canlandın. Yarın deli gibi dans edeceğini unutma." Açelya sırf bu olay için iki tane gelinlik almama ikna etmişti beni. İlkinde bir prenses olacaktım; ama diğerinde dans etmek kolay olsun diye arkası uzun önü kısa bir gelinlik tercih etmiştik.

"Bana eşlik edecek misin?"

"Tabii ki. Ayrıca sürprizlerim de var." Uyumayı umarak gözlerimi kapattım ve ona daha da yaklaştım. Bakalım bu sürprizler nasıl olacaktı?

"Merak ettim."

"Bence bayılacaksın.

Sabah olaysız ve sakin bir şekilde geçti umulmadık bir şekilde. Fotoğraf çekimi için harika bir mekân belirlemiştik. Yeşilin tonlarını barındıran, insana huzur ve-

ren bir yerdi burası. Kabarık gelinlikle tam bir prenses gibi olmuştum. Garip olan olay, Deniz'in daha gelmemesiydi. Yüzüm asılırken cidden böyle bir şeyi beklemiyordum. Terli ellerimle gelinliğin üzerinde bulunan tülü düzeltip duruyordum gereksiz bir şekilde. Aklıma gelen kötü düşünceleri düşünmemeye çalışmak istiyordum. Ansızın amaçsız bir şekilde iş yapmaya çalışan buz kesmiş elime sıcak bir el değdi. Arkamdan belime sarılırken bir anda gelen rahatlama ile huzura kavuşmuş oldum.

"Sakin olun Gelin Hanım."

"Sen neredesin?" dedim sinirli bir şekilde.

"Küçük bir işim çıktı." Ona doğru dönmeye çalışırken prenses olmanın ağır yükünü taşıyordum.

"Galiba hayaline kavuşmuşsun," dedi beni incelerken. Ben sadece yüzüne ve saçlarına odaklanmıştım. Sanki onunla ilk defa evleniyor gibi hissetmiştim. Üzerinde siyah bir smokin vardı. Modern çizgilerini koruyan biraz daha dar bir kesimi vardı. Özellikle ayakkabısını çok sevmiştim.

"Çok şıksınız Damat Bey."

"Yapmayın ama ben Prensim," dedi muzipçe gülümseyerek.

"Atı olmayan prensleri kabul etmiyorum." Kibirli bir tavır takınmıştım.

"İstediğin at olsun." Beni kendine çekti aniden. Gözlerimin içine bakarken heyecanın tüm vücudumu sardığını hissettim.

"Sen de hissediyor musun?"

"Sanki yeni evleniyormuşuz gibi..."

"Kesinlikle, bu çok doğru bir karardı. Biz cidden bir nikâhtan fazlasını hak ediyorduk."

O an dudağımdaki ruj umurumda bile değildi. O da hissetmiş olacak ki hemen karşılık verdi. Biçimli dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde o anın verdiği mutlu-

luk inanılmaz bir şekilde tazeleyiciydi. Ayrılır ayrılmaz sıklaşan nefesi ile konuştu.

"Gece bunun için yeterince zamanımız olacak. Şu ayrıntıyı aradan çıkartalım bakalım."

Fotoğrafçıların yanına giderken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamamıştım. Fotoğraf çekimi sandığımdan daha uzun sürmüştü. Bu zamana kesinlikle değmişti. Ortaya harika fotoğraflar çıkmıştı. Hemen düğün mekânına doğru yola çıkmıştık. Saat epey bir ilerlemişti. Bekleme odasında beklerken sıkıldım ve pencereye yanaştım. Dışarıdaki kalabalığa baktığımda ise nefesimi tutmuştum. Bu kadar kişinin geleceğini tahmin etmemiştim.

"Damadı alıp kaçabiliyor muyuz?" dedim korkmuş bir şekilde.

"Hele bir deneyin! Yakarım ikinizi de!" Açelya gayet açık konuşmuştu. O kadar emeğin boşa çıkmasına sebep olanları ben de yakardım herhalde.

"Çok kalabalık!"

"Ne bekliyordun Nihal? Herkes bu düğünü merak ediyordu. Hani sadece kendin eğlenmek istiyordun?"

"Evet ama ne bileyim böyle olacağını?"

"Merak etme o ilk heyecanı atlat bir şeyin kalmaz. Gören de seni yeni gelin sanacak."

"Aman be! Ne olacak sanki? En fazla rezil olurum." Açelya bu hâlime gülerken sakince ona baktım.

"Tabii orası öyle."

"Annem nerede?"

"Misafirlerle ilgileniyor." Şu an anneme ihtiyacım vardı. Kapının sesini duyduğumda diğer kurtarıcım geldiği için şükretmiştim.

"Ah, Deniz tam zamanında geldin. Bu kız beni deli ediyor." Küçük bir gülüşü duyunca bozuk bir şekilde Deniz'e baktım.

"Ben onu sakinleştiririm. Hadi siz de yavaş yavaş

aşağıya inin." Mesajı alan Açelya pes edip Deniz'in dediğini yapmaya karar verdi.

"Tamam."

"Sorun ne?"

"Sahne korkusu," dedim yüzümü buruşturarak.

"Geçer birazdan. Hani eğlenmeye bakacaktın?"

"Tamam bakacağım. Bakacağım..." dedim öfkeli bir sesle. Öfkelenmek iyi gelmişti. Kesinlikle boş yere heyecan yapıyordum.

"O hâlde sorun çözüldü." Bana gülümserken aklıma gelen bir anı ile gülümsedim.

"Aşağıda bizim bir açığımızı yakalamaya çalışanlar olacak. Tüm oyunculuk yeteneğini sergilemelisin Deniz." Cümlelerime gülerken hemen cevabı vermişti.

"O zaman öyle yapmamız gerekiyordu; ama şimdi tam anlamıyla özgürüz."

"Biliyor musun? Annem bana bıraktı. Ben nasıl mutlu oluyorsam öyle davranmam gerektiğini söyledi."

"Anneler her zaman fedakârdır."

"Kesinlikle."

"Bence beklemenin bir anlamı yok. Her şey hazır zaten. Eğlence başlamalı." Koluna girerken ciddi bir heyecan artışı vardı. Havanın kararmasına az kalmıştı. Güneşin batışına denk gelmesini ben istemiştim. İlk olarak bembeyaz çiçeklerle ve bembeyaz süslerle süslenmiş olan bahçeye geçecektik. Farklı şeyler yapmayı düşünmüştük. Mesela nikâh yerine bir itiraf köşesi yapmaya karar vermiştik. Çiçeklerle yapılmış yoldan yürürken alkışlar yükselmişti. Etrafa gülücükler dağıtırken oldukça rahat hissetmiştim kendimi. Bugünün yıldızı ikimiz olacaktık. Planladığımız gibi ilk konuşmayı Deniz yapacaktı. Klişelere meydan okuyacaktık. İlk dans ile başlamayacaktık. Deniz eline mikrofonu alırken bana bakıp gülümsedi.

"İlk başta bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkür

ederim. Garip bir şekilde heyecanlıyım, kusura bakmayın."

"Doçentler heyecanlanır mıymış?" Bu söz Levent'ten gelmişti. Kalabalıktan gülüşme sesleri gelirken Deniz de onlara katıldı.

"Heyecanlanılıyormuş. Sonuçta hepimiz insanız değil mi? Eminim ki buradaki herkes aramızda olanları biliyor. Gerçek şu ki bazı gerçekleri ben de bugün öğrendim. Biz alışılmışın dışında bir evlilik yaptık. Ben Nihal'i severek ve isteyerek evlenmemiştim. Bir kadın için ayırdığım zamanım boşuna geçince, kadın ve aşk kelimesi aynı cümleye bile eşlik edemiyordu kendi açımdan. Nihal ile tanışmamız da normal bir şekilde olmadı. Bunları anlatıyorum çünkü şu an ulaştığımız seviye inanılmaz. Ben asla tesadüflere inanmayan biriydim. Bazen cidden işe yarıyorlarmış. Bu süreçte birçok olay yaşadık. İnanılır gibi değil, daha bir sene bile olmadan yaşadıklarımız cidden ağırdı. Hele ki Nihal açısından daha fazla hissedildi bu ağırlık. O daha hassas ruhlu bir çocuktu; ama zamanla olgunlaşmaya başladı. Benim kötü giden hayatımı değiştirdi. Kendi çabalarıyla beni tekrar eski ben yapmaya başladı. Bazen öfke bazen gözyaşı hâkim olsa da sonunda o kazandı. Beni olduğumdan da iyi biri hâline getirdi. Onu çok seviyorum. Bu sadece sözde olan bir şey değil. Biz onunla ruh olarak birbirimize bağlıyız. Bilincim açık değilken bile yanımda o vardı. Ruhum onu aramıştı. Herkes benim kaza yaptığımı düşünüyor; ama kazayı bilerek yaptım. Ölmek istedim çünkü benim hayatımı elinde tutan biri artık beni bırakmıştı. Ben öyle hissetmiştim öyle olmasa bile. Komadayken bir rüya görüyordum. Bir ses bana çok kızıyordu. Onu çok üzdün diyordu. Bu ses Nihal'den başkası değildi. Uyandığımda ona daha da bağlandım."

Beni ağlatmak falan mı istiyordu? Çoktan başarmıştı bunu.

"Aslında söylemek istediğim başka bir olay daha var. Babamın hakkını ciddi anlamda ödeyemem. Onun kararlarına her zaman güvenirim; ama bana Nihal ile evleneceksin dediğinde ilk defa delice karşı çıkmak istemiştim. Aslında perdenin arkasında başka kişiler de varmış. Öğrenince çok şaşırdım. Onların da bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyorum. Abimin dolaylı olsa da parmağının olduğunu hissetmiştim; ama yenge senden hiç beklemezdim. Planı kuran bile senmişsin de haberim yokmuş."

Ben de şaşırmıştım. Ne yani aslında bütün düşünce Açelya'ya mı aitti?

"Bir gerçek de şu ki neden yaptığını anlayabiliyorum. Teşekkür ederim beni eşsiz bir kızla evlendirdiğiniz için. Beni çok mutlu ettiniz." Oturduğum yerden kalktım ve yanına gittim. Yanağına bir öpücük kondururken hızlıca kulağına fısıldadım.

"Seni seviyorum Ada'm."

"Ben de seni küçük meleğim." Bana söyleyecek söz bırakmamıştı ki. Mikrofonu elime alırken gözlerim onun üzerindeydi.

"Aslında bana pek bir söz bırakmadı. Kendisi aşırı derecede bilgili biri. Bu bazen sinir bozucu olabiliyor. Bazen de diyorum ki 'Bu adamı hak edecek ne yaptım?' Hayallerimin ötesinde bir erkek. Benim en yakın destekçim oldu. Çok sabırlı biri benim aksime ki iyi ki öyle yoksa beni çoktan bırakmıştı. Yaptığım huysuzlukları saymıyorum bile. Ömrümün sonuna kadar seninle olmak istiyorum. Saçlarını karıştırırken uykuya dalmak istiyorum. Sabah gözünü ilk açtığında lensin olmadığı için beni daha iyi görmek adına kısık gözlerle bakmanı istiyorum. Onun tıp tabiriyle kan ve damarız. Birimiz olmasa diğerimiz de olmayacak. Seni seviyorum Ada'm. Sen Ada ismini sevmesen bile ben sana çok yakıştırıyorum çünkü kimsede olmayan mükemmel özelliklerin

var. Aynı adın gibi benzersizsin. Benim Ada'm olmaya devam edeceksin her zaman."

Mikrofonu bırakırken alkışlar yükseldi. Biraz ilerimde duran Deniz'e doğru yürümeye başladım. Bana olan o derin bakışı hemen hissetmiştim. O bakışın anlamını biliyordum; ama şimdi burada olmazdı.

"Deniz olmaz şimdi!"

"Neden?"

"Bütün akrabalarım burada ailem burada."

"Umurumda değil." Harekete geçerken ona engel olamadım. Dudaklarımı kavradığında biraz isteksizdim. Herkesin önünde öylece öpüşmek biraz beni endişelendirmişti; ama isteği beni alt ediyordu. Ayrılır ayrılmaz kulağıma fısıldadı.

"Senin hamile kaldığını biliyorlardı. Bunun için bir şeyler yapmamız gerektiğini de biliyorlardır herhalde." Dehşete düşmüş bir şekilde ona bakarken gülmeye başladı.

"Boş ver, hadi dans edelim."

Beni dans pistine çekti. Çalınan müzik tanıdık gelmişti. Biraz düşündükten sonra bu müzikle ilk dansımızı yaptığımız hatırladım. Konuşmak anın büyüsünü bozacaktı. Bu gece gözlerimizdeki ışıltı her şeyi yeteri kadar belli ediyordu. Hava karadıktan sonra dans pistinin olduğu geniş balkona geçtik. İkinci gelinliği giymenin zamanı gelmişti. Gerçek şuydu ki rahatlamıştım. Deniz'in sunucu olarak neden Levent'i seçtiğini net olarak görmüştüm çünkü esprili ve eğlenceliydi.

"Geceyi Gelin Hanım ve arkadaşları açmak istiyorlar. Eşsiz yorumlarıyla İntörn Nihal, İntörn Ezgi ve Damat beyin biricik kız kardeşi Nehir 'Bang Bang' ile karşınızda." Ezgi ve Nehir beni kırmamışlardı. Ayrıca çok eğlenceli gelmişti bu düet fikri. Sandığımdan daha da eğlenceli olmuştu. Ben Nicki Minaj'ın söylediği kısmı istemiştim.

Ezgi gayet seksi Jessie J. olmuştu. Tatlı Ariana taklidinden sonra Nehir beni sahneye çağırırken, dans ederek gitmeyi ihmal etmemiştim. O Nicki Minaj'ın seksi ve sert havasına bürünürken çok eğlenmiştim. Davetliler alkış tutarak bize destek olmuşlardı. Gülücükler havada uçuşuyordu. Resmen hayalimdeki düğünü yaşıyordum. Deniz'le delicesine dans ettik. Bu dj kesinlikle çok başarılıydı. Gecenin hakkını vermişti. Eğlence son gaz devam ederken sahneye Derya abi çıktı.

"Duydum ki Nihal çok seviyormuş. Onu kırmayalım değil mi?" Hüdayda çalarken gözlerim kocaman açılmıştı. "Sizi yeniyetmeler, hep size mi uyacağız?" dedikten sonra daha da bir şaşırdım.

"Sürpriz bu muydu Deniz?" Bana mahcup ve eğlenerek bakarken haberi olduğunu anladım.

"Onların da istediği olmalıydı. Mesela beş dakika..." Beş dakika beceriksizce oynamak hoşuma gitmese de davetlilerin coşkusu biraz da olsun bu durumu eğlenceli hâle getirmişti. Şu anda kendimi Recep İvedik filmindeki bir sahnede gibi hissediyordum. Oynayın diye zorla bağıran biri vardı sanki bana. O beş dakika geçer geçmez kendimi su içerken buldum.

"Asıl sürprizi şimdi yapıyorum. Beğeneceğinden adım gibi eminim." Sahnede görmediğim bir yüz vardı. Bir kız piyanonun başına geçmişti. Yavaşça o tatlı ve romantik melodi çalmaya başlarken şaşırmıştım.

"Nihal bana bir kafede şarkı söylerken âşık olmuş. Bağış gecesini saymazsak ona bu şekilde şarkı söylememiştim. Ben de düğün hediyesi olarak eski anılarını canlandırmak adına başka bir şarkı seçtim." Bu şarkıyı bir Nicholas Sparks filminde duymuştum ve çok beğenmiştim. Yavaşça söylemeye başlarken etraf romantik bir havaya büründü.

Half of my love knee deep in *(Aşkımın boğazına kadar battım.)*

Hooked on a dream that is reeling me in *(Beni sersemleten bir rüyaya takılıp kaldım)*

Oh is this how we begin? *(Böyle mi başladık?)*

Flowers on fire in a black and white fence *(Siyah beyaz bir alevde yanan çiçekler gibi)*

Curtains of rain all appear *(Yağmurlar yağıyor)*

Watching the skirt of the day you disappeared *(Gözden kaybolduğun günün acısını yaşıyorum)*

Caught like a wheel in a groove *(Bir olukta sıkışmış dümen gibi)*

Cranking it big but it don't want to move *(Kaçmaya çalışıyorum ama hareket etmek istemiyorum.)*

Count me in *(Ben de varım)*

Bu kadar içten ve istekli söyleyebileceği aklıma gelmemişti. Ben de varım diyerek ben de artık seni seviyorum demek istiyordu. Sevgine karşılık veriyorum, bir hayalini gerçekleştiriyorum demekti bunun anlamı. Birden hızlıca yaşadığımız anılar aklıma gelirken bu şarkının anlamını daha da iyi anladım. O huysuz adamı âşık bir adama çevirmiştim aşkımla. Duyar duymaz beni odaya çekişini, o hastane odasında bana o kötü sözleri söylerken kendime verdiğim o gücü... Hastanede gözlerini açtığı o anı... Şu andaki bakışını asla unutmayacaktım. Şarkı bitince kendimi onun yanında buldum. Sıkıca sarılmıştım, bırakmak istemezcesine. Gözümden bir iki damla yaş eksik olmamıştı. Gecenin finali muhteşem olmuştu. Hâlâ o büyülü anın etkisinden çıkamamıştım. Bu çok anlamlıydı benim için. Kafede söylediği şarkı da güzeldi; ama bu sadece bizim şarkımız olmuştu. Beni melankolik bir havaya sokmuştu. Elimi sımsıkı tutarken içeriye doğru yürümeye başladık. Geceyi otelde geçirecektik. Odaya girer girmez o bunaltıcı hava hissediliyordu. Aklımda birçok düşünce vardı. Ne yapmalıydım? Acaba geçen seferki kadar kolay olur muydu?

"Hava ne kadar da sıcak. Dondurma yiyelim mi?"

"Olur," dedim sadece.

"Neden bu kadar durgunsun?"

"Senin yüzünden tabii ki. Beni çok mutlu ettin."

"Görüyorum ki edememişim."

"Hayır, sadece inanamıyorum. Birazdan geçer nasıl olsa." Geçmemişti daha da düşüncelere itmişti beni. Dondurma gelince tüm odağımı yemeye verdim. Dondurma gerçekten iyi gelmişti; ama artık gelinliği çıkarmam gerekiyordu.

"Ben gelene kadar sanırım eriyecek," dedim dondurmamın kalanına bakarken.

"Bir tane daha söylerim. Rahatına bak. Yardım istersen buradayım."

"Tamam," dedim ve geniş banyoya doğru yöneldim. Yalnız kalmam gerektiğini o da fark etmişti. Aynadaki suratım cidden iyi değildi. Neden bu kadar fazla düşünüyordum ki? Elimde durumu bambaşka hâle getirecek bir seçenek vardı. Hatamı telafi ettirebilecek bir seçenek. O kesinlikle çok iyi bir eşti. Baba olmayı sonuna kadar hak ediyordu. Beklemenin ne anlamı vardı ki sanki? Belki de korkum aynı olayları yaşamaktı. Bunun yüzdesi gayet düşüktü. Ayrıca bir sorun olduğu için değil, bir kaza geçirdiğim için düşük yapmıştım. Yeniden olacağını düşünmüyordum. Kararımı verdim ve büyük bir rahatlama yaşadım. Gelinliğin içinden çıktım. Hızlıca yüzümdeki makyajı temizledim. Sadece ruj yerinde kalmıştı. Saçımdaki tokaları çıkardıktan sonra askıda duran geceliğe baktım. Açelya her şeyin normal bir düğün tadında olmasını istemişti. Sonuç olarak haklıydı da.

Beyaz dantelden oluşan seksi takımı giyerken aklıma bir şey geldi. Deniz öğlen gayet istekli olduğunu ima etmişti. Bu hoşuna gidecekti kesinlikle. Son olarak dantelli sabahlığı geçirdim üzerime. İyi göründüğüme karar verip tekrar odaya döndüm. Garip olan dondurmanın

erimemesiydi. Bakışları bana çevrilince baştan aşağıya süzdü.

"Beğendin mi?"

"Evet," Duyduğum sözcükle yüzümü buruştururken fark etmemişti.

"Evet mi?" Gülmeye başlarken beni kendine çekti. Dizlerinin üzerine otururken heyecanlanmıştım.

"Her şey hayalindeki gibi oldu mu?"

"Fazlasıyla," dedim ve elimi yüzüne götürdüm.

"Gözlerini kapatır mısın?"

"Neden?" Şaşırmıştı; ama buna bayılacağını biliyordum.

"Bir şey deneyeceğim."

"Tamam," dedi sakince ve gözlerini kapattı. Garip bir şekilde elim titriyordu. Bu durum gülmeme sebep oldu.

"Aşırı merak ettim. Neden gülüyorsun?"

"Elim titredi sadece." Dondurmanın üzerinde bulunan vişne sosunu baş parmağıma aldım ve yavaşça üst dudağına sürdüm.

"Şimdiden bayıldım biliyor musun?" Çünkü ne yapacağımı çoktan tahmin etmişti. Küçük bir kıkırdamadan sonra uzandım ve ellerimi saçlarına kaydırdım. Dudaklarımla üst dudağını kavradığımda tüm vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum. Yavaşça kavrayışımı sonlandırırken aslında kendimin de heyecanlandığını hissetmiştim. Gözlerini açtı. Şimdiden o gözler tutku doluydu.

"Tekrar ister misin?"

"Hiç durmamanı istiyorum." Tekrar öpüşmeye başlarken her şeyi unutmuş gibiydik. Onu hiç bu kadar istekli görmemiştim. Beni kucağına alıp yatağa yatırınca onu durdurdum.

"Bir şey söylemem gerek," dedim nefes nefese. Kaşlarını 'Ne oldu?' der gibi çattığında hemen söyleme ihtiyacı hissettim.

"Bu dünyada senden daha fazla olmalı Deniz."

"Nihal bunun için hazır mısın? Daha üç ayı yeni geçti."

"Hazırım ve çok eminim. Sadece biraz zor olacak okulla beraber yürütmesi; ama sen yanımda olduğun sürece hiçbir şeyden korkum yok."

"Nihal! Neden sadece beni mutlu etmek için istediğini düşünüyorum?"

"Çünkü ikimizi de mutlu etmek istiyorum."

"Beni asla pişman etme olur mu?"

"Etmeyeceğim bana güvenebilirsin."

19. Bölüm

Nihal

Telefonun çalar saatini duyunca, yüzümü buruşturarak elimi yanımdaki komodine uzattım. Telefon elime değer değmez kapat tuşuna bastım. Deniz'in kafası göğsümdeydi. Dün gece acile hasta geldiği için apar topar hastaneye gitmişti. Birkaç saat acilde kalmış, uykusundan fedakârlık etmişti.

Güzel bir yaz tatilinden sonra yeni okul yılı bugün benim için yeniden başlıyordu. Bu dönem rahattım; ama diğer dönem bayâ zor olacaktı. Aslında takmamam gerekiyordu. Şu beş ay içinde hayatım hiç olmadığı kadar iyi geçmişti. Aramız hiç olmadığı kadar iyileşmiş, günden güne birbirimize daha da bağlanmıştık. Tatil döneminde birçok yeni yer gezmiştik. Bir süre buradan uzaklaşmak çok iyi gelmişti. Psikolojik olarak rahatlamıştım. Artık hamileleri görünce duygusal tepki vermiyordum. Sanırım durumu kabullenmiştim. Hayatıma artık farklı bir şekilde bakıyordum. O yanımda olduğu sürece korkulacak bir şey yoktu. Artık bunu öğrenmiştim. Başımıza kötü olaylar gelse de hepsi hayatın bize verdiği bir dersti. İleriki hayatımda bunları uygulamaya karar vermiştim.

Deniz'in yumuşak saçlarını okşadım. Nazikçe kafasını üzerimden çekmeye çalışırken çabam meyve vermedi. Yeşil gözler açıldığında, onun yorgun olduğunu

gördüm. Tatil olduğu için geç kalkmaya alışmıştım. O benden daha iyiydi çünkü işe bir hafta önce başlamıştı.

"Üzgünüm ama kalkmam gerek. İlk günden geç kalkmak istemem. Unuttun mu? Devamsızlıktan kaldım," dedim takılarak. Yüzüme bakarken beni net göremediği için gözleri kısılmıştı.

"Unutmam mı? Gününü kimle gün ettin?" dedi şakacı bir tavırla.

"Bilmem, sinir bozucu bir şekilde bilgili olan bir havalı saç beni işimden alıkoymuş olabilir. Gülerken gözleri kısıldı. Saçım ve alnımın birleştiği noktaya bir öpücük kondurdu. Yataktan kalkarken yaz havasının devamı niteliğindeki güneşli bir sabaha adım atmıştım.

Lavaboya gittikten sonra yüzümü yıkadım. Aynadaki yansımama bakarken bugünün nasıl olacağını kestiremiyordum. Ders programında grubumu da sevmedim çünkü Deniz dersime girmeyecekti. Diğer gruba girdiği için daha da bir keyifsizlikle başlayacaktı bu sene. Tüm bunlara rağmen tekrar kendimi göstermem şarttı. Lavabodan çıktıktan sonra direk giyinmek için kendimi dolapların önünde buldum. Birden elimdeki yeni yüzük dikkatimi çekti. Yüzüğe bakarken gülümsemiştim. Tatil biraz daha uzun olsaydı diye düşünürken çabuk olmam gerektiğini hatırladım. Seçtiğim siyah pantolon ve bluzu giydikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Odadan çıktıktan sonra Deniz'in çoktan hazır olduğunu fark ettim. Beni fark edince önüne döndü.

"Beni kıskandırmaya mı çalışacaksın," dedi ve ona yaklaştım.

"İstesem bile bunu yapamıyorum." Gülümserken kollarını belime sardı ve gözlerimin içine doğru bakmaya başladı.

"Sen öyle san."

"Aynı şey senin için de geçerli." Bilmiş bir tavırla yüzüne baktım.

"Benim devrim çoktan kapandı. Bunu bilmen gerekirdi." Elini saçlarıma götürdü. Yavaşça okşamaya başladı.

"Hâlâ taş gibisin," dedim ve koluna vurdum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu işin sonu hiç iyi olmayacak."

"Okula gitsek iyi olur." Heyecanlanmıştım birden. Bu olaya alışsam da bu heyecan eksik olmuyordu.

Okula giderken geçen senemi hatırladım. Ne kadar zaman geçse de daha dün gibiydi gözümde. Arabayı onun kullanmasını istemiştim. İlk önce klinik uygulama ile başlayacaktık. Geçen sene çok heyecanlıydım giderken; ama şimdi ne olacağını bildiğimden heyecan yok denecek kadar azdı.

Haftaya Deniz'in Doçentlik sınavı vardı. O kadar gezip tozmamıza rağmen çalışmayı da ihmal etmedi. Şaşırmıştım bu duruma; ama işini cidden çok seviyordu. O sınavı kazanacağından hiç şüphem yoktu. Okula girdiğimizde keyfim kaçtı bir anda. Özellikle Deniz'le vedalaştıktan sonra bu daha da arttı.

Deniz'i kaybettiğim gibi Murat hocayı da kaybetmiştim. O da diğer grubun dersine girecekti. Yeni hoca ile bir hastayı ziyaret ederken sorduğu tüm sorulara doğru cevap vermem çoğu kişiyi sinir etmişti. Sonuçta yeni hocanın da gözüne girmeliydim. Bir soruya cevap verecekken biri benden önce davranıp soruyu cevapladı. Bu kişiye bakarken yüzü oldukça tanıdık gelmişti. Yeni biriydi, daha önce okulda onu görmemiştim; ama yüzü tanıdık geliyordu. Tüm ders onu düşünmeye başladım. Ben onu nereden tanıyordum acaba? Sonunda esmer çocuğun kim olduğunu çıkardım.

Küçükken mahallemizde oturan biriydi. Yüzündeki gamze onu tanımamı kolaylaştırmıştı. Çünkü çocukken ona "Senin yanağın niye çökük?" diye sormuştum. Ders bitiminde bir cesaret onunla konuşmak istedim.

"Merhaba Ali," dedim yavaşça arkasından. Sesimi duyunca durdu ve bana baktı. Yavaşça yürümeye devam ettim.

"Beni tanır mısın bilemiyorum. Küçükken aynı mahallede oturmuştuk. Seninle top oynamışlığımız var." Yüzüme bakarken şaşkındı aslında.

"Gülnihal adım. Bir keresinde gamzeni sormuştum." Yüzüme uzun uzun baktıktan sonra hayata tekrar dönmüştü.

"Tabii ya o sensin. Bakıyorum da çokbilmişliğinden eser yok," dedi gülerek.

"Çalışıyoruz herhalde." Kahverengi gözleri ve yüzündeki gamzesi hiç değişmemişti. O yüzündeki sevimli ifade olgunlaşsa da hâlâ o çocuk tarafı duruyordu.

"Ben seni hiç görmedim."

"Ben yeni geldim, başka bir üniversitede okuyorum. Değişim programı için buradayım. Bu üniversitede iki doktor ismi duydum. İkisi de Harvard mezunu. Bu şansı geri çevirmek aptallık olurdu." Bunu duyunca yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. O doktorlardan birisi benim eşim diğeri de Levent'ti. Namlarının bu kadar yürüdüğünü bilmiyordum. Elimdeki yüzükleri fark etti sonra.

"Nişanlı falan mısın?" Yüzüğüme dikkatlice bakıyordu.

"Hayır evliyim. O Harvard mezunu doktorlardan biri artık benim eşim," dediğimde büyük bir şok yaşadı.

"Şu an çok şaşkınım. Sen her zaman okumaktan bahsederdin. Büyük bir kadın olacağım derdin. Evlenmen biraz erken olmuş."

"Haklısın ama aşk diye bir unsur var," dedim gülümseyerek.

"Onu çok mu seviyorsun?" Bir anda sormuştu ve yüzü asılmıştı. Bundan neden bu kadar rahatsız olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Çok fazla. Bazen o olmasa ne olurdu diye düşündüğüm oluyor. O ve ben nefes gibiyiz. İkimiz de olmak zorundayız."

"Anlıyorum. Senin adına sevindim. Artık daha çok görüşeceğiz."

"Kesinlikle." Gülümsedim ve Deniz'in yanına gitmek için onun yanından ayrıldım. Tam az kalmışken midemde bir kıpırdama oldu. Ani gelen bulantı ile şaşkındım. Hemen kendimi lavaboya attım. Kusarken bu bulantıların tanıdık geldiğini düşündüm. Yüzümü yıkarken aynadaki yansımama baktım. Acaba olabilir miydi?

Lavabodan çıktıktan sonra aklımı kurcalayan soruyu uzmanına danışmak için hastanenin sağ kanadına doğru ilerledim. Kapıyı tam çalacakken arkamdaki sesle irkildim.

"Beni mi arıyorsunuz bayan?" Arkamı döndüm ve bana alayla bakan Levent'le karşılaştım.

"Seni arıyorum beyefendi. Sana danışmam gereken bir şey var."

"Gir bakalım içeriye," dedi ve kapıdan içeriye girdik. Yüzüme şöyle bir bakıp masasının başına geçti.

"Tatil sana yaramış." Yüzüne bakarken söyleyeceğim detay ile heyecanım artmıştı.

"Levent... Benim az önce midem bulandı. Tıpkı hamile olduğum zamanki gibiydi. Aniden oldu." Beni dinlerken benim aksime çok sakindi.

"Başka belirti var mı?" Düşündüm; ama başka bir detay yoktu. Başımı salladım umutsuzca.

"Bak Nihal, heyecanını anlayabiliyorum. Bir şeye kendini kaptırmadan önce ciddi bir belirtisi olup olmadığından emin ol. Sadece bir bulantı belirti olabileceği gibi başka bir durumun da belirtisi olabilir. Biraz bekle. Kanaman olmazsa tekrar gel." Onu dinlerken biraz yüzüm düşmüştü çünkü söylediklerinde haklıydı.

"Bilmiyorum, çok heyecanlandım."

"Heyecanlandığın gibi sakin olmayı da deneyebilirsin." Eline bir kalem aldı. Önünde duran sonuç kâğıtlarını incelerken dikkatli görünüyordu.

"Tamam dediğin gibi yapacağım." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Sakin olmaya çalış. Her şeyin uygun bir zamanı gelecek," dedi ve ben de başımı salladıktan sonra dışarıya çıktım. Kolumdaki saate bakarken arayı çoktan tüketti-ğimi fark ettim. Deniz'in yanına gitmek için vakit kalmamıştı.

Akşam eve yorgun bir şekilde döndüm. Uzun süredir böyle bir tempoya alışık olmadığım için yorgunluğu da ağır olmuştu. Deniz'in bir fikri vardı. Eve geldiğimizde banyonun ortasında duran jakuziyi kullanmamı istedi. Bu şekilde rahatlayacağımı düşünüyordu. Ben de denemekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Fokurdayan suya baktığımda eğlenceli görünmüştü. Deniz elimi tuttu ve oturmama yardım etti. Fokurdayan su cidden iyi geliyordu.

"Nasıl?"

"Mükemmel," dedim ve gülümseyerek gözlerimi kapadım.

"Bugüne kadar bunu kullanmamak büyük aptallık." Cümlemi duyan Deniz güldü.

"İnanılmaz işe yarıyor." Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım.

"Sen de gelsene."

"Gelirsem çıkmak istemem. Çıkmazsam da ders çalışamam."

"Bir hafta kaldı zaten. Kazanacağını biliyorum."

"Bir iki şeye bakmam lazım Nihal. Sen keyfini çıkar," dedi ve gitti. Ben de gözlerimi kapatıp dediği gibi keyfini çıkarmaya çalıştım. Bir müddet sonra öyle uykum geldi ve çıkmak zorunda kaldım. İyice gevşemiş ve rahatlamıştım. Üzerime bir havlu alarak giyinme oda-

mın yolunu tuttum. Üzerimi giyindikten sonra tekrar odamıza döndüm. Deniz elindeki kitaba odaklanmıştı. Gözlüğünü takmış olması beni bir anlık şaşkınlığa uğrattı. O kadar konsantreydi ki bu hâline gıpta ile baktım. Benim dikkatim çabuk dağılırdı çünkü. Sessizce yanına oturdum. Çalıştığı konuya bakarken bazı çalışmaların raporlarını okuduğunu gördüm. Gözünü ayırmadan kolunu boynuma attı.

"Nihal bugün Levent'in yanına uğramışsın." Bunu duyunca bir anda sinirlendim. Pis Levent hemen yetiştirmişti.

"Evet." Gözünü okuduğundan ayırmadan konuştu.

"Çok mu heyecanlandın?"

"Evet, biraz da umutlandım açıkçası."

"Bunun için çokça zamanımız olacak. Acele etmeni, kendini sorumlu hissetmeni istemiyorum. Her şeyin bir zamanı var. Baskı en son isteyeceğim olay. O yüzden her şeyi akışına bırak. Bu zamanın da tadını çıkar çünkü ben senin hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Neden?"

"Sen bunu benim için istemiş gibisin. Çok büyük bir sorumluluk. "

"Yanılıyorsun. Ben de istemiştim." Kızmıştım, kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

"Kızma hemen. Seninle açık konuşabilmeliyim Nihal. Bu benim düşüncem. Mezun olduktan sonra çok daha hazır olacağından eminim."

"Diyelim ki mezun olmadan önce oldu. O zaman da bu düşünceni tekrarlayacak mısın?"

"O zaman düşüncelerim tabii ki değişir. Sana destek vermek için çalışmaya başlarım. Neyse, bazı şeyleri kesinleşmeden konuşmak yanlış. Anlat bakalım günün nasıl geçti?" Ali'yi hatırlayınca birden gülümsedim. Çocukluk arkadaşını tekrar görmek mutluluk vericiydi.

"Aslında garip bir şey oldu. Çocukluk arkadaşımla

aynı staj grubundayım. Bu arada ününüz sınırları aşmış haberin olsun. Sırf sizden bir şeyler öğrenmek için değişim programı ile gelmiş."

"Sahi mi? Öğrenmek isteyene her zaman kapımız açık." Kafamı omzuna yasladım. Aslında her şey yolunda gidiyordu. Haklıydı, akışına bırakmalıydım.

Bu konuşmanın üzerinden koskoca bir ay geçti. Hâlâ söylediklerini düşünüyordum aslında. Düşünmek beni yorsa da yapabileceğim bir şey yoktu. Ben böyleydim. Onun odasının kapısına bakarken değişen ünvana baktım. 'Doç. Dr. Deniz Ada Hazinedar' Sınavı kazanmıştı. Kapıya birkaç kez vurup içeriye girdim. Kenardaki sandalyeye oturduktan sonra hastası ile olan konuşmalarını dinledim.

"Yapabileceğim tek bir şey var, o da ameliyat. Atardamar tıkanmış. Kalbi beslediği için hayati önemi var. Kalp beslenmezse kriz geçirebilirsiniz." Deniz oldukça ciddiydi.

"Ben ameliyat olmak istemiyorum."

"Başka çareniz yok. İsterseniz başka bir doktor arkadaşa da sorabilirsiniz. Aynı cevapla karşılaşacağınızdan eminim. Zor bir ameliyat olabilir; ama hayatınızın bundan sonrasındaki olumlu gelişmeye değer. Ayrıca sizi biraz daha hayatta tutarız." Bunu duyunca yaşlı adam güldü.

"Biraz düşünmek istiyorum."

"Tabii ama geç kalmayın." Adam ayağa kalıp Deniz'in elini sıktıktan sonra dışarıya çıktı. Hastası çıktıktan sonra Deniz bakışlarını bana yöneltti.

"Bir sakıncası yok değil mi?"

"Tabii ki yok," dedi önündeki kâğıtlara bakarken.

"Staj grubuma ısınamadım. Söyle bakalım bana ne hediye aldın?" Cümlemi duyunca gülümsedi. Bugün tam tamına evleneli bir yıl olmuştu. Koskoca bir yılı zorlukları olsa da atlatmıştık.

"Sürpriz," dedi gözümüm içine bakarak.

"Göreceğiz kimin sürprizi daha çok şaşırtacak." Birden başımı çevirdim ve bizi dinleyen sekreterin yüzü ile karşılaştım. Eğleniyor gibiydi. Ayağa kalktım enerjik bir şekilde.

"Neyse ben gitsem iyi olacak. O hasta eğer by pass olmaya ikna olursa ameliyatta bulunmak isterim."

"Tabi..." dedi. Tam kapıdan çıkacakken beni çağırdı. Durdum ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Elleri yüzümü kavradı. Alnım ile saçlarım arasına uzun bir öpücük bıraktı.

"Seni seviyorum," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Seni seviyorum Ada'm." Cevabımı duyunca gülümsedi. Elleri saçlarımı buldu ve yavaşça okşadı.

"Akşam için sabırsızlanıyorum."

"Sağlam bir sürpriz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sağlam değil ama beklenen. Seveceğin bir şekilde romantik."

"İple çekiyor olacağım." Yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Kolay gelsin."

"Sana da aşkım," deyince durdum. Aşkım kelimesi kalbimi esir alıp sarsmıştı. O kadar mutlulukla doldum ki... O an akşamki itirafımı oracıkta söylemek istedim. Ona sarıldım ve kokusunu içime çektim.

"Deniz... Sen rüya gibi bir adamsın. Bazen uyanacakmış gibi hissediyorum. Korkuyorum..."

"Korkma ben hep burada olacağım. Unutma, sen bu anı o kadar bekledin ki şimdi huzura ermenin tam vakti." İşte bu biraz soru işaretiydi. Belki tekrardan zor günler bizi bekliyor olabilirdi. Bildiğim bir şey vardı aslında. Yanımda o olduğu sürece o problemleri kolayca aşabilecek olmamdı.

Akşama doğru çıkışta Deniz'i bekliyordum. Birincisi bu gecenin nasıl geçeceğini merak ediyordum. İkincisi

ise itirafıma nasıl tepki vereceğiydi. O kadar düşüncelere dalmıştım ki Ali'nin ne zamandır yanımda olduğundan habersizdim.

"Üzgünüm," dedim gülümseyerek.

"Neye daldın bu kadar?"

"Bugün önemli bir gün benim için. Evleneli bir sene oluyor. Bana bir sürpriz hazırlamış. Merak içindeyim anladığın."

"Anladım," dedi sakince.

"Sen nasılsın? Alışabildin mi?"

"Evet burası gayet güzel."

"Sınav zamanına kadar," dedim ve gülümsedim.

"Zor mu oluyor?"

"Hem de nasıl. Hele klinik sözlüsü," derken Deniz'in sesini duydum.

"Nihal!" Yanıma geldi. Ali'yi baştan aşağıya süzerken ona açıklamaya başladım.

"Merhaba Deniz. Tanıştırayım Ali, çocukluk arkadaşım." İki erkek birbirini süzerken buna şahit olmak rahatsız ediciydi.

"Merhaba Ali, okulumuza hoş geldin," dedi Deniz biraz kasıntı bir tavırla.

"Gayet hoş buldum."

"Derslerde görüşeceğimize eminim. Müsaadenle biz gitsek iyi olur." Deniz bu cümleyi bana bakarak kurmuştu.

"Görüşürüz," dedim Ali'ye. Deniz elimi tuttu. Hastaneden çıkarken havanın yumuşak olması beni sevindirmişti.

"Bu çocuğun sana olan bakışlarını sevmedim."

"Neden?"

"Erkekçe gelen bir his diyelim."

"Bence hislerin yanılıyor."

Arabanın kapısını açtım. Bu ara onun kullanmasına alışmıştım. Açıkçası biraz heyecanlıydım. Gecenin

sonunda olacakları düşündükçe içimden gülümsüyordum. Eve geldiğimizde hazırlanmak için hemen giyinme odama girdim. Ece benim için kırmızı bir elbise seçmişti. Bu elbise hem tatlı hem de biraz ağırdı. Üzerime giydiğimde daha çok sevmiştim. Kolları danteldi, hoş bir dekoltesi vardı. Saçlarımı açık bıraktım. Hafif makyaj ve kırmızı ruj da sürdükten sonra tamamdım. Odaya girerken heyecanlıydım. Deniz beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi. Yanına yaklaştım.

"O zaman kötü büyülerimden kork." Gülümseyişi tüm yüzüne yansıdı.

"Kötü büyüyü çoktan yaptın zaten. Bir de soruyor musun?"

"Neymiş kötü büyü?"

"Aşk iksiri."

"Unuttuğun bir şey var, ben de o iksirden senin kadar içtim." Bunu duyunca yaklaştı ve beni öpmeye başladı. Ayrıldığımızda onun ne giydiğine şöyle bir baktım. Klasik duruyordu vr ben klasik şeylere bayılırdım. Siyah pantolon, beyaz gömlek, siyah kravat muhteşem üçlüydü benim için.

"Sen varken diğer erkeklerin olmasına gerek yok."

"Neden?"

"Ben sadece sana aidim. Sadece senin olmak istiyorum. Bunu asla unutma beyefendi."

"Unutacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz hanımefendi." Elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Şu hâliyle tam bir asili canlandırıyordu.

"İsterseniz geç kalmayalım."

"Bence de..."

Birlikte aşağıya indik. Beni nereye götüreceğini merak ediyordum. İlk tahminim doğru çıktı. Onların otele gelmiştik çünkü. Güzel bir yemek yedikten sonra yukarıya, bir odaya çıkardı beni. İçeriye adım atarken etrafın

mumlarla aydınlandığını gördüm. İçeriye hâkim olan çok güzel bir koku vardı. Gül... Her tarafa kırmızı ve beyaz gül yaprakları serpilmişti. Kapıyı kapattığında bana arkamdan sarıldı.

"Biraz klişe oldu. Seveceğini düşündüm."

"Çoktan sevdim bile."

"Hediye de klişe oldu." Gülmeye başladım.

"Bir daha klişe dersen bayılacağım," dedim gülerken.

"Tamam, o zaman direk olaya gireyim." Odanın içinde, köşeye gitti. Karanlık olduğu için pek görememiştim. Elinde bir kutu ile gelirken az çok hediyeyi anlamıştım. Gözlerimin içine bakıp konuşmaya başladı.

"Bir yıl önce bugün oldukça keyifsizdim. Hiç tanımadığım çocuk ruhlu bir kızla evleniyordum. Hayatın çok daha zor olacağını düşünüyordum. Bir yandan da küçük bir umut vardı kalbimde. Belki bu yeni hayat bana iyi gelecekti. Beni tekrar hayata döndürecekti. Aklıma gelen en son şey sana âşık olmaktı. Kesinlikle böyle bir duygunun düşüncesi bile bana komik geliyordu. Bana göre aptal bir duyguydu. Uyuşturan, kör eden, kısacası seni diğer duygularından uzaklaştıran bir karmaşaydı. İçinden çıkılmaz, asla söz dinletilemez, bazen vahşi bazen sevimli, değişik ve kesinlikle yaşanılması gereken bir histi. Ben bu duyguları yaşadığımı hissetmiştim. Yanıldığım yüzüme vurulunca kabul etmemiştim. Bu yanılma çok güzel bir olayı da beraberinde getirdi. Senin iyileştirici gücün, eğlenceli ruhundan ben de faydalandım. Seninle nefes aldığımı hissettim. Tüm aptalca kararlar, geri zekâlı yaklaşımlar belki de bizim bu şekilde mutlu olabileceğimizi söylüyordu. Sonunda haklı çıktılar. Biz galip geldik. Sen ve ben..."

Parmağıyla yanağımdan süzülen yaşı sildiğinde ağladığımın farkında bile değildim. Duygusal yaklaşımı beni yıkıp geçmişti.

"Deniz ben..." dedim ve gerisini getiremedim. Usulca

ve daha hızlı yaşlar bana eşlik ederken Deniz bana sıkıca sarılmıştı.

"Ağlamanı istemiyorum," dedi ve elindeki kutuyu açtı. Sarmaşığa benzer bir kolye vardı. Ağır ve kıymetli duruyordu.

"Bu sensin. Dolambaçlı ve güçlü. Tedavi eden, saran bir tarafın var. Sana en uygun hediye bu olurdu." Kolyeye bakarken daha da kötü oldum. Sarmaşığın yaprakları zümrütten gülleri ise yakuttandı. O kadar güzeldi ki...

"Elimde değil," dedim bana kızan bakışlara. Çok duygusal bir an yaşıyordum çünkü. Kolyeyi çıkarıp boynuma takarken hâlâ bu duygusallık geçmemişti. Bir süre başımı omzuna koyup sessizce gözyaşı döktüm. Hormonlar çoktan devriyeye çıkmıştı.

"Hadi ama ben dans ederiz diye düşünmüştüm," dedi sitem edercesine. Başımı sallayıp gözümdeki yaşları sildim.

"Duygusal şarkı çok sevmiyorsun diye bu şarkıyı seçtim. Sözlerine takılma sakın."

"Tamam."

"Biraz seksi olabilir."

"Senin gibi mi?" Güldü ve müziği açmak için yanımdan ayrıldı. Tekrar yanıma gelirken ellerimi tuttu. Haklıydı, sözler hiç hoş durmuyordu; ama ritmi hoştu. Beni kollarına alırken başımı omzuna koydum ve yavaşça hareket etmeye başladık. Şu an oldukça huzurluydum. Öylece hareket ederken sakinleştiğimi hissettim. Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Hissettiklerimi onun gözünde de görmüş olmak mutluluk vericiydi.

"Biraz hareket katmalıyız," dedi takılarak. Beni döndürürken gülümsedim. Biraz hızlı olmuştu ve bir anda beni kendine çekince nefesim kesildi. Göz gözeyken gözleri dudaklarıma kaydı. Dudaklarının kavrayışını memnuniyetle kabul ettim. Sanki şarkının ritmine uymuş gibiydik. Yavaş ama tutkuluydu. Öpücük baştan

çıkarıcı bir hâle büründüğünde panikledim. Bunu yapmamamız gerekiyordu. O kadar istekliydi ki onu durdurmak zor olmuştu. Elleri elbisemde gezinirken bu dokunuşları istediğimi biliyordum.

"Deniz olmaz," dedim kararlı bir şekilde.

"Neden?" Şaşırmıştı.

"Nedeni açıklayacağım. Buradan ayrılsak olur mu?"

"Nihal sorun ne?

"Sorun yok. Sadece istediğimi yerine getirmeni istiyorum." Biraz afallamıştı. Mumları tek tek söndürdükten sonra odadan çıktık.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Evin yanındaki deniz kenarına," dedim. Yüzüme endişeyle bakmaya başladı. Tekrar ruhumun kötüye gittiğini düşünüyor olmalıydı.

"Nihal sen iyi misin?"

"Deniz sakin olur musun? Gerçekten bir şey yok. Sıra benim sürprizimde." Biraz rahatlar gibi olmuştu. Dediğimi yapmış, beni deniz kenarına getirmişti. Yavaşça yürürken heyecanlıydım. Temiz havadan bolca yararlanıp sakinleşmeye çalıştım. Çok garip bir duyguydu aslında. Ne diyeceğini kestiremiyordum. İyi tepkinin yanında kötü bir tepki de olabilirdi. Biraz daha yürüdükten sonra bir anda önüme döndüm. Bana merakla bakarken öylece durmaya devam ettim. Bir tepki bekliyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek. Benim için de şaşırtıcı bir tesadüf oldu. Genelde şüphelerimde çoğu kez haksız çıkarım. Bu sefer oldu ama. Garip bir şekilde bundan dolayı mutluyum. Sen bir hikâye anlattın şimdi sıra bende. Seninle tanışmadan önce hayatım sıkıcı, monoton ve kesinlikle çok sadeydi. Ne bir heyecan vardı ne de bir güzellik. Tek derdim okulumu iyi bir derece ile bitirmekti. Tabi bir de fazla sayıda anket yapmak. Baban bana o teklifle gelince, delice ve bir o kadar da güzel olduğunu düşündüm. Sen vardın o teklifte. Bulamayaca-

ğım güzel bir fırsattı. Biliyorum ki seninle o şekilde evlenmemiş olsaydık asla benimle ilgili böyle bir düşünce aklına gelmezdi. Senin için başarılı bir öğrenciden fazlası olamazdım. Para için sanmanı istedim çünkü karşına geçip bencilce kendim için istedim diyemezdim. Seni elde etmek için, hayatımda ilk defa birinden bu denli hoşlandığım için bu delice plana dâhil oldum. Ev, araba, kıyafetler mücevherler hepsini çalışarak alabilirdim. Hatırlıyor musun bana bir soru sormuştun. Babamın en büyük hediyesi ne demiştin. " Ben devam edemeden o cevap verdi.

"Ben..."

"Evet sen... Sadece sen. Şimdi belki de senden bir tane daha olacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Deniz ben..." Gerisini getiremedim.

"Senin çocuğunun annesi olacağım yakın bir zamanda. " Kararlı bir şekilde o ilk heyecanı yenerek söylemiştim. Şaşırdı, galiba sürprizde ben öne geçmiştim.

"İçimde senden bir tane daha büyüyor. Ben çok mutluyum."

"Nihal..."

Yüzüne bakarken bir cevap bekliyordum. Şaşkındı, ilk gördüğüm tepki buydu. Garip bir şekilde gülmeye başladı sonra. Şaşırma sırası bendeydi.

"İnanamıyorum. Bende değişik bir güç olmalı." Bana sarıldı gülerken.

"Nasıl bir güç?" Ben de ona ayak uydurmuştum. Geri çekilip yüzüme bakarken garip bir şekilde mutlu olduğunu gördüm. Hiç beklemediğim bir şey yaptı. Beni bir an kucağına aldı.

"Arkamdan iş çevirdin ve benim haberim yok." Anın şaşkınlığını üzerinden atamamış gibiydi.

"Biraz öyle oldu." Beni öperken biraz rahatlamıştım. Kötü bir tepki vermemişti. Geri çekilirken yüzünde hoşuma giden bir gülümseme vardı.

"Eve gidelim mi?" dedim çünkü üşümeye başlamıştım. Cevap vermeden elimi tuttu ve yürümeye başladık.

"Nasıl öğrendin?"

"Aslında o ilk mide bulantısından beri şüpheliydim. Regl de gecikince iyice emin oldum. Kan testi yaptırdım. Sonuç rakamlarla ortadaydı. Sana haber vermedim. Bu sürprize engel olurdu."

"Seninki çok güzel bir sürpriz oldu. Büyük bir hatanın ondan daha büyük bir telafisi gibi."

"Büyüktü, acıydı ama geçmişte kaldı."

"Gelecek ondan daha güzel davrandı."

"Bunu biz başardık. Zor da olsa." Gülümsedim ve ona yaslandım. Evin bahçesine girerken hâlimden oldukça memnundum. Anahtarla kapıyı açtık. Yavaşça yukarıya çıkarken uykumun geldiğini hissettim. İlk işim elbiseden kurtulup yatakla buluşmak olacaktı. Planımı hayata geçirmeden önce Deniz'in konuşmasıyla bir anlık durdum.

"Test sonucuna bakabilir miyim?"

"Getiriyorum," dedim ve giyinme odamda olan çantamdaki kâğıdı almak üzere yanından uzaklaştım. Çantamın içindeki zarfı bulmak kolay olmuştu. Heyecanla onun yanına gittim. Zarfı uzatırken gözleri beni buldu. Elindeki kâğıda odaklanırken kaşları bir anda çatıldı.

"Bu değer çok yüksek." dedi kâğıdı incelerken.

"Hiç dikkat etmedim. Sadece normal değerin üzerinde olduğunu görünce kâğıdı öylece elimden atmıştım."

"Bugün yemekte gayet iştahlıydın." Düşünceli görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Bunu öğrenmeliydim çünkü bakışları hoşuma gitmemişti. Yüzüme bakarken onu biraz tedirgin gördüm.

"Nihal büyük ihtimalle birden fazla bebek var."

"Nasıl?" Şaşkındım çünkü bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

"Bu değer dört beş aylık dönemde bu rakamları gösterir. En fazla iki aylık hamilesin tahminime göre. Eğer değer fazlaysa bu çoğul gebeliğin büyük bir işaretidir."

"Ben..." dedim ve sustum. Bunun anlamını onun kadar ben de biliyordum. Sadece rakama çok dikkat etmemiştim. İki olabileceği gibi üç de olabilirdi. Bu bir anlık korkmama sebep oldu. Üç tane bebekle nasıl başa çıkardım, bilemiyordum. Bu hâlimi gördü ve elimi tuttu.

"Korkma ben senin yanındayım. Bu işte beraberiz. Bunu sakın unutma. Ayrıca bu çok güzel bir şey. Düşünsene iki tane senden olduğunu. Benim açımdan mükemmel olurdu."

"Çok daha fazla olursa." Birden haberlerdeki bebekler aklıma geldi.

"Öyle olsa bile tek başına olmayacaksın ki. Annem, kız kardeşim ayrıca evde yardımcılar da var. Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Çok daha büyük bir macera olacak."

"Haklısın," dedi bana bakıp gülümseyerek.

"Gözlerinden uyku akıyor. Yarın ne olduğunu öğreniriz."

"Çok uykum var."

Uykum vardı gerçekten; ama diğer konu daha ağır basıyordu. Korkuyordum.

Üzerimi değiştirmek için yanından ayrıldım. Pijamalarımı hızla giyerken aklım kötü senaryolar üretmeye başlamıştı çoktan. Özellikle ikiden fazla bebek varsa diye çok korkuyordum. Bakmasına bakılırdı; ama benim de düşünmem gereken bir kariyerim vardı. Bu işin başka bir boyutu da şuydu, onlara yeteri kadar ilgi ve sevgi gösterebilecek miydim? Belki de en önemli sorun buydu. Elimi karnıma götürdüm bir an. İnanılması güç-

tü aslında. Şu an içimde birden fazla yeni küçük insan oluşuyordu. Değişik hislerle odaya tekrar döndüm. Tam yatacağım sırada Deniz unuttuğu bir şey söyledi.

"Sana söylemeyi unuttum. Ameliyata girmek istediğini söylemiştin. Yarın saat onda bypass ameliyatım var."

"İkna oldu yani hastan."

"Evet olmuş. Girmek istiyor musun?"

"Kesinlikle, bunu kaçırmak istemem." O da yatmak içi hazırlanıyordu.

"Heyecanlı mısın?"

"Ne için?"

"Ameliyat için." Sorum biraz komik olmuştu aslında. Yarın iki çeşit heyecan yaşayacaktım.

"Neden heyecanlı olayım ki? İlk defa yapmıyorum sonuçta."

"Bilmem, zor bir ameliyat."

"Ben şu an başka bir şey düşünüyorum. Ayrıca bu ameliyatlar artık daha kolaylaştı."

"Öyle ama kalp ile çalışmak garip bir his olmalı."

"Bence seninle çalışmak çok daha garip. Ayrıca şu an da kaç tane çocuğun babası olduğumu bilmezken daha da garip oluyor." Yanıma yattı ve bana bakmaya devam etti.

"Ne hissediyorsun? Annelerin bu dönemlerde hisleri kuvvetlidir."

"İkiz olmasını diliyorum. Kız ve erkek olursa çok tatlı olurdu. İkimizin karmaşık bir kopyası. Bu kulağa hoş geliyor."

"Bence de hoş." Elimi tuttu. Ben de başımı göğsüne yasladım. Endişeyle karışık merak vardı. Bunu çok da düşünme fırsatım olmadı. Uykunun tatlı çekiciliği beni ele geçirmişti.

Sabah ilk iş olarak soluğu Levent'in yanında aldık. Hamileliği zaten biliyordu. Testi ona söyleyerek yap-

tırmıştım. Sonuçları tam olarak söylememiştim. Kâğıdı Levent'e verdikten sonra yüzünü inceledim. Kaşları bir an kalktı ve bana bakmaya başladı.

"Demir yerlerde. Hemen ilaca başlamalıyız. İçeriye geç," dedi içerideki gizli kapıyı göstererek. Ben içeriye geçerken huzursuzdum. Hele ki Deniz'le içeri girdiklerinde huzursuzluğum daha da artmıştı. Karnımı açarken ise doruk noktasına yükselmişti. Deniz elimi tuttuğunda ona baktım.

"Sakin ol Nihal!" dedi sessizce. Soğuk aleti hissederken kendimi sıkmıştım. Deniz monitöre baktı. Telaşlanmıştım.

"İkiz..." diyen Levent'in sesini duydum sonra. Rahatlamıştım. Cümleyi tamamlarken bu rahatlama kısa süreli olmuştu.

"Şu an iki kese gözüküyor olabilir. Bir iki hafta sonra bir tanesinin kaybolma ihtimali de var. Şimdilik ikiz diyemeyiz; ama iki kese var." Bunu duyunca garip bir hüzün çökmüştü. Az önce çok daha fazla olacağından korkarken bir anda tek bir bebeğe düşme ihtimali canımı acıtmıştı. Bebeklerin ikisini de istiyordum. Bir bebek daha kaybetmeyi düşünemiyordum. Şimdiden derin bir sahiplenme olmuştu.

"Nihal her şey güzel olacak. Yeter ki böyle kendini boşa endişelendirmekten vazgeç. Kötü demek için daha erken." Deniz beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Deniz haklı Nihal. Bu sadece bir ihtimal. Güçlü olman gerek. İkiz hamilelik zordur. Sürekli takviye ister. Semptomlar ağır yaşanır. Şimdiden bunlara alışman gerek."

"Dediğin gibi olursa."

"Olmazsa," dedi bana karşı çıkarak.

"Ayrıca haftaya belki kalp atışlarını bile duyabiliriz. O güne hazırla kendini." Bir görüntü yakalamak için monitörün başına geçti. Resmi elime verirken konuşmaya devam etti.

"Sen güçlü ol ki, onlar da güçlü olsun." Levent dışarı çıktıktan sonra Deniz'le göz göze geldik.

"Her şey güzel olacak Nihal. İkiz veya tek. Bunun olması bile çok güzel. Dışarıda bebek için çırpınan o kadar çift varken bunu düşünmek biraz bencilce." Elini uzattı ve doğruldum. Karnımdan biraz daha aşağıya iniyordu jel. Peçeteyle silerken biraz daha aşağıya çekmiştim iç çamaşırımı. Deniz bu anı yakaladığında gözlerimi kaçırdım.

"Utandın öyle mi?" dedi gülerken.

"Evet, ne var bunda? Alışman gerekirdi beyefendi."

"Bence senin alışman gerekirdi. Sonuçta defalarca gördüm. Bebekler doğana kadar sana dokunamayacağım. Bu benim için ne kadar acı verici haberin var mı?"

"Bunun yasak olmadığını biliyorum; ama hamilelikte o işin yapılması bana hep kötü göründü."

"Aynı görüşteyim seninle. Saygısızlık gibi... İçeride birisi büyümeye çalışıyor sonuçta." Gülerken ayağa kalktım.

"Seni seviyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. O da bana cevabı öperek verdi. Birden ses duyunca ayrılmıştık.

"İçeridekiler aşkınızın ne kadar çok olduğunu ikiz bir bebekle zaten kanıtlamışsınız. Bence başka yerde aşk yapın. Hastalarım bekliyor." Dışarıya çıkarken utanmıştım.

"Teşekkürler Levent," dedi Deniz. İki arkadaş el sıkışırken eski arkadaşlıklarının canlandığını görmek mutluluk vericiydi.

Dışarıya çıktığımızda ameliyathaneye doğru yürümeye başladık. En üst kattaki kapıya ulaşınca Deniz kapının açılması için yanda bulunan tuşlara numarayı yazdı. Kapı açılırken içerideki ortam biraz ürkütücüydü. Benimle birlikte büyük sınıflardan birkaç kişi daha vardı. Bundan sonrası aşırı titizlik demekti. Raflardaki

yeşil kıyafetlerden bedenime uygun olanı uzattı. Kadın giyinme bölümüne girerken buranın ne kadar da ıssız olduğunu düşündüm. Giyindikten sonra Deniz'in çoktan benden önce giyinmiş olduğunu fark ettim. Boneyi taktığımda bana gülümsemişti.

"Çocuklar gibi mutluyum. İkiz bebeğim olabilir, ayrıca en sevdiğim ameliyata gireceğim." Hasta yakınları dışarıda endişeyle beklerken, doktorların olaya bu şekilde yaklaşması etik gelmiyordu. Sonuçta dışarıdaki insanlar stres yaşıyorlardı. Galiba işin en önemli noktalarından biri buydu; rahat olmak. Şimdiden operatörlüğü sevmemiştim. Daha önemli aşamalara bile gelmemiştik. Boneyi başıma geçirdikten sonra sıra maskeye geldi. İpleri bağlarken çok sıkı olmamasına özen gösterdik. El yıkama bölümüne geçtim. Tek gördüğüm kelime 'steril'di. El yıkamanın bir tekniği vardı.

"Deniz'i izlerken aklıma takıntılar dolmuştu. Üniformanın kısa kollu olmasının bir nedeni vardı. Alüminyum lavabo aklıma kasapları getirdi. Garip bir şekilde ameliyat olayı hoşuma gitmemişti. Sabunluk ve lavabo fotoselli olduğu için ellerin steril olmasına daha da iyi ortam hazırlıyordu. İlk başta avucuna sabun aldı. Elini musluğun altına getirdikten sonra bir miktar su alıp elini güzelce köpürtmeye başladı. Dirseğine kadar köpüğü yaydı. En önemli kural buydu. Tekrar dirseğe dönülmeyecekti. Yani sabun değen yere tekrar dokunulmayacaktı. Tek seferde elini duruladı. Kâğıt havlu ile ıslaklığı silerken de dikkatliydi.

"İlk kural..."

"Eller belden aşağı asla tutulmayacak."

"Aynen öyle," dedi ve elinde sanki bir şey varmışçasına havada tuttu. Ben de dikkatlice onun yaptığı gibi elimi yıkadım. Bu şekilde gezmek komikti. Artık steril hâldeydik. Bundan sonra tek iş dikkatti. Ameliyat önlüğünü giymenin bile bir adabı vardı. Dürülmüş olan

örtüyü parmak uçlarında açarken ne kadar titiz olunduğunu gösteriyordu. Aynı şekilde parmak uçlarıyla önlüğü giydi. Ellerini önlükten çıkarmadı. Hemşire arkasından önlüğü bağlarken farklı bir dünyaya adım attığımı düşünüyordum. İkinci aşama steril eldiven giymekti. Hemşire eldiven paketini ayırdıktan sonra Deniz'in önüne koydu. Eldiven bile kaç kat steril kağıda sarılıydı. Deniz parmaklarını çıkarmadığı için açarken biraz zorlandı. Onu dikkatle inceliyordum. Kıvrık olan kol kısmından eldiveni eline geçirdi. Diğer elinin kıvrık kısmından tutarak sol el eldiveni de giymiş oldu. Eldiven bileği beş santim kadar geçiyordu. O hazırdı. Aynı onun gibi dikkatlice ben de işlemleri yerine getirdim. İçeriye girerken hasta çoktan hazırlanmıştı. Malzemeler titizlikle yerlerini almışlardı. Bu ameliyat ekip işiydi. Deniz, anestezi verilen hastanın monitördeki değerlerine bir göz attıktan sonra normal olduğuna kanaat getirdi.

"Hocam müzik seçiminiz var mı?" Öğrencilerin bunu sormasına inanmak güçtü. Çok zor bir ameliyat müzik eşliğinde yapılacaktı. Cidden hasta yakınları burada olsa ne olurdu bilemiyordum.

"Benim için fark etmez." Fonda yabancı bir şarkı çalarken Deniz hastaya yaklaştı. İlk yapılan bypass için alınan damardı. Bacaktan alınan safen ven (bacak toplardamarı) hazırlandıktan sonra asıl olaya geçilmişti. Şimdiye kadar izlediğim adam, ameliyathanede bambaşka bir kimliğe bürünmüştü. Ellerinin bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum. Kolayca, hatta severek damarı çıkarmıştı. Öğrencilerin sorularına da yetişmişti üstelik. Dikiş atarkenki hızı ne kadar becerikli olduğunu ayrı kanıtlıyordu. Hastanın göğsünü solüsyon ile silip steril hâle getirdi. Hastanın üzerindeki örtü de sterildi. Aslında cildi değil de steril örtünün o naylon ile temas eden cilt kısmını silmişti. Neşterle sternum kemiği üzerinden (göğüs arasına) düz şerit kesiği atarken oldukça

dikkatliydi. En korkutucu yer sternum testere ile kemiği kesmekti. Sternum testere maket bıçağı boyutundaydı. Deniz kolayca kemiği kesmişti. Ekartör yardımıyla kemik ikiye ayrıldı. Gerilen yüzey çalışma alanı sağlamıştı. Kalp zarı görülürken, nefesimi tutmuştum. Zar engeli de geçilince kalp canlı bir şekilde önümde atıyordu. Bu inanılmaz bir olaydı. Kalbim hızlı atıyor deyip geçiyorduk. Canlı olarak kasılmayı görmek oldukça hayret vericiydi. Kalbin yağ bağlamış yüzeyine bakarken neden tıkanık olduğu bariz belliydi.

"Hocam eğer kalbi durdurup bu ameliyat yapılsa." Üst sınıflar oldukça hevesliydi.

"Eski yöntem o şekildeydi. Akciğer ve kalbi makineye bağlamak ameliyat sonrası süreç için birçok problem meydana getiriyordu. Sonuçta yapay bir pompa işleyişi bozuyordu. Çalışan bir kalpte bu işleyiş devam ettiği için operasyon sonrası süreç hasta için daha rahat geçiyor. En önemli detaylardan birisi solunum güçlüğü. Diğer yöntemde bu çok problem iken şimdi hastanın sonraki süreçte dış dünyaya uyumu çok daha hızlı gelişecek. Çıktıktan üç saat sonra solunum makinesi kullanmayabiliriz."

Kalbi inceleyip tıkalı damarları bulduktan sonra bacaktan alınan atardamar hazırlanıp köprü görevini yerine getirmek amacıyla dikilmeye başlanmıştı. Diğer damara da aynı işlem uygulandıktan sonra dikiş atmaya başlandı. Adamın kalbini resmen avucu ile tutmuştu. Bu o kadar meşakkatli bir işti ki. Damarların uyumuna baktıktan sonra kalbi eliyle hafifçe kaldırıp altına ve yanlarına steril sıvı akıttı. İçeriye bu sıvıların tahliyesi için küçük ince borular yerleştirilip dışarıdan sabitlendi. Ekartör çekilince kocaman yarık gözüme korkutucu görünmüştü. Tellerle sabitlenip birleştirilen yarık, dikişlerle kocaman görüntüsünü yitirmişti. En son cilt dikilirken dikkatle izledim. Az önceki yarık incecik bir

çizgi hâlini almıştı. Solüsyon ile silinen cilt, sargı bezi ile kapatılmıştı. Ameliyat başarıyla tamamlanmıştı. İki saattir ayaktaydık; ama bir hayat daha güzelleşecekti şimdi. Dikkatle üzerimizi çıkardıktan sonra elini yıkayan Deniz'e baktım. Bu adamın bu kadar hünerli olabileceği kimin aklına gelirdi ki.

"Senden korkmaya başladım."

"Neden?"

"Çok beceriklisin." Ellerini kurularken dikkatliydi.

"Teşekkür ederim." Sakince söylemişti.

"Benim kalbimi de öyle avucunun içine aldın mı?"

"Bunun cevabını sen bilebilirsin. Senin kalbime defalarca dokunduğunu söylememe gerek yok herhalde."

"Kalbime dokunmadın sen âdeta yerinden kaldırdın." Cevabımı duyunca gülümsedi. Ben de elimi yıkadım ve ameliyathanenin ruhsuz havasından uzaklaşmış olduk.

20. Bölüm

Nihal

Geçen hafta Levent'in yanına gitmiş, biraz endişelenerek geri dönmüştük. Allah'a şükür iki kese de duruyordu. Hem de büyümüş bir vaziyette. Bu bana aşırı bir şekilde güç verdi. Kaygım az da olsa azalmış oldu. Yemek konusunda ise tam bir canavara dönüşüyordum. Diğer hamileliğime nazaran aşırı derece yemek yeme isteği beni hayretlere düşürüyordu. Sabah bulantılarım olmasına rağmen bulantıdan sonra rahatça yemek yiyebiliyordum.

Bugün büyük gündü. Kalp atışlarını rahatça duyabileceğimizi hissediyordum. Bugün olacaktı sanki. Karnımı incelerken hafif de olsa hamile oluşum belli oluyordu. Normal hamileliğe nazaran karnım çok daha fazla şişecekti. Bu da bana acaba bu zayıf hâlimle onları taşıyabilir miyim gibi sorular getiriyordu. Onlara gitgide daha da bağlanıyordum. Bu hamilelikte diğerine göre çok daha farklı hissediyordum. Kazağı kafamdan geçirirken göğüslerimdeki hassasiyetle yüzümü buruşturdum. Saçımı da topladıktan sonra yavaşça odaya geçtim.

Deniz dün gece nöbetçi olduğu için hastanedeydi. Onunla hastanede bulaşacaktık. Sonra ise doğumuna haftalar kalan Açelya'nın yanına gidecektik. Deniz yor-

gun olduğu hâlde bunu kabul etmişti. Aşağıya inip kahvaltı masasına oturdum.

"Günaydın," dedim enerjik bir sesle.

"Günaydın kızım," diye cevap vermişti Haluk baba.

"Yenge şöyle bir yan döner misin?" Nehir'in dediğini yerine getirdim. O suratımı incelerken merak etmiştim doğrusu.

"Gitgide daha mı güzel oluyorsun ne?" Bunu duyunca gülümsedim.

"Teşekkürler güzelim." Sütümü içerken kendimi yenilenmiş hissediyordum. Tabağı doldururken artık utanmıyordum. Hatta bazen kızdıkları bile oluyordu. Çekindiğimi düşünüyorlardı.

"Heyecanlı gördüm seni Nihal."

"Aşırı şekilde Nur anne. Bir yandan korkuyorum diğer yandan ise bu sefer duyacağım diyorum."

"Merak etme kızım. Biraz daha rahat olmaya çalış. Gayet sağlıklı görünüyorsun."

"Bazen onları taşıyamazsam diye düşünüyorum."

"Ona göre vücudun değişime giriyor. Sen hiç merak etme. Yemen içmen de iyi."

"İlahi yenge, herkes doğumdan korkar, senin korktuğun şeye bak."

"Belki de doğumu gördüğüm içindir," dedim gülerek.

"Olabilir. Siz doktorlara akıl sır ermiyor. Abim de senin gibi." Hafifçe kıkırdarken Haluk baba söze girdi.

"Ne hissediyorsun kızım cinsiyetleri konusunda?"

"Aslında hislerime çok güvenmem açıkçası; ama Deniz kız çocuk istiyor."

"Sağlıklı olsun da kızım gerisi gelir zaten."

"Dualarım o yönde." Tabağımdaki yığını bitirdikten sonra doymuş bir şekilde masadan kalktım. Evdekilere hoşça kalın dedikten sonra hafiften soğuyan havaya merhaba demiş oldum. Hemen arabama ulaşıp soğuğu

almamaya çalıştım. Hastaneye geldiğimdeyse içimdeki kaygı düğümü çözülmeye başladı. O düğümün ipleri beni ele geçirmesin diye güzel şeyler düşünmeye ittim aklımı. Kestirme olarak acilden girdim hastaneye. Etrafa bakınırken Deniz'i göremedim. En sonunda sekretere sordum.

"Deniz hoca nerede?" dedim kaşlarım çatık bir biçimde.

"Müdür çağırdı. Onun yanına gitti."

"Bu saatte mi?" Şaşırmıştım çünkü saat dokuz buçuğa yeni geliyordu.

"Teşekkürler," dedim ve hızlı adımlarla ikinci kata çıkmaya başladım. Tam köşeyi dönecekken Deniz'i gördüm. Yorulmuştu, bunu yüz ifadesinden kolayca anladım. Beni görünce gülümsedi. Ona doğru yürüdüm. Merakla sorarken saçlarımı yüzümden çekmişti.

"Sabahın bu saatinde müdür seni niye çağırmış ki?"

"Önemli bir şey değil." Yüzüme bakarken oldukça mutlu görünüyordu.

"Nasıl önemli değil?" Direttim ama o gülümsemeye devam etti.

"Başhekim olmamı istiyor." Aslında bu oldukça komikti çünkü ondan yaş olarak ve kıdem olarak üstün çok kişi vardı. Yüzüme bakarken düşüncelerimi anlamış olacak ki anlatmaya başladı.

"Sürekli ettiğim şikâyetler üzerine beni dikkatli biri olarak görmüş. Ona göre dikkat ve titizlik önemliymiş. Ben de büyük ölçüde bu özelliklere sahipmişim. Öyle dedi."

"Geçen seferki gibi reddettin mi?

"Hayır, bu sefer aksine kabul ettim."

"Ne?" dedim şaşırarak. Bunu yapmış olamazdı. Hele ki ona deli gibi ihtiyacım varken. Herkes farklı bir şey söyleyip beni korkutuyordu. Geçen gün eve gelen Açel-

ya'yı gördükten sonra çok daha fazlalaşmıştı bu duygu. Belki de benim karnım onunkinin iki katı olacaktı.

"Neden bana kızgın bakıyorsun?"

"Çok açık değil mi? Benim sana çok ihtiyacım var. Sen gitmişsin kocaman bir sorumluluk almışsın."

"Biliyorum; ama benim de kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Artık nöbetler olmayacak. Ders yüküm de azalmış olacak."

"Bunlar beni ilgilendirmiyor." Sinirli bir şekilde arkamı döndüm. Yürümeye başlarken koluma girmişti.

"Unuttun mu? Bana bir şey demiştin. Bu işte beraberiz demiştin; ama sen bu lafına karşılık çok daha farklı davranıyorsun. Beni yalnız bırakacaksın. En çok ihtiyaç duyduğum zamanda üstelik."

"Nihal abarttığının farkına varamıyorsun."

"Cidden böyle mi düşünüyorsun?" Derin bir nefes aldı.

"Tamam haklısın."

"Ben haklı olmak istemiyorum. Beni kandırmak ve bu tutumumu geçiştirmek için yaptığının farkındayım." Kızmıştım. Birçok yeni sorumluluk alıyordu. Hem de çok fazla. Hastanenin düzeni ona ait olacaktı.

"Nihal eğer istemiyorsan gidip geri de çekebilirim."

"Çekme tamam mı? Ben anlayacağımı anladım."

Şimdiden heves falan kalmamıştı. Hastanenin bir ucundan diğer ucuna yürürken hiç de neşeli değildim. Konuşmak da istemiyordum. Oturan hamile kadınlara bakarken durumun ne kadar vahim olduğu gözüme yansımıştı. Kocaman göbekli kadınlara bakarken kendimi kötü düşüncelerden alıkoyamadım. Elleri karınlarında ayağa kalkınca omurgası öne doğru eğilmiş kadınlar... Kafam dehşet bir şekilde düşünmeye devam ediyordu. Kötü senaryolar yazılıp çizilirken sadece gözlerimi kapadım.

"Nihal iyi misin?" diye soran Deniz'in sorusunu duymazdan geldim. Ellerimi ne zamandan beri sıktığımın farkında değildim. Deniz elimi tutana kadar da farkına varmadım.

"Nihal?" dedi yavaşça.

"Kapa çeneni," dedim sinirle. Hâlâ kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Randevu saati gelir gelmez kendimi içeriye attım. Levent'i soru yağmuruna tutmak istiyordum. Suratımı incelerken bir şeyler hissetti.

"Yatağa geçer misin?" deyip tansiyon aleti ile yanıma geldi. Yatağa oturduktan sonra kolumu uzattım. Aleti koluma geçirirken kolumu sıkması rahatsız ediciydi. Sonuca bakarken yüzü iyi görünmemişti.

"Hafifçe tansiyonun yükselmiş. Bu iyiye işaret değil." Bunu duyar duymaz tekrar endişelenmeye başladım. Bana bir bardak su uzattı.

"Sakin olmaya çalış."

"Biraz önce tartıştık. Bundan olmalı," dedi Deniz ama endişelendiğini görebiliyordum.

"On beş dakika sonra tekrar ölçelim o hâlde. Başka bir değişiklik var mı veya sorun?"

"Hem de çok fazla. Korkuyorum onları taşıyamayacağım diye. Şimdiden deli gibi yemeye başladım. Üstelik benimle olacağını söyleyen beyefendi gitmiş kocaman bir sorumluluk almış. Bir de karşımda kendini haklı çıkarma peşinde." Bunları sanki psikiyatristime anlatıyordum. Gözümden yaş da eksilmemişti. Bana bir kâğıt peçete uzatırken hışımla aldım.

"Nihal şu anlık bunlar normal. Bu korkular sana özgü de değil. Bütün kadınlar bunu yaşıyor. Sakin kalman gerek yoksa sadece bebekler değil senin hayatın da tehlikeye girer. Zor bir dönem yaşayacaksın. İlk önce bunu kabullen. Zor olacak; ama belki de hayatının en anlamlı günleri de olacak. O yüzden güzel şeyler düşünmeye çalış. Hadi karnını aç belki bebeklerin sana bir sürpriz

yapar." Dediklerini yerine getirirken Deniz de yanıma gelmişti. Elimi tutmak istedi; ama izin vermedim.

"Nihal yapma!" dedi uyarır bir tonda ama cevap vermedim. Jel sürüldükten sonra ekrandaki şekillere baktım. Günden güne büyüyorlardı. Üst üste iki tane kese vardı. Artık şekilleri belli oluyordu. Top şeklinden çıkmışlardı.

"Hazır mısın?" dedi Levent bana gülümseyerek. Başımı salladım sadece. Odayı bir ses kaplarken elimi ağzıma götürdüm. İnanılmaz bir şeydi. İki tane atan, farklı kalp onların gerçekten de olduğunun kocaman kanıtı olmuştu. Deniz'e bakarken onun çok daha farklı olduğunu fark ettim. Büyülenmiş gibiydi.

"Birçok kalp dinledim; ama bu çok farklı," demişti.

"Çünkü kendi çocuğun. Bugünleri de görecekmişim. Hiç aklıma gelmezdi bu kadar çok etkileneceğin."

"Bu çok farklı Levent. Anlatılmaz..." Onları duyuyordum; ama benim gözüm monitördeydi. İki küçük santim şekilde görülen şekillere bakıyordum. Artık içimde bebekler olduğunu tam anlamıyla hissetmiştim.

Dışarı çıktıktan sonra on beş dakika beklemek için koltuklara oturduk.

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Evet," dedim sadece.

"Nihal böyle güzel bir ânı neden bozuyorsun?"

"Ben mi bozuyorum?" Artık yüzüne doğru dönmüştüm.

"Tamam, sakin ol. Yine yüksek çıkacak tansiyonun." Sadece sessizce oturduk. Gelen çiftlere bakarken garip bir şekilde imrendim. Acaba bizim normal bir günümüz olamayacak mıydı? Tam her şey düzeliyor derken yine

bir pürüz çıkıyordu. On beş dakika sonra tekrar odaya girdik. Bu sefer normale dönmüştü.

"Nihal dediklerimi unutma. Ne olursa olsun sakin kalmaya çalış. Yoksa ileride preeklampsi oluşması olası. Bunu sakın aklından çıkarma. Kötü bir şey düşünürsen aklına bunu getir. Kötü düşüncelerin sana yarar sağlamayacağını beynine söyle. "

"Tamam."

"Rutin testleri de yaptıralım. Bir ay sonra tekrar kontrole gel." Dışarıya çıkarken kan ve idrar tahlili için köşedeki küçük odaya yürümeye başlamıştık. Artık alışmıştım kan alınmasına. Eski korkum kalmamıştı. İdrar örneği de verdikten sonra derse girmeye karar verdim. Staj grubuma katılmak üzere yukarıya çıkarken Deniz kolumdan tuttu.

"Nereye?"

"Derse katılacağım."

"Dün öyle konuşmamıştık." Elini çekmesini sağladım yüzüne bakarken.

"Plan değişti. Bir sene daha kalmaya niyetim yok. Ayrıca okulu ihmal etmemeliyim. Açelya'ya iletirsen anlayışla karşılayacaktır. Malum kendi kendime yetebilmeyi öğrenmem gerek."

"Nihal sen ne diyorsun?"

"Bu hastane, hastaların, hemşirelerin işlerini doğru yapması benden daha önemli diyorum."

"Nihal?"

"Deniz beni anlamıyorsun. Bir başhekimin görevleri bir sayfa değil ki. Hepsine normal bir insan zor yetişirken benim gibi bir eşin bir de ikiz hamileliği varsa nasıl yetişmeyi planlıyorsun? Bu kararı verirken beni düşünmedin. Sadece kariyer vardı aklında. Bak bana, ben kariyer düşündüm mü? Kaç kişi var benim gibi? Hiç değil mi? O yüzden ben de kendimi düşüneceğim. Çekil önümden." Bana bakarken oldukça şaşkındı. Ben

de yanından geçip gittim. Yukarıya çıkarken aklımda ihtimalleri sıralıyordum ki arkamdan gelen neşeli sesi duydum.

"Nihal?" Arkamı dönünce Ezgi ve Nil görüş alanıma girdi.

"Ne yapıyorsun tembel?" dedi Ezgi bana takılarak.

"Tembellik yapıyorum." Biraz da olsa gülümsemiştim.

"İyi görünmüyorsun." Nil yüzümü her detayına kadar inceliyordu.

"Hadi biraz oturalım özledik seni." Kafeteryaya giderken biraz da olsa arkadaşlarımla vakit geçireceğim için mutluydum. Boş bir masa bulduk. Ben de bugün yaşanılanları anlattım.

"Çok haklısın Nihal. Cidden başhekim olmak çok zor. Bir de onun gibi çok hastası olan biri için. Sen onunla ilgisi, sevgisi için evlendin, işi için değil. Bir de zor bir hamilelik geçireceksin. Yanında olup destek olması gerekirdi." Ezgi bunları söylerken kendimi ağlamamak için zor tutmuştum. Ben de teselliyi çikolatada bulmuştum.

"İyi yapmışsın boş ver. Hatasını anlayacaktır."

"Ömür'le nasıl gidiyor?"

"O her zamanki gibi yoğun; ama yine de vakit ayırıyor." Ezgi saate bakarken yüzünü buruşturdu.

"Bu kadar az ara olmasından nefret ediyorum." Karşıya bakarken Ali'nin geldiğini gördüm. Elimi kaldırınca beni gördü. Yanımız yaklaştığında Ezgi meraklı bir şekilde onu süzmeye başladı.

"Bu kim Nihal?"

"Benim çocukluk arkadaşım. Bir sene burada okuyacak."

"Fena da değilmiş hani." Gülerken konuşmaya başladım.

"İstersen sana ayarlarım," dedim.

"Yok, canım kalsın. Benim başka avlarım var. Onlarla ilgilemek daha güzel."

"Av demek?" derken gülmeye devam ettim.

"Aynen öyle," dedi Ezgi ve Nil'le kalktılar. Ali de yanıma gelmişti. Onları tanıştırdıktan sonra Nil ve Ezgi gruplarına gitmek üzere yanımızdan uzaklaştılar. Ali yanımdaki sandalyeye otururken yüzümü inceledi.

"Sen üzgün müsün?"

"Biraz."

"Anlatmak ister misin?" Aslında az önce anlatmıştım; ama onda garip bir sıcaklık hissettiğim için bir kez de ona anlattım. Bu sefer gözyaşlarımı tutamamıştım. Peçete ile yaşlarımı silerken içim biraz daha rahatlamıştı.

"Küçükken de böyleydin. Her daim sulu gözlü."

"Bu bir zayıflık değil. Kimse rahatça ağlayamaz."

"Haklısın."

"Kalkalım mı? Derse geç kalacağız."

"Tamam," dedim ve onunla staj grubuna katılmak üzere oradan ayrıldık. Çıkışa kadar epey yorulmuştum. Bir de hocaların sorularına cevap vermem bazılarını gıcık ediyordu. Yeni hocaların gözüne girerken, eskilerin beni bilmelerini daha da sinsice karşılıyorlardı. Çıkışa doğru yöneldiğimde bana tanıdık gelen bir ses duydum. Cevap karşımdaki çaprazda duruyordu. Deniz ve Levent konuşuyordu. İster istemez dinlemek zorunda kaldım.

"Sırf bunun için kabul ettiğine inanamıyorum." Levent sitem edercesine konuşmuştu.

"Yapacak bir şeyim yoktu. O çocuğun bakışları hoşuma gitmiyor. Bugün kendi gözlerimle gördüm. Nihal ağlarken onu teselli ediyordu. Ona yaklaşıyor sinsice. Nihal bunun farkında bile değil. Onu bir şekilde uzaklaştırmam lazımdı."

"Nasıl yani?"

"Öğrencilerin gruplarını değiştirebilirim.

"Nihal'i kendi grubuna mı alacaksın?"

"Hayır, o çocuğu alacağım. Gözümün önünde olmalı."

"Deniz neden bunları yapacağına Nihal'e güvenmiyorsun?"

"Çünkü o daha olgunlaşmadı. Her an fikri değişebilir. Beni bırakıp gidebilir. Onun ilk erkek arkadaşı benim. Her şeyin ilkini benimle yaşadı. Belki de yeni hissettiği duygulara yenildi. Bunu bilemem. Bildiğim bir şey varsa o da şu, âşık olduğum kızı kaybetmek istemiyorum."

"Kendi ağzınla söyledin. Nihal farkında bile değil dedin."

"Bir gün fark edecek. O zamanın gelmemesi için uğraşıyorum."

"Kız daha ne yapabilir? Senden hamile. Üstelik ikiz... Deniz o çok kaygılı anlıyor musun? Ciddi anlamda hem de. En ufak bir travma sadece bebekleri değil onu da öldürür. Kaç kadının önümde yitip gitmesine tanıklık ettim. O kadar takipte olmalarına rağmen. Hiç bir hamilelik birbirine benzemez. İlaçların bile etki etmediğine şahit oldum ben. Bu bazı kadınları etkilemezken, ufak bir stres, tartışma hemen tansiyonunda ciddi bir yükselmeyi getirdi. Şu an yaptığına bak. Onun sana ihtiyacı var. Saçma ve çocukça davranma. Kıskançlık yüzünden hem de, yapma lütfen..."

"Korkuyorum Levent. Onu kaybetmekten çok korkuyorum."

Mutlu mu olmalıydım? Yoksa tam tersi bana tam olarak güvenemediği için üzülse miydim? Bilmiyordum. Şu an sadece olduğum yerde kalmıştım.

"Korkuyorsan o zaman, onun için vazgeçilmez olduğunu göster."

"Beni sevdiğini bilsem de o korku hep orada duruyor."

"Siz birbirinizi bulmuşsunuz. Onun da senden farkı

yok. İlk trimesteri atlattığında her şey daha iyi olacak. Hamileliği kabullenmiş, anneliğe hazır bir kadın olacak. Bu arada ona hayatının en mükemmel cinsel deneyimini de yaşatabilirsin."

"Ne?"

"Ciddiyim. Kan akışı fazla olduğu için kasılma daha da çok olacak. Ayrıca libidodaki artışı da kendin gözlemleyebilirsin. Yani en ideal an demek. Onu rahatlatmak için iyi bir yöntem."

"Ben buna karşıyım."

"Karşı olabilirsin ama bir araştırmalara bakmanı öneririm. Sadece birleşme değil. Birçok yolu var. Bu onun fiziksel ve akli olarak rahatlamasını sağlayacaktır. Haftada bir kez yeterli." İnanamıyordum. Konu birden nasıl yatak odasına gelmişti, anlamamıştım.

"Bilmiyorum," dedi Deniz düşünceli bir şekilde.

"Sadece bir fikir. Denemek ve denememek ikinize kalmış. Okumayı seven biri için araştırmalara bir göz at."

"Onu kırdım. Gönlünü almam gerek."

"Bir yolunu bulacağında eminim." Levent hafifçe Deniz'in omzuna vurdu. Ondan sonra burada olmamam gerektiğini düşündüm. İlk başta aklım çok karışıktı. Geldiğim yöne geri dönüp hastanenin başka bir kapısından çıktım. Arabama ulaşıp içine girdiğimde sadece öylece oturdum.

İlk olarak Deniz aşırı kıskanıyordu. Bu huyunu bana hiç göstermemişti. İkincisi bana tam olarak güvenmiyordu. Bu korkusu onun büyük bir takıntısı olmuştu ki onu anlayabilirdim. Üçüncüsü bana ciddi anlamda âşıktı. O kadar çabadan sonra bu sözleri duymak güzel olsa da güven problemi şu an beynimi yiyordu. Olgunlaşmadığımı düşünüyordu. Ona bunu kanıtlayacaktım. Sadece onu seveceğimi bilmesini ona öğretecektim. Sakin kalmayı artık öğrenmeliydim. Bunu yapmadığım takdirde

bana dönüşümü ölümcül olabilirdi. Levent ciddi ciddi Deniz'e bunu söylemişti. Eve gittiğimde sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Bugünü sıfırlayacak ve baştan alacaktım. Ona büyüdüğümü bu şekilde gösterecektim. Kararımı verip anahtarı çevirdim. Bundan sonra aklımda sadece bebeklerim olacaktı. Annelikle ilgili pek bir şey bilmiyordum. Bunun için birçok dergi ve kitap vardı. Boş zamanlarımı bunlarla dolduracaktım. Eve geldiğimde burnuma gelen yemek kokusu aşırı derece acıktığımın göstergesiydi.

"Nihal?" derken şaşkın olan Nur annemin yüzüne baktım.

"Planı değiştirdim. Okulu ihmal etmemem benim için çok daha iyi olacaktı."

"Tamam kızım."

"Şey yemek biraz erken hazır olsa olur mu?" Nur anne gülümserken elini yüzüme götürdü. Hafifçe yanağımı okşadı.

"İstersen şimdi yiyebilirsin."

"Bu saygısızlık olur."

"Hiçbir şey olmaz. Sen yeter ki bu şekilde yemeye devam et. Sen iki tane bebek büyütüyorsun. Bu çok normal. Hadi sen yukarıya çık. Ben göndertirim."

"Teşekkürler Nur anne," dedim ve odama çıkmak için merdivenlere yöneldim. Odaya girdiğimde çantamı bıraktım hemen. Sıcak bir duş iyi gelebilirdi aslında. Şu an yapsam mayışıp kalırdım. O yüzden yatmaya yakın yapmayı planladım. Üzerime rahat bir şeyler giydikten sonra bilgisayarımı yatağa koydum. Annelik ve hamilelikle ilgili olan dergileri araştırmak üzere bir siteye girdim. Birçok sonuç çıkmıştı. İçlerinden birkaç tanesini beğenip satın aldım. Birkaç kitap da aldıktan sonra siteden çıktım. Tam o anda kapı çaldı. İçeriye giren yemek kokusu ile kendimden geçtim. Tepsiyi alırken teşekkür etmeyi ihmal etmedim. Mükemmel kokuyordu ilk baş-

ta. Sıcacık çorbayı içerken oldukça mutluydum. Çabucak tabaklardaki yemekleri bitirmiştim. Tepsiyi mutfağa koymak üzere aşağıya indim. Tam yukarıya tekrar çıkarken telefonum çalmaya başladı. Deniz arıyordu. Üçüncü çalışta açtım.

"Nihal, neredesin sen?"

"Evdeyim Deniz."

"Nasılsın? Başın falan dönüyor mu?" Merdivenleri yavaşça çıkıyordum.

"Hayır iyiyim. Sen neredesin?"

"Abimlerdeyim. Bir saate kadar geleceğim." Odanın kapısını açıp içeriye girdim.

"Tamam," dedim sakince.

"Bir şey olursa anında arıyorsun."

"Tamam."

"Neden kısa cevaplar veriyorsun? Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Hayır geçti." Giyinme odama doğru yürüdüm. Kitaplarıma danışmam gereken bir konu vardı.

"Gelince konuşacağız. İyice dinlenmeye çalış. Kendini yorma."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. İstediğim kitabı bulmak üzere karıştırmaya başladım. Konu preeklampsiydi. Enine boyuna araştırma yapmak için kitabı alıp yatağa uzandım. Okudukça Levent'in haklı olduğuna karar verdim. Sakin olmam gerekiyordu. Stresi önlemek benim için zor olacaktı; ama yapacak bir şey yoktu. İkiz gebelik bile bir risk faktörüydü. Bütün bölümü okuduktan sonra kitabı kapattım.

Banyoya girip yatmayı planlıyordum. Temiz kıyafetleri dolaptan çıkardıktan sonra elime havlumu alıp banyoya girdim. Duşa kabine girerken biraz üşüdüm; ama akan sıcak su sayesinde üşümem kısa sürede geçmişti. Sıcak suyun altında dururken bir ses duydum. Kapı açılmıştı. Birkaç dakika sonra ise duşa kabinin cam

sürgüsü açıldı. Deniz karşımda durup bana gülümsedi. Üzerindeki kıyafetleri çıkardıktan sonra eline lifi alarak köpürtmeye başladı. Garipti aslında, ağzımı açıp bir şey diyemedim. Zeytinyağlı sabunun kokusu bana temizliği çağrıştırdığından dolayı tek isteğim bir an önce yıkanıp yatarak o rahatlığı yaşamaktı. En sonunda ağzımdan birkaç cümle çıkmıştı.

"Açelya nasıl?"

"Heyecanlı, biraz da stresli diyebilirim." Sırtımı lifle sabunlarken daha şimdiden rahatlamanın geldiğini hissedebiliyordum.

"Bütün gün orada mıydın?" Bakalım gerçeği bana söyleyecek miydi? Yalan söylediğine daha önce hiç şahit olmamıştım.

"Hayır, aslında sana çok yakındım. Sen o şekilde kötüyken seni bırakıp gidemezdim. Bana kızgın olduğun için yanına yaklaşmadım." Gerçeği söylemişti. Lifi boynumdan göğsüme doğru kaydırırken oldukça nazikti. Birden onu şaşırtan bir hareket yaptım. Döndüm ve ona sarıldım. Hemen karşılık vermişti. Kollarıyla hemen sarmalamıştı beni. Yavaşça konuşmaya başladım. İlk olarak sadece onu seveceğimi anlamasını kafasına kazımaya kararlıydım.

"Belki çok bencilim gözünde. Benim tek istediğim senin ilgin ve sevgin. Şu anda buna çok ihtiyacım var. Sadece benim ol istiyorum. Bütün zamanını ve enerjini bana sakla istiyorum. İçinde bulunan bütün sevgiyi ve aşkı benim için, tükenmeden kullanmanı istiyorum. Çünkü seni çok seviyorum." Sıcak su üzerimizden akarken köpükler de çözülerek yere iniyordu.

"Nihal, ben de seni çok seviyorum. Bu kadar üzüleceğini bilsem asla kabul etmezdim. Yarın gidip reddedeceğim." Başımı omzuna yasladım ve ona daha da sıkı sarıldım. Cümlesini duyunca küçük bir öpücük kondurdum omzuna.

"Deniz sadece zamanlaman yanlıştı. Birkaç sene sonra o görev için uygun olabilirsin ama asla şimdi değil." Yavaşça sırtımı okşamaya başladı. Onun bu şefkatli dokunuşu kalbimi titretiyordu.

"Biraz düşündüm ve sana hak verdim." Bu konuda Levent'in konuşmasının da etkili olduğunu düşünüyordum.

"Nihal kolay olmayacak. İlk önce bunun bilincine varmamız gerek. Senin hassas ruhun hormonların etkisiyle daha da hassaslaşacak. Vücudun bu hızlı değişime ayak uydururken zorlanacak. En önemlisi de senin strese olan geçirgenliğini azaltmak olacak. Bunun için kafanı dağıtacak bir şeyler yapmalıyız. Mesela hafif egzersizler hem kafanı dağıtır hem de tansiyonunu düşüreceği gibi doğuma da hazırlık yapmış olur. Bir müzik aleti çalmayı öğrenebilirsin. Yüzmeye gidebiliriz veya çiftlerle yapılan aktiviteler de olur."

"Çiftlerle yapılan aktiviteler heyecan vermiyor bana ama diğerleri olur. Gittiğim spor salonunda hamileler için egzersiz programı vardı. Hem güvenli de, başımızda fizyoterapist olacak."

"Tamam, sen nasıl istersen." Şu an kollarında dururken oldukça mutluydum. Aklıma gelen düşünce ile gülümsedim.

"Dans edelim mi?" Bir elimi tutup kaldırdı. Ben dönerken onun da benim kadar mutlu olduğunu gördüm. Tekrar kollarında sallanırken birden diğer duş başlıklarını da aktive etti. Her taraftan su fışkırırken küçük bir çığlık atıp gülmeye başladım. O da bana baktı ve gülerek dans etmeye devam ettik. Aslında garip gelmişti. Önceden olsa utanıyor olurdum. Şimdi ise burada çırılçıplak bir şekilde dans ederken bazı düşünceler umurumda değildi. Sadece anı yaşayacaktım. Beni tekrar döndürüp arkamdan sarıldı. Elleri karnımı okşadı ve konuşmaya başladı.

"Bugün o sesleri duymak çok güzeldi. Artık gerçekten var olduklarını gösterdiler. Hayatımdaki en güzel seslerden biriydi."

"Benim de. Onlar gerçekten içimde büyüyorlar." Ellerimi elinin üstüne koydum.

"Yengem eğer yarın müsaitse buluşmak isterim dedi."

"Aslında zamanım var." Bu şekilde durmak ne kadar hoş olsa da uykumun gelmesi beni zorluyordu.

"Yıkansam iyi olur. Uyku bastırıyor."

"Tamam."

Banyodan çıktıktan sonra aynada saçlarımın ucunda duran artık rengi iyice değişmiş olan bölge dikkatimi çekti.

"Ne oldu?" Duraklamamı görmüştü.

"Saçımı kesebilir misin? Boyalı yer hoşuma gitmiyor." Saçıma bir havlu sardım. Pijamalarımı giydikten sonra bana getirdiği sandalyeye oturdum.

"Ne kadar kısalsın?"

"Sana bırakıyorum." Saçlarımı sevdiği için çok kısaltmayacağından emindim.

"Bence biraz daha kısaltmalıyım. Mesela..." deyip omzumun biraz altını gösterdi.

"Deniz olmaz!" demeye kalmadan çoktan makası saçıma geçirmişti.

Saç tutamım yere düşerken kızgındım. Beklediğimden daha kısa kesmişti. İlk tepkimi verdikten sonra sesimi çıkaramadım. En sonunda bitirdiğinde saçımı kurutmaya başladı. Güzelce taradıktan sonra yatmak için hazırdım. Kızgın ve üzgün bir suratla ona baktım.

"Hiç kızma, o kadar yakıştı ki. Bence bir değişiklik gerekiyordu." Bir şey demeden kalktım ve aynanın kar-

şısına geçtim. Kötü görünmüyordu; ama yine de üzülmüştüm. Yerdeki tutamlara bakarken daha da kötü oldum. Hemen yatağa doğru yürüyüp içine girdim. On beş dakika sonra Deniz de yatağa gelmiş oldu.

"Saçımın uzun oluşunu seviyorsun sanıyordum." Şu an tam trip atma kıvamındaydım. Uzun saçı yıllardır kullanıyordum. Bu saç çok kısa değildi; ama yine de benim için kısaydı.

"Seviyorum ama bu hâlini de seviyorum. Kendin de yakıştığını görünce mutlu olacaksın." Belimden kavrayıp kendine doğru çekti. Başımı göğsüne yaslarken yine de şüpheciydim.

"Kısa saç ilgiyi doğrudan yüze çeker. Bir kişi ilk baktığında dikkatini saçın değil, yüzün çeker. Çok güzel yüzün var. Hele şu anki şiş yanaklarınla oldukça tatlı görünüyor."

"Belki de haklısın. Sana güvenmeliyim saç konusunda."

"Aslında sana danışmam gereken bir konu var."

"Neymiş?"

"Levent bugün dedi ki, cinsel deneyimin sana iyi geleceğini düşünüyor." Evet Deniz harfi harfine duydum demek gelse de içimden sustum.

"Bu konudaki düşüncemi biliyorsun."

"Ben de senin gibi düşünüyordum; ama o çok emindi. Birçok araştırma falan var dedi. Ayrıca seksin kafanı da rahatlatacağını söyledi."

"Sadece beş dakika."

"Beş dakika bile olsa mükemmel bir uyku da sunuyor."

"Bir dakika, sen istiyorsun," dedim ve doğrulup yüzüne baktım.

"Sen istemediğin sürece benim istemem bir şey değiştirmez. Ayrıca bunun birçok yolu var. İlk akla gelen değil sadece."

"Bilmiyorum, düşünmem gerek. Önceden olsa bu konuşma beni heyecanlandırırdı; ama şimdi bir şey hissetmiyorum."

"Hormonların başka bir şey için çalışıyor oluşundan olabilir mi?" Tekrar başımı yaslayınca konuşmaya devam etti.

"Ben sadece seni mutlu etmek istiyorum. Bu yüzden her ne istersen yapmaya hazırım."

"Canım bir şey isterse söyleyeceğim." Saçlarımı okşamaya başladı.

"Son aylar tatile denk gelecek. Dördüncü sınıfı bitirirsin. Zamanlamanın bu kadar iyi olduğunu düşünmemiştim.

"O geceyi unutmak mümkün değildi. Aşırı istekliydin."

"Senin de benden farkın yoktu bayan. Enerjiniz bana bulaşmış gibiydi âdeta. Alev saçan gözlerini de unutmamak gerek."

"Alev mi saçıyordum?"

"Yeni şeyler denerken evet."

Bir an anılarla yolculuk yaparken mükemmel gecemiz aklıma gelmişti. O sakladığım bilgi adı altındaki cinsel kitapları bulmuş, üstüne bir güzel de okumuştu. Nasıl utanmıştım karşısında. Sonra bir sayfayı gösterip istersen deneyebiliriz demişti. Farklı şekillerde birçok pozisyon vardı. Ben utandıkça o daha da üstüme geldi. Galiba o gün bu utangaçlığımı yenmiştim. Bana kitabı kapatıp uzatmış ve sayfa numaraları aralığında bir sayı söylememi istemişti. İlk başta ne çıkarsa kabul edilecekti. Öyle bir numara söyledim ki resmi görünce donup kaldım.

"Olmaz," demiştim. Yani o şekilde yapmak biraz aşağılayıcı görünüyordu. Altındaki yazıda erkeklerin bayıldığını ve kadınların da o meşhur g noktasını defa-

larca uyararak çok daha fazla zevk alındığı yazılıyordu. Hiç sanmıyordum. Yanlış görünüyordu.

"Tamam, sen bilirsin," demişti. Arkamı dönmüş gidecekken bir an durdum. Garip bir şekilde içimde bir istek belirdi. Buna kendim dahi inanamadım. Ona doğru döndüm.

"Tamam deneyeceğim. Hadi sen yatağa git." dedim. O odadan çıktıktan sonra daha hiç giymediğim o seksi gecelikler aklıma geldi. Çekmeceyi açarken elim titriyordu. Siyah geceliği görünce bunu giymeye karar verdim. Dehşet bir şeydi. Dantel oluşu onun hoşuna gideceğini düşündürtmüştü. Onun yanına giderken oldukça heyecanlıydım. Din açısından da üreme organından olduğu sürece farklı şekillerde birlikte olmanın da bir sakıncası yoktu sonuçta.

Beni görünce onun da heyecanlandığını ve istekle dolduğunu görmüştüm. Masum bir şekilde "Beni beğendin mi?" diye sorarken ne kadar etkilendiğini gözlerimle görmüştüm. Her zamanki gibi bedenimi defalarca okşayıp öpmüştü. Bunu yapmasını seviyordum. Kendimi özel hissettiriyordu. Bunu o kadar uzun tutmuştu ki en sonunda sona ulaşacakken bırakmıştı. İkimiz de asıl olay için hazırken tereddütsüz bir şekilde yüzüstü döndüm. Bacaklarımı kendime çekerken oldukça heyecanlıydım. Ellerini belimde hissettiğimde ise nefesim sanki tükenmişti. Yeni bir şey yapıyor olmanın heyecanı beni çoktan ele geçirmişti. O ilk istiladan sonra bunun düşündüğüm kadar kötü olmadığını düşündüm. Nazikçe birlikte olurken yüzünü göremiyor olmak çok da dert değildi. Belimi kendine doğru çekip iterken bir anda parmakları özel bölgemi buldu. İşte o andan itibaren çığlıklarımı tutamadım. Çok farklıydı. Öyle ki ağzımdan çıkan kelimelere kendim dahi inanamadım. Rahatlama anına geldiğimde ise artık kollarım ve bacaklarım beni tutmuyordu. Yatağın üzerine yığıldım. O da benim

üzerime yığılmıştı. Hemen ağırlığını üzerimden çekti. Nefes nefese konuşurken onun da çok hoşuna gittiğini hissetmiştim.

"Bu çok güzeldi. Seninle yaptığım her şey çok güzel," diye fısıldamıştı. Memnun bir şekilde sırtüstü dönmüştüm.

"Bu çok farklıydı. Hâlâ kasıldığımı hissedebiliyorum. Seni seviyorum Deniz. Çok fazla hem de. Sen kendinden çok beni düşünüyorsun. İlk beni mutlu edip ondan sonra kendini mutlu ediyorsun. Kaç erkek senin gibi nazik ki? Sen beni böyle severken seninle istediğin şekilde sevişirim. Anladın mı? "

"Seni seviyorum ve biliyorum ki ne kadar çok yaparsak yapalım ben sana doyamayacağım. Çok güzel kokuyorsun. Sadece benim olduğun için çok mutluyum. İlk erkeğin olduğun için, seni ilk ben öptüğüm için ve kalbini sadece bana açtığın için çok mutluyum." İlk etkiler geçer geçmez bu sayı oyununa devam etmiş ve sonuçta da hamile kalmıştım. O gün olduğundan kesinlikle emindim. Anılardan çıkıp bugüne dönerken aklımdan ilk geçen cümleyi söyledim.

"Çok güzeldi," dedim ona bakarak.

"Bence de güzeldi. Senin ateşli hâlini seviyorum. Bence siz masum kızlar senelerce bu duyguları bastırınca, doğru erkekle evlendikten sonra senelerin acısını çıkarıyorsunuz. Teorim bu yönde. Kimsenin senin içinde barınan tutkulu kadını bilmemesi beni çok mutlu ediyor."

"Çok mu seviyorsun o kadını?"

"Şu an aklıma gelir gelmez, o kadına istediğini verebilecek kadar hazırım. Beni istekli hâle getirdin mutlu musun?"

"Özür dilerim," dedim masumca. Ellerimi saçlarına götürüp okşamaya başladım.

"Dur," dedi bir anda.

"Neden?"

"Duyularımı harekete geçiriyorsun. Hemen uyu yaramaz kız." Bir an güldüm ve dediğini yerine getirmek istercesine gözlerimi kapattım.

Sabah uyandığımda ilk işim Açelya ile buluşmak oldu. Sabahtan iki saat boşluğum vardı. Açelya'nın kocaman karnını görünce korkular yüze çıksa da onları hemen bastırmaya çalıştım.

"Vay canına saçın ne güzel olmuş öyle." Deniz'in söylediği gibi ilk beğeni çoktan gelmişti.

"Beğendin mi?"

"Bence hep bu şekilde kestirmelisin." Bu kadar hoş duracağını düşünmemiştim.

"Deniz'in marifeti." Bir anda sitem eder bir şekilde konuşmaya başladı.

"Evde oturmaktan sıkıldım. Birkaç eksiğim vardı. Güzellik salonuna da uğramam gerek. Ayrıca sana bir şeyler almalıyız."

"Ne gibi?"

"Çatlak kremi ve anti alerjenik, bebeğe zararı dokunmayan makyaj ürünleri gibi."

"Çatlak kremi almıştım."

"Ben sana garantili bir şey önereceğim. Neyse yorulmadan gitsek iyi olur." Aslında iki hamile dolaşmak komikti. Beni bir kozmetikçiye soktu. İçeri girer girmez de aldığı sepete ürünleri doldurmaya başladı. Hele o çatlak kreminden birkaç kutu aldı. Çok pahalıydı. Bunu ona söylediğimde açıklamaya başladı.

"Öyle ama çok etkili, bir tane bile iz yok. Sen benden daha da çok genişleyeceksin. Bacağında veya karnında derin çizgiler olmasını istemezsin değil mi?"

"Kesinlikle haklısın," dedim ve birkaç tane de ben ekledim sepete. Düşüncesi bile korkunçtu. Annemin karnında bu izler duruyordu. Bir keresinde onları sen yaptın bana deyip beni kandırmış, bir güzel de ağlatmıştı.

Şaka yapmış olsa bile kendimi sorumlu hissetmiştim. O görüntüden kendimde olmasını istemiyordum.

"Deniz ile bir karar aldık. Bu dönemi farklı geçirmeyi düşünüyorum. Spora gitmeyi, yüzmeyi falan planladık." Birkaç ürüne daha bakıp sepete attı.

"Doğumda çok faydasını görürsün. Kaslar esnek olunca çok daha kolay oluyor." Bir an gülümseyince merak ettim. Duraksamıştı.

"Ne oldu?"

"Oğlum hareket ediyor," dedi. O kadar mutlu olmuştu ki. Bir an gözlerim doldu. Konuyu dağıtmak istercesine konuştum.

"Elçin nasıl? Onu bayâdır görmüyorum."

"Hiç sorma Nihal. Kıskançlık krizlerinde şu an. Okuldaki bir arkadaşı babalar erkek çocukları daha çok sever, demiş. Kaç gündür derdi o. İlk gün ağlama krizine tutuldu. Ne dediysek ikna edemedik. Beni görmek bile onu sinirlendiriyor. Anlamıyorum bu çocuklar bunları nereden duyar da söyler ki?"

"Televizyon," dedim çabucak.

"Haklısın. Dün Deniz gelince biraz sakinleşti. Dertleşti resmen amcasıyla."

"Ah kuzum benim." Bir an dün gece aklıma gelince duraksadım.

"Aslında sana bir şey danışmam gerek."

"Tabii ne merak ediyorsan sorabilirsin."

"Şey bu dönemde birlikte olmak sorun yaratır mı? Yani yaratmaz diyorlar; ama bana hep yanlış geliyor."

"Hiç bir sorun olmuyor merak etme."

"Sen, yani deneyimledin mi?"

"Tabii. Derya gibi bir adamın karısı olmak kolay değil. Bu çok zevkli olsa da onun beni sevme tarzını seviyorum."

"Neden ki?"

"Derya çok sinirlidir ilk başta. İş ile ilgili en ufak bir

sorunu defalarca aklından geçirir, kurcalar. Onu baskılayan nadir kişilerden biriyim ben. Ona kafa tutmam hoşuna gidiyor. Ayrıca onu rahatlatan şeylerden biri de seks. Onu uzak tutamam bundan. Nazik olunduğu sürece problem yok. Karnın büyüdüğü için farklı şekillerde yapmanız gerek, seni rahat hissettiren. Ayrıca çok mükemmel rahatlama yaşanıyor söyleyeyim." Bunu konuşmak bile utanç vericiydi. Hemen bakışlarımı reyondaki ürünlere diktim.

"Bilimsel açıklamasını biliyorum aslında."

"Rahatlamak için iyi bir yöntem." Açelya da onay vermişti. Söylediğine göre aşk hayatı hamile olmadığı dönem kadar aktifti. Alışverişi bitirip torbaları arabaya koyduktan sonra güzellik salonunun yolunu tuttuk.

"Ne yaptıracaksın?" diye sordum.

"Ağda." cevabını alınca biraz şaşırdım. Haklıydı çünkü karnı o kadar şişken kendisinin yapması imkânsızdı.

"Benim de gideceğim zaman gelecek. Bana hep utanç verici geliyor." Yüzümü yere çevirmiştim. Konuşmak bile utandırıyordu.

"Artık alıştım. Yapacak bir şey yok. Kendim yapamıyorum, özellikle özel bölgelere. Gideceğin zaman söyle birlikte gidelim. Eğer vaktin varsa ilk defa deneyimleyebilirsin de üstelik."

"Aslında ihtiyacım var gibi."

"Tamam, o zaman," dediği gibi de olmuştu. Biraz utansam da tertemiz yapmışlardı. Acıya dayanıklıydım. O yüzden pek bir acı hissetmedim. Okula gittikten sonra ilk değişiklik gerçekleşmişti. Deniz teklifi geri çevirmeden önce Ali'yi kendi grubuna dâhil etmişti. Bu kıskançlığı benden başka sonlandıracak yoktu. Bu yüzden Deniz'e her fırsatta onu sevdiğimi göstermeliydim.

21. Bölüm

Nihal

Staj grubu dağılırken ben de soluğu Deniz'in odasında almıştım. Hastası yok gibi görünüyordu. Ben de kapıyı çalıp içeriye girdim. Deniz'e sarılırken onu gafil avlamış gibi oldum. Biraz şaşırmış görünse de hemen karşılık vermişti.

"Seni özledim," dedim çabucak. Sekreter çaktırmadan bize bakmıştı. Gülümsemeyi de ihmal etmemişti.

"Ben de seni. Nasıl geçti günün?"

"Oldukça güzeldi. Açelya ile zaman geçirmek keyifliydi. Ondan birkaç tüyo aldım hamilelik hakkında."

"Harika."

"Saçımı çok beğendi." Onu doğrularken oldukça memnun görünüyordu.

"Bence de yakıştı." Sekretere döndüm ve bir de ona sormak istedim.

"Sence yakışmış mı?"

"Evet, güzel olmuş."

"Deniz kesti saçımı," dedim gururla. Sekreter şaşırırken gülümsedim.

"Böyle işlerle uğraştığınızı bilmiyordum." Sekreter Deniz'e şaşkınlıkla bakarak konuşmuştu.

"İnan daha ne marifetleri var onun." Gözlerinin içine bakarken tekrar konuştum.

"Ama o sadece benim ve sadece bana ait." Deniz sekretere bakıp konuşmaya başladı.

"Ben çok şanslı bir adamım." Kollarımdan tutarak beni nazikçe uzaklaştırdı kendinden.

"Aşkım şuraya otursan iyi olur." Koltuğu işaret etti. Eline tansiyon aletini alırken sabah yaptığı gibi tansiyonumu ölçeceğini gördüm. Kolumu uzatırken o da aleti koluma geçirdi.

"Değişik bir belirti oldu mu?"

"Hayır, aslında midem bile bulanmadı. Gayet iyi bir gündü." Alet kolumu sıkarken yüzümü buruşturdum. İbre dönerken merakla baktım.

"Normal," dedi bana gülümseyerek.

"Galiba bu sakin kalma işini başaracağım."

"İsteyince başaramayacağın şey yok."

"Kesinlikle." Odadan dışarıya çıkarken mutlu hissediyordum. Deniz konuşunca bir anlık dalgınlıktan çıkmış oldum.

"Sana söylemeyi unuttum. Nehir grip olmuş ve eve gidemeyiz. Sana da bulaşabilir. Bu çok tehlikeli."

"Yani dairene gideceğiz."

"Evet," dedi gülümseyerek.

"Yaşasın! Baş başa kalacağız." Mutlu olmuştum çünkü onunla o dairede vakit geçirmeyi seviyordum. Gerçek bir aile hissi yaratıyordu.

"Bu kadar sevineceğini bilsem önceden de bunu yapabilirdik." Şaşırmış görüntüsünü sesine de aktarmıştı.

"Belki de hormonlar," dedim. İlk önce yemek için otele gittik çünkü canım yine o et yemeğinden çekmişti. İştahla yerken kesinlikle gözüm dönmüştü. Bir porsiyondan fazla yemiştim. Yanında yediğim yoğurdu ve salatayı saymıyordum bile. Doymuş olmanın verdiği mutlulukla eve gitmiştik. Burayı seviyordum.

Karnım iyice belirginleşmeye başladı. Bir de ikiz olunca çok daha büyük görünüyordu. Beş aylıklardı şu anda; ama dışarıdan bakan bir kişi çok daha büyük olduklarını düşünürdü. Koltukta Deniz'le oturuyorduk. İlk komiteyi atlatmış olmanın verdiği rahatlıkla bebek dergisi karıştırıyordum. Deniz'in dizine başımı yaslamıştım. Elimi tutan elindeki alyans dikkatimi çekti. Şu an rapor okurken oldukça konsantre olmuştu. Onu tersten izlerken gülümsedim.

"Bu kadar keyif verici olan ne?" Galiba konsantrasyonunu bozmuş oldum.

"Sen," dedim kararlı bir şekilde.

"Böyle huzurlu ve kaygısız olduğun için çok mutluyum. Beni günden güne şaşırtıyorsun."

"Belki de büyüyorumdur Deniz, senin tabirinle." Gözlerime baktı ve elindeki raporu bir kenara bırakıp üzerime eğildi.

"Gözlerin o kadar güzel ki. Kaybolacağım diye korkuyorum." Bunu duyunca gülümsedim.

"Yanlış cevap bayım. Genelde gözlerinde kaybolmak istiyorum derler."

"Hayır, kaybolursam onları bir daha göremem." Yine farklılığını konuşturmuştu. Dudakları dudaklarımı kavrarken hamileliğin hiç bu kadar güzel geçebileceğini düşünmediğimi fark ettim. Tam ayrıldığı sırada telefonum çaldı. Telefonumu bana uzatıp, "Annen," demişti.

Bu saatte annem aramazdı. Aslında bugün konuşmadığımızı fark ettim. Telefonu açarken biraz tedirgindim.

"Efendim anneciğim," der demez karşıdaki sesin üzgün olduğunu anladım. Üzgün değil fazlası var gibiydi.

"Gülnihal..." demişti.

"Anne ne oldu?"

"Beni işten çıkardılar," deyince şok oldum. Hemen yerimden doğrulup ayağa kalktım.

"Nasıl olur anne?" Çünkü annem bu iş için senelerce uğraşmıştı.

"Bazı kişiler yüzünden." Anlamıştım. İşçilere iyi davranmayan, kendini halt sanan memurların işiydi bu. Annem zamanında onlardan çok çekmişti. Tam rahat edeceği zamanda böyle bir şey yapmaları çok kötüydü. Annemin ağladığını duyunca kendimi tutamadım. Gözyaşım akarken onu dinlemeye çalıştım. Birden telefon elimden alındı. Deniz'e bakarken üzgündüm.

"Sakin ol Nihal," dedi ve annemle konuşmaya başladı. Annemin ağlamasına asla dayanamazdım. Deniz annemi ikna etmeye çalışıyordu. Bir an ne için olduğunu anlamadım. Telefonu kapattıktan sonra hemen bana bir bardak su getirdi.

"Hadi iç şunu." Elinden bardağı aldığımda onu endişeli gördüm. Suyu içtikten sonra bardağı ona uzattım.

"Nihal sakın bunun için kendini üzme. Bir yolu mutlaka var. Eminim babamın tanıdıkları vardır. Haksız yere kimse işinden edilemez."

"Deniz anlamıyorsun. Bu hiç bizim işimize benzemez. Annem orada işçi sonuçta. Her işçinin yaşadıklarını o da yaşadı. Kakılıp ezilmeye, bir ton laf duymaya sesini çıkarmadı. Çıkarsa olacaklar buydu; ama annem bu kadar dikkat ederken böyle bir şeyi nasıl yaparlar? Tam üç sene boyunca gitmedik kişi koymadı. Sürekli ve sürekli araştırdı. İşe nasıl girebileceğinin yolları aradı. Sonunda da buldu. Emekli olamazsa o kadar çalıştığı boşa gider. Bütün katlandıkları boşuna olmuş olur. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlamıştı.

"Tamam canım. Sakin olmaya çalış. Bir çaresini babamın bulacağına eminim." Bir müddet bekledikten sonra tansiyonumu ölçtü. Küçük bir miktar yükselmişti. Hemen dinlenmem için beni yatağa gönderdikten sonra

babası ile konuşmak için aşağıya inmişti. Yatakta öylece yatarken annemi düşündüm. Ona destek olmak istedim; ama şimdi yapamıyordum. Tansiyonumu düşünmek zorundaydım. Hemen bir artış göstermişti. Deniz geldiğinde hâlâ uyumuş değildim. Umutla suratına bakarken gülümsemişti.

"Merak etme aşkım. Babam kolayca halledebileceğini söyledi."

"Sahi mi?"

"Evet. Onun bağlantıları güçlüdür. Sen sadece sakin ol."

"Tamam," dedim küçük bir çocuk gibi.

Ertesi gün ise saat on olmadan annem tekrar işe başlamıştı. Onunla uğraşan tüm çalışanlar sürülmüştü ayrıca. Bu kadar hızlı olabileceğini düşünmemiştim. En azından annemin morali düzelmişti. Bu belki de kötü olayların ufak bir rüzgârıydı sanki. Hastanenin bahçesinde yürürken tanıdık bir ses duydum. Bana seslenilmişti.

"Nihal?" Arkamı döndüm ve Ömür'ü gördüm. Uzun zamandır onu görmüyordum.

"Ömür merhaba," dedim.

"İnanamıyorum bu sen misin cidden?"

"Benim. Bir sorun mu var?"

"Hayır, bence çok güzel görünüyorsun yani hamilelik sana çok yakışmış." Buna alışmıştım. Çoğu kişi bu şekilde düşünüyordu.

"Teşekkür ederim. Nil'i görmeye gelip çok iyi yaptın. Onu ihmal etme."

"Aslında seni de görmüş oldum. Uzun zaman oldu. Seni özlemişim." Bu cümle biraz tuhafıma gitmişti. Asıl tuhaf olan ise Ömür'ün artık her gün mesaj atıp hâl hatır sormasıydı. Arkadaş olabilirdik; ama bu çok fazlaydı. Deniz'den gizledim çünkü onun kıskançlık krizlerine girmesini istemiyordum. Sonunda Ömür mesajı bırakıp

aramıştı. Biraz sert oynamanın vakti gelmişti. Ömür bir kere böyle cıvık bir adam değildi. Anlamıyordum neden böyle davrandığını.

"Nihal seninle konuşmam gerek," demişti.

"Bence de iyi olur," diye sertçe cevap vermiştim. Ertesi gün bir kafede gizlice buluşmak aptalca gelmişti. Ben kötü bir şey yapmamıştım ki. Neden kendimi bu şekilde hissediyordum. Onu masada görünce çabucak yanına yaklaştım. Artık rahatsız olduğumu ona söyleyecektim.

"Ömür inan ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Lütfen artık, rahatsız oluyorum. Hâl hatır sormak güzel ama her gün?"

"Biliyorum bu çok aptalca görünüyor. Artık kendimi tanıyamıyorum Nihal. Hatta neden burada olduğuma dahi bir fikrim bile yok. Kafam çok karışık. Bir arkadaşa ihtiyacım var. Nil ile sorun yaşıyoruz." Garip bir şekilde içim rahatlamıştı. Aslında aklıma öyle kötü şeyler getirmek de aptalcaydı. Sonuçta Ömür'ü tanımıyor muydum?

"Ne gibi sorunlar?"

"O, sen gittiğinden beri çok değişti. Aşırı sorunlu bir kız oldu. Ona anlam veremiyorum. Aşırı boğucu. Her hareketimi yargılamaya başladı. Neden bu kadar paranoyak oldu bilmiyorum." Cidden üzgün görünüyordu. Bakışlarını masaya indirirken bunu net bir şekilde görmüştüm.

"Artık ciddi ciddi onunla ayrılmayı düşünüyorum."

"Sakın, sizin çok uzun bir geçmişiniz var. Hemen nasıl silip atabilirsin ki?" Ömür ciddi anlamda bunu düşünüyordu. Aralarının bozuk olduğunu bilmiyordum. Bu dereceye gelmesi ise büyük bir sorunun işaretiydi.

"İnan atsaydım şimdiye kadar yapardım; ama onu seviyorum. Bir yanım da bana zarar vermeye başladığını söylüyor. Adam akıllı işime konsantre olamıyorum." Bütün iş adamları gibi onun için de işi öncelikler ara-

sında üst sıralardaydı. İşini etkilemeye başlaması onu korkutuyordu.

"Sizin bir tatile ihtiyacınız var. Nil seni işinden kıskanıyordu zaten. Bu bir gerçek. Ona ilgisiz kalmıştın bir ara. Bence tüm korkusu bu. Onu bırakacağından, ilgisiz kalacağından korkuyor. Bence tatile çıkın birlikte. Bir hafta kafanızı dinleyin." Güzel bir tatilin işe yarayışını kendim deneyimlemiştim. O kadar iyi gelmişti ki eskisinden bile iyi olmuştum. Onlara da iyi geleceğini biliyordum.

"İşe yarayabilir belki."

"Sadece şuna cevap ver! Onu seviyor musun?" Cevabı adım kadar bilsem de yine de sorma ihtiyacı hissettmiştim.

"Seviyorum."

"O zaman onun bu davranışlarıyla ilgili tatlı uyarılar yapabilirsin. Birbirinizi bu kadar severken neden evlenmiyorsunuz?"

"Şimdi mi?"

"Evet, ne olacak ki? Düğünü yaza bırakırsanız. Sade bir nikâh yapabilirsiniz."

"Bilmiyorum."

"Sen evlilikten mi korkuyorsun yoksa?" Garip olan bu korkusunu hissetmemdi. Belki de Nil onu bu konuda sıkıştırıyordu. Karşımdaki yüz apaçık bunu ispatlıyordu.

"Korkuyorsun. Neden? Yani korkacak ne var ki?"

"Aramızdaki daha kötü bir şeye dönüşürse."

"Bu kadar şüphe etmen yersiz. Siz birlikte çok zaman geçirdiniz. Bence bunu derin bir şekilde düşün. Sorun Nil değil de senmişsin gibi geldi." Ağzını açıp tek eklime etmedi. Kesinlikle sorunu bulmuştum. En sonunda sesini bulduğunda nihayet konuşmaya başladı.

"Teşekkür ederim. Ayrıca mesajlar için üzgünüm. Bir türlü cesaret edemedim. Seninki kıskanç biri biliyorum.

Sorun çıkarır diye korktum. Aranızı bozmak istemem kesinlikle. Görüyorum ki onunla cidden mutlusun."

"Evet mutluyum."

"Beni çok şaşırttın. Özellikle çocuk konusunda. Sen katıydın çünkü bu konuda."

"Öyleydim ama düşünceler değişebilir. Ayrıca onu mutlu etmek için her şeyi yapabilirim çünkü o benim için yapıyor. Bunu sana da tavsiye ediyorum. Onu mutlu etmek istiyorsan azıcık kendinden ödün vermelisin. Yoksa bu sadece basit hislerden oluşan bayat bir ilişki olur Ömür."

"Aslında haklısın."

"O zaman hallettiysek ben gideyim."

"Çok teşekkür ederim Nihal."

"İyi haberlerinizi bekliyorum. Unutma ben her zaman Nil'in yanındayım." Cümlemi duyunca gülümsedi. Başını sallarken eliyle selam verdi ve ben de rahat bir şekilde kafeden çıktım. Birden Deniz'in kıskanç olduğunu bildiğini söylediği cümle takıldı aklıma. Acaba bunu nereden biliyordu? Geçmişte bu tarz davranışları var mıydı acaba? Öyle olmalıydı yoksa şu anki durumumuzdan kimsenin haberi yoktu. Birden Açelya'yı uzun zamandır aramadığımı fark ettim. Doğuma az kalmıştı. Hemencecik numarasına gelip onu aradım. Birkaç çalıştan sonra açmıştı.

"Merhaba canım nasılsın?"

"Ağrılarım var. Vücudum artık dinlenmek istiyor. Bir an önce doğum gerçekleşse diye bekliyorum."

"Çok az kaldı. Bir avazda olur inşallah."

"Umarım," derken o telaşı bana da yansımıştı. Kendimi düşünmek bile istemiyordum.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim ama sanki her ay daha da zorlaşıyormuş gibi geliyor."

"Dikkat et canım kendine." Başka bir ses duyuldu. Bu galiba Elçin'di. Annesine bir şey soruyordu."

"Mavi olan," dedi Açelya.

"Neyse ben kapatayım. Sen de dinlenmene bak."

"Nihal sakın kafana bir şeyler takayım deme. Kendini düşün biraz." Benim takıntılı olduğumu bildiği için uyarı yapmadan kapatmayı ihmal etmemişti.

"Tamam canım. Dediğin gibi yapacağım."

"Hoşça kal," dedi ve ben de telefonu kapattım. Biraz içim rahatlamıştı. Bir mesaj gelince bir an irkildim. Deniz "Neredesin?" diye soruyordu. Hemencecik "İşim vardı. Geliyorum." yazıp gönderdim. Hastaneye gidince direk onu bulmaya gittim; ama yerinde yoktu. Sekretere sorunca Murat Hoca ile beraber olduğunu söyledi.

"Neden? Hastaları da var dışarıda."

"Lale Hanım'ın sancıları başlamış. Galiba Murat Bey'e destek için gitti."

"Anladım," dedim ve dışarıya çıkıp doğum servisine doğru yöneldim. Hastanenin öbür ucuna doğru yürürken düşünceliydim. Yavaş yavaş yürürken Murat Hoca ve Deniz'i görmem bir an olsun düşüncelerden sıyrılmama yardım etti. Murat Hoca garip görünüyordu. Galiba biraz endişeliydi. Yavaşça yanlarına yaklaştım.

"Merhaba!" dedim gülümseyerek. Deniz bana dönerken Murat Hoca pek oralı olmadı.

"Nihal neredeydin?" dedi Deniz sorgulayıcı bir tavırla. Kaşlarını çattı ve aklındakileri kelimelere döktü. "Merak ettim seni."

"Sadece küçük bir işim vardı," dedim güven verici bir şekilde. Konuyu dağıtmak adına Murat hocaya yöneldim.

"Hocam heyecanlı mısınız?"

"Hem de nasıl Nihal. Lale acı çekerken bir şey yapamamak bana çok koyuyor."

"Evet ama değecek bir acı." İçeriden küçük bir çığlık gelince Murat Hoca gözlerini kapadı. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Ben bir baksam iyi olacak," dedim ve odaya girdim. Doğum başlamamıştı daha. Yatakta kıvranan kadına bakarken biraz ürkmüştüm.

"Merhaba Lale Hocam." Zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba Nihal."

"Nasıl gidiyor?"

"Bir kaç saate doğum başlayabilirmiş." Bir ağrı dalgası daha gelince yatağın demirini eliyle sıkıca kavrayıp gözlerini kapattı. Diğer elini tuttum güven vermek adına.

"Çok güzel bir bebeğin olacak. Bütün bu acılara değecek." Ağrı dalgası geçerken derin bir nefes aldı. Elini demirden çekti.

"Değecek. Murat nasıl?"

"Çok farklı onu hiç böyle görmedim. Aşırı heyecanlı."

"Yanımda olmasına ben izin vermedim. Bunu aşmam gerekiyor. Hastalarıma tavsiye vermek istiyorum kendi deneyimimle." Akademisyen kafası doğumda bile işliyordu. Sadece gülümsedim. Çıkmam gerekiyordu çünkü staja geç kalacaktım.

"Allah yardımcın olsun." Sadece gülümsemekle yetindi. Ben de dışarıya çıktım. Yavaşça kapıya dönerken gözler beni buldu.

"Merak etmeyin hasta iyi durumda," dedim şaka yapar bir tavırla.

"Nihal cidden iyi mi?"

"Evet, akademik anlamı bile düşünüyor. İçiniz rahat etsin. Bu çok normal hocam. Bu kadar telaş yapmanız yersiz. Şüphe iyi bir şeydir ama bir amacı olursa." Bunu duyan Deniz gülümsedi. Son cümle ondan alıntıydı.

"Benim gitmem gerek." Deniz bana eşlik ederken elimden tuttu. Bir noktadan sonra beni durdurdu.

"Merak ettim seni." Yaklaştı ve saçımla alnım arasına bir öpücük kondurdu. Ben de cevap olarak ona sarıldım. Karnım pek elvermese bile denemiştim.

"Bir şey yok. Bir dergide bebek alışverişi için bir mağaza söylüyordu. Ona bakmak istedim." Bu yalanı söylemek istemiyordum; ama buna mecburdum.

"Beğendin mi?"

"Daha değil birkaç yere daha bakmam gerek."

"Dört ay kaldı."

"Kalsın. Bir günde bile alınabilir."

"Sen nasıl istersen." Geri çekildim ve yüzüne baktım.

"Gitmem gerek. Ayrıca senin de birçok hastan bekliyor."

"Biliyorum. Birazdan gideceğim zaten. Murat'ın hâlini görüyorsun," deyince Murat Hocaya tekrar baktım. Her geçen dakika çok daha fazla stres oluyor gibi görünüyordu. Parmaklarımın ucunda yükseldim ve yanağına masum bir öpücük bıraktım.

"Görüşürüz yakışıklı." Gülümseyen bir surat eşliğinde yanından ayrıldım. O kadar dalgındım ki bir kolun beni tuttuğunun bile farkında değildim.

"Hey bayan bu ne hâl?" Levent inceleyici bir tavırla bakarken bir an kendimi toplamak istedim.

"Dalmışım sadece."

"Yine hangi tilkiler dolaşıyor aklında?"

"Tilki yok iyiyim."

"Öyle olsun. Neyse gitmem gerek."

"Lale hocaya bakmak için mi?"

"Hayır, onun daha süresi var. Yoksa doğumdan mı korktun?"

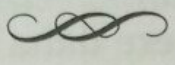
"Evet, hem de nasıl," dedim dalga geçercesine.

"Seni de göreceğiz."

"Bu bilmişlik nereden geliyor Levent? Çok sinir bozucusun."

"Teşekkür ederim," dedi ve yanımdan hızlıca yürü-

yerek geçti. Yavaşça yürürken arkamdan birisi adımı söyledi. Geri döndüğümde karşımda Nil'i görmemle bir ürperti hissettim. Eğer Ömür ve beni o şekilde görseydi yanlış anlayabilirdi. Ömür'ün ona sürpriz yapmasını, bu aklı benden almamış gibi davranmasını istiyordum. Bu şekilde Nil daha da mutlu olacaktı.

"Nihal sen iyi misin?" Nil yüzüme meraklı bir şekilde bakarken zoraki olsa da gülümsedim.

"Şey... Az önce Lale hocayı gördüm de korktum biraz. Doğuma çok az kalmış. Acı çekiyordu."

"Öyle mi? Korkuyor musun?"

"Biraz... Sonuçta candan can çıkıyor değil mi?"

"Öyle. Pek görüşemiyoruz. Özledim seni."

"Ben de." dedim kısaca. O gayet normal görünüyordu. Belki de bu duruma alışmış olabilirdi.

"Nil benim gitmem gerek. Müsait bir zamanda tekrar görüşürüz."

"Tamam canım." Sarıldık ve ayrıldık. Akşama doğru Lale hoca doğumu gerçekleştirmişti. Tebrik için odaya doğru giderken kendimi yorgun hissediyordum. Aşırı derecede acıkmıştım. Süslenen kapıya bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Pembe tülden kapı süsü çok güzel görünüyordu. Belki ben de böyle bir şey yaptırabilirdim. Kapıya hafifçe vurduktan sonra içeriye girdim. İçeride tanımadığım yüzler vardı. Deniz, o tanımadığım kişilerden biriyle neşeli bir şekilde sohbet ediyordu. Bir an tüm gözler bana döndü. Benim gözlerim ise bebeğe kaydı. Yandaki küçücük yatakta uyuyordu. Çok küçüktü. Birden kendimi o küçük bebeği incelerken buldum. Üzerindeki pembe desenli zıbınla çok tatlı görünüyordu. Lale hoca bana gülümserken ismini sordum.

"İsmine karar verdiniz mi?"

"Evet, Neslişah olacak adı." Bu isim çok güzeldi. Lale hocayı incelerken onu yorgun gördüm. O kadar saat ağrı çekmek kolay değildi. Sonundaki mutluluğa her dakikası değerdi.

"Farklı..." dedim bebeğe bakarken. Bir an o küçücük ellerini kıpırdatıp yüzünü buruşturdu. Az önceki güzellik bir anda çirkinleşmişti. Ağlamasından korktuğum için geri çekildim.

"Tebrik ederim. Çok güzel bir bebek."

"Darısı başına Nihalcim."

"İnşallah." Omzumda bir el hissedince önüme döndüm. Bana gülümseyerek bakan Deniz oldukça mutlu görünüyordu.

"Çok güzel değil mi?"

"Çok..."

"Seni tanıştırmak istiyorum." Bize bakan saçları hafifçe beyazlamış olan adama baktım.

"Murat'ın babası Ahmet Bey."

"Ah öyle mi? Memnun oldum." Elimi uzattım hemen. El sıkıştıktan sonra tekrar konuşmaya devam ettim.

"Murat Hocanın çok emeği vardır benim üzerimde."

"Evet, kızım senden bahsetmişti. Allah size de nasip etsin inşallah," deyip karnımı gösterdi.

"İnşallah, dualarınızı eksik etmeyin." Deniz'e baktım; ama o hâlâ durmak istiyor gibi görünüyordu. En sonunda dayanamadım ve yükselerek kulağına fısıldadım. Artık gücüm tükeniyordu. Bir şeyler yemem lazımdı.

"Çok açım. Gitsek iyi olur birazdan düşüp bayılacağım," deyince hemen izin isteyip ziyareti sonlandırdı. Dışarıya çıktığımızda ise bana kızgın görünüyordu.

"Nihal karnın acıktıysa neden bir şeyler atıştırmadın?"

"Akşam yemeğine sakladım diyelim. Bizim restoranda o sevdiğim yemekten yeriz diye düşündüm."

"Bir daha aç kalmak yok. Anladın mı?" Çaresizce

başımı salladım. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Bir an sabahki anıyı hatırlayınca düşüncelere gömüldüm. Özellikle Nil'le karşılaşmak beni ürkütmüştü. Bu işin gizli kalmasını çok istiyordum; ama hislerim bir gün açığa çıkacağını söylüyordu. Bu kadar endişelenecek ne vardı? Sonuçta Nil için bir şeyler yapmak istemiştim. Onun mutsuz olmasını istemiyordum. Gözlerimi kapattığımda gözümden bir yaş düştü. Ağlamayı istemiyordum; ama ben önlemeye çalıştıkça daha da yaşarıyordu gözlerim.

"Nihal yapma." Deniz arabayı kenara çekip durdurdu. Ona bakınca üzgün olduğunu fark ettim. Elimi tuttu ve konuşmaya başladı.

"Çok üzgünüm. Bir daha seni azarlamayacağım." Az önceki kızgınlığından dolayı ağladığımı düşünüyordu. Bir an şaşırdım, eskiden olsa buna üzülebileceğim aklıma geldi.

"Hayır, onun için değil." dedim sessizce.

"Peki neden?"

"Bilmiyorum. Sanki her şey kötüye gidecekmiş gibi geliyor."

"Gitmeyecek. Her şey normal." Bir anda ağzımdan bambaşka bir söz çıktı. Bunu neden burada sorduğumu bilmiyordum.

"Peki, Ali?" dedim sadece.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla ama tedirgin olduğunu hissettmiştim.

"Saklamaya çalışma Deniz. Her şeyi biliyorum. Kıskançlıktan onu kendi grubuna aldığını, dahası bana güven takıntısı yaşadığını biliyorum." Bir an derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. "Ben sana kızmadım. Aksine sana hak verdim. Takıntı bu sadece. Korktuğun için oluyor."

"Nihal sen bunları nereden biliyorsun?"

"Sen ve Levent'i konuşurken duydum."

"Ve üzülmedin, kızmadın?" Yüzüme şaşkınlıkla dolu bakıyordu.

"Evet... İlk başta sana çok kızdım. Başhekimliği kabul ettiğin için çünkü bana vakit kalmayacaktı; ama eskisinden daha kontrollüyüm sanki." Garip bir şekilde sakinleşmiştim.

"Ben sadece... O çocuğun sana olan bakışlarını sevmedim. Bir rakibim varmış gibi hissettim. Onu gözümün önünde tutmak istedim. Sandığım gibi değilmiş."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet. Doğru olan buydu. Biraz haklıymışım, çocuk düzgün biri. Küçükken sana bir şeyler hissettiğini ve erkenden evlendiğin için çok şaşırdığını söyledi. Ayrıca ne olursa olsun evli bir kadına delice âşık olsan da bakılmayacağının altını çizdi. Sana da deli gibi âşık değil zaten. Küçüklükten kalan masum bir sevgi sadece."

"O düzgün bir çocuk. Atladığın başka bir şey var. Ben yüz vermediğim sürece cesaret alamazdı zaten. Bunu artık anlamanı istiyorum Deniz. Aklımdan en ufak bir düşünce geçseydi, ilk fırsatta bunu yapardım. Bunun için çok önemli bir sebebim bile varken ben tekrar seni seçtim. Aklına kötü düşünceler gelmeden önce sadece kendine bunu hatırlatmanı istiyorum. Ne duyarsan duy, aklından ne istersen geçir, asla ve asla başka bir erkeğe bakmayacağımdan emin ol. Bunu kanıtladığımı düşünüyorum. Sen de aklına bunu kanıtla. Hâlâ aklından atamazsan da artık şüpheye düşüp bana olan hislerine güvenmemeye başlarım. Anladın mı?" Küçük bir çocuk gibi kafasını eğdi ve yavaşça salladı.

"Aslında içim rahatladı," dedi yavaşça.

"Dediklerimi lütfen unutma. Ayrıca karnım dehşet acıktı. Seni bile yiyebilirim."

"Tamam." Arabayı tekrar çalıştırırken o hüzün artık dağılmıştı. Bu telkinimden sonra aklına kötü bir şey gelmeyeceğini düşündüm. Gelse bile beni kaybedeceğini biliyordu. Korktuğu için buna asla yanaşmayacaktı.

Otelin restoran kısmına girerken çocuk gibi sevinçliydim. Garson gelir gelmez Deniz hemen "Her zamankinden," demişti. Tabak önüme geldiğinde ise gözüm dönmüşçesine yedim. Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim. O kadar çok yiyebileceğimi düşünmemiştim. Öyle ki tabağımdaki bitince Deniz'in tabağına göz dikmiştim. Bunu fark eder etmez gülmüştü.

"İçimde iki tane canavar yetiştiriyorum galiba. Hiç doymuyorlar," dedim kendimi savunurcasına. Kendi tabağını benim tabağın üstüne koydu.

"Hadi ye ben bir tane daha söylerim."

"Bir de bol çikolatalı pasta."

"Tamam." Tekrar yemek gelene kadar ben tabağımdakini bitirmiş, doymuş bir şekilde arkama yaslanmıştım. Tatlı için sabırsızlansam da karnım doyduğu için mutluydum. Önüme konulan bir dilim pastaya şaheser miş gibi bakarken Deniz tekrar muzipliğe bürünmüştü.

"Nihal cidden korkuyorum."

"Neden?" Çatalla kocaman dilimler alırken çikolatanın ağzımda bıraktığı eşsiz tada odaklanmıştım.

"Çok açgözlü oldun. Bebekler de senin gibi olursa işim var."

"Sen öyle san. Asıl benim işim var. Sütü yetiştirebileceğimi bile bilmiyorum. O yüzden beni her zaman mutlu etmen gerek. Yoksa bebekler aç olduğu için ağladığında sen uyanmak zorunda kalırsın."

"Yandım desene."

"Çok kötü yandın," dedim gülerken.

"Olsun böyle yanmak bile mutluluk verici." Gözü bir an yakası azıcık açık olan bluzuma takıldı. Hemen bakışlarını kaçırırken bir şeyler istediğini anlamıştım. Koskoca beş aydır bana elini sürmemişti. Bir erkek olarak zor bir durum olmalıydı. Belki de ona küçük bir hediye verebilirdim.

22. Bölüm

Nihal

Tabağı kenara itip konuşmaya başladım.

"Bence bugün bir değişiklik yapmalıyız." Bakışları tabağından sonra beni bulurken sorgularcasına baktı.

"Ne gibi?"

"Senin şirin dairene gidebiliriz. Orada vakit geçirmeyi çok seviyorum." Gülümsedi ve son lokmasını almak üzere çatalını oynattı.

"Tamam leydim."

"Teşekkürler Lordum." Çıkışta bizi bir sürpriz bekliyordu. Magazinciler... Ardı arkaya sorular gelince bir an afallamıştım.

"Efendim bebeklerin ikiz olduğu söyleniyor doğru mu?" Deniz sade ve net bir cevapla soruyu yanıtladı.

"Evet, ikiz bebek bekliyoruz. Teşekkürler, iyi akşamlar." Elime sıkıca yapışarak hızlı bir şekilde beni o girdabın arasından uzaklaştırdı. Garip bir şekilde biraz ürkmüştüm. Arabaya ulaşınca ise o his tamamen uzaklaşmıştı.

"Evet... Yengemin lafıyla yarın manşet bizden," deyince gülümsedim. Onunla ilk dışarıya çıktığımızda Açelya aynen böyle söylemişti.

"Bence bu çok güzel. Tüm Türkiye'ye bu adam sadece benim diyorum kısa bir şekilde."

"Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Çok farklı düşünceler dolaşıyor aklımda biliyorsun ki."

"Bilmem mi? O düşünceler sana ve bize zarar vermediği takdirde hiçbir sıkıntısı yok."

"Kesinlikle." Üzerime düşen yorgunluk ile ayaklarımı uzatmak istedim. Bu arabada pek mümkün olmuyordu. Eve gidince ilk iş kıyafetlerden kurtulup yumuşacık koltuğa kurulmaktı. Hediyeyi sona saklayacaktım. Saat daha çok erkendi. Biraz ders çalışmam gerekiyordu. Kafamdaki plan bitmeden çoktan eve gelmiştik. Eve girerken kolumdaki çantayı hemen yere bıraktım. Kitaplar olduğu için ağırdı. Hemen kendimi mutfakta buldum. Çok susamıştım çünkü. Bir bardak suyu içerken oldukça rahatlamıştım. Aklımdan bir olay tamamen çıkmıştı.

"Yarın kontrol var," dedim sesli düşünerek.

"Evet, ne oldu?"

"Unutmuşum ona şaşırdım bir an."

"Kendini çok yoruyorsun." Çantamdaki notlarımı çıkarıp onun yanına oturdum. Bacaklarımı uzattıktan sonra notlarıma göz atmaya başladım.

"Aslında senin hakkında bir şey fark ettim. Dahiliyeyi çok seviyorsun."

"İlgi çekici."

"Bence çok daha ilgi çekici bölümler var."

"Olabilir, bence gayet güzel."

"Ameliyat sevmediğini söylemiştin."

"Çok stresli. Ben senin kadar sakin kalamazdım galiba. Çok dikkatli ve kendinden emindin."

"Bu sadece alışma süreci. Birkaç tekrardan sonra alıştığını göreceksin."

"Bence benden uzak dursun."

"Tamam, o zaman uzmanlık için dahiliye seçebilirsin."

"Aslında olabilir. Durumun üzerinden yorumlamak

bence bana göre." Cevap vermeyince araştırma kâğıtlarını okuduğunu gördüm. Bu huyu cidden mükemmeldi. Bir anda bu kadar konsantre olmayı ben de çok isterdim. Aynı olayı umarak notlarıma döndüm. Satırları gözden geçirirken aklıma bir resim düştü. Ben engellemek istedikçe resim sanki gözümde daha da büyüdü. Sonunda dayanamadım ve doğruldum.

"Deniz?" dedim hızlıca. Gözlerini ayırmadan konuştu.

"Efendim." Sinir oldum bu davranışına ve elindeki kâğıtları hışımla elinden çektim. Bir an şaşırdı. Ona sinirli bakışlar gönderirken benimle ilgilenmesi gerektiğini düşündüm. Belki de önemli bir şey söyleyecektim değil mi?

"Abine diyorsun ama senin de ondan geri kaldığın nokta yok. Sen de işkoliksin." Bu tanım biraz ağır olsa da şimdi yerine göre oldukça uymuştu.

"Ne oldu Nihal? İyi misin?"

"İyi falan değilim. Bana karşı ilgisiz olma lütfen. İlla tansiyonum mu çıksın? Başım mı dönsün? Bunu mu istiyorsun?" Biraz sert çıkıp fazla tepki vermiştim.

"Tamam, sakin ol." Biraz onu korkutmuştum. Elimi tutarken ona sinirle bakmaya devam ettim.

"Çilek canım çekti."

"Bu kadar agresifliğin anlaşıldı." Korkmuş yüz ifadesi bir anda dağılmıştı. Hafifçe gülümserken daha da sinir oldum.

"Öyle mi? İstemiyorum bir şey. Çok yediğimi yüzüme vuracak mısın böyle?"

"Nihal yanlış anlıyorsun."

"Yanlış falan anlamıyorum." Ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı.

"Sen kazandın. Hemen alıp geliyorum."

"İyi olur," dedim arkasından. Biraz fazla tepki vermiş olsam da hâlimden memnundum. Yarım saat son-

ra eve girdiğinde elindeki poşeti çabucak kaptığım gibi mutfağa girdim. Kocaman bir kâseye döktükten sonra bir güzel yıkadım. Bir tanesini alıp ısırırken oldukça mutluydum. Koltuğa doğru yürürken ikinci çileği çoktan bitirmiştim.

"Geçti mi kızgınlığın?"

"Geçmedi Deniz. Şimdiden böyle davranacaksan benim çok işim var. Sana güvenmiştim. Yanımda olacak her zaman demiştim ama..."

"Nihal sadece sakin ol."

"Bence olmamalıyım çünkü ilgini ancak bu şekilde çekebiliyorum."

"Sen benim ilgimi her zaman çekiyorsun."

"Doğru çok haklısın," dedim sinirle. Çileği yemeye devam ederken tadının güzel oluşu biraz sakinleştiriyordu.

"Güzel mi?" Bana daha da yaklaştı. Farkında olmadan konuşmuştum.

"Güzel." Birden elimi tuttu. Gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Her zaman senin yanındayım. Bunu unutma."

"Senin işine bu kadar bağlı olmanı kıskanıyor olabilirim." Gülümserken çok tatlı görünmüştü yüzü.

"İnan bana iş çok da önemli değil. Bunu bizzat yaşadığım günler oldu."

"Sabahları zaten hastalarınlasın. Tüm akşam sadece benim ol. Olur mu?"

"Olur. Ayrıca kalbim hep seninle beraber." Gönlümü almayı başarmıştı. Galiba hediyeyi verme zamanı gelmişti. Beni öperken ona istekle karşılık verdim. Aşırı tutkulu bir hâl alınca kendini çekmişti.

"Bence sonuna kadar gitmeliyiz bu gece," dedim.

"Emin misin?"

"Kesinlikle..."

Parmakları karnımda yavaşça dolaşıyordu. Garip bir şekilde bu çok iyi gelmişti. Galiba Levent haklıydı bu konuda. Elimi saçlarına götürdüm. O da benim kadar rahatlamış görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun sıska Ada'm?"

"Bugün Murat çok mutluydu. Ben de mutlu oldum aslında; ama bir korkum var."

"Ne gibi?"

"Sanki o anı yaşayamayacakmış gibi hissediyorum. Biraz riskli olacak. İkiz olması çok güzel ama normal değil. Senin için de çok kolay olmayacak." Hiç bu şekilde korktuğunu bilmiyordum.

"Çok güzel oldu. Benim karamsarlığı sana bulaştırmayı başardım." Yüzüm düşerken onun endişeli olması beni üzmüştü.

"Galiba bu içimde olan bir şey."

"Ben artık korkmuyorum. Ayrıca yapabileceğimiz bir şey yok. Her şey olacağına varıyor. Hiçbir şey kolay değil Deniz. Şu an normal gidiyor. İşleyişte bir sıkıntı yok. Ayrıca farklı olmak her zaman iyidir. Biraz küçük olacaklar hepsi bu."

"Yine de korkuyorum."

"Her şey çok güzel olacak. Ayrıca bence bu konuyu kapatalım. Çok uykum geldi. Banyoya girmem gerek." Elimi tutup dudaklarına götürdü. Ufak bir öpücükten sonra banyoya girmenin zamanı geldiğini düşündüm. Yataktan kalktım ve banyoya doğru yürümeye başladım. Artık onun yanında çıplak olmaktan utanmıyordum. Hızlıca gereklilikleri yerine getirdikten sonra banyodan çıktım. Saçımı kurutmama yardım etti ve sonra o banyoya girdi. İyice uyku bastırırken kendimi yatağa attım. Deterjan kokusu alırken Deniz'in örtüleri değiştirdiğini fark ettim ve keyifle gülümsedim. Gözlerim ka-

pandığında, onun da çoktan yıkanıp yanıma geldiğini hissettim. Arkamdan sarıldı ve ben de sıcaklığıyla güvende olduğumu hissettim. Tam uykuya yeni dalmışken birden o eller çekildi. Hayal meyal biriyle telefonda konuştuğunu duydum. Bir anda toparlandı ve ayağa kalktı. Telefonu kapattıktan sonra ise üzerini değiştirmeye başladı.

"Deniz ne oluyor?" dedim gözlerimi kırpıştırırken.

"Yengem, sancısı tutmuş. Elçin buraya gelecek. Bakıcı kadının annesi hastalanınca izin vermişler."

"Tamam, ben bakarım ona." Gözüm saate gidince epey geç olduğunu fark ettim. Biri çoktan geçmişti.

"Korkmazsın değil mi?"

"Hayır, neden korkacağım?"

"Abim çok panikliyor. Görsen gülmekten kırılırsın."

"Sen de panikleyecek misin?"

"Hem de nasıl."

"Aşağıya inip Elçin'i getireceğim." Sessizce olan biteni izlerken o telaş bana bile ulaşmıştı. İlk başta Elçin çok huzursuzdu. O güzel yüzü solmuştu. Deniz'in gidişi ile birlikte daha da çökmüştü.

"Neden bu kadar üzgünsün tatlım?"

"Annem çok acı çekiyordu. O bebek annemi çok kötü yapıyor. Hep acı çekiyor annem."

"Bitecek ama."

"Olsun annem bunları hak etmedi." Şimdiden kardeşine karşı önyargılıydı. Mavi pijamasının içinde çok tatlı duruyordu. Onun bu hâli beni gülümsetti.

"Uyumamız lazım. Sabaha her şey geçmiş olacak. Ayrıca kardeşini de görmüş olacaksın."

"Kardeş istemiyorum." Oldukça ciddi görünüyordu.

"Bence bunu konuşabiliriz." Elinden tuttum ve birlikte yatak odasına gittik. Yatağa yatma konusunda oldukça direndi. Sonunda onu yastığa yatırmayı başardığımda onu rahatlatmaya çalıştım.

"Elçin babanın kardeşi olmasaydı amcan olmazdı değil mi?" Hiç sesini çıkarmadan somurtmaya devam etti.

"Amcanı sevmiyor musun?"

"Seviyorum."

"Peki, gelecekte senin bir bebeğin olsa ve onun bir amcası(!) olmaması senin hoşuna gider mi?" Bu soruya cevap vermedi. Kendi ile bir savaşa girmişti.

"Ya babam onu benden çok severse?"

"Hayır, öyle bir şey olmayacak. Baban seni çok sevmeye devam edecek."

"Öyle olmuyormuş. Kreşten arkadaşım baban seni daha az sevecek dedi."

"Baban seni asla sevmekten vazgeçmez. İkinizi de sevmeye devam eder. Sevginin bir sınırı yok. Bence sen de sevgini kardeşine gösterebilirsin." Cevap vermedi. Bense ona bir kez daha hayran kaldım. Annesine o kadar çok benziyordu ki. Sarı saçları ve mavi gözleri ile annesinin bir kopyasıydı. Daha fazla direnemedi ve yüzü kızgınken o güzel gözleri kapandı.

Bir saat önceki uykulu hâlimden eser kalmamıştı. Elçin'in uyurken bir meleği andırdığını düşündüm. Güzel ama inatçı bir melek olacağı şimdiden belliydi. Umutsuzca yataktan yavaşça kalktım. Bir gece ancak bu kadar değişken olabilirdi. Stajda aldığım küçük notları birleştirip temize çekmeye karar vermiştim. Salonda duran çantamı almak için yürümeye başladım. Camdan görünen sokak lambalarının aydınlattığı sokağa şöyle bir baktıktan sonra çantamı alıp tekrar yatak odasına döndüm. Yavaşça yatağa oturdum. Kalemleri ve küçük not kâğıtlarını önüme koydum. Temiz bir kâğıdı önüme aldıktan sonra çantamdan çıkardığım kitabı kâğıdın altına koyup notları madde şeklinde yazmaya başladım. Tam bir sayfa olmuştu. Güzel bir tesadüf olmuştu aslında. Gözüm telefona kaydığında saatin ikiyi geçtiğini gördüm. İçimi merak duygusu kaplarken telefonu kapıp

odadan salona geçtim. Deniz'i aramaya karar vermiştim. Arama ekranına gelip numaraya dokunduğumda çalmaya başladı. Garip bir şekilde içime heyecan oturmuştu. Bir an sesini duyunca rahatlamıştım.

"Efendim Nihal," demişti sakin bir sesle.

"Açelya nasıl?" Onun stresi sanki bana bulaşmış gibiydi. Bir an elimi ağzıma götürdüm. Bu ergenlikten kalan bir alışkanlıktı. Parmağımın etlerini kemirmek sanki stresle başa çıkmam için verilen bir görev gibiydi.

"Ağrısı var. Doktoru sabaha ancak doğumun gerçekleşebileceğini söyledi."

"Sabaha kadar mı?" dedim şaşırarak. Şu an aptalı oynuyordum sanki. Bir an gözüme saatlerce ağrı çeken kadın profili düştü. Kendimi o kadınmış gibi hissettim.

"Küçük savaşçı biraz direnecek galiba."

"Korktum."

"Yengem sandığından çok çok daha güçlü merak etme." Bir ses duydum. Galiba Derya abi bir şey sormuştu.

"Nihal Elçin nasıl?"

"Uyudu ama kardeşine çok tepkili. Onu annesinin canını yakan bir canavar gibi görüyor. Eğer yarın bütün ilgi bebeğin üzerinde olursa bu daha da kötü olur onun gözünde. Bu konu hakkında uyarırsan sevinirim."

"Söylerim. Çok mu kötü?"

"Hem de nasıl."

"Konuşmam etkisini yitirmiş o zaman."

"Öyle görünüyor. Derya abi nasıl?"

"Heyecanlı, telaşlı ve fazlasıyla gergin." Sanki gülüyormuş gibi bir ses duymuştum.

"Ayıp değil mi yaptığın?" Bir an şaşırdığını duymaktan çok hissetmiştim.

"Nihal sadece şakaydı."

"Biliyorum ama benim Ada'm çok merhametli. Böyle şakalar yapmamalı."

"Abim konusunda aynı tavrı takınmayabilirim."

"Bence takınmalısın. Ayrıca uykum falan kalmadı. Seni arıyorum resmen."

"Bu isyan edecek kadar kötü mü?"

"Belki de." Onun güldüğünü duydum. Sonra başka bir ses daha...

"Flörtünüz bittiyse telefon kapansa olmaz mı Deniz." Derya abi bunu söylemişti. Flört kelimesi komiğime gitmişti.

"Adam haklı Deniz," dedim hemen.

"Sabah görüşürüz o zaman. Uyumaya çalış."

"Deneyeceğim." Telefonu kapattım ve Elçin'in yanına kıvrıldım. Bir an aklıma bir fikir geldi. Elçin'in uyuyan fotoğrafını çektim ve Deniz'e gönderdim. Belki Derya abinin içi biraz rahat ederdi.

Yüzümü bir şey gıdıklıyordu. Bu şekilde uyanmak garip geldi ilk başta. Aslında uyanmak isteyeceğim son şeydi; ama yapacak bir şey yoktu. Gözümü açtım ve bana gülen Elçin'e baktım. Kendi saçımla, yüzümü gıdıklıyordu. Ben de ona katıldım ve gülmeye başladım. Başımı yastıktan kaldırdım. Bu sefer ben onu gıdıklamaya başladım. Gülerken o kadar şirin görünüyordu ki. Birden bire yüzü soldu. Gözleri karnıma kayarken bariz bir şekilde sinirlendiğini gördüm. Resmen bu onun için bir fobiye dönüşüyordu. Hemen bir şekilde olaya el atmalıydım. Ufacık kızın bu şekilde derin düşünmesi beni çok etkilemişti.

"Ne oldu canım?"

"Senin içinde de bebek var." İki tane olduğunu duysa ne düşünürdü bilmiyordum.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Kötü, senin de annem kadar karnın acıyacak." O gü-

zel yüzünün solmasını istemiyordum. Onu ikna etmek adına konuşmaya başladım.

"Elçin sana bunu anlatmam gerek. İlk başta sen de bu şekilde dünyaya geldin. Sen de ufacıktın ve annenin karnında bebektin. Bu şekilde düşmanca davranmak için bir sebep yok. Bütün bebekler doğarken anneleri acı çekiyor. Anneler bundan şikâyetçi değil çünkü bebeklerini o kadar çok seviyorlar ki o acıya katlanıyorlar. Aynı annen gibi veya diğer arkadaşlarının anneleri gibi. Bu yüzden artık olaya bu şekilde bakma canım. Zaten kardeşini görünce onun ne kadar ufak, yardıma muhtaç olduğunu göreceksin. Düşünsene daha kendisi yemek yiyemeyen biri nasıl başkasına zarar versin. Ayrıca annen ve baban ikinizi de çok sevecek. Sevmemesi için bir neden yok çünkü sen çok güzelsin," dedim ve tekrar gıdıklamaya başladım. Biraz konuşmanın etkisi olmuş gibi görünüyordu. Çünkü tekrar gülmeye başlamıştı.

"Acıktın mı?" Gıdıklamayı bırakıp telefonu elime almıştım. Başını salladığını gördüm sonra.

"Anneni soralım bakalım." Anne kelimesini duyunca hemen toparlanmıştı. Telefon çalarken en az Elçin kadar ben de merak içindeydim.

"Günaydın," diyen Deniz'in sesini duyunca hemen bir çırpıda sordum.

"Bebek doğdu mu? Açelya nasıl?"

"Bebek de yengem de iyi." Elçin kolumu çekiştirince gözüm ona kaydı.

"Annemle konuşmak istiyorum," demişti suratıma üzgünce bakarak.

"Deniz, Açelya müsait ise Elçin konuşmak istiyor. Annesini merak ediyor."

"Bekle biraz," dedi ve beklemeye başladım. Kapının açılış sesini duydum. Sonra ise Açelya'nın tatlı sesini.

"Tebrik ederim canım. Elçin biraz endişeli konuşmak istiyor."

"Darısı başına tatlım. Elçin sorun çıkarmadı değil mi?"

"Yok, iyiyiz." Telefonu çabucak Elçin'e verdim.

"Anne..." dedi sadece ve dinlemeye başladı. Arada bir kafasını da sallamıştı. Açelya ona iyi olduğunu söylüyordu. Normal doğum olduğu için toparlanması çok çabuk olmuştu. Birden telefonu bana uzattı. Küçük elinden telefonu aldım. Açelya konuşurken onu dinledim.

"Nihalcim çantasında kıyafetleri var. Onları giysin. Kahvaltısını ettikten sonra gelmesini istiyorum."

"Tamam, canım merak etme."

"Çok teşekkürler canım." Bebek ağlaması sesini duyunca içim tuhaf olmuştu.

"Görüşürüz." Tekrar Deniz'in sesini duydum.

"Nihal isterseniz eve gidin. Oradan buraya gelirsiniz annemlerle."

"Ben de öyle düşündüm."

"Seni seviyorum," dedi ve yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Ben de seni seviyorum Ada." Telefonu kapatırken yüzümde kocaman gülümseme ile Elçin'e döndüm. O ise bana dalga geçer gibi bakıyordu.

"Nihal yenge sen âşık mısın?"

"Çok aşığım Elçin." Elimi uzattım ve yataktan indirdim. Birlikte yüzümüzü yıkadıktan sonra getirdiği çantasından kıyafetleri ona verdim. Giyerken arkamı dönmemi istemişti. Bu tatlı tutumu çok hoşuma gitmişti. Açelya o kadar temkinli davranmıştı ki. Çantanın içinde toka ve tarak bile vardı. Hatta telefon numaraları ve bir de ev adresi vardı.

"Dönebilirsin," dedikten sonra önüme döndüm.

"Saçını tarayalım mı?" Saçları güneşin vurmasıyla ışıl ışıl parlıyordu. Sarı saçları o kadar güzeldi ki. İzni aldıktan sonra yavaşça taramaya başladım. Saçları çok uzun değildi.

"Örmemi ister misin?"

"Olur," dedi sakince ve ben de balıksırtı örmeye başladım. Tutamlar sona gelirken bir toka ile ucunu bağladım.

"Bak bakalım beğenecek misin?" Çantamdaki allığın aynasına yüzüne tutmuştum.

"Aynı kuafördeki gibi olmuş." Sevinçle ellerini çırptı. Bana sarılırken içimi mutluluk kaplamıştı.

"Teşekkür ederim çok beğendim," dedi heyecanla.

"Ben de üzerimi değiştireyim çıkalım."

Hemen odaya dönüp dünkü kıyafetlerimi giydim. Evden çıkıp aşağıya indiğimizde bahar havasının güzelliği beni mutlu etmişti. Tam dışarı çıkmalık bir hava vardı. Belki bir plan yapabilirdik Deniz ile. Evde tıkılmak istemiyordum.

Kapıyı çalarken bir yandan da Elçin'in elini tutuyordum. Fatma teyze kapıyı açarken neşeli yüzü bizi buldu.

"Kimler gelmiş! Benim boncuğum gelmiş," diyerek Elçin'in elinden tuttu. Elçin de Fatma teyze diyerek ona sarıldı. İçeriye girince kahvaltı masasının hazır olduğunu gördüm. Karnım çok acıkmıştı. Bir an merdivenlerden inen ve telefonla konuşan Nur anneyi gördüm, sinirli görünüyordu.

"Derya ne yapmayı planlıyordun? Aferin." Bayâ kızmış olmalıydı gece haber vermedikleri için. Beni ve Elçin'i fark edince masayı işaret etti.

"Elçin ellerimizi yıkayalım mı?" Başını sallayınca birlikte lavaboya gittik. Ellerimizi yıkadıktan sonra salona döndük. Nur anne Derya abiyi fırçalamayı bitirmişti anlaşılan.

"Küçük kuzum."

"Babaanne." İkilinin kucaklaşması çok tatlıydı. Nur anne bir an bana baktı.

"Yorgun görünüyorsun Nihal." Geç yatmıştım, bir de Deniz'le geçirdiğimiz mahrem bir olay daha vardı. Yorulmam normaldi aslında tabi; ama bunu ona söyleyemezdim.

"Gece pek uyku tutmadı. Ben de ders çalıştım."

"Nihal bu kadar yorulmaman gerek."

"Ben mutluyum. Sorun yok." Gülümsedim ve masaya doğru yürüdüm. Birlikte oturduktan sonra tabağımı doldurmaya başladım. Gözü dönmüş ve aç olan bebekler içimden sanki "Bundan da, bundan da ve bundan da anne..." diyorlardı. Mutlulukla iç çektim. Onlar günden güne içimde büyürken sanki bana şifa veriyorlardı. Benim doğal serotonin kaynaklarım olmuş gibiydiler.

"Nur anne bence Derya abi haklıydı. Kardeşler arasında çözdü bu olayı. Sizi gece gece yormak anlamsızdı."

"Yine de haberimiz olmalıydı Nihal."

"Zaten sabaha karşı doğdu bebek. Bence uyku tutmazdı sizi. Haluk baba ve Nehir nerede?"

"Hastaneye gittiler. Merak galip geldi." Bir an gözümle Elçin'i işaret ettim. Mesajı aldı ve konuşmaya başladı.

"Elçin çok güzel bir bebekti. Kardeşi de onun kadar güzeldir eminim." Hemen Elçin konuşmaya başladı.

"Ben daha güzel bebektim." Kendini bu şekilde savunması beni gülümsetti.

"Olabilir, o da senin kardeşin sonuçta ikiniz de çok güzelsiniz. Elçin'cim bir yarış yok ki. Onu görünce çok seveceksin." Cevap gelmeyince yemeğe devam ettim. Gerçekten çok acıkmıştım.

Yemek biter bitmez soluğu hastanede almıştık. Odaya girerken kapıdaki süsler dikkatimi çekti. Mavi tüller ve kapı süsü oldukça hoştu. İçeriye girdiğimizde Açelya'nın ailesinin de orada olduğunu fark ettim. Elçin hemen annesinin yatağına gitmişti. Annesinin yanına

otururken hemen uzanıp sarıldı. Yatağa yaklaştım ve konuşmaya başladım.

"Tebrik ederim canım," dedim heyecanla.

"Darısı başına Nihal." Gülümserken oldukça mutluydu. Hemen yanında duran bebek yatağına baktım. Minicik esmer bir bebek uyuyordu. Bence Derya abiyi andırıyordu. Ben ona çok benzetmiştim. Birden arkamdan birisi sarıldı.

"Çok güzel değil mi?"

"Çok güzel kesinlikle. Bence abine benziyor Deniz."

"Ben de benzettim."

"İsmi ne peki?"

"Engin..."

"Elçin ve Engin... Uyumlu olmuş. Peki, biz bebeklerimize ne isim koyacağız."

"Aklımda birkaç isim var."

"Ben çok kararsızım."

"Nihal kararlı olduğun zamanlar az zaten. Benim için sürpriz olduğu söylenemez." Muzipçe bana bakarken haklı olduğunu düşündüm.

"Benim kötü bir huyum yapacak bir şey yok. İyi ki yanımda sen varsın."

"Sen de iyi ki benim yanımdasın." Yavaşça yanağımı öptü. Bebeğin yanından çekildik. Deniz beklemediğim bir hareket yaptı.

"Biz gitsek iyi olur. Nihal'in doktor randevusu var." Bunu tamamen unutmuştum.

"Ah tabi Deniz," dedi Derya abi.

"Tebrik ederim. Sonra görüşürüz." Birlikte dışarıya çıkarken gerilmiştim. Her kontrolde bunu yaşıyordum. Bilindik koridoru yürürken artık ağırlaşmaya başladığımı daha net hissediyordum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyiyim." Elimi tutarken bir parmağı ile okşamaya başladı.

"Dün gece iyi geldi yani?"

"Evet, gayet iyiydi. Bence tekrarlamalıyız." Bu konuşmayı cesurca yapmak benim için tuhaftı.

"Ben de aynı görüşteyim."

"Ah siz erkekler!"

"Bence kadınlar demeliyiz. Sonuçta en fazla hazzı kadınlar alıyor ayrıca kadınları mutlu etmek oldukça zor."

"Olabilir ama en ufak bir olayda direk aklımıza o gelmiyor."

"Yaradılış gereği." Bekleme salonuna tam zamanında gelmiştik. Hemen sıra gelmişti. Rutin muayeneden sonra Levent konuşmaya başlamıştı.

"Doğum yöntemi düşündün mü? Aslında sana seçenek kalmayacak."

"Nasıl? Suda doğum gibi mi?"

"Evet ama çoğul hamilelikte normal doğum önerilmez. Ben de o görüşteyim. Risk faktörü oldukça fazla." Duyduklarım karşısında anında sinirlenmiştim. Ne demek normal doğum önerilmez?

"Sezaryen falan istemiyorum. Ayrıca risk faktörü şu anda yok. En azından onlar daha ters dönme zamanına bile gelmediler."

"Nihal normal doğum olursa bebeklerin ölme ihtimali çok fazla. Nefessiz kalabilirler."

"Vakum çanı ne güne duruyor? Sen başımda olduğun sürece bence risk olmamalı. Sonuçta eğitimi her türlü riske karşı almıyor musunuz? Ayrıca bu tekil hamilelikte de risk faktörü. Kesinlikle sezaryen olmayacak. En azından bebekler ters dönene kadar." Nasıl peşin hüküm verebilirdi? Sonuçta normal olmasını isteyen bendim. Benim isteklerim daha önemliydi. Ayrıca normal doğum yapmış ikiz anneleri de vardı. Bunu bir dergide okumuştum.

"Nihal bu risk sende daha fazla. Neden kabul etmek yerine suçu bana atıyorsun?" Levent kendini savunmak istiyordu. Ona imkân vermeyecektim.

"Sen öyle san. Kabul etmeyeceğim. Onları normal olarak doğuracağım." Oldukça kararlıydım. Onun karşısında ezilip bükülmeyecektim.

"İnan genelde hastalar gelir sezaryen istiyorum diye; ama sen bana karşı çıkıyorsun."

"Çünkü her anı hissetmek istiyorum. Bebeklerim doğduğunda hemen kokularını almak istiyorum. Annelerini hemen tanımalarını ve onlara ilk tat olarak annelerinin sütünü vermek istiyorum."

"Sezaryende de bunu gerçekleştirebilirsin."

"Karnım kesikken sence âna odaklanabilecek miyim?"

"O ağrıları çekerken de böyle düşünecek misin?" Beni ağrıyla korkutmaya çalışıyordu. Bunu yiyecek göz yoktu bende.

"En azından doğum gerçekleşince ağrı kalmayacak. Odaya bile yürüyerek gideceğim. Gözümü açar açmaz ağrılardan bağırıyor ve bebeklerimi emzirememekten dolayı suçluluk duymayacağım."

"İnan ki tek bir bebek olsa kesinlikle normal doğum derdim ama riskli. Bebeklerini ölü olarak kucağına almak istiyor musun yani?"

"Ömürleri o kadarmış derim. Ayrıca daha bir şey gerçekleşmeden üzülmek çok saçma. Bunu kendim öğrendim. Hem o şekilde değil de her şey normal bir şekilde de gerçekleşebilir." Konuşmadan beri sesini çıkarmayan Deniz konuşmaya başlamıştı.

"Nihal, sen bu işin uzmanı değilsin. Bu şekilde konuşmak aptalca." Bu kadar sert çıkacağını düşünmemiştim. Aynı sertlikle ona cevap verdim.

"Cidden mi? O ağrıyı ben çekeceğim Deniz sen değil anladın mı? Ayrıca bebekleri de ben taşıyorum. Duygu değişimlerinin alt üst olması da senin sorunun değil. Hepsini bizzat ben yaşıyorum. Bırak da onları nasıl doğuracağıma ben karar vereyim." Dayanamadım.

Öyle sinirlendim ki ellerim titremeye başladı. İkisi bir olup beni alt etmeye çalışıyorlardı; ama bunu başaramayacaklardı. Çantamı aldım ve hışımla odadan çıktım. Bunu başarabileceğime inanıyordum. Sonuçta her şey olacağına varıyordu. Karnımın kat kat kesilmesini ve bebeklerimin el ile çıkarılması fikri hoşuma gitmiyordu. Onların her anına şahit olmalıydım. Ayrıca hamilelik egzersizimi biraz daha fazlalaştırıp doğumu daha da kolaylaştırabilirdim. Sonuçta bir seneyi aşkındır düzenli spor yapıyordum. Vücudum bayâ esnek olmuştu. Birden durdum. Bayâ yürümüştüm. Garip olan Deniz'in yanımda olduğunu görmeyişimdi. Konuşmak için sakinleşmemi bekliyordu anlaşılan. Arkamdan beni takip ettiğini hissediyordum.

"Hiç bu konuyu açma Deniz olur mu? Kararım net. Eğer bebekler normal bir şekilde ters dönerlerse kesinlikle normal doğum yapacağım."

"Nihal işin güzel yönünü görüyorsun sadece. Yirmi dört saat acı içinde yatakta kıvranırken de böyle düşünecek misin?"

"Sadece bir ihtimal."

"Kan kaybedeceksin."

"Bir tane serumla hemen toparlanabilirim."

"Bu kadar kararlısın yani?"

"Evet kararlıyım."

"O zaman bebeklerin ters dönmemesini mi dileyeceğim?"

"Doğumun kolayca ve normal bir şekilde geçmesini dileyebilirsin." Çoktan staj grubumun yanına gelmiştim.

"Hâlâ konuşmaya devam edecek misin?"

"Hatta dersi seninle birlikte dinlemek istiyorum." Kapı çarpıldı ve birden herkes o yöne doğru bakmaya başladı. Adım söylendi sonra. Bu sesin sahibini tanıyordum.

Nil... Ağlamıştı ve sinirle yanıma geliyordu. Korktuğum başıma gelmişti. Öyle hışımla üzerime geldi ki Deniz hemen önüme geçmişti.

"Hey ne oluyor?" demişti Nil'e. Kaskatı kesilmiştim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Nihal seni nasıl sevebilir? Bunu arkadaşına nasıl yaparsın?" Sesi koridor boyu yankılanmıştı.

"Sana acıdım, evimi açtım. Karşılığı bu muydu? Sevgilimin aklına girmek miydi?"

"Ben bir şey yapmadım," dedim titreyen bir sesle.

"Peki, ya bunlar?" dedi ve elini savurdu. Fotoğraflar yere düşerken tek gördüğüm Ömür ile konuşmamızın resimleriydi. Deniz eğildi ve bir fotoğrafı eline aldı. Fotoğrafı incelerken birden bana döndü. Gözlerindeki acıyı görünce başım dönmeye başladı. Nefesim hızlandı.

"Ben bir şey yapmadım. Ben sadece sana aidim Deniz." İnanmıyordu çünkü aklı eski hatıralarına takılıp kalmıştı.

"Sana kanıtlayabilirim. Böyle bir şey yok." Dedim. Çoktan Nil'e inandığını görmüştüm.

"Sana güvenmiştim," dedi hüzünlü bir sesle.

"Bu hâlinle nasıl bir işe kalkıştın? Nazenin yüreklilik edip bunu söylemişti; ama sen söyleyemiyorsun Nihal." Elini tutmak istedim; ama elini geri çekti.

"Lütfen bana inan," dedim hıçkırarak. Artık önümü göremiyordum gözyaşları yüzünden. Güçlü olmalıydım. Bunları o söylemiyordu. Beynindeki aptal bilinçaltı söylüyordu. Bunu biliyordum. Ellerimle yaşları sildim.

"Benim kaderim de bu galiba."

"Hayır..."

"Söylesene bebekler benden mi?" Bu çok fazlaydı. Artık kendime güç veremiyordum. Aşağıya doğru çekiliyordum sanki. Bir şeye tutunmam gerekiyordu. Artık doğru düzgün göremiyordum. Her şey yavaş yavaş kararardı. Son duyduğum kelime tanıdık birinden gelmişti.

"Düşüyor!"

23. Bölüm

Nihal

Bu sanki bir dejavu gibiydi. Aynı şekilde tekrar uyanış... Korkarak gözlerimi açtığımda ilk bakışmamız serumla olmuştu. İçimi kaplayan panik duygusu ile yavaşça elim karnıma gitti. Derin bir nefes aldım sessizce. Bebekler yerinde duruyor gibiydi. Aslında odaklanmam gereken başka bir konu olmalıydı. Bayılmadan önce hissettiğim canımı yakan duygular…

Cevap karşımda oturuyordu. Başını eğmiş ve düşüncelerine boyun eğmiş bir şekilde yere bakıyordu. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki beni görmüyordu. Söylediği cümleler kalbime batsa da o dikenleri çıkarmayı bilecektim. Bunu o söylememişti. Bunu söyleyen korkularıydı. Geçmişte yaşadığı o korkular sanki tekrarlanmış gibi görünmüştü o an gözüne. Karamsar bir tabloda ne yapacağını şaşırmış ve kurtuluş olarak korkularını yüzüme kusmuştu. Üzgün görünüyordu. Sanki pişman olmuş gibiydi. Onu düşüncelerinden uyandırmalıydım. Yoksa daha kötü olacaktı.

"Deniz," dedim sessizce. Bakışları çekimserce bana odaklandı. Sanki utanıyor gibiydi.

"Nasılsın?" dedi yavaşça. Sanki konuşmaya korkuyor gibiydi.

"İyi hissediyorum. Bebekler iyi mi?"

"İyiler." Başını tekrar yere dikmişti. Bu aşırı derecede değişik geliyordu. Bu Deniz farklı görünüyordu.

"Peki, neden bayıldım? Tansiyonum mu yükseldi?"

"Biraz ama asıl neden bu değil. Susuz kalmışsın. Ayrıca olayın verdiği üzüntü de bir etken." Sormaya korkuyordum. Pişman gibiydi aslında ama ona anlatmam gerekiyordu.

"Deniz..." Sözümü kesti hemen.

"Biliyorum lütfen anlatma. Çok utanıyorum Nihal. Nasıl o sözleri söyledim bilmiyorum. Bu aslında tanıdık geliyor değil mi?" Biraz düşünmem gerekiyordu. Nasıl tanıdık geleceğini ilk başta kestiremedim.

"Clayton..." dediğinde aslında şaşırdım çünkü biraz da olsa o olaya benziyordu.

"Sen demiştin ki; ben olsam kolay affetmezdim. Şimdi ben de kolay affetmesem olur mu?"

"Çok haklı sebeplerin var. Canım çok yanıyor. Seni çok üzdüm. Sana inanmalıydım. Özür dilerim." Sesi cidden kötü geliyordu. Yavaş hatta titreyen bir sesti. Derinden hissetmiştim üzüntüsünü.

"Bu kadar çabuk inanmışsın. Keşke o an bana inansaydın."

"Hayır, Ali geldi o anda. Sen bayıldıktan sonra her şeyi anlattı. Seni son zamanlarda üzgün ve tedirgin görmüş. Seni takip etmiş ve o gün o da o kafedeymiş. Hatta senin sesini kaydetmiş. Her ihtimale karşı seni korumak istemiş. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Şunu unutma, düşünmeden konuştum. Bir an bile düşünmedim çünkü korkuyordum. Çok korkuyordum Nihal. Bir an tekrar o eski hayatıma döneceğimi düşündüm. İçimden keşke o gün ölseydim diye geçirdim çünkü sana çok değer veriyorum. Seni çok seviyorum." Elimi tuttu. O sıcaklığı hemen hissetmem beni rahatlatmıştı.

"Yemeğe gidelim mi?" dedim masum bir şekilde.

"Gidelim." Elini sıktım. Bana bakarken biraz da olsa

yüzü düzelmiş gibiydi. Seruma bakarken az kaldığını görmemle karnım daha da acıkmıştı.

"Ne yemek istiyorsun?"

"Koca bir tabak karnıyarık. Yanında da kocaman bir bardak ayran. Tatlı olarak da revani." Gülümserken doğrulmaya çalıştım. Ayağa kalktı ve bana yardım etti.

"Ama su içmeyi unutmayacaksın."

"Unutmuyorum, içtiğimi sen de biliyorsun."

"Biliyorum Nihal ama yetmiyor gibi görünüyor." Bir an durdu ve yüzüme bakmaya başladı.

"Affettin mi?"

"Hayır, daha değil. Affettirmen için aşırı ilgi göstermen gerek."

"Aşırı ilgi göstereceğimden emin olabilirsin."

"Peki Nil? O ne yaptı gerçeği duyunca?" Bir anda yüzü kasıldı. Öfkeli bir hâle bürünmüştü.

"Nil okuldan atıldı." Bunu beklemiyordum. Çok ağır bir ceza olmuştu.

"Bu çok ağır. Sonuçta okul kurallarına aykırı bir şey yapmadı."

"Nihal, senin üzerine yürüdü. Hamile bir kadının hem de. Önüne geçmesem, orada olmasam belki de neler yapacaktı sana? Senin arkadaşım dediğin bir kişi bu. Her hâlükarda hak etti."

"Beş senesi boşa mı gidecek?"

"Başka bir okula gidebilir. Neden onu savunmak istiyorsun?"

"Onun bir suçu yok. Belki ben de o şekilde davranabilirdim." Yaklaştı, saçım ve alnımın ortasına dudaklarını bastırdı.

"O kadar iyisin ki! Fazla iyi olmak bazen güzel sonuçlar getirmez."

"Sana kötü yüzümü mü göstereyim yani?"

"Gösterme." Gözü seruma gitti.

"Şunu çıkaralım da yemeğe gidelim." Kapıya doğru

yönelirken rahat bir nefes aldım. Her şey eskisi gibiydi. Ali'ye büyük bir teşekkür borçluydum. Gelip serumu çıkardıktan sonra biraz bekledik. Susuz kaldığımı hiç fark etmemiştim. Ben dinlenirken kapı açıldı ve Levent içeriye girdi.

"Nasılsın Nihal?"

"İyiyim," dedim yavaşça. Gelip yüzümü şöyle bir inceledi.

"Tansiyonunu ölçtün mü Deniz?"

"Hayır unuttum. Bir dakika." Tansiyon aleti almak için odadan dışarıya çıktı.

"Nihal aklına her geldiğinde su içmeni istiyorum. Bu problem yaratabilir. Her zaman yanında su olsun. Bolca içmeye çalış."

"Tamam Levent."

"Stresi önlemeye çalıştıkça sanki biliyormuş gibi sizi buluyor. Deniz çok korktu. Tekrar düşük yapacağını sandı. Her şeyin farkında ve çok pişman."

"Evet gördüm."

"Ben uyarımı yapayım tekrar. Stresten uzak dur." Bunu konuşma ve gülme arası bir şekilde söylemişti.

"Peki, diyelim ki egzersizlere başlasam ki geçmişim var. Çok su içsem ve stres olmasam. Normal bir kadın gibi normal doğum yapabilir miyim?"

"Yapabilirsin tabii ki. Her zaman kötü bir sonuç olacak diye bir şey yok. Birçok normal doğum yapan ikiz annesi var; ama bu demek değil ki risk faktörü sıfır. Kötüyü düşünerek hareket etmeye çalışıyoruz. Mezun olunca anlarsın."

"Bu şekilde Deniz'e de anlatsan olmaz mı?"

"Anlatmama gerek yok. O da farkında zaten ama korkuyor işte. Eski anılar, bilirsin..."

"Biliyorum; ama beni sıkıştıracağını da biliyorum. Sürekli kendi düşüncesini söyleyip duracak."

"Baş edeceğini düşünüyorum." O sırada Deniz içeri-

ye girdi. Yanımıza yaklaşırken yüzümü buruşturdum. Tansiyon aletinin kolumu sıkmasını sevmiyordum.

"Bundan nefret ediyorum." Koluma geçirirken konuşmuştum.

"Kocanın asıl işi bu kızım. Nefret etmen biraz komik oldu." Levent gülerken haklı olduğunu düşündüm.

"Sıkmasını sevmiyorum."

"Gördün mü Deniz? İşini sevmiyor." İbre dönerken başımı kaldırıp baktım. Normal olduğunu görünce derin bir nefes aldım.

"Bitti bile. Biliyorum Levent. Ameliyathanede de sevmiyordu işimi." Kolumdan aleti çıkardı ve elinde tutmaya başladı.

"Korkunç derecede becerikliydin." Karşı çıkarken Levent bayâ eğlenmiş görünüyordu.

"Şurada bir sene kaldı. Aklında bir uzmanlık alanı var mı?"

"Nihal ürolog olmayı düşünüyor," deyince gülmeye başladım.

"Ne? Değişik bir seçim." Levent gülerken ellerimle yüzümü kapattım.

"Levent sana ilk geldiğimiz gün Deniz hiç memnun değildi ben de ona karşı çıkmak için söylemiştim. Ben ürolog olsam hastaları engelleyecek miydi yani?"

"Deniz kıskançken her şeyi düşünüyor."

"Şaka bir yana ben dahiliye istiyorum."

"Senin gibi bir kıza uygun aslında. Neyse ben gitsem iyi olur. Görüşürüz. Doğuma kadar aptalca şeyler yapıp birbirinizi üzmeyin." Bu konuda haklıydı. Aptalca olaylar yüzünden birbirimizi üzüyorduk. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Ayakkabılarımı giymeme yardım ettikten sonra gitmek için ayaklarımı yere değdirdim ve yataktan indim. Odadan çıkarken aklıma Ali geldi. Onunla konuşmam gerekiyordu. Saate baktım, ders arasında olduğunu biliyordum.

"Deniz gitmeden önce bir şey yapmam gerek." Yüzüme merakla bakarken hemen konuya girdim.

"Ali ile konuşmam gerek."

"Nihal şimdi sırası değil.

"Hayır, tam zamanı." Kararlılığımı görünce sesini çıkarmamıştı. Bu saatlerde serviste oluyordu. Zaten buraya çok yakındı.

"Sen burada bekle," dedim Deniz'e

"Nihal!"

"Deniz!" dedim aynı kararlı tonda. Koridor boyunca yürürken sanki gözler benim üzerimde gibiydi. Bu biraz rahatsız ediciydi. Yürürken karşıda duran gruba baktım. Tam tahmin ettiğim gibiydi. Yanlarına yaklaşınca beni fark etti. Karşısında durduğumda hemen beni incelemeye başladı.

"İyi misin?"

"İyiyim. Senin sayende. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Önemli değil."

"Çok önemli hem de." O an tekrar başımın döndüğü âna gitti aklım. Tabii ya son sözü o söylemişti. Düşüyor demişti. Ona yaklaştım ve sarıldım.

"Çok teşekkür ederim Ali. Her zaman arkadaşım olarak kalacaksın. Eğer bir sıkıntın olursa ben buradayım." Sarılmama karşılık verdi.

"Teşekkür ederim." Ayrılırken ona gülümsedim.

"Görüşmek üzere."

"Kendine dikkat et." Başımı salladıktan sonra arkamı dönüp yürümeye başladım. Deniz'in yanına giderken onu uzaktan gördüğümde sıkılmıştı. Aslında onu bu kadar çabuk affetmemeliydim. Söylediği sözler ağırdı; ama biliyordum ki korkunca insan kendini frenleyemezdi. Deniz gibi bir insan bile bu tuzağa düşmüştü.

"Geldim. Karnım çok acıktı." Yüzüme bakarken elimi tuttu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benim açımdan bakıp beni anlamaya çalıştığın için. Artık olgunlaşmaya başladığını görmek beni çok mutlu ediyor."

"Bu olgunluk belirtisi mi yani?"

"Bence öyle." Belki de bağırıp çağırıp ağlamamı bekliyordu. Onu suçlamamı beklemek normaldi aslında; ama ben onun korkularını biliyordum. Birlikte yürürken kendimi daha iyi hissettim. O yanımdaydı. Belki de bu, onun için bir milat olacaktı. Kaybımı hissedeceğini düşündüğü için belki bana daha da bağlanacaktı.

Yemeğe başlar başlamaz gözüm sadece yemeği gördüğü için fazla bir şey konuşmamıştık. Eve geldiğimizde oldukça yorgun hissediyordum kendimi. Uyumak istiyordum. Yatağa uzandığımda cam şişeme su doldurup baş ucuma koymuştu.

"Söyle bakalım bebekler senden mi?" Bunu duyunca biraz gerildi.

"Deniz diğer söylediklerin görmezden gelinebilirdi; ama bu cümlen çok ağır." Geldi ve yanıma oturdu.

"Biliyorum ve bunun farkında olmama rağmen bunu söylemem cidden kabul edilebilir değil. Bebeklerin ne zaman olduğunun tarihini bile bilirken... Çok özür dilerim."

"Deniz sadece bir şey istiyorum. Artık bana güven olur mu? Asla senin gibi biri varken kimseye bakmam ki. Sadece ilk bana sor. Hemen suçlamayı yapana inanma."

"Biliyorum, çocuk gibi davrandım. Sana bunu nasıl unutturabilirim?"

"Normal doğum yapmama sesini çıkarmayacaksın."

"Olmaz."

"Ben de seni suçlamaya devam ederim. Bu seçenek nasıl?"

"Nihal lütfen..."

"Hayır."

"Denemeye çalışacağım."

"O zaman krem sürmeme yardım et." Çatlak kremini sürmem gerekiyordu. Arkama uzanmak zorlaştığı için yardım almam kaçınılmazdı. Bana yardım ettikten sonra bugünün yorgunluğunu ve stresini üzerimden atmak için çabucak başımı yastığa koydum. Şimdiden rahatlatıcı etkisini gösteriyordu.

Camları sonuna kadar açmıştım. Saat ikiye geliyordu. O kadar sıkılıyordum ki... Artık yaz mevsimi bana sevimli gelmiyordu. Koltuğa uzanmış, başlığından da bacaklarımı sallandırmıştım. Bebekler o kadar çok ağırlaşmıştı ki geceleri uyumak benim için zorlaşıyordu. En çok çektiğim sorun bel ağrısıydı. Vücudum onları taşımakta zorlanıyordu. Sadece iki hafta kalmıştı. Bebeklerin gelişimi normaldi. Ayrıca doğum pozisyonuna girmişler, ikisi de ters dönmüştü. Artık sezaryen için geçerli olan neden ortadan kalkmıştı. Deniz hâlâ alttan alttan iknaya devam ediyordu; ama şu âna kadar başarısızdı. Kollarım dergiyi kafamın üstünde tutmaktan dolayı yorulmuştu. Bebekler için ne gördüysem almıştım. Bu durumdan sonraları rahatsız olmaya başladım. Bu kadar masraf gereksiz gelmişti. Deniz her şeyden hevesimi almamı istiyordu. İyice sıkıldım ve dergiyi kapattım. Deniz çalıştığı için yanımda değildi. Bebekler doğduktan sonra izin kullanmak istiyordu. Ben ise evde sıkıntıdan patlıyordum. Doğum başlayabilir korkusuyla evden çok uzaklaşamıyordum. Yavaşça doğrulurken belim acayip kasılmıştı. Yüzümü buruşturdum ve yavaşça ayağa kalktım. Dolaptan sandaletlerimi aldım. Yürüyüşe çıkmak ağrılarımı azaltıyordu. Ayakkabılarımı giyemeden

tuvalete koştum. Bazen tuvaletimi kaçıracakmışım gibi geliyordu. Bebekler o kadar çok baskı yapıyorlardı ki sanki onları tuvalette doğuracakmış gibi hissediyordum. Tuvaletten çıktıktan sonra sandaletlerimi giyip yavaşça odadan çıktım. Üzerimde pembe bir şort beyaz bir atlet vardı. Genelde böyle dışarıya çıkmazdım; ama şartlar beni zorluyordu.

"Nereye kızım?"

"Yürüyüşe çıkacağım Nur anne."

"Tamam, kızım dikkatli ol. Telefonunu aldın mı?" Cebimde duran telefonu kaldırıp gösterdikten sonra dışarıya çıktım.

Evin deniz kenarında olmasına minnettardım. Sahil şeridi etrafında yavaşça yürümeye başladım. Her adımda acı çekiyordum; ama bu acı, ağrıların yanında hafif kalıyordu. Yoruldum ve karşımda duran banka yavaşça oturdum. Etrafı seyrederken bir ses duydum.

"Kimler varmış burada?" Deniz'in sesiydi bu. Saat daha erkendi ve hastanede olması gerekiyordu.

"Deniz? Erken değil mi daha?"

"Hastalarımı bitirdim geldim." Yanıma oturdu ve kolunu omzuma attı.

"Nasılsın?"

"Ağrı var ve canım çok sıkılıyor."

"Biliyorum ama az kaldı. Uyku olmayacak bundan sonra."

"Ağrı da olmayacak ve sadece mutluluk olacak." Bir an nefesim kesildi.

"Ne oldu?" Elini tuttum ve karnıma götürdüm. Bebeklerimden biri keskin bir hareket yapmıştı. Tekrar tekrar hareket ederlerken mutlulukla gülümsedim.

"Hissediyor musun Deniz?"

"Evet, çok aktifler ve bayâ yorulacağız onlar yaramazlık yaparken."

"Senin gibi bilgili bir babaları olacak. Sana güveniyo-

rum." Karnımı yavaşça okşadı ve dudaklarını yavaşça yanaklarımda gezdirmeye başladı.

"Seni çok seviyorum Nihal."

"Ben de seni çok seviyorum Deniz." Bu şekilde hissetmek beni mutlu ediyordu. Geleceğe dair çok büyük umutlarım vardı artık. Günden güne aramızdaki sevginin sağlamlaştığını hissediyordum. Uzun bir sessizliğin ardından sakince söze girdi. Konunun ne olduğunu artık biliyordum. Her gün aramızda bu konuşma geçiyordu.

"Nihal istersen o tarihi belirleyebiliriz." Umursamaz bir tavırla ona baktım. Artık kalkma zamanı gelmişti benim açımdan.

"Eve gitmeliyiz. Yorulmaya başladım," dedim doğrulmaya çalışırken. Yavaşça ayağa kalktığımda benden bir cevap bekliyordu; ama ben cevabı sessizliğimle vermeyi planlıyordum. Yürümeye başlayınca mecburen arkamdan gelmek zorunda kaldı.

"Nihal sadece düşünsen olmaz mı?" Cevap vermeden yürümeye devam ettim. Yürüyüş şimdiden etkisini gösteriyordu. Eve yaklaşırken sessizliğimi korudum. Açık olan bahçe kapısından içeriye girip kapıya kadar yürüdüm. Zili çalarken bir an önce yatağa uzanmayı düşünüyordum. Kapı açılır açılmaz gülümsedim. Fatma teyze de aynı şekilde karşılık verdi. Yukarıya yavaş adımlarla çıktım. Odamıza girerken tek düşündüğüm rahatlığı hissetmekti. Sol tarafa doğru yatarken biraz olsun rahatladığımı hissettim. Bacaklarımın arasına yastık koyarak uyuyabiliyordum.

"Nihal bu kadar çok yoruluyorsan, yürüyüşleri ertelemelisin."

"Ama iyi geliyor. Bel ağrımı azaltıyor." O sırada bir ağrı saplantı karnıma. Levent yalancı ağrılar konusunda beni uyarmıştı. Bu ağrı da o ağrılardan biriydi. Geldiği gibi giderken gözlerimi kapamıştım. Son günler cidden

zor geçmeye başlamıştı; ama Deniz'in dediğini yapmayacaktım. Üzerime ince bir örtü örttüğünde uykuya dalmak üzereydim.

Beni uyandıran kararlı bir çığlık sesiydi. Bu sesi tanıyordum. Saate bakarken iki saat uyuduğumu fark ettim. Açelyalar gelmiş olmalıydı. Bu çığlık Engin'in sesiydi. Yavaşça kalktım ve aynada kendime çeki düzen verdim. Bir anda bir ağrı daha saplandı; ama artık görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Yavaş adımlarla odadan çıktım. Aşağıya inerken kendimi daha rahat hissediyordum.

Açelya ve Derya abi yan yana otururken Engin de Deniz'in kucağındaydı. Eline o kadar çok yakışmıştı ki! Eminim ki kendi bebeklerimiz daha da yakışacaktı koluna. Beni ilk fark eden Açelya oldu.

"Nihal! Günden güne daha da genişliyorsun sanki. Hızlandırılmış çekimde gibisin," dedi. Haklılık payı vardı. Artık son âna yaklaşmıştım değil mi?

"Öyle, onları taşımak zorlaştı."

"Umarım çabucak bebeklerini kucağına alırsın." Elçin bahçeden koşup salona girdi.

"Nihal yenge sana dondurma aldık." Son günlerde dondurma müptelası olmuştum çünkü.

"Yaşasın!" dedim onun heyecanına uyarak.

"Hem de en sevdiğinden." Bir an durdu ve düşünmeye başladı. Annesine döndü.

"Anne ismi neydi?"

"Damla sakızlı."

"Evet, damla sakızlı."

"Çok teşekkür ederim Derya abi." Bu fikrin ondan çıktığına emindim. Çünkü Açelya'nın hamileliğinden ötürü çok deneyimliydi.

"Lafı bile olmaz." Deniz'in yanına otururken gözlerim Engin'e odaklandı. Günden güne büyüyordu ve bence babasına çok benziyordu. Elçin nasıl annesi gibi sarışınsa Engin de babası kadar esmerdi. Yüzünü buruş-

turup ağlamak adına ufak sıkıntılı sesler çıkardı. Açelya hemen gelerek Engin'i Deniz'in kucağından aldı.

"Uykusu geldi. Çığlıklarıyla evi ayağa kaldırmasın şimdi," diyerek Engin'i kucağına alıp yürümeye başladı. Onu emzirecekti galiba. Yukarıya çıkmam gerekiyordu. Aşırı derecede tuvaletim gelmişti.

"Ben de gitsem iyi olacak," dedim yavaşça. Deniz bu imayı anlamıştı. Açelya ile yukarıya çıktık. Ben lavaboya giderken o da yukarıda çizim yapan Nehir'in yanına gitti. Nehir kendini denemek adına boş günlerini bu şekilde değerlendiriyordu.

"Ben Nehir'e baksam iyi olur. Bayâdır görmüyorum," diyen Açelya'nın sesini duydum.

"Tabi, benim de lavaboya gitmem gerek."

"Bilirim o isteği," dedi gülümserken.

Aşağıdaki neşeli sohbeti bırakıp tuvalete gitmek benim açımdan hoş olmamıştı. Lavabodaki aynada yüzümü gördüm. Açelya'nın her zaman dediği gibi renksizdi. İşimi hallederken gördüğüm manzara ile şok oldum. İç çamaşırımda kan vardı. Bir an korktum. Birçok anlama geliyor olabilirdi. Bir anda telaşlandım ve bir yol aradım. Kendimden beklenmeyecek şekilde yüksek bir sesle "Deniz!" diye bağırdım. Garip bir ağrı vardı sabahtan beri ama Levent'in tarif ettiği o yalancı ağrıya çok benziyordu. Normal doğum için diretiyordum. Kan belki de bu işi bozabilirdi. Levent ve Deniz ne kadar ikna etmeye çalışsalar da başaramamışlardı. Belimden bir ağrı girince tutunacak yer aradım.

"Nihal ne oldu?" Deniz'in odaya girdiğini bile fark etmemiştim. Hemen gelip elini belime attı. Beni doğrultmaya çalıştı. Yeni bir bel ağrısı dalgası gelince derin bir iç çektim.

"Sancın mı başladı?" Şimdiden endişeli olduğunu hissetmiştim.

"Kanamam var," deyince bir anda rengi attı.

"Tamam, sakin ol." Bana güç vermeye çalışıyordu; ama kendisi çoktan o kaygının içine gömülmüştü bile. Birlikte yürümeye başladık. Yatağa kadar geldik ve beni yavaşça oturttu. Hemen eli telefonuna giderken arabanın anahtarını çekmeceden aldı.

"Levent kanaması varmış." Verilen cevabı duyamadım ama Deniz, "Tamam," demişti. Telefonunu kapatıp hemen cebine koydu.

"Gidiyoruz." Kendim ayağa kalkmaya çalıştım. Çok zorlanmıştım bunu yaparken. O eski zayıf kızdan eser kalmamıştı. Aşağıya inerken ağrıları daha net hissediyordum. Galiba doğum sancısıydı bu. Diğerleri gibi değildi.

"Sancısı başlamış." Bu söz Açelya'dan gelmişti. Hemen yanıma gelip koluma girdi. Engin çığlık çığlığa ağlarken o yine de ilgisini bana sakladı.

"Biz bakarız yenge Engin'e," diyen Nehir ona güvence vermişti.

"Hayır Açelya, bebeğinin yanında kal."

"Nihal emin misin?" Benim yüzümden bebeğinin ağlamasını istemiyordum.

"Lütfen." Israr etmek zorundaydım yoksa gönlüm elvermeyecekti.

Öyle bir ağrı girdi ki gözüm bir şeyi görmedi. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Arabaya binişim ve hastaneye girişimi dışarıdan izleyen biri gibiydim. Kanamanın verdiği korku ve dalga dalga gelen ağrı ile dış dünyayla ilgim kesilmiş gibiydi. En son hatırladığım yatağa yatırılışımdı.

"Nihal ağrın var mı?" Başımı salladım. Levent muayeneye başlarken tek odak noktam ağrıydı. Ellerini hissetmemle küçük çaplı bir şok yaşadım. O iki parmak ileri doğru itildi ve sonra içeride açıldı. Bir an o ağrılar geçer gibi olmuştu. Levent geri çekilirken konuşmaya başladı.

"Hemen doğuma almalıyız."

"Nasıl?" Deniz hemen ona yaklaşıp sormuştu.

"Yedi santim açıklığı var. Nişanesi gelmiş." Odadaki duran ebeye hemen talimatları verdi.

"Damar yolu açalım. Doğuma hazırlandıktan sonra bekleme salonuna alalım. Nihal ağrı en keskin olduğu zaman doğum başlayacak."

"Ne yani normal doğum mu olacak?" Deniz çok şaşkındı. Zaten bunun olması için aylardır ona karşı çıkmak zorunda kalmıştım.

"Deniz seçim şansı kalmamış. Bebekler geliyor. Planın tutmadı maalesef." Plan galiba beni sezaryene ikna etmekti.

"Ya bebeklere bir şeyler olursa."

"Dua et de olmasın." O an tüm gözler bana odaklandı. İçimde var olan korku yüzeye çıkarken derin bir nefes almak istedim; ama keskin ağrı ile yarıda kesilmişti. Sakin olmalıydım. Sonuçta bunu isteyen bendim.

"Nasıl fark etmez?" Deniz, Levent'e isyan edercesine baktı.

"Bazen böyle durumlar olabiliyor Deniz. Çok kolay bir şekilde de doğum gerçekleşebilir. Ona destek olman lazım. Bunun sırası değil." Ağrılar hızlı bir şekilde temposunu arttırıyordu.

"Ağırlaşıyor," dedim Levent'e bakarak.

"O zaman doğuma alalım." Doğuma hazırlanma sürecini dışarıdan izliyordum sanki. Damar yolu açıldı, kıyafetlerim çıkarıldı ve başka kıyafet giydirildi. En son yatağa yattığımda başımı yastığa koymak istemedim. Sanki daha da kötüleşiyordu. Gözüm Deniz'i aradı; ama o hâlâ şaşkındı. Bu durumdan hiç memnun değildi. Sadece öylece izliyordu.

"Deniz!" dedim ağrı ile bir an kesilen sesimle. Bana odaklandı ve korktuğunu net bir şekilde gördüm.

"Sana ihtiyacım var."

"Şu şoku at artık üzerinden. Tokat atmamı mı bekliyorsun?" Bu ses Levent'ten gelmişti. Bir bana bir Levent'e baktıktan sonra başucuma geldi. Yatamıyordum, kesinlikle yatamıyordum.

"Hayır, yatmak istemiyorum daha kötü oluyor." Bir çırpıda söylemiştim. Terliyordum. Saçımı toplamam gerekiyordu.

"Saçımı toplar mısın?" dedim Deniz'e bakarak.

"Tamam." Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Doğum çantamda toka olacaktı." Tekrar giren ağrı ile son kelimeler zor çıkmıştı ağzımdan. Deniz yanımdan ayrılırken gözlerimi yumdum. Güçlü olmam gerekiyordu.

"Nihal kolay olacak merak etme." İçimi rahatlatan söz Levent'ten gelmişti.

"Birazdan başlayacak. Vücudun bütün adımları gerçekleştirmiş. Kötü bir olay olması için bir sebep yok. Bebeklerin pozisyonları da normal doğuma uygundu. Sadece odaklanmaya çalış." Bu sözler bana güç vermişti. Bunu ben istemiştim. Şimdi de gerçekleştirecektim. Deniz tokayı bulmuş, yatağın küçük bir kısmına oturmuştu. Saçımı toplarken onu daha sakin gördüm. Uzanmak istemiyordum. Beni yatırmaya çalıştı; ama direttim.

"Daha kötü oluyor öyle." Birden aklıma bir fikir geldi.

"Arkama otursana." Ona yaslanabilirdim. Bu bir açıdan kendimi daha güvende hissetmeme yol açardı. Bir an düşündükten sonra dediğimi yapmaya karar verdi. Doğruldum yavaşça ve o da arkama yan bir şekilde oturdu. Başımı ona yaslarken ellerimi tuttu. Her gelen sancı ile ellerini sıktım.

"Başaracaksın Nihal! Bunu birlikte yapacağız." Gitgide ağrılar daha da kötüleşiyordu. Sanki geldiklerini hissedebiliyordum.

"Hadi Nihal! Tüm kuvvetinle ittirmeye çalış." Yapmaya çalışıyordum. Tüm gücümü kullanıyordum.

"Onları kucağımıza alacağımız anları düşün." Deniz, kulağıma fısıldarken bu ânı kurmayı denedim.

"Hadi Nihal, daha güçlü." Birinci en şiddetli ağrı ile nefesim kesildi. Derin bir nefes alırken ikinciye yakalanmıştım. Üçüncüyü beklerken birden bir ses duyuldu. Küçük ama güçlü bir çığlık. Levent'in onu bir yeşil örtüyle birlikte ebeye verdiğini gördüm.

"Onu görmek istiyorum," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Olmaz. Bak orada güvende. Unutma bir bebek daha var." Bunu kanıtlarcasına o keskin ağrı kendini göstermişti.

"Deniz bebeğimi görmek istiyorum." dedim güçsüz bir sesle.

"Biliyorum canım ben de istiyorum; ama diğer bebeğimiz de bizi bekliyor. Hadi yine yapabilirsin."

"Bebek çok yakın. Diğerinden daha kolay gelecek." Odaklanmalıydım ama aklım bebeğimdeydi. Dışarı çıkmayı bekleyen ve annesinin yardımına ihtiyaç duyan bir bebek daha vardı içimde. Ona yardım etmeliydim. Sancılar da bunun için vardı değil mi? Onu ittirmeme yardım etmek için. Nefes aldım ve kuvvetli bir şekilde ittirdim. Ağrılar az önceki şiddetini geri kazanmıştı. Bu sefer ağrılar daha boğucuydu. Tekrar gücümü topladım ve tekrar ittirdim. Bu sefer çok zor olmuştu. Ağzımdan küçük bir çığlığın çıkmasına engel olamadım. O an onun doğduğunu yavaşça geri çekilen ağrılardan anladım. Ağlama sesini duyduğumda ise rahatlamıştım. Olmuştu hem de normal bir şekilde. Ebeler bebekleri getirirken inanamaz bir hâldeydim. Gülme ve ağlama arasında kalmıştım.

"Başardın Nihal!"

"Evet, birlikte başardık." Garip olan cinsiyetlerini bilmiyor oluşumdu. Sürpriz olmasını istemiştim. Bu şekilde düşünmek daha rahatlatıcı gelmişti. Deniz ise biliyordu. Tabii tahminler doğru çıkmış mıydı, orasını bilmiyor-

dum. Kucağıma verilen bebeklere bakarken ilk dikkat ettiğim minicik parmaklardı. O kadar güzellerdi ki.

"Bebeklerim..." Bu fısıltı istemsizce çıkmıştı ağzımdan. Büyülenmiştim. Aşırı derecede yoğun duygular içerisindeydim.

"Deniz, görüyor musun?"

"İnanılmaz bir biçimde güzeller. Çok güzeller Nihal." Karşımda bana doğru uzatılan minicik ellere dudaklarımı değdirdim. Minicik iki tane burun iki tane ağız karşımda duruyordu. Bu anın bitmesini hiç istemiyordum.

"Tebrik ederim," diyen Levent'in sesini duydum.

"Nihal biraz ayrı kalman gerek kızın ve oğlunla. İlk önce kızınız oldu. İleride kim büyük tartışması çıkabilir." Bunu duyunca gülümsedim. Kızım ve oğlum... Garip ama ben onlara bebeklerim diye seslenmek istiyordum. Onlar benim bebeklerimdi sadece. Bebekleri götürmek için gelen ebelere vermek istemedim. Biraz daha kalmalılardı; ama bunu yapmak zorundaydım. Deniz yere indi ve yüzünü görmüş oldum. Hiç görmediğim değişik bir bakış, farklı bir ifade ve kesinlikle çok mutlu bir yüz...

"İsimleri belli mi?" Deniz'le bu konuyu konuşmuştuk; ama daha karar verememiştik.

"Daha değil," diye cevapladı Deniz.

"Erkek Hazinedar bebek ve kız Hazinedar bebek yazalım o zaman." Kulağa çok garip geliyordu. Bebekler ebelerin kucağında giderken öylece bakakaldım.

"Ben ne zaman çıkacağım?"

"Dur bakalım nereye? Daha dikiş atılacak." Bunu tamamen unutmuştum.

"Çıktıktan sonra direk emzirmeye çalış." Levent'i dinlerken emzirmek kavramı ciddi anlamda büyüdüğümü hissettirmişti. Bunun için Deniz'le kaç yer gezmiştik. Bebeklerin ikisini de aynı anda emzirebileceğim bir yastığım vardı. Onu da arabaya koymuştuk.

"Ah..." İğnenin batışını hissederken kendimi kasmıştım.

"Nihal birazcık daha sabır." Bu söz Deniz'den gelmişti. Sonrasını ise garip bir şekilde çok hissetmemiştim. Uyuşturucu etkisini göstermişti. Kısa sürede dikiş atılmıştı. Kendimi iyi hissediyordum. Yavaşça masadan indim.

"Nihal ne yapıyorsun?" Deniz hemen beni durdurmuştu.

"İyiyim, hatta yürüyerek gidebilirim."

"Sen ciddi misin?"

"Evet bak." Yavaşça birkaç adım attım.

"Yürüsün bir şey olmaz. Onun için faydalı." Bir anda aklıma bir soru takıldı.

"Benim suyum gelmedi ki!" dedim Levent'e sorarcasına.

"Kanı ne zaman fark ettin?"

"Tuvalete girmiştim o zaman."

"Fark etmemişsindir. Tuvaletini yaparken o da gelmiş olabilir." Bir anda bunu sorduğum için utandım.

"Deniz gördün mü? Çabucak ayağa kalktı. Ağrısı yok. Her şey normale döndü. Aferin kız! İnan beni şaşırttın. Annelik içgüdüsü mü desem? Bebekler senin sözünü dinledi. Her şeyi işleyişe koydular. Beklenmeyen bir anda da sürpriz yaptılar."

"Herkese sezaryen önerilmezmiş değil mi Levent?"

"İlk tercih her zaman normal doğumdur. Epidural da istemedin."

"Farkında bile değildim. Odaklanmaya çalışıyordum."

"Böylesi daha iyi oldu. Tekrar yanınıza uğrarım. Malum benim hastalar pek bir kaygılı." Bana ima ile baktıktan sonra doğumhaneden çıktı.

"Baş başa kaldık sonunda." Yüzüne bakarken gözlerindeki ışıltıyı fark ettim. Yaklaştı ve dudaklarını dudak-

larımla buluşturdu. Ona katılırken oldukça mutluydum. Geri çekilirken kollarını belime doladı ve yürümeye başladık. Yavaşça ama emin bir şekilde. Odalar ve doğumhane arası çok uzak değildi. Yavaşça yürürken bir an önce bebeklerimle buluşmayı bekliyordum. Onlar benim mucizelerimdi.

"Kıyafetleri hep beyaz aldık."

"Merak etme yengem senin yerine alışveriş bile yaptı. Eminim o çantaya pembe mavi zıbınlar da koymuştur." Yavaşça yürümeye devam ederken ağrı çeken hamileleri gördüm. Ben de az önce bu hâldeydim. Aniden olması aslında çok iyi olmuştu. Stres yapmamamı sağlamıştı. Odaya yaklaşırken koridorda birileri olduğunu gördüm. Yaklaşırken tanıdık yüzler görüş alanıma girdi.

"Maşallah!" dedi Nur anne beni görür görmez.

"İyi hissediyorum," dedim ve gülümsedim.

"Cesaretli kızım benim." Deniz odanın kapısını açtı ve içeriye girdim. Yatağa otururken biraz acımıştı.

"Allah hepinize uzun hayırlı ve huzurlu bir ömür versin." dedi Haluk baba bana bakarak.

"Amin," dedim hemen.

"Bu kadar çabuk beklemiyorduk."

"Anne çoktan her şey hazırmış. Nihal fark etmemiş."

"Çok ağrı yoktu. Ben de yalancı ağrı sandım."

"Bebekler nasıl?"

"Çok güzeller. Bakmaya doyamadım." Nur anne bana gülümserken bilmiş bir şekilde bakmıştı.

"Annelik öyledir," deyince annem aklıma geldi. Onlara haber vermeliydim.

"Annemler bilmiyor," dedim telaşla.

"Merak etme kızım biz haber verdik. Geliyorlar." Kapı açılırken ebeleri görmemle heyecanlanmam bir oldu. Odada bebekleri koymak için iki tane yatak vardı.

"Haluk şunlara bakar mısın? Maşallah kuzularıma." Nur anne ve Haluk baba bebekleri incelemek için ebelerin yanındaydılar.

"Annenin bebekleri emzirmesi gerek. Müsaade ederseniz." Sözleri duyan Haluk baba ve Nur anne anlayışla dışarıya çıktı. Ebe nasıl tutacağımı ve emzirme tekniğini anlatırken oldukça heyecanlıydım. Şimdilik ikisini aynı anda emziremezdim. Alıştırma yapmam gerekiyordu. İlerleyen dönemlerde bunu yapabileceğimi söylediler. Deniz sırtımı yastıklarla desteklerken ebe kızımı kucağıma verdi. Üzerindeki kıyafet beyazdı; ama pembe ayıcık deseni vardı. Bunu biz almamıştık. Deniz haklıydı. Yavaşça o küçük gözler açıldı ve minicik ağız buruştu. Minik alt dudak sarkarken ağlayacağını anladım. Bir anda korktum ağlayacağını görünce. Ebeler de tedirginliğimi fark etti.

"Merak etme sakinleşecek. Hele o sütün tadını aldıklarında. Sana tepki veriyorlar. Annelerini tanıyorlar ve aç olduklarını ağlayarak gösteriyorlar." Ebe haklıydı. Göğsümü açarken çok heyecanlıydım.

"Süt gelmiş midir?" Bunu anlamak için meme ucunu sıktım. Beyaz bir sıvı gelince ürkmemek elde değildi.

"Gelmiş. Hadi bir dene." Deniz merakla bana bakarken nefes aldım. Aynı anlattıkları gibi mememi bulmalarını sağladım. Minik ağzı yaklaştırdım ve nazikçe açmaya zorladım. İlk başta kabul etmemişti.

"Tekrar dene," diyen ebenin telkini ile tekrar denedim. Bu sefer daha da yaklaştırdım. Tam tekrar olmayacak derken o minicik dudaklar kapandı ve emmeye başladı.

"Deneme başarılı olduğuna göre biz gidebiliriz. Tebrikler tekrar!" O ufak yüze bakarken her şeyi unutmuştum. Yavaşça emerken gözlerimi ondan alamadım. İşaret parmağımı yumuşacık yanağında gezdirdim.

"Ne hissediyorsun?"

"Deniz bu çok güzel. İnanılmaz." Ufacık gözler yavaşça kapandı ve dudakların baskısı azalmaya başladı. En sonunda emmeyi bıraktı.

"Uyudu," dedim sessizce. Deniz kızımızı alıp kundakla kaplanmış olan yatağa yavaşça yatırdı.

"Burnu kesinlikle senin burnun." Bunu duyunca gülümsedim. Oğlumuzu yataktan alırken bana verdi nazikçe. Aynı işlemi tekrarlarken bu sefer daha çabuk olmuştu. Oğlum ilk denemede hemen kapmıştı.

"Açgözlü mü ne?" dedi bana takılırken.

"Aynı babası işte."

"Sevgiye açgözlüyüm ve tabii ki sana." Yanıma oturdu ve oğlumuzu seyretti.

"Bu dünyanın en güzel görüntüsü. Bana bunu yaşattığın için çok teşekkür ederim. İyi ki varsın Nihal. İyi ki benim kadınımsın."

"İyi ki sen de benim yanımdasın. Bana katlanan nadir kişilerden birisin."

"Sana katlanmayı çok seviyorum." Dudaklarını yanağıma bastırdı. Artık tam bir aile olmuştuk. Oğlumuzun uyuyuşunu seyrederken Deniz birden ayağa kalktı. Bebeği yavaşça ona verdim. Yatağına yatırdıktan sonra yanıma geldi. Doğum çantam koltuğun üzerinde duruyordu.

"Şu önlükten kurtulman gerekli." Çantayı açmadan önce kapıyı kilitledi. Temiz kıyafetleri giymeme yardım ettikten sonra kendimi rahatlamış hissettim. Başımı yastığa koyunca da yorgunluk çökmüştü.

"Dün ne kadar farklıydı, bugün ne kadar farklı."

"Kesinlikle," derken kapı çalındı. Deniz kapıyı açmak için yürürken kimin geldiğini merak ettim. Kapıda gördüğüm kişi ile mutluluğum tavan yapmıştı.

"Anne..." dedim ağzım kulaklarımda. Durdu ve bir an kalakaldı. İlk şaşkınlığı atlatır atlatmaz hemen yanıma geldi. Sarılırken aşırı derecede mutlu hissediyordum.

"Nasılsın?" derken elleri saçlarımı bulmuştu.

"İyiyim, aslında beklediğimden daha kolay oldu." Kucaklaşırken kapıya bakmıştım ama kimse yoktu.

"Babam nerede?"

"O yarın gelecek." Biraz üzülsem de kendimi toparladım. Annem hemen bebeklere bakmaya başlamıştı.

"Ben onları nasıl seveceğim?"

"Neden?" Bu soru Deniz'den gelmişti.

"Yememek elde değil. Maşallah çok güzeller." Annem biraz sert severdi. Sıkmaya bayılırdı. Eli çantasına giderken öylece baktım. Çantadan sarı bir yazma çıkardı ve bebeklerin yatağına örttü. Sarılığı önlediğine inanılıyordu.

"Yine eski adetler."

"Bu yazma çok eski. Nihal'in yüzüne de bunu örttük oğlum. Senelerdir saklıyorum." Deniz biraz şaşırmış görünüyordu. Güzel bir şey kokuyordu. Tarçın... Bu kokuyu biliyordum. Nur anne elinde bir cam şişe ile girince getirdiğinin ne olduğunu anlamıştım. Açelya doğum yaptığında lohusa şerbetini içmemişti. Hamile iken tarçından tiksindiği için onun şerbetini ben içmiştim. Tadı mükemmel geliyordu hamile olduğum için.

"Şerbet mi o?" dedim cevabını bilsem bile.

"En sevdiğinden," dedi Nur anne ve gülümsedi. Yanında getirdiği bardağa biraz koyup bana uzattı. Birkaç yudum aldıktan sonra geri uzattım.

"Emzirdin mi? Sütün inmiş mi?"

"Evet, sandığımdan daha kolay oldu." Anneme bakarken garip bir yüz ifadesi gördüm. Aşırı duygulanmıştı bu görüntüden. Elimi uzatıp elini tuttum. Karşılık olarak elimi sıktı.

"Biz gitsek iyi olur Neşe Hanım. Siz de yorgunsunuzdur." Annemin kalmasını istiyordum; ama hastane odasında daha da yorulmasını istemezdim. Eve çıkınca her an yanımda olacaktı ve hasreti o zaman giderecektik. Annem yaklaştı ve yanaklarımdan öptü.

"Allah'ım dördünüze de uzun ömür versin." Dördümüz... Bu kelimede derin anlam yatıyordu. Artık ger-

çek bir çekirdek aile olmuştuk. Ben daha bu anlamı düşünürken annemler çoktan gitmişti. Annemler gidince tekrar Deniz'le kalmıştık odada.

"Yanıma yatsana uyumak istiyorum." Uzun zamandır normal bir şekilde yatmayı özlemiştim. Ayakkabılarını çıkardı. Ona yer açmak için yana kaydım. Yanıma uzanırken bu anı ne kadar da özlediğimi tekrar anladım.

"Oldu mu?" Başımı sallayarak karşılık verdim. Başımı omzuna yasladım. O kesinlikle mükemmel bir erkekti. Asla bulamayacağım türden ve keşfettikçe mutlu eden bir tarafı vardı.

"Deniz artık gerçek bir aileyiz. Kocaman bir sorumluluğumuz var."

"Bu sorumluluğu çok sevdim. İsim konusunda fikrin var mı?"

"Tam olarak emin değilim. Anlamlı bir şey olmalı demiştin. Sence kızımızın adı Umut olsun mu? Bize uyan bir kelime."

"Olabilir aslında ve Erdem."

"Erdem?"

"Oğlumuzun adı da Erdem olsun mu?"

"Anlamlı."

"Çok anlamlı. İyi ve kötüyü ayırt edip, iyiliğe yönelme. Ahlaki bir kelime."

"Umut ve Erdem, uyumlu, ben sevdim; ama başka bir şey var aklımda. Ben senin Ada ismini çok seviyorum. Bu şekilde ikinci bir ad bulmalıyız." Ellerini parmaklarımda gezdirirken durdu. Galiba düşüncesini tamamlamıştı.

"Hüseyin Nihal Atsız okudun mu hiç?"

"Okudum ve çok sevmiştim." Birden başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bunu sorarak neyi kast etmişti? Bir anda ne düşündüğünü anladım.

"Aynı şeyi mi düşünüyoruz? Bunu sevmediğini düşünüyordum. Senin sevmediğini çocuğuna yapmak mı istiyorsun?"

"Bence sevecek ileride çünkü arkasında güzel bir hikâye olacak. İstemezse Erdem'i kullanabilir."

"Umut Deniz Hazinedar, Erdem Nihal Hazinedar. Bence çok güzel oldu."

"Aile geleneği olacak galiba. Değişik isimler kullanmak." Bunu duyunca gülümsedim.

"Kesinlikle." Ellerimi saçlarına götürdüm. Yorgunluk iyice çökmeye başlamıştı. O da aynı şekilde yavaşça saçlarımı okşamaya başladı. Gözlerimi kapatırken uykuya dalmak zor olmamıştı. Gecenin bir vakti ağlamaya başlamışlardı. Hele ikisi aynı anda ağlayınca aşırı ürkmüştüm. Sakin olmam gerekiyordu. Artık bir anneydim.

İkisini aynı anda emzirmek için Deniz o aldığımız yastığı getirmişti. Koltukaltı pozisyonu ikisini emzirmek için idealdi. Acıkmışlardı.

"Bu mucizevi bir olay." Deniz bizi izlerken büyülenmiş görünüyordu. Emzirdikten sonra tekrar uykuya dalmışlardı.

Sabah gözümü açtığımda oda bambaşka bir hâldeydi. Her taraf mavi ve pembe renklerle süslenmişti. Bunu ancak Açelya yapabilirdi. Bu işi halletmek adına dün gelmediğinden emindim. Kapıdaki süse bakarken gülümsemiştim. Organze kurdeleler, pembe tüller oldukça tatlı görünüyordu. Aniden ağlama sesi duyunca irkilmiştim. Deniz'den ayrılıp hemen yataktan kalktım. Oğlumu kucağıma alırken o muhteşem bebek kokusuyla mest olmuştum.

24. Bölüm

Nihal

Aynada kendime bakarken olgun bir kız görüyordum artık. Boynumda duran inci kolyenin duruşunu çok sevmiştim. Krem rengi eteğe bayıldığım için bu elbiseyi seçmiştim. Asil görünüyordu. Saçlarımı açık bırakmak istemedim ve dağınık bir topuz yaptım. Doğal tonlarda bir makyaj ile mükemmelliği tamamlamıştım. Bugün büyük bir gündü. Tam zamanında, okulu uzatmadan mezun oluyordum. Bu başarı birincilik ile taçlanmıştı bir de. Bu benim için gurur vericiydi. Şu son bir yıl benim için aşırı yoğun geçmişti. Bebekler ve okul arasında mekik dokumuştum. Stresimi ve korkularımı alan Deniz olmuştu. Bana her konuda yardım etmişti. Bebeklerimize birlikte bakmıştık. Artık bir yılı çoktan doldurmuşlardı.

Yeni evimizin penceresinden bakarken güneşli bir gün içimi ısıtıyordu. Tam anlamıyla bir tatili hak etmiştim. Biz törenden gelene kadar Nehir bakmak istemişti bebeklere. Bu yüzden Deniz bebekleri götürmek üzere evden ayrılmıştı. Buraya taşınalı daha iki ay olmuştu. Ben, diğer gelinlerin yaşadığı ev telaşını yaşamamıştım. Yeni ev ile birlikte bu heyecanı yaşamak oldukça ilginçti. Eve alınacakları tek tek yazmak, beğenmek satın almak ve yerleştirmek oldukça zorlu bir süreçti.

Telefonum çalınca bir an irkildim. Deniz arıyordu. Gelmiş olmalıydı. Hemen çantamı alıp merdivenlerden aşağıya indim. Arabaya doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırdım. Spor arabanın kapısını açtım ve koltuğa oturdum.

"Çok asil görünüyorsunuz hanımefendi," dedi ve uzanıp yanağımı öptü.

"Artık doktor oluyorum beyefendi."

"Pratisyen doktor," dedi takılarak.

"Uzman olunca bu sözünü unutacaksın."

"Uzman olacağını biliyorum." Araba hareket ederken yolu izlemeye başladım.

"Heyecan var mı?"

"Biraz." Koca bir sayfa konuşma metnim yoktu belki; ama ben samimiyetin daha iyi olacağı kanaatindeydim. Biraz doğaçlama yapmam gerekiyordu.

Törenin yapılacağı alana girerken heyecanım biraz daha artmıştı. Arabadan indik ve el ele yürümeye başladık. Elime aldığım kep ve cüppe çok hoşuma gitmemişti. Hele kepi hiç sevmiyordum. Takmayı da düşünmüyordum aslında. Ailem biraz sonra burada olacaktı. İşlerinden dolayı erken gelme ihtimalleri yoktu. Ben diğer mezunların arasına karışırken Deniz de seyircilerin olduğu sandalyelere oturdu.

"Görüşürüz," dedim. O ise el salladı yavaşça. Ezgi beni görünce yanıma gelmişti.

"Annemiz de gelmiş. Çok şıksın canım." Sarılırken o da benim kadar heyecanlı görünüyordu.

"Sen de öyle."

Arkamızdan bir ses duyuldu. Bu ses Nil'e aitti. Nil ile eskisi kadar samimi değildik belki; ama arkadaşlığımız yine de yürüyordu. Deniz sinirli bir kararla onu okuldan attırmıştı. Benim gönlüm buna razı değildi. Verdiği o kadar emek boşa gitmemeliydi. Deniz'i ikna etmeyi başardım ve o da okul yönetimi ile konuşarak Nil'i tek-

rar okula dâhil ettirmişti. Ömür'le araları düzelmişti. Yaptığı hatayı anlayan Nil, benden ve Deniz'den özür dilemişti. Hele Ömür'le sırf aralarını iyi yapmak adına buluştuğumu öğrenince bu utanç daha da derin olmuştu. Bu yerde ben devreye girdim. Bu kadar eski bir aşkın bitmesi hoş olmazdı benim gözümde. Nil büyük bir hata yapmış olabilirdi; ama bu hatasını anlamıştı. Bir şekilde Ömür'ü ikna ettim ve aralarını düzelttim. Artık nişanlı bir çifttiler.

"Merhaba!" dedim selamına karşılık.

"Bitmesi çok garip geliyor."

"Asıl şimdi başlıyor her şey." Daha önümüzde TUS gibi kocaman bir sınav duruyordu.

"Hiç hatırlatma Nihal." Ezgi'de bunun stresi çoktan başlamış görünüyordu.

Bölüm başkanı konuşmaya başlarken bir anda sustuk. Tıp'ın öneminden ve insan hayatındaki yerinde bahsediyordu. Konuşma sırası bana gelmişti hemen.

"Bu dönemin birincisi Gülnihal Hazinedar'ı tebrik eder, konuşmasını dinlemek için onu sahneye davet ederim." İsmimi duyunca bir an irkildim. Ani bastıran heyecan dalgasını geri püskürtmek istercesine derin bir nefes aldım. Sahneye emin adımlarla yürümeden önce cübbemi giymiştim. Kürsünün önünde durduğumda kalabalık karşımdaydı artık. Kardeşim elini sallarken onların da zamanında yetişmiş olması beni mutlu etmişti. Mikrofona doğru yaklaştım.

"Merhaba," diyerek söze başladım.

"Buraya ilk geldiğimde küçük bir kız çocuğuydum diyebilirim. Evinden ilk kez ayrılan melankolik bir kızdım. Burada büyüdüğümü ve olgunlaştığımı hissettim. Hocalarımdan çok şey öğrendim bu süreçte. İlk başta zordu, anlamadığımız terimler, aşina olmadığımız sözler vardı. Her geçen sene boyunca artık alışmaya, yabancı gelen terimlerin artık dilimizde ve sohbetle-

rimizde yer edinmeye başladığını fark ettik. En güzel senem dördüncü yılım oldu. Artık hastalarla birebir çalışma imkânımız vardı. Her geçen günde seçtiğimiz mesleğin ağırlığını hissetmeye başlamıştık. Dördüncü senemde hiç ummayacağım bir olay oldu. Hayatımın aşkı karşıma çıktı. Onunla hiç beklenmeyen bir zamanda ve beklenmeyen bir yolla evlendim. Bu çoğu kişiye garip gelebilirdi; ama benim için öyle değildi. Deniz Hoca belki birçoğunuzun sevmediği ve nefret ettiği bir hoca çünkü o mükemmelin peşinde. Bilgili öğrenciler yetiştirmek istiyor. Ben de onlardan biriyim. Beni hâlâ yeterince iyi bulmadığını zaman zaman söylemeyi ihmal etmez. Hatta buraya gelirken bile hatırlattı. Bir keresinde 'Korkma ben doktorum,' dediğimde 'Doktor değilsin doktor adayısın,' demişti. Az önce ise Doktor değilsin pratisyen hekimsin, dedi." Deniz bu sözlerimi duyunca gülümsemişti. Çünkü bu sözleri onun gözlerinin içine bakarak söylemiştim. "Sakın gülme!" dedim gülerek. Kalabalık bize uyarak gülerken ben de kendimi tutamamıştım. "Böyle bir hocaya ve eşe sahip olduğum için şanslıyım. Siz sevmeseniz de o benim en iyi hocam, en yakın destekçim. Biliyorum ki burada daha nice mükemmel öğrenciler yetiştirecek. Neyse konuyu çok dağıttım. Kısacası buradan bu donanımla mezun olduğum için çok mutluyum. Umarım bu ülkeye yararlı hekimler olarak en kısa zamanda hizmete başlarız. Teşekkürler," dedikten sonra bana birinciliğimi simgeleyen bir belge verildi. Tüm mezunlar keplerini fırlatmaya hazırlanırken, sıkkınlıkla onları izledim. Bu olay bana saçma geliyordu. Geriden sayarlarken tam son anda elimden kep alındı. Kimin aldığına bakarken Deniz'in kepi havaya fırlattığını gördüm.

"Adet yerini bulmalı," dedi gülümseyerek.

"Bence güzel bir adet değil."

"Boş ver onu. Seninle gurur duyuyorum." Gözlerimin içine bakarak söylemişti bu cümleyi.

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Bana sarıldığında ilk defa böyle hissetmiştim. Birlikte annemlerin yanına giderken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

"Güzel kızım benim, gurur kaynağım," dedi annem sarılarak. En büyük mutluluklardan biriydi bu cümle benim için. Aileniz tarafından takdir görmek iyi hissettiriyordu.

"Tebrik ederim kızım." Babama sarılırken aynı duygu devam ediyordu.

"Aynı başarıyı senden de bekliyorum Mert. Yoksa çekeceğin var benden." Kardeşimle sarılırken boyunun beni geçmiş olması şaşırtıcıydı. Küçük tehdidime gülerek karşılık verdi.

"Biz geldik," diye bir ses duydum. Bu ses tanıdıktı. Açelya, Derya abi ve Nehir arkamızdan geliyorlardı. Kucaklarında ise bebeklerim vardı. Umut'a beyaz bir elbise giydirmişler, saçlarına beyaz çiçekli bir bant takmışlardı. O kadar sevimli görünüyordu ki hemen kucağıma alıp öpmek istedim onu. Gözüm Nehir'in kucağındaki Erdem'e takılırken onun da özel giydirilmiş olduğunu fark ettim. Siyah bir şort, beyaz bir tişört vardı üzerinde. Erdem beni görünce mızmızlanmaya başladı. Kollarını açarak kucağa gelmek istediğini gösterdi. Nehir'in kucağında kıpırdanıp çığlıklar atmaya başladığında hemen kucağıma aldım oğlumu. Mükemmel kokusunu içime çekerken mutluluğum artmıştı. Annesinin kucağında olmaya bayılıyordu oğlum.

"Buradayım bebeğim," dedim yüzüne bakarak. Hemen sakinleşmişti.

"Bu nasıl mezuniyet böyle? Geçin fotoğraf çekeyim," dedi Açelya. Haklıydı, mezuniyetlerde birçok fotoğraf çekilirdi. Deniz kucağına Umut'u aldı ve yanıma geçti.

Ailemle birlikte poz verirken içten bir gülümseme takındım. Birkaç poz daha çekildikten sonra annem Umut'u hemen kucağına alıp sevmeye başladı. Umut ona şimdiden tepki gösteriyordu. Annem biraz sert severdi. Yapacak bir şey yoktu. Tören alanı yavaş yavaş dağılırken biz de o kafileye dâhil olmuştuk.

"Deniz ben bilmiyorum." Bakışlarımı öne eğmiş düşünüyordum. Garip bir teklifi vardı bana. Bu aralar acilde çalışacak hekim bulmak zordu. O da beni çalıştırmak istiyordu. Artık başhekim olduğu için buna yetkisi vardı.

"Bence sınava girmeden önce harika bir deneyim olur senin için. Özellikle de dahiliye için."

"Herkes yanlış düşünürse, başhekim eşine torpil yapıyor derlerse?" Bu benim temel korkumdu. Öyle ki dedikodu arayan birçok çalışan vardı.

"Hepsini kovarım. Seni kimse üzemez." Ellerimi tuttu. Yüzüme güvenle bakıyordu.

"Seksen öğrenci içindeki en iyi öğrenci sensin. Okulu sen birincilikle bitirdin. En çok sen hak ediyorsun."

"Tek başına karar vermek garip olacak." En büyük korkum buydu galiba. Daha uzman olmadan göreve başlamak garip olacaktı.

"Doğru kararlar vereceğini biliyorum. Ayrıca çok yorulacağını da biliyorum; ama yapabileceğimiz bir şey yok. Bu işimizin parçası."

"Uykuya alışmıştım derken tekrar uykusuz kalacağım." Bebeklerimin uyku düzenine alışmıştım artık. Gece bir kere uyanıyorlardı. Bu konuda şanslıydım.

"Acil keyiflidir ayrıca. Birçok şey gözlemleyebilirsin." O an küçük bir çığlık duyuldu. Bu artık alıştığımız bir çığlıktı.

"Erken uyandı," dedi Deniz bana bakarak.

"Sıra sende." Gülümsedi ve ayağa kalkıp yanağımı öptü. Yan taraftaki odaya giderken kendimi aşırı mutlu hissetmiştim. Umut'u kucağına alıp geldiğinde huysuzlanan kızımı gördüm. Bu onun tipik bir özelliği olmuştu. Uykudan böyle kalkmaya bayılıyordu.

"Bebeğim uyandın mı sen?" deyince hemen bana tepki vermişti. Anlamını bilmediğimiz bir şeyler mırıldanıyordu. Deniz'in kucağından aldım ve onunla göz göze geldik.

Göz rengini tanımlamak biraz zordu. Kimine göre yeşildi bu gözler, kimine göre ise kahverengiydi. Sanki Deniz ve benim göz renginin birleşimi gibiydi. Erdem ise tam tersi bize değil de babaannesi ve halasına çekmişti. Onun göz rengi maviydi. Acıktığını bana gösterirken yatağa oturdum. Çoktan hızlıca emmeye başlamıştı bile.

Akşam bir davete gideceğimiz için çanta hazırlamam gerekiyordu. Bebeklerime babaannesi bakacaktı. Benim çok yorulduğumu ve artık kafamı dağıtacak bir ortamda bulunmamın bana iyi geleceğini söylüyorlardı. Tam hazırlanmışken telefonuma bir mesaj geldi.

"Ünlü modacı Nazenin Şimşek, dün görkemli bir törenle Amerika'da dünya evine girdi." O an sadece kalakaldım. Bir saniye sonra tekrar mesaj geldi. Açelya evlendiği kişinin Deniz'i aldattığı adam olduğunu söyleyince daha da şaşırdım. Ne tür bir kadındı bu böyle? Madem o adamla evlenecekti neden bizimle uğraşıp durmuştu. Çünkü artık kaybettiğini anlamıştı. Bunu ben başarmıştım. En büyük düğün hediyesini de ben göndermiştim ona çünkü bu habere en çok sevinen bendim. Bu koca bir sepet kına olabilirdi. Popoma kına yaktım anlamında bir gönderme. Kesinlikle güzel olurdu.

"Nihal!" Bir an Deniz'in sesini duyunca irkildim.
"Geliyorum," dedim ama o çoktan kafasını uzatmıştı.
"Ne yapıyorsun?"
"Hemen geliyorum."
"Hadi geç kalacağız."

Saçlarımı sıkıca atkuyruğu yaparken aşırı derecede heyecanlıydım. Kuyruk olan saçlarımı tokanın etrafına dolayarak topuz yaptım. Küçük ucu ise bir tel toka ile tutturdum. Üzerimde duran lacivert üniformaya bakarken bu üniformanın ne kadar ağır olduğunu yeni fark ediyordum.

Deniz beni acilde çalışmam için ikna etmişti. Yeni bir acil uzmanı bulana kadar ben çalışacaktım. Yeteri kadar donanımım vardı; ama yine de içimde korku yok diyemezdim. Bir diğer korkum ise bebeklerimi gece annesiz bırakacak oluşumdu. Gece uyanıp emmeyi çok seviyorlardı çünkü. Şu anda ikisi de yumuşak yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı. Sessizce aşağı kata inerken, Deniz elindeki kitabı okuyordu. Beni görünce kitabı kapatıp ayağa kalktı.

"Çok da yakışmış. Bu üniformayı taçlandırmalıyız." Elinde bir yaka kartı vardı. Bana gösterdikten sonra cep yerine sabitlemişti.

'Dr. Gülnihal Hazinedar'

Önündeki Dr. ekini bile taşımak cidden zordu.

"Artık hazırsın."

"Bebeklerime iyi bak. Dolapta sütüm var. Onu ısıtıp içirebilirsin."

"Hiç merak etme saat başı detay vereceğim."

"Deniz dalga geçme. Cidden şu an korkuyorum."

"Alışacaksın canım. Bir problem olursa ararsın. Tamam mı?" Başımı salladım. Çantamı ve araba anahtarını aldıktan sonra gitmeye hazırdım.

"Sabah görüşürüz." Bana sarıldı ve dudaklarıma hızla bir öpücük kondurdu.

"Bu cesaret öpücüğü olsun." Gülümserken kapıyı açtım ve dışarıya adım attım. Garaja doğru giderken el salladım. Aynı şekilde karşılık verdikten sonra kapıyı kapattı.

Hastane otoparkına ulaştığımda aynada kendimi izledim. Her şey için hazırdım. Belki bir uzman kadar bilgi birikimim vardı çünkü günü gününe tekrarlarımı hiç aksatmamıştım. Bütün stajlardan başarılı bir şekilde geçmiştim. Ayrıca boş zamanlarımda gönüllü olarak acilde çalışmıştım. Neden korkuyordum ki? Bu aptalcaydı. Derin bir nefes alıp çantamı aldım ve arabadan indim. Acil kapısından girerken beni ilk olarak tanıdık koku karşıladı.

"Tam zamanında geldin. İyi nöbetler."

"Teşekkürler," dedim tanımadığım doktora bakarken. Garip olan şu ki kimse bana saygıda kusur etmiyordu. Deniz'in ne kadar kuralcı ve ceza seven yanını bildiklerinden bana pek dokunamamışlardı.

"Merhaba," dedim kalemimi ve telefonumu çıkarırken. Sekreterin verdiği cevap cidden tuhafıma gitmişti.

"Merhaba Nihal Hanım," Ben daha birkaç ay önce Nihal'dim. Zamanında intörnler aşırı eziliyordu. Ben şanslı olandım bu konuda. Yine en büyük faktör Deniz'di. Daha oturalı bir dakika olmadan bir hasta gelmişti. Adam yanıma yaklaşınca hemen sorumu sormuştum.

"Ne şikâyetiniz var?" Adam yirmilerinin sonunda gibi görünüyordu.

"Boğazım çok ağrıyor. Burun akıntısı var."

"Ağzını açar mısın?" Hasta dediğimi yerine getirirken hemen cebimde bulunan kalem şeklindeki ışığa yöneldim. Işığı hastanın ağzına tuttuğumda görüntü her şeyi anlatıyordu.

"Boğazınızda iltihap var. Bunun için ilaç yazacağım.

Bitene kadar kullanmanızı istiyorum. Sizi şimdilik rahatlatmak adına iğne yapalım." Hemşireyi görür görmez talimatları hızlıca sıraladım.

"Nazlı hemşire, beyefendiye Dikloron yapıyoruz. Ayrıca ateşini de ölçelim."

"Beyefendi buraya gelin lütfen."

"Croxilex 2x1, Parol 3x1, İlliadin sprey 2x1" İlaçları hızlıca sekretere söyledim. Reçeteyi imzaladım ve hastaya vermek üzere bir kenara koydum. Yeni bir hasta gelirken içimde bugünün yoğun olacağına karşı bir his vardı.

"Şikâyetiniz nedir?"

"Omzumda bir ağrı var. Göğsüme doğru yayılıyor." Bu ciddiye alınması gereken bir işaretti.

"Ne kadardır var?"

"Yarım saat oluyor."

"Derin nefes almaya çalış." Kadını incelerken nefes aldığında biraz rahatsız olduğunu hissettim.

"Batma var mı?"

"Evet var."

"Bu kas ağrısına benziyor. Emin olmak için tansiyonunuza bakalım, Ekg çekelim." Hemşire tansiyonu ölçer ölçmez söylemişti. Tansiyonu gayet normaldi. Ekg'yi inceledikten sonra da bir problem görmedim.

"Gayet normal. Bu kas ağrısı. Korkulacak bir şey yok. Kalp krizini taklit edebilir. Kaslarınızı rahatlatmak adına iğne yaptıracağım. Bir saate tamamıyla rahatlamış olacaksınız. Geçmiş olsun. Hastaya Dikloron Muscoril yapıyoruz." Ben masama dönerken çoktan bir hasta gelmişti bile.

"Şikâyetiniz nedir?"

"Karın ağrısı," var dedi kadın. Ağır olduğu her hâlinden belli oluyordu.

"Yatağa uzanın ve karnınızı açın. Elime eldivenleri geçirirken steteskopumu da yanımda götürdüm." Kadın dediğimi yapmıştı.

"Tam olarak neresi?"

"Yer değiştiriyor."

"Peki, adet döneminizde misiniz? İdrarınızda yanma var mı? Büyük tuvaletiniz siyah mıydı?"

"Hayır."

"Hepsi mi hayır." Hemen idrar yolu enfeksiyonunu ve mide kanamasını elemiştim bu cevapla birlikte. Adet ağrısı da olmadığına göre basit bir gaz ağrısı gibi duruyordu.

"Evet."

Klasik apandisit muayenesine başladım. Karnın alt kısımlarına sertçe bastırırken kadının verdiği tepkiye baktım. Apandisit olsa şimdiye kadar aşırı bir tepki verirdi. Yine de emin olmak adına bir röntgene ihtiyacım vardı. En son bağırsak hareketlerini dinlemek adına steteskopuma başvurdum.

"Gaz var gibi görünüyor. Emin olmak adına bir karın filmi çekelim. Normal çıkarsa bir iğne yapalım. Sizi rahatlatır." Tekrar masama döndüm.

"Karın röntgeni isteyelim."

Sabah olduğunda kendimi aşırı derecede yorgun hissediyordum. Bir kere daha Dikloron dersem kusacaktım. Bu kadar yaygın kullanıldığını bilmeme rağmen uygulatan olmak garip hissettiriyordu. Nöbetçi doktora nöbeti devredip hızlı adımlarla hastaneden çıkmıştım. İlk gün başarı ile tamamlanmıştı. Tüm rahatlığımla eve gidip ilk iş olarak bebeklerimi emzirecektim. Beni özlediklerinden kesinlikle emindim.

25. Bölüm

Deniz

3 Sene sonra

Arabamın kapısını açarken sıkıntılı bir şekilde inmiştim. Kreşten ikizlerimizi alacaktım. Bir sorun vardı. Umut her zamanki gibi vukuatlarına devam ediyordu. Kaç tane pedogoga götürsek de bu durumun normal olduğunu, gelişme çağında bu tür durumların yaşandığını söylemişlerdi. Kapıdan içeriye girip doğruca müdürün odasına gittim. Beni görünce hemen içeriye davet etti.

"Merhaba!" dedim hafiften gülümseyerek.

"Ben söze gireyim isterseniz." Başımı salladım.

"Oyuncak oynama saatinde Umut bir arkadaşı ile kavga etti. Biraz sert bir kavga oldu." Bunu beklemiyordum. Bu biraz daha ağır bir olaya benziyordu.

"Anlıyorum, onunla konuşacağımdan emin olabilirsiniz."

"Umut asi ruhlu bir çocuk. Doğruluğa çok önem veriyor karşıdakinden bunu görmeyince asiliğe başvuruyor."

"Evet, bunun farkındayım ve bu duruma çözüm getireceğim."

"Teşekkürler!" Ayağa kalkıp ikizleri almak üzere ikinci kata çıktım. Kapıyı çaldıktan sonra öğretmen ikizleri çağırmıştı. Birlikte görünen Umut ve Erdem koşarak 'Babaaaa' deyip yanıma geldiler. Ayakkabılar giyildikten sonra el ele tutuşarak kreşten ayrıldık. Arabaya binip hareket ederken bugünkü olayı öğrenmeye çalıştım.

"Umut seni dinliyorum," dedim sakince. Yüzünü buruşturdu. Bu durumdan hoşnutsuz olduğu her hâlinden belliydi. Aynadan onu kontrol ederken önüme bakmayı ihmal etmiyordum.

"Şeyy..." Bir an durdu sonra ise hızlıca anlatmaya başladı.

"Baba suç benim değil ki! O çocuk biy şımayık." Yanlış söylediği sözü duyunca gülümsedim.

"Nasıl şımarıkmış?"

"Aykadaşım oyuncağı oynayken ellinden aldı. Bu benim dedi. Kimsenin oyuncağı yok oyada. Hepimiz paylaşıyoyuz oyuncaklayımızı. O çocuk hep benim diyoy. Yanlış davyananlara ceza verilmeli. Bunu sen söylemiştin."

"Evet, ben söyledim; ama bu şekilde kavga ederek ceza vermek yanlış. Kavga ile ceza verilmez. Sen de yanlış davranmış olursun bu durumda. İlk önce onunla konuşmayı dene. Olmazsa öğretmeninden yardım al. Anlaştık mı?"

"Ama..."

"Beni çok üzüyorsun Umut. Hayal kırıklığına uğruyorum." Sözümü duyunca istemese de kabul etmek zorunda kaldı.

"Bir daha yapmıycam. Biy de bize siz ikiz değilsiniz diyoy. Biy tüylü inanmıyoy. İkizler biybiyine benzey dedi." Galiba kavganın sert geçmesinin nedeni buydu. Onların anlayacağı bir şekilde anlatmak adına düşündüm. Basit bir şekilde anlatmalıydım.

"Aslında iki tane ikizlik çeşidi vardır. Anne ve baba birlikte bebeklerinin olmasına karar verip, bebek yaparlar. Anne ve babada sırf bebeği oluşturmak için özel hücreler vardır."

"Hücye ne demek baba?"

"Hücre vücudumuzu oluşturan yapılardır. Vücudumuzda milyonlarca hücre vardır. Bu hücreler sürekli yenilenirler." Cevaba karşı çıkmayınca anladıklarını hissedip anlatmaya devam ettim.

"Eğer annenin bebek hücresi aynı anda baba hücresi ile birleşip hücre ikiye ayrılırsa orada ikiz bebek oluşur. Bu ikiz bebekler birbirinin aynısı gibidir; ama cinsiyetleri de aynı olmak zorundadır. İkisi de kızdır veya ikisi de erkektir. Sizin gibi durumda olan bebekler ise tesadüfen iki tane anne hücresinin iki tane baba hücresi ile birleşmesinden oluşur. Bu hücreler birbirinden farklı hücrelerdir. Bu yüzden birbirlerine benzemezler ve cinsiyetleri de farklı olabilir. Aynı sizin gibi." Olabildiğince sade anlatmaya çalışmıştım; ama anladıklarından pek emin değildim.

"Anladınız mı?" diye sordum merakla.

"Anladım," cevabını alınca içim rahatlamıştı.

"Baba peki nasıl biyleşiyoy o hücyeler?" En bomba soruyu sona saklamıştı Erdem.

"İnsanlar büyüdükçe farklılaşırlar. Siz de büyüyorsunuz, mesela bebekken kendi yemeğinizi yiyemezken şimdi yemek yemeği öğrendiğiniz için yiyebiliyorsunuz. Bu da onun gibi. Bunu öğrenmek için büyümüş olmak gerekiyor." Üstelemeyince derin bir nefes aldım. Çocuklar bu konularda çok meraklı oluyordu.

"Annem ne zaman gelecek?"

"Bu gece yanımızda olmayacak. Biliyorsun ki hasta insanları iyileştirmek için hastanede olacak."

"Banane başka anneley iyileştiysin."

"Bizim işimiz bu Umutçum. Herkesin mesleği farklı."

"Annemle kek yapacaktık."

"Sabah gelecek. Birlikte yaparız olur mu?"

"Tamam." Biraz üzülmüş görünüyordu. Annelerinin nöbete gitmesine pek alışamamışlardı. Nihal uzmanlığını aldığından beri yoğun çalışıyordu. Burada iş biraz da bana düşüyordu. O, bebeklerimizi doğurmadan önce fedakârlıklarda bulunmuştu. Şimdi fedakârlık sırası bendeydi.

Kapının açılma sesi ile gözlerimi açtım. Nihal sessiz davranmaya çalışsa da pek başarılı olamamıştı.

"Günaydın aşkım!" dedi yatağa yürürken. Yüzü ciddi anlamda yorgun görünüyordu.

"Günaydın canım. Çok yorgun görünüyorsun."

"Seninle ilk nöbete kaldığım günü hatırlıyor musun? Aynı öyle bir geceydi. Sanki dejavu gibiydi. Yatıracak yatak kalmadı. Kış enfeksiyonları..." Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı.

"Kolumu kıpırdatmak bile istemiyorum. Rüyamda ilaç ismi falan söylersem şaşırma." Ona gülümserken yataktan kalktım. Yardıma ihtiyacı var gibi görünüyordu.

"Siz ne yaptınız?" Dolaba gidip ona kıyafet getirmek için yöneldim.

"Umut yine rahat durmamış." Pijamaları bulduktan sonra yanına gittim.

"Bu seferki olay ne?" Üzerindeki üniformanın alt kısmından tutup çektim ve o da kollarını kaldırarak bana yardım etti.

"Oyuncak kavgası gibi duruyordu ama bence farklı. Bir arkadaşı 'Siz ikiz değilsiniz' demiş." Pijama üstünü giyerken düşünceli görünmüştü.

"Anladım. Anlatmak lazım onlara."

"Anlattım ve başarılı oldum gibi."

"Yine söz verdi?"

"Her zamanki gibi."

"Biliyor musun, onun bu tavrı beni endişelendirmiyor. Hakkını her zaman koruyacak olması bence iyi bir şey."

"Biraz frenlememiz gerek. Bugünkü biraz sert olmuş."

"Bu konuda haklı olabilirsin." Pijama altını giyerken onu izledim. Güzelliğinden hiçbir şekilde bir şey kaybetmemişti. Birlikte yatağa yatarken biraz daha rahatlamış görünüyordu.

"Biliyor musun Deniz, sanki o günü tekrar yaşıyor-

muşum gibiydi. Bana kızgınlıkla bakarak geleceksin diye bekledim resmen." Bunu duyunca güldüm. Evet, o gün ona kızgındım. Evlenmek istemiyordum. Özellikle de tanımadığım ve bana göre çocuksu biriyle; ama sonuç öyle olmamıştı.

"O gün o çocuğa mükemmel davranarak kalbimi fethetmiştin. O sert imajın çoktan yıkılmıştı." Yüzümü incelemeye başladı. Bakışları yakalarken meraklı gözlerle ona baktım.

"Yaşlandıkça çok daha mı yakışıklı oluyorsun ne?" Yapmacık bir şekilde üzgün numarası yaptım.

"Yaşlanıyor muyum?"

"Tabii ki ama sen asla yaşını göstermeyen birisin. Ayrıca rakamlarla çok da işim olmadı biliyorsun ki."

"İyi ki olmamış." Yüzümü incelemeye devam ederken bu sefer gözlerinin içine baktım.

"Dudaklarının çok güzel olduğunu söylemiş miydim?"

"Hiç söylemedin," dedim takılarak. Ondan defalarca duyduğum bir beğeni ifadesiydi. Gülerken bana daha da sokuldu. Saçlarını okşadıkça rahatladığını hissettim. Yorgunluk galip gelmiş gibi görünüyordu.

Gözlerim sanki yapıştırıcı ile yapıştırılmış gibiydi. Yorgunluk az da olsa dinmişti. Zorlukla gözlerimi açtım ve saate baktım. İki saatlik uyku fena değildi şu anda; ama bebeklerim benden yemek bekliyordu. Hemen yataktan kalktım. Yüzümü yıkarken çok da kötü görünmüyordum. Çabucak saçlarımı topladım ve üzerimi değiştirdim. Hızlıca aşağıya inerken gayet enerjiktim.

"Anneeeeee!" İki küçük yaramaz üzerime atlarken keyifle gülümsedim. Kokuları tüm dünyaya bedeldi. Geri çekilirken yüzlerine baktım.

"Seni çok özledik," dedi Umut.

"Ben de sizi özledim bebeklerim. Babanızı üzmediniz değil mi?" Umut biraz çekingen davranınca hatasını kabul ettiğini anladım. Bu konuyu sonra konuşacaktım onunla.

"Hadi kek yapalım mı?" dedim neşeyle. Umut'un gözleri kocaman açılınca gülümsedim hemen. Elini çırptı ve çoktan mutfağa doğru koşmaya başladılar bile.

"Yaşasın anne!" Deniz gülerek yanıma geldi.

"Bir şeyler yediler mi?" Birden onların bu saate kadar aç durmuş olabileceklerini düşündüm.

"Yediler merak etme." Yaklaştı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Yüzümde tatlı bir gülümseme oluştu ve birlikte mutfağa gittik. Malzemeleri tek tek koyarken oldukça mutlu görünüyorlardı. Onlarla birlikte kek yapmaya bayılıyordum.

"Son olarak ne koyuyoruz?"

"Sevgimizi," diye heyecanla bağırırlarken içimde var olan sevgi sanki bir kat daha büyümüştü. Keki çırptıktan sonra birlikte muffin kabına keklerin kâğıdını koyduk. Rengârenk desenli oldukları için çok şirin duruyorlardı. Şirin kekleri yemek için Umut çok sabırsızdı.

Deniz

"Yaşasın!" Umut ve Erdem şelaleye doğru koşarken Nihal'le birlikte onları seyrettik.

"Dikkat edin!" diye annelik içgüdüsüyle bağırdı Nihal.

"Sadece izleyeceğiz anne." Bu ses Erdem'den gelmişti. Yavaşça onları takip ederken onlar çoktan toprağa oturmuşlardı.

"Zaman ne kadar da hızlı geçiyor değil mi?"

"Kesinlikle." Ağacın gölgesine otururken bana yaslandı.

"Yeni bir maceraya atılabiliriz."

"Nasıl?"

"Yeni bir bebekle." Bu konuşmayı birkaç ay önce de yapmıştık; ama Nihal olumlu bakmıyordu.

"Bilmiyorum Deniz. Onlar çok güzel, onları çok seviyorum. Bazen onlara yeteri kadar ilgi gösteremediğimi düşünüyorum." Bu şekilde bir korkusu olduğunu bilmiyordum. Yoğun olan programı bunu düşündürtmüş olmalıydı.

"Sen harika bir annesin. Bence hiç de öyle değil. Baksana ne kadar da mutlular." Oturdukları yerden kalkıp bize doğru koşmaya başlamaları ve yüzlerindeki neşeli ifade bebeklerimin mutlu olduğunu kanıtlıyordu.

"Biraz yüzsek olmaz mı?" Umut istekle bakarken gülümsedim.

"Tamam, kıyıda. Çok derine gitmek yok." Onlar bebekliklerinden beri suyun içindeydiler. Bebek denecek yaşta yüzmeyi öğrenmişlerdi. Bu yüzden yüzme konusunda onlara güveniyordum.

"Yaşasın!" Birlikte sevinçle koşup kıyafetlerini çıkardılar. Suyun içine girerlerken birbirlerine su sıçratıp oyun oynuyorlardı.

"Şunların neşesini görüyor musun?"

"Bulaşıcı değil mi?"

"Kesinlikle öyle aşkım."

"Ada'm belki bunu düşünebilirim." Hızlı değişen kararına gülümseyerek baktım.

"Düşünceyi kim kazacak peki?"

"Sen kazanabilirsin." Yaklaştım ve ona bir anı hatırlatmak istercesine kulağına fısıldadım.

"Our love would be forever" *(Aşkımız sonsuz olacak)* O da yaklaştı. Mükemmel kokusunu hissederken keyifle iç geçirdim.

"And if we die, we die together" *(Ve eğer ölürsek, beraber öleceğiz)* Şarkının devamını kulağıma fısıldadı. Bana gülümseyerek bakarken rahatlamış görünüyordu.

"Well I, I said never" *(Ben dedim ki ben asla)* Devamını getirdim.

"Cause our love would be forever" *(Çünkü aşkımız sonsuz olacak)*

O gün belki de orada oturduğunu bana hayran hayran baktığını fark etmemiştim. Beni ilk kez kafede görüp hoşlandığını anlatmıştı. O gün ise bu şarkıyı söylüyordum. Evet, bu şarkıyı asla hak etmeyen birine ithaf etmiştim ilk başta; ama hayat bana bunun ne kadar yanlış olduğunu göstermişti.

Bir mucize gerçekleştirerek şarkının asıl sahibini bana göndermişti. Karşımda duran kadın bana gülümserken yaklaştım ve dudağına bir öpücük kondurdum. Elini saçlarımın arasına götürerek gözlerimin içine baktı.

"Sen benim ilk ve tek aşkımsın Ada'm."

"Sen benim gerçek aşkımsın." Bebeklerimizin neşeli oyun sesi, kadınımın kollarında olmuş olmanın verdiği huzur, hayatın bana gösterdiği mutluluğun ta kendisiydi.

Hayat küsülmeyecek kadar naif, oyunlarına gelemeyecek kadar kurnaz olmamızı istiyordu. Bazen ise tam tersi kontrolü ona vermeniz gerekiyordu. Nitekim ben hayata küsmüş sonradan ise tekrar güzel yüzünü görmüş yaralı bir Ada'mken arındırıcı ve iyileştirici bir kızın kollarında tekrar hayata dönmüştüm.

Kalbimi doktor olarak çözemezken, onun anahtarını kendi kalbinde taşıyan bir kadın çözmüştü. Biliyordum ki o anahtardan benim kalbimde de vardı. O anahtarlar sonsuza kadar orada kalacaktı.

Özel Bölüm

6 ay sonra

Mutfakta elmaları soyuyordum. Deniz bu ara aşırı çalışıyordu. Profesör olmak için bu aralar çok yoğundu. Hedefine ulaşacağını düşünüyordum; ama bu sefer işi önceki kadar kolay değildi. Düzenli bir çalışmayı gerektiriyordu. Ayrıca başhekimlik gibi bir sorumluluğu da olmuştu. Şu an için bunu çok da dert etmiyordum. Hamilelik sandığımdan daha kolay geçiyordu. Galiba diğer hamileliğimin çoğul olmasından dolayı böyleydi. Mutfağımdan çıkarken salondaki koltukta oturan Deniz'e baktım. Gözlerinde kalın çerçeveli gözlüğü olduğundan tuhaf görünmüştü gözüme. Sehpanın her yeri kâğıtla dolmuştu. Tabağı koymak için yer bulmak zor olacaktı. Yavaşça eğildim ve yanına oturdum.

"Elma getirdim canım." Bakışları bana kaydı ve gülümsedim.

"Bebeklerim elma getirdim! Hadi gelin!" Onlar için yaptığımız özel köşelerinde ödevlerini yapıyorlardı. Sesimi duyunca iki tatlı surat bana döndü.

"Hadi ellerinizi yıkayın," dedim ayağa kalktıklarını görünce.

"Tamam anne." Erdem cevabı verirken ellerindeki boyayı fark etmiştim. Arkalarından baktığımda, birden Deniz'in çekingen sesini duydum.

"Nihal seni ihmal ediyor muyum?" Eskiden olsa sorun ederdim; ama bu beş senede çok şey değişmişti.

"Hayır, ben böyle iyiyim. Seni anlayabiliyorum. So-

rumluluk almayı seviyorsun. Ayrıca fedakârlık sırası artık bana geçti ve hiç şikâyetçi değilim bu durumdan." Yaklaştım ve yanağına öpücük kondurdum. Dudaklarıma batan sakallar beni gıdıklamıştı; ama onu bu hâliyle seviyordum. Hafif uzamamış sakal ona çok yakışıyordu. Başını başıma dayadı ve konuşmaya başladı.

"Yarın birinci sınıfların Anatomi dersi var. Hocaları derse giremeyecek. Acaba senden ders anlatmanı istesem çok mu gelir bu sana?" Birden doğruldum ve ona baktım.

"Hayır, aksine çok güzel olur. Benim için de güzel bir deneyim." Artık bir Araştırma Görevlisiydim. Deniz bana bu konuda çok yardım etmişti.

"Konu biraz zor."

"Şimdiye kadar alışmışlardır bence."

"Konu Cranium. Bilirsin detayı fazla. İlk derste öğrenemezler muhtemelen. Biraz bilgi vererek başla. Çok korkacaklarından eminim. Eğlenceli olurdu." Bu muzip yaklaşımı karşısında yapmacık bir tavır aldım öğrencileri korumak adına.

"Sen korkmamış mıydın yani?" Gözlerimi kısıp vereceği cevabı bekledim.

"Biraz korkmuştum; ama çalışınca olmuştu." Bu durum normaldi, Anatomi her zaman zor olurdu. Uzaydan gelen kelimeler gibi gelirdi insana. Bu yaklaşım da yanlıştı aslında. Uzaylılar için gelişmiş bir medeniyet gözüyle bakıldığında konuşmak onlar için ilkel görünüyordu.

"Ne oldu, daldın gittin?"

"Aklım yine bir yerlere takıldı işte."

"Yarın sabah olan randevularını iptal ettirmeliyiz." Hastalarımı bir anda unutmuştum. Haklıydı bu konuda.

Bu koridorlarda yürümek anılarımı canlandırmıştı.

Elimde bir Anatomi kitabı ve çantam vardı. Deniz bana fazladan birçok tebeşir vermişti. Bu okulun en sevdiğim yönlerinden biri de buydu. O beyaz tahtalardan ve mürekkeplerin kokusundan nefret ederdim lisede. Burada kullanılan geleneksel yöntem beni çok mutlu ediyordu.

Amfiye girerken kapıları kapattım. İçimde biraz heyecan vardı. Artık yirmi yedi yaşındaydım ve hâliyle üzerime bir olgunluk da gelmişti. Kürsüye doğru yürüdüm ve çantamı koyarken çaktırmadan şöyle bir sınıfa baktım. Şu an altımda siyah bacaklarımı saran kumaş bir pantolon, üzerimde ise kırmızı şifon bir bluz vardı. Ayakkabı yasağı geldiği için artık topuklular dolabımda duran öksüz çocuklar gibiydi. Bu yüzden siyah, rahat bir babet giymiştim.

Beni inceleyenler, dedikodumu yapanlar derken biraz gürültü artmıştı. Tahtanın önüne geldim ve biraz bekledim susmaları için. Galiba müdahale etmem gerekiyordu. Sesimin yeteceğini düşünüyordum.

"Arkadaşlar muhabbetiniz bittiyse derse başlayalım." Sesimi duyan sınıf bir anda irkildi. Birden Deniz'le birlikte girdiğim Anatomi dersi aklıma gelmişti. 'Bu sınıfta iğrenç şakalar istemiyorum.'

"Artık lisede değilsiniz. Geldiğiniz bölümün ciddiyetini kavramaya çalışın." Evet, sesimi duyurabiliyordum.

"İlk başta kendimi tanıtayım. İsmim Gülnihal Hazinedar. Anabilim dalım Dahiliye. Bu hastanede çalışan bir araştırma görevlisiyim. Kısmetse birkaç sene sonra belki dersinize tekrar girebilirim." Artık bana odaklanmaları daha kolaylaşmıştı.

"Bu üniversitede okumuş bir öğrenci olarak size birkaç tavsiye vermek istiyorum. Anatomi dersi zor bir derstir. Aslında tıpta kolay bir ders yoktur. Bu derse gelmeden önce mutlaka anatomi atlasından çalışıp gelin. Yoksa derste hiçbir şey öğrenemezsiniz. Gerçek kemikler üzerinde isimleri öğrenmeye çalışacaksınız diğer

derste. Size tavsiyem günü gününe aksatmadan çalışmanız. Yoksa ilk sınıfta kalırsınız ki, çok kişi kalıyor zaten rehavete kapıldığı için." Biraz gözlerini korkutmuştum, bunu görebiliyordum.

"Başlayalım o hâlde," dedim ve çantamda duran tebeşirleri almak adına kürsüye yöneldim. Şu slayt işini bir türlü sevememiştim. Çizerek öğrenmek benim için çok daha kalıcıydı. Tahtanın önüne geldim ve 'Cranium' yazdım.

"Cranium kafatası demek arkadaşlar. Bu derste kafatası kemiklerini göreceğiz."

Öğrencilere döndüm ve anlatmaya başladım. "Neurocranium kemikler (Saçlı deri kısmı) encephalonu (Yüz kısmı) içine alırlar. Kafatası tek ve çift kemikler olmak üzere ikiye ayrılır."

Çift olanlar; İçinde merkezi sinir sisteminin oturduğu kemikler (neurocranium, ossa cranii, craniales): Beyin ve diğer merkezi sinir sitemi yapılarını saran kısmı çevreleyen kemikler. Tek olanlar; Os frontale (frontal kemik), os parietale (sağ sol olmak üzere iki çift), os occipitale (ense kemiği olup içinden omuriliğin çıktığı foramen magnumu barındırır), os sphenoidale (Sfenoid, yarasa veya kaması kemik, hipofiz bezini taşıyan Fossa hypophysialis, bu kemik üzerindeki Sella turcica "Türk eğeri" üzerindedir), os temporale (kulak kemiği).

2-Planchnocranium kemikler, ortiba burun ve ağız çevresindeler (visocranium, ossa faciei, facialia): Yüzü oluşturan kemiklerdir. Maxilla (üst çene kemiği), os palatinum (damak kemiği), oz zygomaticum 8elmacık kemiği), mandibula (alt çene kemiği).

Onları korkutmamak adına hızlıca tahtaya yazdım Türkçe açıklamaları ile birlikte. Daha işin güzel tarafına gelmemiştik.

"Ben bugün tek kemiklerden başlayacağım." Çizimin elverdiği şekilde kafatası çizdim. "'Os frontale'" yazdım ve şekil üzerinde alın ve biraz daha ilerisini gös-

terdim. "'Os pariatale' Kafamızın yan kısımları.""Os temparole 'Kulaklarımızın olduğu kısım." "Os occipitale' Kafamızın arka kısmı." Bu daha bir başlangıçtı. Daha alttan görünüşte birçok açıklık ve isim vardı. İşleri cidden zor görünüyor olabilirdi. Ben de böyle hissetmiştim. Dersin bitimine doğru dediklerimi tekrarladım. Tavsiyeye uyan cidden çok yarar görecekti. Uymayan ise sene sonundaki bütünlemeyi geçmeye çalışacaktı. Sınıftan çıkarken Deniz'i görmemle şaşırmıştım.

"Yoruldun mu?" dedi yanıma gelir gelmez.

"Hayır, zevkliydi aslında."

"Çıkışta kreşe gitmemiz gerek. Toplantı varmış."

"Neden daha önceden haber vermediler ki?" dedim şaşırarak. Genelde önceden haber verirlerdi.

"Belki ben söylemeyi unutmuş olabilirim." Yüzüne bakarken onun mahcup tavrını gülümseyerek izledim. Galiba bazı işleri bana devretmesi gerekiyordu.

Kreşte çocukların medeni cesaretlerini arttırmak adına küçük bir tiyatro yapmak istiyorlardı. Bu ilk başta çok güzel gibi görünüyordu. Özellikle Umut tarafından aşırı bir coşkunlukla karşılanmıştı.

"Ben prenses olacağım," diyerek etrafa gülücükler saçıyordu. Seçmede kimseye şans vermiyordu çünkü.

"Sen ne olmak istiyorsun Erdem?" Deniz bu soruyu sorarken ben de merak etmiştim.

"Akıllı cüce olmak istiyorum." Tercihi gayet ona göreydi çünkü şimdiden çok büyük hayalleri vardı. Bilim adamı olmak veya astronot olmak gibi...

Ne var ki, gelen sonuç bambaşka olmuştu. Deniz benden biraz daha geç çıktığı için o almaya gitmişti bebeklerimi. Kapıyı açar açmaz Umut'un sel gibi akan gözyaşlarını görmüştüm. Deniz'e bakarken eliyle sakin ol der gibi bir işaret yaptı.

"Umutçum ne oldu?" O kadar kızgın ve üzgün görünüyordu ki bir an sadece bakakaldım.

"Öğretmen beni cadı yaptı," diye bağırırken içindeki hırsı ve öfkeyi bizzat hissetmiştim. O güzel gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Ağlayarak bir çözüm üretemezsin Umut. Bunu kabul etmek zorundasın." Deniz ciddi bir sesle söylemişti cümleyi; ama Umut'un umurunda değil gibiydi.

"Hayır, kabul etmeyeceğim." Kolunda duran çantayı yere attı.

"Hadi Erdem sen üzerini değiştir." Deniz Erdem'i odasına yollarken, Umut yere çökmüş hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Deniz koluma girip beni çekiştirdi.

"Bırakalım öfkesini yaşasın ve kendi kendine sakinleşmeyi öğrensin. İstediği her şeyin gerçekleşmeyeceğini anlamalı." Başımı salladım ve birlikte salona gittik. Aklıma bir şey takılmıştı.

"Sırf Umut göze batıyor diye ona cadı rolü vermek çok doğru bir davranış mı?" Bu yönden bakınca sinirlenmiştim. Ne yani çocuğuma ceza vermek için mi yapıyordu bunu öğretmeni.

"Bu şekilde düşündüğünü sanmıyorum; ama az önce gördük ki Umut bu role gayet hazır." Evet, az önce tam bir cadı gibi görünüyor olabilirdi. Yine de içimde bir şüphe kalacaktı.

"Erdem?" dedim merak ederek. O akıllı cüce olmuş muydu acaba?

"O prens olmuş." Neden bu kadar sinirli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Hem kardeşini kıskanmıştı hem de rolün başka birisine gitmesini sindirememişti.

"Bu yaşta bu kadar hırsı anlamıyorum."

"Bana çekmiş. Bir ara çok hırslıydım. On bir yaşında falan. Öğretmenim demişti ki bu kadar hırs ona zarar verecek."

"Bunu bilmiyordum."

"Hiç konusu açılmadı." Ses duyunca Umut'un sakinleştiğini anladım. Çantasını yerden almış olmalıydı.

Tahminim doğru çıkmıştı. Yavaşça, o neşesinden yoksun bir şekilde karşımıza geçti.

"Bağırdığım için özür dilerim," dedi yere bakarak.

"Otur bakalım. Konuşalım biraz olur mu?" Umut, Deniz'in dediğini yerine getirirken Deniz her zamanki gibi olgun konuşmasını yapıyordu.

"Sence neden cadı oldun?"

"Bilmiyorum." Çok üzgündü.

"Bence az önceki davranışın ile öğretmenini haklı çıkardın."

"Ben kötü biri değilim."

"Kötü birisin demedim zaten. Kötü bir kız olmadığını biliyorum. Sadece bazı davranışların çok abartılı. Bu sana yakışmıyor ve beni çok üzüyor."

"Bence rolün gayet güzel. Bunun sadece oyun olduğunu biliyoruz değil mi canım?" Ona cesaret vermek adına konuşmaya girdim.

"Biliyorum; ama ben çok istiyordum."

"Bazen istediklerimiz aslında bizim için hiç iyi değildir. Olayın bu yönünden bakmaya çalış."

"Nasıl?"

"Mesela sadece oyunlarda her zaman kötü karakterler daha çok akılda kalır. Sen prensesten daha akılda kalacaksın çünkü kötülüğü temsil edeceksin. Kötü olanlar hikâyelerde bize ders verir biz de kötülerin bize ne yapmaya çalıştıklarını anlarız. Sen de bize ders vereceksin. Bence bu prenses olmaktan çok daha güzel."

"Annen çok haklı. Öğretmenin senin ders vermeyi sevdiğini biliyor. Bu yüzden seni seçmiş olabilir."

"Ama cadılar çirkin olur. Ben çirkin olmak istemiyorum."

"Sen gayet güzelsin ki. Bak yine oyun olduğunu unuttun. Sana kocaman sivri bir burun alırız. Üzerine de kocaman ben çizeriz. Sen daha yaratıcı görüneceksin. Ayrıca siyah oje de sürebiliriz." Oje lafını duyunca can-

lanmıştı. Süslenmeye ve makyaja oldukça meraklıydı; ama ben ona yasaklar koyuyordum. Oje de bu yasaklardan biriydi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bir istisna yapabiliriz. Ben senin eğlenmeni istiyorum canım. Bence sen de o sivri burnu seveceksin. İçin rahatladı mı?" Başını sallarken iki yandan atkuyruğu yaptığım saçları sallandı. Bu görüntü çok şirindi. Odasına gitmek için yöneldiğinde birden durdu.

"Yarın amcamlara gidebilir miyiz? Sırma ve Engin'le oyun oynamak istiyorum. Erdem de istiyor."

"Önce bir soralım müsaitlerse gidebiliriz."

"Yaşasın!" dedi ve koşarak ikimize de sarıldı. Engin'le aralarında ay farkı olduğu için iyi anlaşıyorlardı. Ayrıca son durumları görmeyi de merak ediyordum. Ertesi gün bebeklerimin istekleri gerçekleşmişti. Kapıyı Sırma ve Elçin birlikte açınca suların durulduğunu anlamış oldum.

Derya abi geçen ay yetiştirme yurdunun bir etkinliğine katılmıştı. Büyük bir bağış olunca o da davet edilmişti. O etkinlikte köşede sessizce ve üzgün duran Sırma'yı görür görmez içinden bir şey kopmuştu. Hemen yanına giderek onunla konuşmak istemiş; ama ondan cevap alamamıştı. Öğretmenler ve görevlilerle konuşurken ailesini bir trafik kazasında daha yeni kaybettiğini, büyük ebeveynlerinin de onu yurda bıraktıklarını öğrenmişti. Bu travma karşısında küçük kız iyice içine kapanmıştı. Derya abi hemen konuyu Açelya ile konuşarak ortak bir karara vardı. Sonuç olarak Sırma'yı evlat edindiler. Ne var ki bu durum Elçin tarafından hiç iyi karşılanmadı. Hatta sakinleşmesi ve durumu kabul etmesi adına bir hafta Haluk baba ve Nur annenin yanında kaldı. Bu durum işe yaramış görünüyordu. Artık Elçin, Sırma'ya karşı daha yumuşaktı.

"Merhaba," dedi Sırma, aynı Elçin gibi sarıya kaçan saçlara sahipti.

"Merhaba Sırma," dedim gülümseyerek; ama Umut çoktan Sırma'ya sarılmıştı bile. Sırma ile çok iyi anlaşıyorlardı. Yaşlarının birbirine yakın olması büyük bir etkendi.

"Hoş geldiniz! Özlettiniz kendinizi Deniz!" dedi imalı bir şekilde Açelya.

"Çocukları da kendinize benzetmenizden korkuyoruz." Deniz bunu duyar duymaz gülmeye başladı.

"Haklısın yenge." Bu aralarında olan bir espriydi galiba.

"O elindeki ne?"

"Börek yaptım."

"Nihal!" Açelya gözlerini kocaman açarken kızmıştı.

"Ne var hep birlikte yeriz. Nasıl olsa bu kahvaltı değil mi?"

"İyi bakalım," İçeriye geçerken çocuklar çoktan kaynaşıp konuşmaya başlamışlardı bile. Açelya ile mutfağa giderken güzel kokular geliyordu.

"Açelya abartmışsın." Masada hazırlanan tabaklara bakarken iştahım açılmıştı. Kek, poğaça, simit, patates kızartması ve diğer kahvaltılıklar masada duruyordu. Sadece yemek masasını hazırlamak kalmıştı.

"Herkesin sevdiği bir şeyler bulunsun istedim."

"Kilo almaya hazır mısın?" Muzip bir tavır takınırken gülümsedi.

"Spora boşuna gitmiyoruz." Servis tabaklarını mutfak dolabından dikkatlice çıkardı. Birkaç tabak aldıktan sonra masaya yöneldik. Kızlar bize katılırken işimiz biraz hafiflemişti. Masa hazır olduktan sonra herkesi masaya davet ettik. Umut, Sırma ile yan yana oturmuştu. Bu yakınlıkları hoşuma gidiyordu.

"Patates kızartması..." Umut iştahla bakarken birden gözleri beni buldu. Bunun anlamı benden izin istiyor

oluşuydu. Ona izin verince çok abartıyor ve yeme konusunda bizi dinlemiyordu. Bu yüzden kızartma yemek listesinde askıya alınmıştı.

"Benim istediğim kadar yemeyi kabul edersen sorun yok." Yüzü buruştu; ama teklifi başını sallayarak kabul etti. Tabağını bana uzatınca az miktarda kızartmayı koydum. İtiraz ederse o kızartmayı da yemeyeceğini bildiğinden uslu uslu yemeğe başladı.

"Gördün mü Engin, Umut annesinin sözünü dinliyor." Engin biraz babasına çekmişti. Başkasının ona karışmasını hiç sevmiyordu.

"Engin hâlâ fasulye yemiyor mu?" Engin bakışlarını kaçırırken yavaşça güldü. Utanıyordu; ama bir şekilde o gururunu da göstermeyi biliyordu. Bu tavrı beni güldürmüştü.

"Yemiyor Nihal yengesi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bize gelince ona bir hediye vermeyi düşünüyordum."

"Hediye mi?"

"Evet, senin çok sevdiğin bir hediyeydi." Engin'in hemen suratı düşmüştü.

"Ama annenin sözünü dinlersen sana bir şans daha verebilirim Engin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Herkes Engin'e bakarken o gayet mutlu görünüyordu. Çocuklarla anlaşmanın en güzel yolu ona yaptığı karşısında güzel bir şey verip onu teşvik etmekti.

"Küçük bilim adamı bugün pek konuşmadı. Sen neler yapıyorsun Erdem?" Derya abi soruyu sorunca Erdem tabağından başını kaldırdı.

"Amca ben prens olacağım. Aslında akıllı cüce olmak istiyordum; ama öğretmenim beni prens yaptı."

"Atın da olacak mı?"

"Evet, ama tahtadan," deyince masada gülüşmeler oldu. Bu konu Umut tarafından hiç iyi karşılanmamıştı. Bu durumu fark eden Elçin hemen konuya girdi.

"Sen ne olacaksın Umut?" Umut pek hoşuna gitmese bile durumu kabullendiği için söylemeye hazırdı.

"Cadı..." Cevabı duyan Elçin biraz şaşırsa da durumu toparladı. Umut'un üzgün olduğunu görmüştü çünkü.

"Çok güzel. Sanki büyücüler âlemindeki gibi... Harry Potter'da kadın büyücüler için cadı deniliyor. Bence bu çok güzel bir şey."

"Ben kötü cadı olacağım. Prensese zehirli elma vereceğim."

"Sadece oyun bu Umutçum. Boş ver cadı olmak iyidir." Açelya da destek verince Umut biraz rahatlamış oldu.

"Dün Umut'la bayâ konuştuk. Sırma ile çok oynamak istediğini söyledi." Deniz Sırma'ya bakarken küçük kız utanmıştı. Yavaş yavaş bu ortama alıştığını görüyordum. İlk gün ve şimdi arasında çok fark vardı.

"Çünkü Umut ile resim yapacağız." İkili çoktan ne yapacağını planlamıştı.

"Bize de gösterin olur mu?" dedim Sırma'ya bakarak.

"Tamam, Nihal yenge." Cevabını alınca gülümsedim. Bir kez daha Açelya ve Derya abi ile gurur duydum. Yaptıkları harikaydı.

Yemek biter bitmez çocuklar o müthiş enerjileri ile masadan kalkmışlardı. Umut, Erdem, Engin ve Sırma aynı yaşıt oldukları için çok iyi anlaşıyorlardı. Ne yazık ki bu durum Elçin adına iyi değildi. Onların arasına katılmayı eğlenceli bulmuyordu. Bu yüzden bizim yanımızda oturdu.

İki kız koşarak gelirken dikkatimizi onlara verdik. Yaptıkları resimleri bize gösteriyorlardı. İlk önce Umut gözüme sokarcasına kâğıdı yüzüme tuttu. Bu heyecanına karşılık hemen kâğıdı incelemeye başladım. Bu bir aile resmiydi. Herkesin üstünde ismi yazıyordu. Karnıma ise kocaman harflerle 'Kardeşim' yazılmıştı. Bu du-

rum beni gülümsetti. Umut'un aksine Sırma'nın resmi neşeli değildi. Bu isimleri Umut yazmıştı. Tüm ailenin elinde çiçekler vardı. İki kutunun içinde el ele tutuşmuş bir kadın ve erkek vardı. Biraz daha inceleyince bunun bir mezar taşı olduğunu anladım. O an o kadar kötü oldum ki belli etmemek için çok çaba vermiştim.

"Sırma, bu çok güzel," deyince küçük kız gülümsedi.

"Benim bütün ailem," derken her şeye rağmen yüzündeki o gülümseme kaybolmamıştı. Derya abi Sırma'yı yanına çağırırdı ve resmi incelemeye başladı. O an o da kötü oldu. Öyle ki Sırma'ya sımsıkı sarıldı. Bu sarılışta aynı kendi çocuklarına beslediği sevgiyi hissettirmiştim.

3 Ay Sonra

Doğum için her şey hazırdı. Sancım vardı şu anda. Kendimi o âna hazırlamak adına sakinleştirmeye çalışıyordum. Hastanede değil de evimin kendi rahatlığında suda doğum yapmak istemiştim. Bunun için bir Ebe ve doğum koçu tutmuştuk. Geçen sefer bir anda olup bitmişti. Bu sefer ise kendini iyiden iyiye hissettirecek gibiydi. Yüzümdeki ifadeden bebeklerim az çok bir şey anlamışlardı.

"Anne kardeşimiz mi gelecek?" Umut oldukça meraklıydı bu konuda. Özellikle kız olması onu çok sevindiriyordu.

"Evet bebeğim. Biraz ağrım olacak. Korkmayın tamam mı?" Özellikle son cümlem Erdem için geçerliydi. Kaygı anlamında maalesef bana çekmişti.

"O minik kıyafetleri giyecek mi?"

"Evet Umutçum." Bu sorular beni zorlayacak gibi görünüyordu. Dakika başı ağrının şiddeti artıyordu.

"Bence annenizin dinlenmesi gerek çocuklar," diye-

rek bebeklerimi odalarına gönderdi Deniz. Umut her âna şahit olmak için can atsa da Deniz'in ısrarlı tavrına karşılık verememişti.

"Sıklaşıyor mu?" Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Merak etme canım. Her şey çok güzel olacak." Adımlar normal olarak gerçekleşiyordu. O şiddetli ağrılar başlarken ebe suya girmemi istedi. Odanın içindeki küçük şişme havuza girdim. Suyun biraz rahatlatma etkisi vardı. Gözlerimi kapattım. Ağrı gittikçe şiddetleniyordu.

"İyi misin?" Deniz elimi tutmuş, yüzüme bakıyordu. Sadece başımı salladım.

"Her şey normal işliyor Deniz Bey, merak etmeyin." Deniz ne kadar önlem varsa almıştı. Bu yüzden hiç korkum yoktu. Aksine kendi evimde olduğum için rahattı. Deniz'in elini sıkarken ağrım daha da artmıştı. Ayak sesleri duymuştum. Gözümü açınca bebeklerimin yanıma geldiğini fark ettim. Yüz ifademden acı çektiğimi anlamışlardı.

"Annemin ağrısı var baba." Umut, Deniz'e bakarken bir cevap bekledi.

"Acı çekiyor. İğne olsa olmaz mı?" Hemen yüzüme bakıp konuşmaya başladı.

"Annecim iğne hiç canını acıtmayacak." Bana iğne konusunda telkin verirken gülümsedim. Umut bu durumda bile beni gülümsetmeyi başarıyordu. Rutin kan testlerinde iğne batırıldığı için alışmışlardı. Benim de iğneden korkabileceğimi düşünüp bana bunu anlatması çok hoşuma gitmişti.

"Ben iyiyim Umut. Sadece tüm bebekler doğarken anneleri biraz acı çeker."

"Ya daha kötü olursa?" Erdem çoktan endişelenmeye başlamıştı bile.

"Kötü olmayacağım bebeğim." Erdem hiç de öyle dü-

şünmüyor gibiydi. Deniz'e gözlerimle işaret gönderdim. Erdem'in daha fazla endişelenmesini istemiyordum.

"Bence siz odanıza gitseniz daha iyi olacak. Ben size haber vereceğim. Ayrıca dün bana söz vermiştiniz. Masal kitabından bir masal okuyacaktınız. Zaman da daha çabuk geçmiş olur."

"Baba ama kardeşim doğacak." Umut bu konuda bayâ istekliydi. Şu an yüzümü güldürmesi bana güç veriyordu.

"Ben doğunca haber vereceğim." Deniz biraz sert çıkınca bebeklerim mutsuzca odalarına dönmek zorunda kalmışlardı. Kasılmalar şiddetini artırırken doğru şekilde nefes almaya çalışıyordum. Az kaldığını hissedebiliyordum.

"Geliyor," dedim heyecanlı bir sesle.

Sesler duyuyordum. Fısıltı ile konuşmaya çalışıyorlardı. Gözlerimi açarken yatağın rahat olması beni dinlendirmişti. Doğum birkaç saat önce bitmiş, bir kızımız olmuştu. Bizi şaşırtan sarışın olmasıydı. Erkek kardeşim sarışındı yani genlerimde vardı bu durum. Sesleri daha iyi anlamak için hiç hareket etmeden dikkatle dinlemeye başladım.

"Burnuna bak minicik." Bu sesin sahibi Erdem'di. Başımı kaldırıp baktığımda bebek yatağına ulaşmak için ikisinin de parmak uçlarında durduğunu, kardeşlerini incelediklerini fark ettim

"Elleri de minicik." Sesler kesilirken incelemenin devam ettiğini gördüm.

"Hayır, yine çirkin oluyor. Bizim kardeşimiz niye çirkin böyle Erdem?" Bu konuşmaya gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bebekler güzel ve tatlı olur." Umut hâlâ memnuni-

yetsizliğini dile getiriyordu. Yavaşça kalktım yataktan. Doğum bittikten sonra hastaneye kontrole gitmiştik. Her şey normaldi. Yavaşça bebeklerimin yanına yaklaştım. O kadar dalmışlardı ki beni fark etmemişlerdi. Konuşmaya başladığımda ise irkilmişlerdi. Hemen kollarımla sarmıştım onları.

"Bebekler ilk doğduklarında böyle, sizin tabirinizle çirkin olurlar. Günden güne yeni dünyaya alışır ve büyürler. Güzelliklerini ortaya çıkarmaya başlarlar."

"Biz de korkmuştuk."

"Siz de öyleydiniz Umut. Fotoğraflarınıza bakabilirsiniz." Çirkinleşmesinin sebebi ağlamaya başlayacak olmasıydı. Acıkmış olabileceğini düşündüm. Dikkatlice kızımı kucağıma aldım.

"Acıkmış," dedim bebeklerime bakarak. Yavaşça yatağa oturup emzirmek için kıyafetimi sıyırdım. Minik acıkmış olduğunu göğsüme sıkıca yapışarak göstermişti. Umut dikkatlice bakarken etkilenmiş görünüyordu. Kapı yavaşça açıldığında, nerede olduğunu merak ettiğim Deniz, içeriye girmişti.

"Sakın şu tabloyu bozmayın!" dedi heyecanlı bir şekilde. Cebindeki telefonunu çıkarırken birkaç tane fotoğraf çekmişti.

"Bence sen de o karede olmalısın Deniz." Söylediğimi uygulamak üzere yanıma oturdu. Telefonu uzun kollarıyla yukarıya kaldırırken hep birlikte gülümsedik. Artık beş kişilik bir aileydik. Sürprizlerle dolu bir gelecek ve büyük bir mutluluk bizleri bekliyordu.

Son

ELİF KAPLAN

HAYATIMI Değiştir ADA'M

THG
0469439
PAH

Aşk insanı dönüştürür...
Hiç keşfetmediği, gizli kalmış bir yanını keşfetmesini sağlar.
Tıpkı Deniz'i dönüştürdüğü gibi...
Deniz Nihal'i tanıdığında içi bir enkazdan farksızdı.
Mahkum edildiği zoraki evlilik, zannettiğinin aksine genç adamın kurtuluşu olmuştu.
Nihal hayatına büyüsünü de getirmiş,
Deniz genç kızın hissettirdikleriyle hiç tanımadığı yönlerini keşfetmişti.

Yine de aşkın varlığını kabullenmek her zaman kolay değildi.
Hele ki daha evvel tüm yaralarını aşktan almış bir adam için...
Deniz Nihal'e olan aşkını tam da onu kaybettiği anda kabullenecekti.
Peki ya aşkları tüm zorlukları aşabilecek kadar güçlü müydü?

Deniz ve Nihal'in masalı Hayatımı Değiştir Ada/m'da devam ediyor!
Sayfalar aşka olan inancınızı tazeleyerek ilerleyecek...

/postigayayin
www.postigayayinlari.com